# Giới thiệu Vương Quốc Màu Xám

Đọc truyện Vương Quốc Màu Xám bạn đọc sẽ không cầm được tiếng oán than cho số phận của cô ái trong truyện, cuộc đời nàng là cả một đoạn trường tân thanh, những oan ức tủi nhục để rồi: "Tôi vẫn là một trinh nữ, tôi không dụ dỗ đàn ông của các người! Chadượng tôi cũng chưa từng làm những chuyện cầm thú kia, tại sao các người lại vu oan giá họa như vậy?! Tại sao lại vu oan giá họa như vậy?! Một truyện ngôn tình làm rung động lòng người với câu hỏi hoài khôn nguôi.Năm đó, Hoàng Tiểu Liên hai mươi lăm tuổi, cô đứng trên một tảng đá caohơn mét, cởi từng lớp từng lớp quần áo trên người mình. Những ngườitrong thôn đứng vây chặt xung quanh, kẻ nhìn, người mắng chửi, kẻ lạicười nhạo, người rì rầm bàn tán. Làn da của Hoàng Tiểu Liên trắng muốtkhông giống như da của những cô gái ở nông thôn, dáng người cao dáo, eothon. Cô cứ thế cởi sạch không còn tấc vải che thân, vẻ mặt cô như đangkhóc mà cũng giống đang cười: "Tôi cho các người xem." Cô thò tay vàonơi tư mật nhất của người con gái, khi cô rút tay ra, trên ngón tay thon dài đó có dính máu tươi.Màu sắc ấy quá sức chói, dưới ánh nắng mặt trời nhìn mà nhức nhối. Nhưng cô vẫn chỉ cười: "Các người nhìn đi, các người nhìn đi! Tại sao cácngười lại vu oan cho tôi, tại sao?" Đám người kia dần trở nên yên lặng, từ đó về sau, Hoàng Tiểu Liên bịđiên. Cô chỉ nói duy nhất một câu: Tại sao các người lại vu oan?Năm Hoàng Tiểu Liên lên ba, cha cô qua đời, mẹ cải giá mang theo cô đếnthôn Chu Dương. Không ngờ mấy năm sau, mẹ cô cũng bỏ cô mà đi, chỉ còncô và cha dượng nương tựa vào nhau để sống. Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, sống cùng một cô bé càng lớn càngsinh đẹp. Không biết từ bao giờ, những lời đồn thổi nổi lên khắp trấnChu Dương. Những người đàn bà hay buôn chuyện làm xong việc nhà là tụtập lại một chỗ, nhúc họ ngồi khâu đế giày, đan áo len đều mang chuyện'gian tình' của hai cha con ra kể cứ như chính mắt họ nhìn thấy vậy."Lần trước đi đưa cơm cho ông nhà tôi, thì thấy hai người ấy đang làmtrò mờ ám dưới ruộng, con bé đó thật không biết xấu hổ, còn lau mồ hôicho lão già, đánh mắt đưa mày rất tình nữa…. khiến tôi nhìn mà cònngại….." Những lời đồn đại cứ lưu truyền mãi lưu truyền mãi liền thành sự thật,Hoàng Tiểu Liên đến tuổi cập kê cũng chẳng ai đến đánh tiếng làm mai.Cha dượng của Hoàng Tiểu Liên thăm dò hết người này tới người khác, cuối cùng cũng biết chuyện đồn đại vu khống kia qua một bà mối.Ông ta đờ đẫn quay về nhà, cả ngày không ăn không uống. Buổi tối khiHoàng Tiểu Liên đẩy cửa bước vào, phát hiện cha dượng nằm trên giường cơ thể lạnh cứng, mặt xám xanh, bên cạnh là bình thuốc sâu trống không. Có lẽ ông ta nghĩ rằng, ông ta chết rồi thì sẽ mang lại bình yên cho côgái mà ông ta coi như con đẻ, nhưng trong nhà mất đi trụ cột, đám đànông lang sói xấu xa xung quanh bỗng trở thành một cơn ác mộng khác củaHoàng Tiểu Liên.Hoàng Tiểu Liên ẩn mình trong một cái hầm bị bỏ hoang, bệnh của cô lúctốt lúc xấu, lúc tốt cô sẽ lặng lẽ sống trong hầm, một con chuột chạyqua cũng khiến cô run bần bật. Lúc xấu cô sẽ ra ngoài mắng người, nói năng không rõ ràng, cũng chẳngnghe rõ nội dung cô mắng là gì. Nhưng câu cô nói nhiều nhất vẫn là : Tại sao các người lại vu oan cho tôi? Câu trả lời nằm trong chính truyện mời bạn tìm lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 1: Bác Sẽ Chết Đuối

"Tần tiểu muội hôm nay cháu bị ốm à, dựa vào cái gì mà không cho ta vớt bèo ở đây chứ?" Trên bậc đá bên bờ ao, một già một trẻ đang lôi kéo giằng co, ông lão tầm lục tuần, cao chưa đến mét sáu, vậy mà lưng đã hơi còng. Lúc này ông lão đang giằng lấy cái sọt đựng bèo lợn, giọng mỗi lúc mỗi to.

Còn tiểu cô nương đang giằng cái sọt của ông mới chỉ mười lăm mười sáu, do thường giãi nắng, làm việc đồng áng nên da mặt hơi đen, cơ thể rắn chắc, khỏe khoắn. Lúc này tay trái cô bé giằng cái thúng, tay phải lôi ông lão lên bờ ngăn cản: "Bác Khâu ơi, hôm nay bác đừng vớt bèo ở đây nữa."

Ông lão không chịu, bắt đầu quát lớn: "Cháu nhất định phải nói cho rõ! Ta đã vớt bèo ở đây mấy chục năm rồi, tại sao hôm nay lại không được vớt?"

Cô bé bối rối xoa tay, thấy ông cụ lại định bước xuống, bèn hạ giọng nói nhỏ một câu: "Bác sẽ bị chết đuối."

Người già từng này tuổi rồi ai mà không kiêng sợ những lời như vậy, ông cụ đột nhiên giang tay cho cô bé một cái bạt tai: "Con bé mất nết này, có người sinh mà không có người dạy!"

Cô bé bị đánh, nước mắt chảy quanh, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, cầm sọt bèo của mình đi về nhà.

Qua trận cãi vã vừa rồi, ông cụ trở nên cẩn thận hơn, thận trọng vớt xong bèo, thấy bình yên vô sự, bỗng dưng muốn cười: Chỉ là lời nói của một đứa trẻ con, khoan không tính đến việc mình biết bơi, thì chỗ sâu nhất của cái ao này cũng chỉ khoảng hơn hai mét, thế mà cũng bị nó dọa cho sợ chết khiếp.

Ông cụ ôm sọt bèo đi lên bờ, bất ngờ trượt chân, bị ngã một cú rất đau ngay bậc thềm đá, gay go hơn là tay phải ông cụ vẫn giữ chặt sọt rau bèo, cái sọt lăn xuống ao, bùm một tiếng, cả người ông lão rơi xuống theo.

Những thanh nan chìa ra trên cạp sọt móc vào áo ông lão, trong lúc vùng vẫy dưới ao, đột nhiên nhớ đến lời của cô bé họ Tần vừa rồi: Bác sẽ bị chết đuối.

Có người chết đuối trong cái ao bên ruộng rồi, người trong thôn chạy cả ra xem. Người bị chết đuối là ông Khâu sống trong đại viện ở phía Tây thôn, tới giờ cơm tối các con ông mới phát hiện ra cha đi lấy rau bèo vẫn chưa về. Vội chạy ra bờ ao ngóng nhìn, chỉ thấy khắp mặt ao chỗ nào cũng là rau bèo, khi vớt được người lên thì đã tắt thở từ lâu.

Tần Thái không ra xem, cô ở nhà nấu cơm, một đĩa thịt mỡ xào bí đao là bữa tối của cả nhà cô hôm nay. Thôn này khá nghèo, cha cô Tần Lão Nhị là người bán thịt, hàng ngày đều bán thịt ngoài chợ, cuộc sống của gia đình cô cũng được coi là đầy đủ hơn so với những người khác.

Khi xào xong bí đao, Tần Lão Nhị và con trai cũng vừa về tới nhà. Tần Thái bày cơm canh lên bàn, bảy người nhà họ Tần bắt đầu ngồi xuống ăn cơm.

“Lão Khâu này cũng thật là, chẳng cận thẩn gì cả, đang yên đang lành tự nhiên lại chết đuối.”

Dù sao cũng là hàng xóm, ra chạm vào gặp, bà Tần có chút cảm thông, nhưng sau đó lại sợ, “Sau này chúng ta có nên lấp cái ao đó đi không?”

“Vớ vẩn, ở đâu ra chuyện có người chết đuối thì lấp cả cái ao?” Tần Lão Nhị tính khí nóng nảy, trong nhà mỗi khi ông ta lên tiếng thì không ai dám ngắt lời, “Mau ăn cơm đi, ngày mai không chừng còn phải giúp nhà họ bê đá đắp mộ nữa, lát tôi qua đó xem sao.”

Tần Thái đang vùi đầu ăn cơm, bỗng lại nghe Tần Lão Nhị nói, “Lão Tứ, mày cũng tốt nghiệp trung học cơ sở rồi, mấy hôm trước bà mối Lưu có giới thiệu cho mày một người, rảnh thì để mẹ đưa đi gặp xem sao, sau này đừng học nữa, anh ba mày học lên trung học phổ thông, em mày đang học tiểu học, nhà này nặng gánh quá rồi. Hơn nữa, con gái dù thành tích có giỏi giang đến đâu cũng ích gì, văn hóa cấp II cũng tốt chán, chị cả chị ba mày còn chỉ học hết tiểu học kia kìa.”

Tần gia đông con, ba gái hai trai, Tần Thái là thứ tư, người trong thôn đều gọi cô là Tần Tiểu Muội. Tần Lão Nhị là chủ gia đình, bị ảnh hưởng của tổ tông, tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nặng nề, Tần Thái không dám nhiều lời, chỉ vâng một tiếng rồi tiếp tục ăn cơm.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lão Nhị sang nhà ông Khâu xem có thể giúp được việc gì không, Tần Tiểu Muội làm xong việc nhà, đang cùng em trai làm bài tập hè. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng ồn bèn chạy ra xem, thì ra là nhà họ Khâu mời thầy bói về xem đất.

“Chị Tư, bài này làm thế nào?” Cậu em út Tần Tiểu Quý cầm bài tập hè lên hỏi chị, Tần Tiểu Muội tâm trạng lơ đãng, quay vào bảo em tra từ điển, rồi lại đứng ở cửa nhìn quanh nhìn quất.

Ông thầy bói nhìn ngắm khu đất trên ngọn núi phía sau nhà cả nửa ngày, cuối cùng cũng khoanh một mảnh. Tần Tiểu Muội suy nghĩ rất lâu, thấy mọi người đang định về, cuối cùng cô cũng chạy lên núi, nói: “Bác Khâu không thể chôn ở đây được.”

Thầy bói này là người khá có tiếng trong vùng, danh hiệu Bạch Hà tiên sinh, thường xem đất cho mọi người trong trấn. Có ông ta ở đây, họ đâu chịu nghe lời một đứa trẻ con, chỉ có điều người sống người chết đều rất sợ những lời xui xẻo như thế này, người nhà họ Khâu thấy cô là người cùng thôn, nên không mắng mỏ nhưng trong lòng rất không vui.

Khi ấy Tần Lão Nhị bước lên cho cô một bạt tai, ông ta đánh con gái mà chẳng hề nương tay, cái tát vang rất kêu. Tần Tiểu Muội ôm mặt, cô vẫn rất kiên cường: “Mọi người đừng nghe lời lão Bạch lừa đảo! Đừng chôn ở đây! Đổi chỗ khác đi.”

“Bạch lừa đảo” trong truyền thuyết chắp tay sau lưng đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn không xấu hổ vì bị sỉ nhục. Cũng may bà Tần chạy đến kéo cô về, vừa đi vừa mắng, Tần Tiểu Muội khóc lóc khi bị mẹ kéo đi, trong lòng vẫn rất giận: sớm biết có nói ra cũng chẳng ai tin, tại sao lại cứ nói?Lần nào cũng thế.

Cô vừa lau nước mắt vừa ấm ức giận dỗi: Không bao giờ nói nữa, hừ!

Ông Khâu chôn được ba ngày, thì cậu con trai thứ ba của ông ta bị ngã xe máy, chết ngay tại chỗ. Người nhà họ Khâu nhớ đến những lời Tần Tiểu Muội nói khi họ đi xem đất chôn, gặp Tần Lão Nhị thì như nhìn thấy kẻ thù, Tần Lão Nhị bực tức, về nhà đã lọc Tần Tiểu Muội ra đánh cho một trận.

Lại thêm ba ngày nữa trôi qua, đứa cháu nội bốn tuổi của ông Khâu bỗng dưng sốt cao. Người nhà họ chưa kịp đưa thằng bé tới trạm xá thì nó đã chết. Ông Khâu chôn được sáu ngày, trong nhà đã liên tiếp mất hai mạng người, người nhà họ Khâu bắt đầu hoảng, và cũng bán tín bán nghi rằng mảnh đất hạ huyệt có vấn đề.

Buổi chiều, Tần Tiểu Muội vừa đi cắt bèo cho lợn quay về, thấy bà Khâu đang ngồi uống nước trong nhà mình. Tần Tiểu Muội vẫn còn giận họ vì hai trận đòn oan, nên phớt lờ bà ta, bỏ ra ngồi sau bếp lò sưởi ấm. Bà Khâu cầm tay bà Tần kể khổ một lúc, cuối cùng không kìm được, bèn vào bếp đến bên bếp lò, bắt chuyện với Tần Tiểu Muội.

Ban đầu chỉ nói chuyện linh tinh, sau đó bà ta bắt đầu khéo léo thăm dò, “Tiểu Muội à, chỗ đất được chọn để chôn ông nhà tôi…...tại sao cháu lại bảo không nên chôn ở đấy?”

Tần Tiểu Muội rất cảnh giác, lập tức sờ lên mặt, “Cháu đã bị đánh rồi, các người còn muốn thế nào?”

Bà Khâu bèn an ủi cô: “Cái tính nóng vội của Tần Lão Nhị này cũng thật là, chúng tôi có nói gì đâu mà ông ta lại đánh con cơ chứ. Tiểu Muội, cháu nói cho bác nghe, tại sao lại không nên chôn ở đó?”

Tần Tiểu Muội nhìn nhìn quanh căn bếp, Tần Lão Nhị không có nhà, cô bé ném thêm củi vào trong lò, đáp: “Cháu nói rồi mọi người đừng có đánh cháu đấy.” Bà Khâu đương nhiên gật đầu lia lịa luôn miệng hứa, lúc ấy Tần Tiểu Muội mới nói: “Chôn ở đó, thì nhà bác sẽ phải chết thêm năm người nữa.”

Bà Khâu kinh hãi tới hồn xiêu phách lạc: “Năm người? Đã chết hai người rồi, hai người rồi!” bà vội vàng hỏi, “Phải chết năm người là những ai?”

“Khâu tam ca, con trai Khâu đại ca, Khâu tam tẩu, Khâu Hà……và bác.” Tần Thái suy nghĩ thận trọng, sau đó lại lắc đầu: “Nhưng giờ đã chôn rồi, cháu cũng không biết phải làm thế nào, tốt nhất nhà bác nên đi tìm một ông thầy về xem xem.”

Bà Khâu run rẩy quay về nhà. Buổi tối, Tần Thái mơ thấy mình đứng trên núi Sài. Mộ mới vừa đắp, ông Khâu ngồi trước ngôi mộ, khung cảnh không khác nhiều so với ban ngày, cũng may từ nhỏ cô đã mơ nhiều giấc mơ kỳ lạ cổ quái nên đã quen, không thấy sợ hãi. Cô bước lên phía trước đỡ ông Khâu dậy, đột nhiên nhớ đến lời của bà Khâu, vô thức hỏi: “Bác Khâu, bác muốn phải thế nào mới không hại chết người nữa?”

Ông Khâu dáng vẻ điệu bộ vẫn như khi còn sống, vịn vào tay cô đáp: "Đắp mộ hình tròn, tròn rồi là được."

Mơ đến đây, Tần Thái bừng tỉnh.

Trời còn chưa sáng, bên nhà bà Khâu lại có người miệng nôn chôn tháo, cả nhà bà Khâu chạy sang tìm Tần Thái, ra sức cầu xin cô bé, chỉ thiếu nước quỳ lạy nữa mà thôi.

Tần Tiểu Muội đành nói: "Bác Khâu nói chỉ cần đắp mộ thành hình tròn là được, nhưng cháu phải nói trước, đấy là bác ấy nói thế, cháu cũng không biết có được hay không. Không được mọi người đừng trách cháu."

Tần Lão Nhị vẫn hơi sợ, dù sao việc này cũng liên quan đến mạng người: "Lời của con trẻ sao tin được, mau đưa đến bệnh viện thì hơn."

Người nhà họ Khâu đưa mắt nhìn nhau, một mặt đưa người bị ốm đến viện, mặt khác mang theo xẻng cuốc, vội vàng chạy đến mộ của ông Khâu.

Kể cũng lạ, sau khi họ san mộ thành hình tròn, thì người ốm kia cũng khỏi. Người nhà họ Khâu ngoài miệng không nói gì, nhưng âm thầm mang rất nhiều hoa quả, trứng gà, đường đến cảm tạ, Tần Lão Nhị không từ chối được, cuối cùng đành nhận.

Vài ngày sau, là lễ cúng tuần của ông Khâu. Người nhà họ Khâu dù sao cũng vẫn chưa yên tâm, lại mời Bạch tiên sinh đến lần nữa. Bạch Hà làm bộ làm tịch đi quanh nhà khắp một vòng, rắc một ít gạo, đọc một đoạn kinh, nói là kinh cũng không chính xác lắm, vì về cơ bản thì không ai nghe rõ anh ta đọc gì, biết đâu anh ta lại đọc một đoạn Rap thì sao….ai mà biết được.

Dù sao anh ta cũng vờ vịt làm phép rất đúng kiểu, sau đó ngồi trong phòng thờ nhà họ Khâu, nói chuyện về sự nguy hoại của tà ma đối với con người…..à không, phải nói là anh ta bắt đầu kể chuyện ma mới đúng.

Tần Thái không thể phủ nhận, câu chuyện ma anh ta kể rất hay, giọng điệu rồi thần thái động tác, tình tiết căng thẳng lên đến cao trào, nếu có thêm nhạc đệm, anh ta tuyệt đối có thể trở thành MC cho chương trình 'Chuyện ma lúc nửa đêm' của đài truyền hình.

Sau khi nghe kể liền mấy câu chuyện ma, khiến Tần Thái đứng ở cửa mà cứ có cảm giác đằng sau có người, rùng cả mình. Đúng lúc này, Bạch Hà rút mấy tờ giấy vàng từ trong cái túi vải có in hình Bát Quái ra: Khốn kiếp, 'hắn ta' lại dám vờ tỏ ra cao thâm bắt đầu chào bán các loại bùa trấn ma đuổi quỷ ra ở đây.

Tần Thái cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn đuổi đánh anh ta đi, bởi phía nhà kia có rất nhiều kẻ ngốc sẵn sàng móc hầu bao.

"Bạch tiên sinh, một lá bùa mà cậu bán nhưng một trăm tệ? Đắt quá, bớt chút đi? Hê hê, cậu xem dù sao cũng đều là hàng xóm láng giềng cả, ra ngoài còn phải chạm mặt nhau, thế nào?" Có người to nhỏ mặc cả.

"Chê đắt à, được thôi." Bạch Hà chậm rãi lấy từ túi vải ra một lá bùa: "Cái này, chỉ bán một tệ."

"Ha ha ha, cái này được, tốt lắm! Sao cậu không nói sớm, ha ha ha." Người đó móc một tệ đưa cho Bạch Hà, cười tít cả mắt, "Bạch tiên sinh, hai cái không có khác biệt gì chứ?"

Bạch Hà chỉ chỉ vào lá bùa bên trái, "Cái này, đáng giá một trăm tệ, có thể trấn giữ được một trăm con ma."

"Ồ, thì ra là vậy. Ha ha ha…...ớ…." Người đó đột nhiên im bặt, không cười nữa, "Vậy lá bùa của tôi…."

Không ai nói gì, người kia đợi mãi, cuối cùng không nhịn được mà hét lên thê thảm, "Lá bùa của tôi không phải chỉ trấn được một con ma thôi đấy chứ?"

…….

Tần Thái cuối cùng không nhịn được nữa, lẩm bẩm một tiếng, "Vớ vẩn!"

Theo lý mà nói, cô đứng xa, mọi người lại đang ồn ào nói chuyện rất to, tiếng lẩm bẩm đó chắc chắn Bạch Hà không thể nghe được. Nhưng Tần Thái rõ ràng nhìn thấy anh ta quay đầu lại, nhìn cô cười đầy ẩn ý, để lộ hàm răng trắng bóng.

Sau bảy ngày của ông Khâu không lâu, có người tìm đến nhà Tần Thái.

Người này cao gầy, mặc một chiếc áo dài màu xanh lam kiểu cũ, viền ống tay màu trắng: Chính là Bạch Hà. Anh ta quan sát Tần Thái từ trên xuống dưới một lượt: "Cô là Tần Tiểu Muội?"

Anh ta đanh mặt lại, Tần Thái dù sao cũng vẫn chỉ là một cô bé quê mùa, chưa trải chuyện đời, lập tức nấp sau lưng mẹ. Bà Tần vội vàng đứng chắn trước mặt con gái: "Lão Bạch cậu làm sao thế, dọa con bé sợ chết khiếp."

Tần Thái đúng là có hơi sợ, vẻ mặt đanh cứng của Bạch Hà nhìn như tấm ván quan tài vậy, hung hắng như sắp đánh người. Cô cho rằng anh ta tìm đến là vì chuyện ngôi mộ của ông Khâu, nên cũng bạo gan hơn: "Ngôi mộ đó vốn chôn sai chỗ, liên quan gì đến tôi!"

Bạch Hà lại nhìn cô từ đầu tới chân một lượt, đột nhiên quay sang cười với bà Tần, "Cô bé cách cốt cách thanh cao kỳ lạ, tư chất không tệ. Dù sao Tần Lão Nhị cũng không cho nó học tiếp nữa, chi bằng theo làm đệ tử của tôi cho xong."

Bà Tần cuống lên: "Lão Bạch đừng nói năng linh tinh, nó chỉ là một đứa trẻ sao có thể theo cậu học mấy thứ ấy."

Bạch Hà chắp tay sau lưng quan sát Tần Thái, rồi toét miệng cười cười, quay người bỏ đi.

Ngày hôm sau, Tần Lão Nhị không biết nghe Bạch Hà to nhỏ những gì, mà cuối cùng dắt Tần Thái tới làm đệ tử cho ông ta thật. Bà Tần đi theo chồng vừa khóc vừa nói: "Lão Bạch là một người đàn ông độc thân, ông để con gái đến làm đệ tử, cùng ăn cùng ở, không sợ người ta nói ra nói vào hay sao?"

Nhị Lão Bạch đạ hạ quyết tâm, bực mình vì vợ khóc lóc làm phiền, liền đánh cho bà vợ một trận, "Con gái tao tao không lo hay sao?Câm ngay miệng lại cho tao!"

Sau đó, cuối cùng Tần Thái cũng biết, thực ra Bạch Hà chỉ nói có một câu: "Để Tần Tiểu Muội sang làm đệ tử cho tôi, mỗi tháng tôi cho ông một nghìn hai trăm tệ."

Bạch Hà tiên sinh, không rõ tuổi tác không rành gia thế. Chuyển đến trấn này từ mấy năm trước, thuê một căn nhà hai gian, chuyên xem đất cát, bói toán cho mọi người, thỉnh thoảng còn đi trang điểm cho người chết, nhà nào gặp chuyện xui xẻo hoặc bị ốm vặt bèn tới tìm anh ta. Tóm tắt lại một câu thế này: Những lúc anh ta thiếu tiền thì không việc gì không làm, những lúc không thiếu tiền thì biến mất như không khí….. có thắp đèn đi tìm cũng đừng mong tìm được.

Mặc dù cũng bị mọi người trong trấn nghi ngờ là buôn thần bán thánh, nhưng ngoài điểm này ra, anh ta chưa từng làm mấy chuyện như gian dâm cướp bóc nào, tiếng tăm không tệ.

Chỉ có điều, sau khi Tần Thái chính thức bái anh ta làm sư phụ, thì cô hoàn toàn sụp đổ.

Để tổng kết về con người này, chỉ cần gói gọn trong mấy chữ: ăn chơi, gái gú, cờ bạc, lừa đảo, trộm cắp!

Mẹ nó chứ, cô có thể phản thầy không…..

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 2: Bạch Hà Tiên Sinh

Bạch Hà muốn nhận Tần Thái làm đồ đệ, Tần Thái không ngờ anh ta lại làm thật.

Căn phòng mà Bạch Hà thuê cách nhà cô khoảng tám dặm. Sáng sớm tinh mơ, Tần Lão Nhị đã giục cô nhanh nhanh lên đường, từ nay về sau ở hẳn nhà Bạch Hà.

Bà Tần rất không bằng lòng, vẫn thút thít khóc: "Ông ơi, Bạch Hà lai lịch không rõ ràng, lại là một người đàn ông độc thân, ông để con gái mình đến nhà anh ta ở, chẳng phải sẽ bức nó chết chìm trong sự phỉ nhổ của người trong thôn hay sao!"

Tần Lão Nhị chẳng động lòng, thực ra ông ta cũng là bất đắc dĩ, Bạch Hà chỉ có mỗi yêu cầu này thôi. Tần Lão Nhị vẫn hạ quyết tâm đuổi Tần Thái ra khỏi nhà. Một nghìn hai trăm tệ một tháng, không phải con số nhỏ, một con nhóc mới tốt nghiệp cấp II kiếm ở đâu được số tiền ấy chứ?

Tần Thái chỉ mang theo vài bộ quần áo đến căn nhà thuê của Bạch Hà.

Ngày hôm đó, Bạch Hà bèn đưa cô vào trong phòng. Lúc này Tần Thái mới quan sát kĩ nơi ở của anh ta. Đất đai trong trấn còn chưa tới mức tấc đất tấc vàng, nên căn nhà anh ta thuê khá rộng rãi, gian bên ngoài bày rất nhiều lư hương và đồ thờ cúng, gian trong có hai phòng trái phải, bên trái là phòng ngủ, phòng bên phải để trống.

Bạch Hà đưa thẳng Tần Thái vào phòng ngủ của mình, Tần Thái sợ tới mức mặt lập tức trắng bệch: Lẽ nào gã lừa đảo này thật sự nảy sinh ý đồ hạ lưu gì với mình?

Cô còn đang mải suy nghĩ xem nên dùng vật gì làm vũ khí tự vệ, thì thấy trong phòng ngủ của Bạch Hà có một gian phòng rất nhỏ nữa. Mấy căn phòng ở gian ngoài thỉnh thoảng còn nhìn thấy nhiều chỗ vương bụi, riêng gian phòng nhỏ này lại vô cùng sạch sẽ.

Tần Thái thấy đầu ù đặc. Bước vào gian phòng nhỏ, bên trong có một bàn thờ, bên trên treo vài bức tranh, và một trong số đó có một bức tranh không vẽ người, mà hình như….hình như là ba cây nấm màu đỏ.

Bạch Hà rút ba que hương, lật tay một cái, ba que hương đã được châm xong. Tần Thái vô cùng kinh ngạc, đang định ghé sát lại nhìn cho kĩ, Bạch Hà đưa hương cho cô, nói: "Quỳ xuống, dập đầu dâng hương."

Đã nhận tiền của người ta, Tần Thái không muốn bướng bỉnh, đành ngoan ngoãn cầm hương dâng lên bàn thờ.

Sau đó là bái Tam Thanh, thần tiên bốn phương, bái tổ sư Trương Giác.

Tam thanh này bao gồm ba phái trong đạo giáo: Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh.

Trương giác: là người huyện Cự Lộc, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, đã từng đỗ tú tài. Trương Giác cùng hai người em là Trương Bảo và Trương Lương dùng phương thức ma thuật hoặc thuật thôi miên, vẽ bùa niệm chú chữa bệnh cứu người, lấy được lòng tin của nhiều người trong thiên hạ. Sau hơn 10 năm hoạt động, Trương Giác nhân danh dùng Đạo giáo tập hợp được rất nhiều tín đồ. Cách dùng lý thuyết của Lão Tử tập hợp quần chúng của Trương Giác bị sử sách chính thống thời phong kiến gọi là "giả thác đại đạo, mê hoặc tiểu dân". Tôn giáo mà Trương Giác tôn thờ còn được gọi bằng những tên khác như đạo Thiên sư, đạo Thái bình.

Cuối cùng, Bạch Hà đứng thẳng người bên cạnh, vẻ mặt hết sức trang nghiêm, nói: "Dập dầu cái nữa, bái ta."

Tần Thái không phục: "Tai sao tôi lại phải bái anh? Anh làm gì mà đáng nhận được cái dập đầu của tôi?"

Bạch Hà trầm mặc hồi lâu, mới đáp: "Ta trả cho cô một tháng 1200 tệ tiền lương."

"……." Bố khỉ! Tần Thái hít một hơi thật sâu, thôi được, coi như nể mặt đồng tiền, dập đầu thì dập đầu sợ gì. Có điều cái tên biến thái này không phải mắc bệnh thần kinh gì đó chứ?

Bạch Hà đợi cô vái xong mới khẽ nói: "Người ta vẫn thường nói, 'nhận thầy như được đầu thai', cô đã là đồ đệ của ta, thì trước khi việc tầm sư học đạo kết thúc, mọi việc liên quan tới cô đều do ta quản lý. Tục duyên của cô chưa đoạn, sư phụ ta cũng không ban danh hiệu cho cô nữa." ánh mắt anh ta hướng về bức tranh phía sau bàn thờ, đột nhiên nói tiếp: "Đây là sư tổ của ta."

Tần thái thật sự không muốn phá lên cười, thật đấy. Nhưng cô vẫn phải ôm chặt bụng không đứng thẳng người lên được, "Bạch Hà, đầu anh có vấn đề à, lại bái ba cây nấm làm…..."

Khóe miệng Bạch Hà giật giật, "Câm miệng! Đây là Hồng Khuẩn lão tổ! Không được vô lễ."

Tần Thái quỳ dưới đất, cười nghiêng cười ngả, "Cái gì mà Hồng Khuẩn Hắc Khuẩn, đây rõ ràng là ba cây nấm mà!"

Bạch Hà vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc của mình, "Đạo ta thời đầu, ba trăm năm trước đồ đệ dạy sư phụ, ba trăm năm sau sư phụ dạy đồ đệ. Các tiền bối đầu tiên nhập môn không biết phải làm thế nào để ngộ đạo, thấy Tam Khuẩn (Khuẩn ở đây là nấm, nghĩa là ba cây nấm) sinh khí rất vượng, bèn bái làm sư, ngày ngày cúng tế mà ngộ đạo. Trải qua ba trăm năm siêng năng tu hành, Hồng Khuẩn ngộ thiên đạo, khi ấy mới bắt đầu giáo hóa đệ tử."

Anh ta nói vô cùng nghiêm túc, khiến Tần Thái phải thu lại nụ cười: Không phải là cô tin mà cô sợ bị đánh. Bạch Hà cúi đầu đứng nghiêm, vô cùng cung kính: "Sau khi Hồng Khuẩn đắc đạo, hóa thành Tam Thanh, tức là Ngọc Thanh nguyên sử thiên tôn, Thượng Thanh linh bảo thiên tôn, Thái Thanh đạo đức thiên tôn bây giờ, và cũng chính là Thái thượng lão quân.

Tần Thái trợn mắt há miệng: "Ba vị thần tiên này lại chính là ba cây nấm ư?!"

Bạch Hà trừng mắt: "Hồng Khuẩn lão tổ!"

"Thôi được," Tần Thái lắc đầu: Người này điên thật rồi, "Hồng Khuẩn lão tổ thì Hồng Khuẩn lão tổ."

Coi như nể 'mặt' một nghìn hai trăm tệ mỗi tháng…..

Sau một hồi hành hạ, Bạch Hà nhìn cô chằm chằm, mãi sau đó, cuối cùng cũng đưa ra một hồng bao, chậm rãi nói: "Sau này cô và ta là thầy trò, cô đã nhập môn đạo của ta thì phải cố gắng tu hành, nghiêm cấm tham lam, tà dâm, sân hận. Đời này ta một lòng vì huyền môn, cũng chính là tự mình lĩnh cái kiếp nghèo hèn, yểu mệnh, cô độc. Vi sư mang chữ bần….."

Anh ta còn chưa nói xong, đã bị Tần Thái lúc này đang ngắm nghía soi mói hồng bao lên tiếng cắt ngang: "Thế nào là bần yểu cô?"

Bạch Hà giải thích từng từ một: "Bần là thanh bần. Yểu là chết yểu. Cô là khắc bạn bè khắc người thân."

"……." Tần Thái trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không chịu được nhảy dựng lên, "Tôi phải đi! Anh là kẻ lừa đảo! Tôi không muốn bái sư nữa!"

Giọng Bạch Hà vang lên vô cùng lạnh lùng điềm tĩnh: "Không được."

Tần Thái lửa giận bốc cao: "Giờ là xã hội gì rồi? Anh có hiểu thế nào là tự do cá nhân không? Dựa vào cái gì mà cứ nhất định bắt tôi phải bái sư hay phải vào cái tà giáo vừa nghèo vừa đoản mệnh vừa xui xẻo của anh chứ?"

Mặc dù ngược sáng, nhưng Tần Thái vẫn nhìn rõ Bạch Hà nở một nụ cười rất nhẹ, "Bởi vì một tháng ta trả một nghìn hai trăm tệ tiền lương."

"……" Tần Thái ỉu xìu héo quắt như quả cà bị dầm sương, rất lâu sau, cuối cùng cô cũng chán nản xua tay, "Anh được lắm."

Bái sư xong, Bạch Hà lấy giấy bút ra viết ngày sinh tháng đẻ của Tần Thái cùng một vài ký tự kỳ quái khác, sau đó đốt trước tượng sư tổ. Cuối cùng đưa cho Tần Thái một ít tiền, căn phòng trống bên cạnh chỉ có mỗi cái khung giường,Tần Thái phải đi mua chăn gối, ga giường….. xem ra cô phải sống ở đây thật rồi.

Bận bịu xong đã hơn năm giờ chiều, trời mùa hè tối muộn, cô đang đứng ở cửa lựa đồ chuẩn bị nấu cơm, đột nhiên thấy Tần Lão Nhị đạp xe trên con đường phía trước, mỗi lúc mỗi gần.

Tần Thái không cả kịp ném rau xuống, cầm nguyên cả nắm giá đỗ lao ra: "Cha!"

Tần Lão Nhị liếc mắt nhìn cô một cái, chẳng buồn dừng xe, đáp: "Ừ, lợn ở nhà tự dưng nôn ọe, cha đi gọi Lưu Đại đến khám xem sao."

Tần Thái không kịp nói gì, xe đạp của Tần Lão Nhị đã vượt qua cô đi về phía trước. Tần Thái đành khẽ 'vâng' một tiếng với đám bụi đất bị cha bỏ lại đằng sau.

Ở nhà Tần Thái là một cô bé ngoan ngoãn chăm chỉ, thì ở chỗ Bạch Hà cô cũng chẳng lúc nào được ngơi tay. Khi mới chuyển đến cô bắt đầu thu dọn nhà cửa từ trong ra ngoài, sau đó lau hết một lượt bàn ghế cùng những đồ thờ cúng. Ở đây chỉ có cô và Bạch Hà, không cần phải nấu cám lợn, cho lợn ăn, Tần Thái bớt được rất nhiều những công việc lặt vặt.

Ăn cơm xong, trời bắt đầu tối dần. Tần Thái đột nhiên thấy hơi nhớ nhà, cô đứng ở cửa đợi rất lâu mà vẫn không thấy Tần Lão Nhị đi qua, cô cũng biết cha đã về nhà trong lúc cô đang ở trong bếp nấu cơm rồi.

Nhà Bạch Hà cách nhà cô tám dặm, nếu đi bộ chỉ mất khoảng bốn mươi phút là đến, nhưng cô lại không được về. Nếu cô lén bỏ về, Bạch Hà hối hận không nhận cô làm đồ đệ nữa, Tần Lão Nhị nhất định sẽ đánh cho cô một trận nên thân.

Hơn sáu giờ, trước kia vào giờ này, cả nhà cô đang quây quần bên bàn ăn, lòng Tần Thái trống rỗng. Thấy Bạch Hà đang nhắm mắt dưỡng thần, cô bèn đem cơm cùng thức ăn thừa trong nồi hâm lại, cho cả vào một cái hộp nhựa, lặng lẽ ra khỏi nhà.

Đi được khoảng hơn một dặm, bên đường có một ruộng ngô, giữa ruộng và đường cái là một căn hầm trú ẩn. Tần Thái đặt chiếc hộp nhựa ở cửa hầm. Trong chỗ khuất nhất của căn hầm có một người con gái đang ngồi, Tần Thái không nói gì, ngồi xổm ở cửa hầm nhìn cô ta một lúc lâu.

Miệng cô ta lẩm nhẩm liên hồi, không biết đang nói gì, thỉnh thoảng đột nhiên lại phá lên cười một tiếng.

Rất lâu sau Tần Thái mới đứng dậy, cô biết người con gái này tên là Hoàng Tiểu Liên, cũng biết tại sao cô ta lại bị điên: Năm Hoàng Tiểu Liên bị điên, cô cũng có mặt trong đám người ấy. Một đứa trẻ chín tuổi, chưa hiểu gì, chỉ biết hò hét theo người lớn.

Trời tối hẳn, cuối cùng Tần Thái cũng về 'nhà'.

Bạch Hà đang ngồi trên ghế đằng sau quầy, tay trái cầm bút viết chữ lên tiền giấy cho người ta, nhưng mắt lại nhìn cô. Tần Thái đặt hộp cơm xuống, không khách khí bốp chát luôn: "Nhìn tôi làm gì?"

Bạch Hà cũng không giận, dùng thân bút lông gõ gõ vào cốc trà bằng sứ. Tần Thái chẳng có cách nào, đành đi pha trà cho anh ta.

Pha trà xong, anh ta lại vùi đầu vào viết chữ. Con người anh ta chẳng ra sao, nhưng lại viết chữ bút lông rất đẹp, người trong trấn có việc vui việc buồn cũng đều thích tìm tới anh ta nhờ viết câu đối. Anh ta ra hiệu cho Tần Thái ngồi xuống chiếc ghế dài bên ngoài quầy, viết xong mới chậm rãi hỏi: "Làm sao cô biết nếu chôn ông Khâu ở đấy thì nhà ông ấy sẽ chết năm người?"

Tần Thái tự rót cho mình một chén trà, trong lòng cô cũng hiểu: Đúng là vì chuyện này mà anh ta muốn nhận cô làm đệ tử để tiện hỏi tội: "Liên quan gì đến anh."

Vẻ mặt Bạch Hà trở nên nghiêm túc: "Nói."

Tần Thái cũng học theo cách của anh ta, dùng nắp chén gạt gạt lá trà, "Nằm mơ thấy, anh quản được chắc?"

Bạch Hà không ngạc nhiên, chỉ đặt bút xuống, lại nhấp một ngụm trà xong mới nói tiếp: "Kể lại giấc mơ của cô ta nghe xem."

Tần Thái bắt đầu kể lại giấc mơ của mình, Bạch Hà càng nghe sắc mặt càng dịu hẳn xuống, dường như anh ta…..rất vui: "Thật ra thế giới chia làm hai nửa âm dương, giữa hai nửa ấy chỉ cách một lớp tường rất mỏng. Hai thế giới đó vốn có thời gian không gian song song nhau, cũng có nghĩa là sẽ có hai người giống hệt nhau, hiểu không?"

Tần Thái lắc đầu, "Đây là…. muốn đổi thành nghiên cứu khoa học viễn tưởng sao?"

Bạch Hà rất chậm rãi, nói tiếp: "Người ở trong hai không gian này đa số đều tồn tại rất mâu thuẫn, thời gian ở mặt âm nhanh hơn mặt dương, tất cả mọi việc đều đã xảy ra ở phần mặt âm kia rồi, sau đó mới đến lượt mặt dương. Có người, vì bức tường ngăn cách bản thân họ ở thế giới kia tương đối mỏng nên họ mẫn cảm cảm nhận được chuyện sắp xảy ra ở thế giới dương qua chính mình ở thế giới âm. Đa phần, mọi người đều cách 'người kia' của mình qua một lớp tường quá dày, hơn nữa khả năng tập trung tinh thần kém, nên dần dần hoàn toàn mất đi năng lực đó."

Tần Thái bắt đầu hiểu ra: "Ý anh là, sau lưng tôi còn có một 'tôi' nữa?" Cô nhìn ra sau lưng mình, nổi hết cả da gà.

Bạch Hà mỉm cười: "Thực ra phần mộ của ông Khâu không có vấn đề gì cả, chỉ là giờ an táng xung với giờ mất, nên mới tạo thành họa hoa Mai. Hoa có năm cánh, mỗi lần quay đến một cánh thì một người sẽ chết. Ngôi mộ được đắp tròn xong thì hình cánh hoa cũng mất, không quay được nên cũng không chết người nữa. Coi như hóa giải được sát khí."

Tần Thái bĩu môi: "Bốc phét, anh biết thế tại sao không giúp người ta? Chuyện xảy ra rồi lại tự coi mình là Gia Cát Lượng!"

Bạch Hà lại cầm bút lên, chấm mực tiếp tục viết chữ: "Bởi vì tôi đã đốt mai rùa, phát hiện ra có hiện tượng cát hung. Ban đầu cũng không biết, sau mới hiểu ra." Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Tần Thái một cái, như cũng không muốn nói thêm gì nữa. "Có những việc, dần dần cô sẽ hiểu ra, không cần phải vội vàng. Muộn rồi, dập đầu dâng hương trước tượng sư tổ rồi ngủ đi."

Tần Thái không khách sáo: "Vậy tôi đi ngủ thật đây?"

Bạch Hà vẫn không ngẩng đầu lên: "ừ."

Tối hôm đó, Tần Thái ngủ không ngon giấc, cứ sợ có người vào, càng sợ hơn 'người' vào không phải là người. Trằn trọc suốt đêm, chẳng thấy động tĩnh gì. Cho tới tận khi trời sáng, Tần Thái mới ngủ thiếp đi, mơ gặp cha và mẹ đến tìm, họ cười nói muốn đón cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 3: Ufo

Ngày hôm sau, nhiệm vụ mà Bạch Hà giao cho Tần Thái là yêu cầu cô học cách làm hình nhân. Đây là một công việc thực sự đòi hỏi kĩ thuật, đầu tiên là dùng nan tre đan thành khung cốt, giấy là da, dùng hồ dán được là tốt nhất, thỉnh thoảng những lúc gấp thì dùng keo hoặc băng dính, tóm lại nhìn hình thức đẹp và giống là được.

Tần Thái không xa lạ gì với việc vót nan, nhưng làm nhà giấy, người giấy gì đó thì hơi khó. Mất cả nửa ngày cô mới dán xong một cái nhà giấy, nhưng có lẽ do hơi mạnh tay nên hình dạng cái nhà giấy đầu tiên ấy không giống bất cứ căn nhà nào trên trái đất.

Bạch Hà đứng trước căn 'nhà giấy' nghiên cứu nó hồi lâu, cuối cùng lẳng lặng bỏ đi.

Hơn mười giờ có người đến lấy số tiền giấy đã được viết xong, Bạch Hà thu tiền, rồi đưa người ta đi chọn thêm nhà lầu xe hơi gì gì đó nữa.

Tới mua hàng là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, ông ta ưỡn cái bụng bia, đeo đôi kính râm, chẳng thèm hỏi giá tiền, chỉ trỏ lung tung mua luôn cả đống lớn. Cuối cùng, ông ta đứng trước căn nhà tầng bằng giấy mà Tần Thái mới dán xong trước đó không lâu, và đưa ra câu hỏi nghi hoặc y như ánh mắt Bạch Hà từng có: "Đây là cái gì?"

Bạch Hà có chút ngập ngừng, sau đó đáp: "UFO."

...

Tần Thái cười nghiêng ngả, còn người đàn ông trung niên kia thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: "Ngay cả cái này cũng có!"

Bạch Hà thản nhiên: "Cũng phải bắt kịp trào lưu chứ."

Người đàn ông trung niên kia vỗ đùi đánh bốp: "Mua một cái!!"

Tần Thái muốn xỉu, mẹ kiếp đấy là một căn nhà, một căn nhà kiểu cũ! Nhà ông đang ở có thể là UFO không! Nghĩ vậy cô lầm bầm nói xen vào: "Cho dù có UFO thật thì ông nghĩ tổ tiên nhà ông có biết lái không."

"Vì vậy ông cần phải đốt thêm một cuốn sách hướng dẫn sử dụng nữa." Bạch Hà đi theo phía sau người đàn ông kia nói, điềm đạm liếc mắt nhìn Tần Thái một cái, bộ dạng rất thong dong. Người đàn ông trung niên kia đang ngẫm nghĩa cái bàn mạt chược, Bạch Hà bồi thêm một câu nữa đủ để gây được chú ý với ông ta: "Nếu không tổ tiên nhà ông không biết dùng, lại bắt ông xuống dạy cho họ thì không hay đâu"

Buổi chiều hôm đó, cửa hàng không chỉ bán được vài cái "UFO" mà kèm theo đó còn bán được vài cuốn sách 'hướng dẫn sử dụng'. Tần Thái ngồi dán đồ hàng mã, dán nhiều đâm to gan nghĩ: dù dán kiểu gì thì Bạch Hà cũng vẫn bán được, thế là cô bắt đầu dán lung tung tùy tiện. Nhờ đó tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Bạch Hà chắp tay sau lưng, vốn định chỉ dẫn thêm cho cô, sau đó nhận ra đồ đệ này của mình rất thông minh, đã tự hiểu ra phải làm thế nào.

Đến trưa, tay Tần Thái bị những thanh nan cứa vài phát. Bạch Hà lấy thuốc từ ngăn kéo ra cho cô, còn chưa đưa thì đột nhiên lại nghĩ ra điều gì, lập tức thu thuốc về: "Thuốc này đắt quá, đồ đệ à, dùng tạm urgo đi."

.

Cứ làm liền mấy ngày những đồ hàng mã, Tần Thái bắt đầu không chịu nổi nữa: "Tôi tưởng việc của tôi là trừ yêu diệt ma, ngày nào cũng bắt tôi phải dán hình nhân nghĩa là sao!"

Bạch Hà thờ ơ đáp: "Dán hàng mã là nghề để kiếm cơm, trừ yêu diệt ma là học đạo, ngay cả cơm còn không được ăn no thì học được cái gì?"

Tần Thái lạnh lùng hừ một tiếng: "Không có bản lĩnh thì nói là không có bản lĩnh, còn thích nói phét."

Mấy hôm nữa là tết Trung Nguyên , cửa hàng vàng mã rất đắt hàng. Tần Thái dán nhiều tới mức tay sưng phồng cả lên, cái tên Bạch Hà keo kiệt cuối cùng cũng chịu cho cô dùng thuốc một lần. Hai tay cô bôi thuốc mà vẫn phải pha trà nấu cơm cho anh ta. Cũng may bình thường ở nhà cô cũng quen làm lụng, chẳng phải tiểu thư đài các cao quý gì, nên cũng thấy bình thường không tới mức tủi thân hờn dỗi.

Buổi chiều, đột nhiên có người hốt hoảng vội vàng tới tìm Bạch Hà, nói con ông ta bỗng dưng nôn dữ dội, không biết bị làm sao.

Lễ rằm tháng Bảy trùng với Tết Trung Nguyên của đạo Lão. Lễ lớn tại các chùa, gồm có: lễ Vu Lan của Phật giáo (còn gọi là lễ xá tội vong nhân) - lễ báo hiếu của nhà Phật: cầu kinh giải oan, lễ mở cửa xá tội vong nhân, lễ cúng vong và thí thực.

Bạch Hà đang chơi đùa với con rùa mà anh ta nuôi, nghe nói thế thì thản nhiên đáp, "Trẻ con nôn trớ nên cho đi viện."

Đối phương vẫn cuống quýt: "Bạch tiên sinh mong ngài nể tình, nhất định phải tới xem giúp tôi. Thằng bé phát bệnh quá nhanh, từ lúc phát bệnh tới giờ mới được có một lúc mà sắc mặt đã biến đổi rồi."

Cùng là người trong trấn, người đàn ông đó họ Đường, tên là Đường Văn Thù, nhà cách cửa hàng khá gần, bình thường không năng qua lại với nhau nhưng thỉnh thoảng cũng vẫn chạm mặt.

Bạch Hà theo ông ta đi, nhà ông ta cách đó khoảng hai nhà. Vào nhà thấy vợ của Đường Văn Thù đang ôm con, miệng thằng bé không ngừng nôn ra từng đám bọt màu trắng, sắc mặt tái nhợt, nhìn như sắp chết đến nơi rồi.

Bạch Hà không nói không rằng, đi một vòng quanh nhà: "Trưa nay, nhà ông có động thổ đào bới gì không?"

Đường Văn Thù ngẫm nghĩ rồi đáp: "Không có."

Bạch Hà nhìn tình trạng của đứa trẻ, giọng bỗng lạnh hơn: "Nghĩ kĩ lại xem!"

Đường Văn Thù bỗng à lên một tiếng: "Trưa nay tôi đóng hai cái đinh lên tường để treo tranh, như thế có tính là động thổ không?"

Bạch Hà không đáp, đi cùng ông ta đến trước bức tường của gian phòng thờ, đầu tiên là nhổ ngay hai cây đinh ra. Sau đó anh ta bảo Đường Văn Thù mang một bát nước vào, đi xung quanh phòng một vòng, miệng lẩm nhẩm rất lâu. Đường Văn Thù và bà vợ không dám làm phiền anh ta, đành ra ôm con đợi.

Kể cũng lạ, hai chiếc đinh bị nhổ ra không lâu, thì đứa trẻ không nôn nữa, nhắm mắt ngủ ngon lành.

Khi Bạch Hà quay ra thì nước trong bát đã hết, anh ta đưa cái bát cho Đường Văn Thù, chỉ nói một câu: "Vong động cơ trạch nên phạm vào thằng bé, xin xong rồi, giờ không sao nữa."

Đường Văn Thù và vợ vẫn còn thấy sợ, Đường Văn Thù xoa tay: "Bạch tiên sinh, thằng bé đúng là đã không sao nữa rồi, có cần đưa đến bệnh viện khám không?"

Bạch Hà đi đến trước vòi nước chỗ chuyên rửa đồ nông cụ ở cửa nhà, mở nước rửa tay đáp: "Đưa đi cũng được, chỉ truyền ít nước muối và đường Glucose thôi."

Đường Văn Thụ xoa xoa gáy, ngay cả cách xưng hô cũng trở nên cung kính hơn: "Bạch tiên sinh, không phải là tôi không tin ngài, nhưng chuyện này liên quan đến thằng bé"

Bạch Hà chỉ ừm một tiếng, không biểu hiện gì, Đường Văn Thù thấy anh ta chẳng tốn sức mấy, nên móc ra tờ hai mươi tệ nhét vào tay Bạch Hà. Bạch Hà chẳng nói chẳng rằng, nhận tiền rồi về.

Sau đó Đường Văn Thụ đưa con đến bệnh viện, truyền dịch mất nửa ngày, quả nhiên truyền một chai nước muối sinh lý và một chai Glucose."

Đến tối, Lý Chính, bác sĩ mở phòng khám tư trong trấn đến nhà tìm Bạch Hà. Hắn là một bác sĩ thật sự, có bằng cấp hẳn hoi. Mở một phòng khám trong trấn, bán thuốc cũng rẻ hơn bệnh viện, nên có chuyện to chuyện nhỏ gì mọi người cũng chạy đến hắn.

Không ngờ hắn cũng chẳng phải lương thiện gì, một chai nước muối, một chai đường Glucose truyền cho thằng bé buổi chiều, thêm ít thuốc chữa không khỏi bệnh nhưng uống vào cũng không chết người kia, mà hắn chém rất mạnh tay, lấy của Đường Văn Thù hai trăm tám mươi sáu tệ.

Tay cầm chai Nhị Oa Đầu, vừa vào nhà lập tức móc một trăm tệ đưa cho Bạch Hà: "Hoa hồng."

Bạch Hà không ham rượu ham thuốc không thích đồ cay đồ tanh, nhưng cũng chẳng khách khí gì khi nhét món hời lớn như thế vào ngăn kéo. Vẻ mặt của Tần Thái lúc ấy: miệng há hốc.

Mẹ ơi.trái đất quá nguy hiểm, con muốn về sao Hỏa

Buổi tối, Bạch Hà phá lệ không bắt Tần Thái dán 'UFO' nữa, hai người đóng cửa, đứng trước bàn thờ trong gian phòng nhỏ trong phòng ngủ của anh ta. Bên trong đốt nến, Tần Thái có cảm giác hơi ghê rợn, Bạch Hà chỉ bảo cô quỳ xuống nệm, dạy cô khẩu quyết.

Khẩu quyết là Yếu pháp, Yếu lĩnh, chỉ được tông truyền cho chính truyền nhân kế thừa, vì vậy khẩu quyết luôn là bí mật của các môn phái.

Nói là khẩu quyết, nhưng cái thứ này nhảm nhí tới mức khó tin, anh ta yêu cầu cô ngồi khoanh chân, hai tay xếp chồng lên nhau đặt dưới rốn, vừa đọc thầm trong đầu vừa hướng về bốn phía Đông Tây Nam Bắc để dập đầu bái thần, không, phải nói là gật đầu mới đúng. Ví dụ như khi đọc thầm đến Quan thế âm bồ tát phương Nam, thì hướng về phía Nam khẽ gật đầu (Gọi là dập đầu nhưng biên độ khá nhỏ)

Tần Thái phải cố gắng lắm mới không buông lời báng bổ: Việc này thật sự rất ngốc được không hả?

Bạch Hà đứng bên cạnh giám sát, chỉ ném ra bốn chữ: "Gạt bỏ tạp niệm."

Tần Thái không biết mình đọc bao lâu, dập đầu bao nhiêu lần, nhưng dần dần cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào ở xung quanh nữa, không biết Bạch Hà đã đi tự bao giờ, cũng không biết anh ta thổi tắt nến từ lúc nào, cô không ngủ, mà ngồi như thế bên dưới bàn thờ suốt một đêm.

Ngồi như vậy đủ ba ngày, Bạch Hà mới dạy cô khẩu quyết nhập môn, khẩu quyết của đạo môn vốn thiên kỳ vạn quái, nhưng Tần Thái còn nhỏ, trí nhớ còn rất tốt: Không khó học thuộc lòng bằng môn lịch sử chính trị nhỉ?

Sáng sớm hôm nay, khi Tần Thái đichợ mua thức ăn, thấy có hai người phụ nữ nhìn cô chỉ chỉ trỏ trỏ, do đứng cách khá xa, nên họ nói gì Tần Thái không nghe được. Nhưng cô đột nhiên nghĩ đến Hoàng Tiểu Liên: Dưới ánh nắng mặt trời, những khuôn mặt lạnh lùng của người trong thiên hạ và cả vệt máu trên đầu ngón tay của chị ta nữa.

Trong lòng thấy buồn chán, đột nhiên chỉ hận không thể xông lên cho hai người phụ nữ kia một cái bạt tai. Nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy rất kỳ lạ: Biết đâu bọn họ chẳng nói gì thì sao?

Nghĩ đến đây tâm trạng của cô tốt lên rất nhiều, sắp hết tháng rồi, Bạch Hà chắc sẽ trả tiền cho gia đình cô chứ? Việc đồng áng trong nhà không biết đã làm xong chưa, đợi sau tết Trung Nguyên có thời gian, hi vọng có thể xin Bạch Hà nghỉ phép để về thăm nhà.

Nhưng cô đã vui mừng quá sớm. Bởi vì buổi chiều ngày hôm đó Bạch Hà cho gọi cô, gặp rồi cô mới biết: Mẹ nó chứ, mấy cái khẩu quyết này quả thật quá nhiều!!!

Nói riêng về thủy pháp cơ bản thôi, thì thủy pháp chính thức có ba mươi sáu tiểu thủy pháp, hai mươi bốn trung thủy pháp, bốn đại thủy pháp. Tạm thời không bàn đến trung thủy pháp và đại thủy pháp, riêng tiểu thủy pháp đã bao gồm: trị sặc nước, báo tội, đẩy lui kiếp nạn, cầm máu, trị thương, khều mộng thịt ở mắt vân vân rất nhiều những pháp nhỏ kèm theo

Tần Thái bắt đầu toát mồ hôi: Trò này thâm sâu hơn so với mon lịch sử chính trị nhiều!!

Bạch Hà cũng bắt đầu nghiêm khắc hơn với Tần Thái rất nhiều, nhưng anh ta không bao giờ đánh mắng, đối phó với Tần Thái chỉ dùng một tuyệt chiêu: Trừ tiền!!

Đọc sai một lần khẩu quyết trừ mười tệ, đọc sót một lần khẩu quyết trừ năm tệ. Chiêu mượn dao giết người này thật hiểm: Tần Lão Nhị nhận thiếu tiền, chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân. Một khi ông ta biết rằng Tần Thái học nghệ không chăm chỉ, nhất định sẽ đánh cho cô một trận.

Thủy Pháp là một phần rất quan trọng của Địa Lý. Nếu không nắm vững về thủy pháp thì kể như là chưa học Địa lý. Xưa nay, đối với thủy pháp người ta vẫn coi trọng cái sự Thu-phóng của thủy mà áp vào lý khí, lấy sinh vượng mộ làm căn bản mà vận dụng âm dương ngũ hành để thu lấy sinh vượng, bài đi tử tuyệt. Tuy nhiên, Địa lý phong thủy vốn có nhiều trường phái

Tần Thái chỉ còn biết cố gắng hết sức, ngay cả khi nấu cơm cũng lẩm nhẩm đọc, như vậy mới miễn cưỡng bảo toàn được một nghìn hai trăm tệ của cô.

Vào buổi tối tết Trung Nguyên, Bạch Hà được người ta mời đến đi mất. Tần Thái ở nhà một mình, vẫn quỳ trước bàn thờ học khẩu quyết. Đột nhiên sống mũi đau nứt ra một đường vô cùng đau đớn.

Trong lòng cô hơi hoảng, miệng vẫn đọc khẩu quyết không ngừng, đường nứt đó mỗi ngày mỗi lớn, không lâu sau thì cảm giác như có gió lọt vào từ vết nứt. Tần Thái cô gắng giãy giũa, dường như đột nhiên giãy được thoát ra. Nhìn lại, trước mắt là khoảng không trắng toát: Cô đang ở chỗ ruộng ngô.

Lần này thì cô sợ thật sự, cảnh tượng vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không phải nằm mơ, nhưng Tần Thái nằm mơ quen rồi, nên cô khẳng định đây chắc chắn là một giấc mơ. Chỉ làsao đột nhiên cô lại ở đây?! Cô nhìn quanh quất, mùa này ngô trên ruộng cũng đã bị bẻ gần hết, chỉ còn lại những thân cây khô héo vàng ệch.

Vạt ngô phía trước phát ra những tiếng xào xạc, Tần Thái có cảm giác mình thông minh hơn nhiều so với những lần nằm mơ trước đó. Cô tìm một viên gạch cầm chắc trong tay, rồi thận trọng tiến lên phía trước.

Dưới những gốc cây ngô thấp thoáng ẩn hiện một đôi chân, Tần Thái đột nhiên thấy sợ: Trước kia khi nằm mơ cô chưa từng thấy sợ.

Nhưng đã đến đây rồi, không thể bỏ chạy được đúng không?

Ông trời phù hộ, đừng để con chứng kiến hiện trường vụ án giết người, con sẽ sợ chết mất! Cô vừa làm dấu chữ thập vừa đi về phía trước, nhưng khi thật sự nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, đầu cô lại nổ ầm một tiếng.

Cô nhìn thấy Hoàng Tiểu Liên bị đè xuống dưới đống thân ngô, một người đàn ông đen xì đang nằm trên người chị ta!

Vì trời tối nên cô không nhìn rõ mặt người đàn ông kia, nhưng quần áo của Hoàng Tiểu Liên đã bị xé rách, chị ta ngây ngây ngốc ngốc, không cả biết giãy giụa để tự bảo vệ mình.

Tần Thái không hiểu tại sao mình lại tức giận như thế, cô biết rõ rằng mình đang nằm mơ: Không thể cầu cứu ai được.

Người đàn ông đen thui kia quấn lấy Hoàng Tiểu Liên mỗi lúc mỗi chặt, Tần Thái lửa giận bốc cao, cứ thế xông lên, tay cầm hòn gạch nhắm vào đầu hắn mà nện.

Người đàn ông đó quay phắt đầu lại, hai mắt đỏ như máu. Toàn thân Tần Thái run lên bần bật, gạch trong tay, nhưng không có gan đập xuống phát thứ hai. Ban đầu hắn còn có chút sợ hãi, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, Tần Thái đang sợ hơn hắn!

Hắn ngồi dậy khỏi người Hoàng Tiểu Liên, từ từ áp sát Tần Thái. Lúc này Tần Thái mơi phát hiện ra nửa thân dưới của hắn chỉ là một đám sương màu đen, cô giơ viên gạch trong tay lên, ngực phập phồng dữ dội: Làm thế nào đây?

Đối phương mỗi lúc mỗi gần, người cô càng ngày càng lạnh, Tần Thái không nghĩ nữa: Mẹ kiếp còn có thể làm thế nào? Chạy thôi!

Nhưng cô không quay người còn đỡ, vừa quay người, thì cái thứ phía sau đã túm chặt lấy vai cô! Tần Thái cảm giác như có vật gì đó đâm vào trong thịt mình, nỗi đau đớn ấy khó mà hình dung nổi, cô còn không biết mình đã ném hòn gạch đi tự bao giờ.

Xung quanh bỗng dưng tối sầm, nhìn thứ gì cũng thấy rất mơ hồ. Vật lạnh băng kia dường như cắt da cô, đau đến phát điên. Khi Tần Thái nhắm mắt, thấp thoáng nhìn thấy Bạch Hà, trong tay còn cầm chén rượu, bộ dạng anh ta đang như tức phát điên.

Tần Thái ngủ liền ba ngày, sau khi tỉnh dậy bả vai đau tới mức chỉ muốn lăn lộn dưới đất. Nhưng ngay cả ngón tay cô cũng không nhấc lên nổi. Bên ngoài có người đang nói, "Bạch Hà, nếu con gái tôi làm sao, thì cậu chính là hung thủ giết người!"

Là giọng của Tần Lão Nhị, ông ta là đồ tể, nên ngôn từ khó tránh có phần hung hãn. Giọng Bạch Hà rất nhỏ và trầm: "Đúng là do tôi sơ suất."

Tần Lão Nhị cười nhạt, "Một cô gái đang khỏe mạnh yên lành, cậu làm nó thành ra thế này. Hừ, cậu định thế nào?"

Bạch Hà ngần ra mất một lúc, "Ông muốn thế nào?"

Tần Lão Nhị hạ giọng, nhưng bình thường ông ta là người ăn to nói lớn, cho dù hạ giọng cũng không thể nói nhỏ được: "Đưa tôi hai vạn tệ, chúng ta giải quyết riêng, cậu đã làm những gì, tôi không hỏi nữa. Nếu không tôi sẽ đến đồn cảnh sát."

Bạch Hà khẽ thở hắt ra một hơi, rất lâu sau mới đáp: "Tiền thì ai cũng thích, nhưng không cẩn thận lại gặp tai bay vạ gió." Tần Lão Nhị rõ ràng rất tức: "Đừng có giở chiêu ấy ra, người khác sợ cậu chứ tôi thì còn lâu! Con tôi thành ra thế này, cậu đã làm gì, cậu giấu nổi tôi chắc?"

Lại im lặng, Bạch Hà như lấy thứ gì đó đưa cho Tần Lão Nhị: "Đi tìm người này, tiền. hắn sẽ cho ông, hai vạn tệ ít quá, ông ta chắc phải trả ông năm vạn."

Bên ngoài, tiếng bước chân xa dần, rồi không còn nghe thấy gì nữa.

Tần Thái nhắm mắt, Bạch Hà bước vào. Anh ta đứng bên giường một lúc, đột nhiên dùng khăn mặt ấm lau mồ hôi cho cô: "Sau này đừng ngốc như thế nữa, tưởng mình là người sắt chắc." Rồi anh ta sờ trán Tần Thái, đột nhiên lại thở dài: "Nếu cô có mệnh hệ gì, thì ta sẽ phải hối hận suốt nửa quãng đời còn lại."

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 4: Ghi Chép Thú Vị

Người trong huyền môn, không sợ những người hoàn toàn không biết gì, càng không sợ những người điều gì cũng biết, mà sợ nhất là những người biết kiểu nửa nạc nửa mỡ.

Hiện Tần Thái đang rơi vào thời kỳ nguy hiểm nhất: Không có pháp khí, thần chú thì chưa thuộc hết, trong khái niệm của cô những lá bùa chỉ là những tờ giấy màu vàng, nhưng cô lại có khả năng tiên đoán siêu việt.

Bạch Hà thật lòng yêu quý đồ đệ mới này của mình, phẩm chất đạo đức vẹn toàn, bao nhiêu tiên hiền muốn tìm kiếm mà không gặp được, sao anh ta có

thể không trân trọng chứ? Chỉ là không ngờ Tần Thái lại tiến bộ thần tốc như vậy, suýt nữa chính anh ta đã khiến cô chết non trong tay mình.

Tần Thái nằm liệt giường liền sáu ngày, bà Tần tới thăm, thấy trên người con gái không có thương tích, chỉ có vài vết bầm tím trên vai. Ngày nào Bạch Hà cũng bẻ một cành hoa đào ở phía Đông Nam mang về, nhờ bà Tần đun nước rửa mặt, tắm rửa cho cô.

Bà Tần thương con rớt nước mắt, cũng mấy lần bóng gió hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Tới ngày thứ bảy Tần Thái mới nói: "Thấy có người bắt nạt Hoàng Tiểu Liên, nên con mới xông lên đánh hắn."

Bà Tần lập tức phẫn nộ quát: "Kẻ nào mà thất đức như thế, mau báo cho trưởng thôn đi!"

Tần Thái lắc đầu, thầm nghĩ cho dù có đi báo trưởng thôn cũng biết tìm hắn ta ở đâu.

Sau khi Tần Thái có thể xuống giường đi lại, vết thương cũng khỏi nhanh hơn.

Sáng nào Bạch Hà cũng bảo cô ra ngoài chạy bộ, ban ngày thì phải chịu khó tắm nắng. Đợi cô khỏe hẳn, nước trong nhà không dùng nước giếng nữa mà phải gánh nước trên núi Thừa Dương gần đó về dùng. Mẹ kiếp, ngày nào Tần Thái cũng mong anh ta mau dạy mình cách niệm chú biến ra một người giúp việc.

Nhưng lần này Bạch Hà đã thận trọng hơn nhiều, đầu tiên đưa cho Tần Hai thái đồng tiền cổ, dùng chỉ đỏ xâu thành dây đeo, một đồng đeo trên cổ, một đồng đeo ở cổ tay bên phải cô. Sau đó lại đứng trước tượng của tổ sư phụ băn khoăn cả ngày, dùng giấy bùa màu vàng cắt cho cô một thứ trông giống như cái lưỡi hái.

Tần Thái cứ nhìn mãi, Bạch Hà lại nói với cô bằng vẻ hết sức mệt mỏi: "Sau này đây chính là binh khí của cô, lúc nào cũng phải mang theo người."

Tần Thái cầm chiếc lưỡi hái được cắt bằng giấy, nước mắt giàn giụa: Lão tổ nấm ơi, rút cuộc là con trúng tà hay anh ta trúng tà đây?

Bạch Hà ngủ một ngày một đêm, đến cơm cũng không buồn ăn. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy liền đưa cho Tần Thái một cái bảo vệ cổ tay bằng da màu đen, rộng tầm bốn tấc, vừa đủ để Tần Thái nhét chiếc lưỡi hái bằng giấy vào trong.

Cuộc sống ở thôn Chu Dương vẫn diễn ra bình thường, mặt trời lên thì đi làm, mặt trời lặn thì đi ngủ. Nhưng mấy hôm sau, khi Tần Thái về nhà gặt giúp cha mẹ, cô phát hiện ra có điều bất thường. Nông thôn thường được ví như một viện tử lớn, trong mỗi viện tử có mấy chục hộ dân. Giả dụ có cãi cọ hay gây hấn thì cuối cùng vẫn cứ gần gũi thân thiết.

Có điều sau khi cô về, các bà thím ưa buôn chuyện trong viện tử thường xuyên thậm thụt bàn tán, hễ thấy cô là lập tức chuyển đề tài.

Gần đây ngày nào Tần Thái cũng ngồi thiền, thị giác, thính giác đều mẫn cảm hơn xưa rất nhiều. Thỉnh thoảng nghe được những từ họ thầm thì với nhau khiến cô tức giận, lửa bốc cao ba trượng: "Chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi, bà Thục Hoa còn phải đến chăm sóc hơn mười ngày đấy…." "Đúng là tạo nghiệt, con bé còn nhỏ như thế." "Không thấy nó ra khỏi nhà, vậy thì giải quyết ở đâu chứ?" "Ầy, thế bà không nhìn thấy Lưu Chính thường xuyên đến nhà Bạch Hà đấy à….."

Tính Tần Thái rất thẳng thắn nóng nảy, khi đó cô đã định xông ra. Bà Tần _cũng chính là Chu Thục Hoa_ vội vàng kéo giật con gái lại: "Đừng gây chuyện, ra ngoài chỉ làm trò cười cho người ta thôi. Cái miệng của bọn họ thế nào con còn không biết? Để kệ họ đi."

Tần Thái ra sức hất tay mẹ: "Có phải mẹ sợ con không chịu quay lại nhà Bạch Hà , hàng tháng không nhận được tiền nữa phải không?"

Bà Tần lập tức nước mắt lưng tròng: "Tiểu Muội, mẹ cũng không nỡ để con đi. Nhưng anh Ba con còn chưa có nhà, Tiểu Quý lại nhỏ như thế, chúng ta….."

Tần Thái dù sao cũng vẫn mang tâm tính của một đứa trẻ, cô bỏ chạy ra ruộng như đang giận dỗi, đem lúa đã cắt xong chất đầy một gùi. Lúa ướt vốn đã nặng, một gùi e không dưới một trăm năm mươi kg. Cô cõng về nhà sáu lần như thế, ngay cả một ngụm nước cũng không uống, rồi sau đó chia lúa thành những bó nhỏ, cõng toàn bộ lên gò đất cao để phơi.

Bà Tần sợ cô cảm nắng, mới mang Hoắc Hương vừa sắc xong cho cô uống. Cô uống một hơi hết bát thuốc, cúi đầu dùng nước trong ruộng rửa chân, đi giày, không về nhà mà đến thẳng cửa hàng bán đồ mã của Bạch Hà.

Lúc ấy Bạch Hà đang ngồi viết câu đối, thấy cô hậm hực chạy về, bất giác mỉm cười hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không sao!" Tần Thái chạy vào phòng mình, đổ vật xuống giường, nước mắt trào ra, vừa tức giận vừa tủi thân.

May là cô ít tuổi, nên tức giận xong thì cũng thôi. Một lúc sau cô lại mang quần áo đi giặt.

Cô học hành chăm chỉ, tư chất lại tốt, Bạch Hà dạy ba mươi sáu tiểu thủy pháp xong, bèn đưa cho cô một cuốn 'Tế pháp toàn thư' bảo cô tự đọc để giác ngộ trước.

Nói thật, với những chuyện này Tần Thái vẫn bán tín bán nghi. Kiến thức chín năm ngồi trên ghế nhà trường không phải đồ bỏ. Thậm chí cô còn nghĩ, biết đâu tới một ngày khoa học sẽ giải thích được những hiện tượng này chăng?

Song khi giở tới cuối cuốn sách, một đoạn ghi chép ngắn đã thu hút sự chú ý của cô.

Ba ngày sau, Bạch Hà đang ăn cơm. Đột nhiên hàng xóm nhà Tần Thái là thím Khâu tìm đến, lắp ba lắp bắp nói muốn mời Bạch Hà đến nhà thím ta một chuyến. Bạch Hà tay vẫn cầm bát cơm nói: "Có chuyện gì thì nói đi."

Thím Khâu mếu máo như sắp khóc, "Bạch tiên sinh, hôm kia…...thằng cháu nội tôi nói có một người phụ nữ tóc dài ngồi trên cầu thang. Khi ấy mọi người đều tưởng trẻ con nói linh tinh….ai ngờ sáng nay khi dậy, tôi thấy trên cầu thang có một đôi chân…."

Đầu tiên Bạch Hà chau mày, thím Khâu toàn thân run lẩy bẩy: "Ban đầu tôi cũng tưởng nhìn nhầm, ai ngờ khi đôi chân ấy bước đi còn phát ra tiếng động. Tôi vừa bật đèn thì nó liền biến mất. Bạch tiên sinh, xin ngài hãy đến nhà tôi xem giúp….."

Bạch Hà đến nhà thím Khâu, chỉ đi loanh quanh một vòng, đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên nhìn thanh xà trên trần nhà.

Căn nhà đã cũ, nên rất nhiều bụi bẩn. Anh ta không cần thang, mà nhảy thẳng lên bàn ăn, rồi nhảy thêm cái nữa cánh tay đã ôm gọn xà nhà. Người trong thôn chưa từng chứng kiến cảnh tượng thần kỳ như thế bao giờ, lập tức reo hò hào hứng. Sắc mặt Bạch Hà vô cùng khó coi.

Anh ta nhặt vật gì đó trên thanh xà rồi bỏ vào tay áo, lúc nhảy xuống anh ta đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt: "Chỉ là một chút linh thể, đã đi rồi, không cần lo lắng."

Người nhà họ Khâu đều bị dọa cho khiếp vía, kéo tay áo anh ta lại hỏi cho bằng được: "Bạch tiên sinh, thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?"

Bạch Hà vội vàng như còn đang bận, nhấc chân bước khỏi cửa: "Không sao nữa."

Ngay cả thím Khâu chạy đuổi theo nhét tiền trả anh ta cũng không nhận.

Bạch Hà quay về cửa hàng, Tần Thái vẫn đang đọc sách. Anh ta không nói không rằng đi đóng cửa, kéo Tần Thái tới trước tượng tổ sư gia, tiện tay cầm thanh trúc to lên, đánh tới tấp vào người Tần Thái.

Tần Thái rất ngang bướng, nghiến răng chịu đựng chứ không nhận sai. Bạch Hà đánh cô một trận, tức tới không thể tức hơn được nữa:

"Ta dạy cô tu tập chính pháp, thế mà cô lại đi học mấy loại pháp thuật hạ đẳng để nguyền rủa người khác! Cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Học bò chưa xong đã muốn bay rồi!"

Khi nổi giận anh ta không hề nương tay, mùa hè nên mặc ít quần áo, trên người Tần Thái đã xuất hiện vài vết máu.

Bạch Hà đánh hồi lâu, niệm tình cô còn nhỏ tuổi, không biết những điều đại kị trong giới huyền môn này, nên cuối cùng cũng dừng tay. Anh ta lấy từ tay áo ra một mẩu gỗ Liễu được bọc giấy vàng vứt xuống đất, trên đó còn cuốn mấy sợi tóc của phụ nữ, phía dưới là đôi hài nhỏ màu đỏ cắt bằng giấy: "Những lời nguyền rủa kiểu này khiến người khác giảm phúc giảm thọ, cũng may hôm nay họ tới mời ta đến. Nếu gặp phải kẻ xấu bụng phá pháp, thì cô đừng mơ đến tu vi, chỉ e nửa đời còn lại sẽ phải sống trên giường thôi!"

Lúc này Tần Thái mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Họ nói anh dùng một nghìn hai trăm tệ mua tôi về đây, là vì muốn lợi dụng tôi." Căn phòng không rộng, giọng nói của cô tuy nhỏ nhưng vang lên rất rõ ràng, "Họ còn nói tôi nằm trong nhà lâu như vậy, là vì đã phá thai. Người khác nói thế thì tôi cũng cho qua, nhưng người nhà họ Khâu, tôi bị ăn mấy trận đòn mà vẫn quyết cứu ba người nhà họ thoát chết, tại sao họ nỡ nói tôi như vậy?"

Bạch Hà thoáng ngẩn người, hồi lâu mới thở dài, ném thanh trúc trong tay sang một bên. Anh ta ngồi xổm xuống trước mặt Tần Thái, nói như tâm sự với cô: "Đừng quan tâm tới những điều người khác nói. Sống trên đời này, nhẫn nhịn sự khinh miệt, dị nghị của người đời, đối với chúng ta đấy cũng là một kiểu tu hành."

Tần Thái chỉ lắc đầu: "Năm xưa khi Hoàng Tiểu Liên còn chưa bị điên, rõ ràng những người đàn ông đó đã trêu nghẹo chị ấy, nhưng bọn họ lại rủa chị ấy là hồ ly tinh, nhiều khi xông vào đánh chị ấy giật đứt cả nắm tóc của người ta. Sau này Hoàng Tiểu Liên phát điên, không ai trong số họ chịu nhận sai, họ đều giả tạo nói rằng do chị ấy nghĩ không thông! Tôi còn tưởng ít nhiều cũng sẽ có người thấy hổ thẹn thấy có lỗi với chị ấy, nhưng bây giờ, tôi nhận ra rằng bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng họ đã sai!"

Bạch Hà giơ tay ấn vai cô xuống, Tần Thái cảm thấy thần trí của mình dần dần rõ ràng, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bạch Hà mở ngăn kéo lấy thuốc, bôi lên mu bàn tay bị đánh sưng húp của cô một lớp mỏng: "Chính vì sự tồn tại của lũ người ngu ngốc ấy, mà những người tu đạo như chúng ta mới phải gánh trách nhiệm nặng nề hơn, Tần Thái, cách báo thù tốt nhất không phải giết chết kẻ thù, mà là hóa giải nỗi oán thù ấy. Nếu những người biết dị thuật ai cũng hành động ngông cuồng bất cần như thế, thì bi kịch trong thế gian này chỉ càng ngày càng nhiều hơn mà thôi. Ý nghĩa của sự tồn tại của chúng ta, chỉ gói gọn trong từ "Độ". Mà 'Độ', chính là làm cho thế giới ngày một ít bất bình ngang trái hơn."

Vừa rồi trong lúc tức giận anh ta đã ra tay quá mạnh, khóe miệng Tần Thái cũng bị đánh tím bầm một mảng. Lúc này anh ta lại xót xa, không do dự mà đưa lọ thuốc cho cô: "Tự bôi đi."

Tần Thái đón lấy lọ thuốc, Bạch Hà giơ tay xoa xoa đầu cô: "Sau này đừng làm bừa như vậy, người trong huyền môn kị nhất chính là dùng pháp thuật để hại người, chẳng may để người ta mách tới chỗ Thiên hành giả, thì hậu quả sẽ rất thê thảm: Bị đánh gẫy chi, phế nội công, đuổi khỏi sư môn."

Tần Thái cũng là nhất thời tức giận nên mới hành động hồ đồ, ai ngờ hậu quả lại quá nghiêm trọng như vậy, khi ngẩng đầu lên cô bắt gặp ánh mắt chất chứa tâm trạng phức tạp của Bạch Hà. Cô vốn cứng đầu, từ nhỏ tới lớn bị đánh không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một ánh mắt như thế, ánh mắt đó như muốn nói: Thân là trưởng bối, ta gửi gắm hi vọng vào người thừa kế mình đã chọn.

“Xin lỗi” Tần Thái cúi đầu, “Sư phụ”

Bạch Hà chắp tay sau lưng bỏ ra ngoài, chỉ điềm đạm đáp một tiếng: “Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 5: Mộng Mắt

Phải mất nửa năm Tần Thái mới nắm vững được ba mươi sáu pháp tiểu thủy, lúc Bạch Hà kiểm tra, mặc dù không buông lời khen ngợi, nhưng từ khóe miệng khẽ nhếch lên cười của anh ta có thể thấy: Anh ta rất hài lòng.

Thủy pháp là cơ sở của việc tu luyện, trong truyền thuyết nước (thủy) có thể trữ khí, là chất dẫn truyền giữa âm và dương, cách vận dụng của rất nhiều pháp thuật đều được xây dựng trên cơ sở thủy pháp. Một khi thành thạo thủy pháp, thì những những pháp thuật lặt vặt dưới nó đều không cần tu luyện, học thuộc khẩu quyết là có thể dùng được. Bản thân Tần Thái không hề biết, với khả năng hiện tại của mình cô đã mạnh hơn rất nhiều so với ‘Đoan Công’ “Hóa Thủy” gì gì kia rồi.

*Đoan công: Hay còn gọi là Thần hán, chỉ những người hành nghề mê tín dị đoan, thực hiện những pháp thuật phù thủy ở xã hội cũ.*

Trước tết một ngày, Tần Thái về nhà. Tâm trạng Bạch Hà rất vui vẻ, nên cho cô một bao lì xì khá dày, đủ một nghìn hai trăm tệ. Tần Thái đưa tiền cho cha mẹ, Tần Lão Nhị toét miệng cười, phá lệ gắp một miếng thịt to bỏ vào bát con gái.

Chị cả, chị hai, anh ba và em năm đều có mặt, cả nhà ngồi quây quần, đang ăn cơm, đột nhiên có người cuống quýt chạy tới: “Tiểu Muội.”

Bên ngoài rộ lên tiếng chó sủa, Tần Lão Nhị đứng dậy xem ai gọi, thì ra là Lý Lương Quân ở thôn trên. Anh ta và vợ lo lắng ôm đứa con trai tám tuổi của mình tới nhà tìm Tần Thái: “Tiểu Muội, Cẩu Oa mấy hôm nay không biết tại sao, cứ kêu trong mắt rất vướng như có thứ gì đó, tới hôm qua thì tình hình mỗi lúc mỗi nghiêm trọng, thậm chí còn nói không nhìn rõ! Tôi và bà xã sợ quá, hôm kia có cho đi bệnh viện kiểm tra thì bệnh viện nói phải mổ.”

Lý Lương Quân vẻ mặt bối rối, Tần Thái cũng hiểu, tạm thời chưa nói đến việc Cẩu Oa mới chỉ là một đứa trẻ, chỉ tính chi phí phẫu thuật thôi cũng đủ để làm khó một gia đình chỉ biết trông vào cây lúa rồi. Nhưng, mặc dù cô nhận Bạch Hà làm sư phụ, từ trước tới nay cô chỉ lon ton giúp việc cho Bạch Hà thôi. Việc duy nhất cô làm một mình đó là dán. U F O.

Cô khẽ đáp: “Hay là.hai người thử đi tìm sư phụ cháu xem sao?”

Lý Lương Quân ngượng ngùng: “Hôm qua có đến rồi, nhưng Bạch tiên sinh không có nhà. Hôm nay Cẩu Oa giụi mắt ghê quá, tôi lo.”

Tần Thái đứng dậy nhìn vào mắt thằng bé, lúc này cô mới hiểu vì sao Lý Lương Quân lại lo lắng như thế. Có lẽ do giụi nhiều, cả con mắt sưng húp lên, lại còn liên tục chảy nước, không mở ra nổi nữa.

Tần Thái thật sự chẳng biết phải làm thế nào, suy nghĩ mãi, cuối cùng cô mím môi: “Chú Quân, cháu chỉ là đồ đệ đang đi học nghề thôi, chú cũng biết việc này. Nếu không chữa được chú cũng đừng trách cháu, đợi sư phụ cháu về vậy.”

Lý Lương Quân còn mong gì hơn nữa, vội vàng đồng ý.

Tần Thái quan sát mắt của đứa trẻ, mắt phải của nó phát bệnh trước. Tần Thái thấy hơi giống hiện tượng bị mộng thịt trong mắt như sách viết, nhưng cô không chắc lắm: Được, còn nước còn tát.

Cô vào bếp múc nửa bát nước, nâng cánh tay bên trái của thằng bé lên, vừa vẩy nước vừa đập vào bắp trên của cánh tay. Cô sợ đập không đủ lực, nên mắm môi mắm lợi giáng hết sức.

Một lúc sau thằng bé đau quá không chịu được khóc rống lên. Đến bà Tần cũng thấy hơi lo, thì thầm vào tai cô: “Lão Tứ.thằng bé khóc ghê quá, không được thì chờ Lão Bạch về đi.”

Tần Thái lắc đầu: “Phải thử trước đã.”

Cứ vỗ thế khoảng năm phút, kể ra cũng lạ, trên làn da vốn bị vỗ tới đỏ dừ bắt đầu xuất hiện rất nhiều những nốt đỏ, tím. Lúc này tâm trạng thấp thỏm lo lắng của Tần Thái mới tan biến: “Chú Quân, không sao nữa rồi, không cần uống thuốc cũng không cần phải mổ. Có điều chú để lâu quá, nên hơi nặng.”

Thằng bé vẫn khóc, Lý Lương Quân trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng nghe cô nói thế, cũng dấy lên vài phần hi vọng. Tần Thái vỗ mười mấy phút, những nốt màu tím xuất hiện nhiều vô cùng, cô đành phải dừng tay lại: “Hẵng về đi đã, ngày mai lại tới.”

Mắt thằng bé vẫn không mở ra được, Lý Lương Quân bán tin bán nghi, nhưng vẫn phải đi về.

Hôm sau là mùng một. Theo tục lệ không được ra ngoài. Nhưng cả nhà Lý Lương Quân vẫn đến, lần này còn mang theo cá và vịt. Vừa vào hai mắt anh ta đã phát sáng: "Tiểu Muội đúng là thần thật rồi. Buổi sáng lúc ngủ dậy mắt thằng bé không đau nữa. Cháu xem." Anh ta kéo con tới trước mặt Tần Thái, "Nó còn nói đã nhìn rõ đấy."

Tần Thái vẫn lặp lại hành động ngày hôm qua, vỗ thêm một lần nữa. Lần này, những vết tím trên da xuất hiện ít hơn. Thằng bé vẫn khóc: Đánh như thế rất đau, nhưng lần này mọi người đều đã có lòng tin, nên cứ dỗ dành nó cố gắng chịu đựng. Vỗ xong, Tần Thái rửa tay: "Không sao nữa rồi."

Cả nhà Lý Lương Quân vô cùng cảm kích, cứ nhất quyết đặt cá và vịt lên bàn, sau đó mới đưa con về.

Lần đầu tiên Tần Thái có cảm giác thành công: thì ra cảm giác lấy việc giúp người làm niềm vui lại thú vị như thế

Người nhà Tần Thái đương nhiên cũng rất vui, Tần Lão Nhị còn đắc ý: "Thế nào, quyết định của ông già này không sai chứ? Theo Bạch Hà con còn học được chút ít. Vừa có tiền lại vừa được nghề, tìm ở đâu ra việc tốt như thế?"

Cả nhà đều hùa vào phụ họa, Tần Thái đột nhiên nghĩ đến hai vạn tệ mà lần trước cô nghe thấy, nụ cười tắt dần.

Nhưng vì chuyện này mà một người khác lại tìm đến.

Tới tận mùng ba, Bạch Hà vẫn chưa về, chìa khóa cửa hàng vàng mã Tần Thái cũng giữ, nhưng mùng tám mới khai trương mở hàng, do đó Tần Thái đành ở nhà.

Sáng sớm Lý Lương Quân đã tìm đến nhà cô, lần này mang theo một người đàn ông trung niên, người đàn ông đó hói nửa đầu, lái chiếc Audi. Sau khi xuống xe, một phụ nữ mang tất lưới rất thời trang trong mùa đông rét mướt bước vào, người đàn ông theo sau cô ta trông tai to mặt lớn nhưng bước chân có phần loạng choạng.

Ông ta vào nhà Tần Thái, chưa ngồi xuống đã hất tay. Người phụ nữ kia lập tức đẩy một cái hộp nhỏ tới trước mặt Tần Lão Nhị. Hộp vừa mở, Tần Lão Nhị đã hoa mắt: Bên trong toàn tiền, từng xếp từng xếp mới tinh.

Người đàn ông kia ung dung tự tại ngồi xuống ghế, khệnh khạng lên tiếng: "Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho tôi, chỗ tiền này là của ông, nếu không đủ, có thể thương lượng."

Tần Thái chưa gặp tình huống này bao giờ, nhất thời không dám nói gì. Tần Lão Nhị lập tức cười nịnh bợ, vội vàng đẩy đẩy Tần Thái: "Ha ha ha, đại ca, ngài tìm tới nhà họ Tần chúng tôi là tìm đúng người rồi! Chuyện này cứ để chúng tôi lo."

Tần Thái cuống lên: "Cha, cha đừng hứa linh tinh! Con."

Tần Lão Nhị không đợi cô nói hết câu, đẩy cô tới trước mặt người đàn ông kia: "Ngoan, con gái ngoan, mau khám bệnh cho đại ca đi."

Người đàn ông trung niên lúc này mới lên tiếng: "Tức ngực, toàn thân rệu rã, thường xuyên hôn mê. Gần đây tình hình còn nghiêm trọng hơn."

"Đến tối còn nặng hơn phải không?" Những kiến thức thông thường Tần Thái cũng vẫn biết, phàm những bệnh liên quan đến âm dương, thường ban ngày thì nhẹ nhưng về đêm thì thêm nặng. Hiện tượng đó có liên quan tới việc ban ngày dương khí nặng, ban đêm âm khí nặng.

Người đàn ông kia gật gật đầu: "Đúng là thế thật, đã đi kiểm tra hết các bệnh viện nhưng không tìm ra bệnh."

Tần Thái cũng rất bối rối: Cô mới chỉ học tiểu thủy pháp, có thể trong mắt người ngoài cô đã rất thần kỳ, nhưng trên thực tế với người trong nghề, chỉ cần nhìn là nhận ra: ngay cả việc chẩn âm cô cũng không biết.

Chẩn âm: Bắt mạch

"Ông cứ về đi đã." Cô mím mím môi, Tần Lão Nhị cuống lên: "Con hãy khám cho người ta đi."

Người đàn ông trung niên kia nhìn Tần Thái một cái, lúc lâu sau Tần Thái mới nói: "Để lại số điện thoại, ngày mai tôi sẽ gọi cho ông."

Người phụ nữ đứng bên ông ta đưa danh thiếp ra, trước khi đi ông ta còn ném lại một câu: "Chỉ cần chữa khỏi bệnh, tiền không là vấn đề."

Suốt cả ngày hôm đó, Tần Lão Nhi liên tục than vắn thở dài. Lúc thì nói nhà đông con, ông ta đã phải vất vả thế nào. Lúc thì lại than tiền học phí của Tần Khánh Phúc và Tần Tiểu Quý gom chưa đủ. Tần Thái bị những lời kêu ca của ông ta làm cho tâm phiền ý loạn, bỏ đi ngủ từ sớm.

Buổi tối, Tần Thái nằm mơ, thấy trên ngọn núi đá xuất hiện ở khắp nơi, hòn to hòn nhỏ đếm không xuể. Sáng sớm tỉnh lại, Tần Thái còn đang nghĩ đến giấc mơ đó, Tần Lão Nhị lại rất ân cần đi nấu bữa sáng cho cô.

Tần Thái cắm đầu ăn cơm, đột nhiên hàng xóm gọi cô sang nghe điện thoại. Khi ấy, một trấn cũng chỉ có khoảng ba nhà lắp điện thoại, Tần Thái chạy hơn một dặm mới tới được nhà hàng xóm, vừa nghe điện thoại cô đã ngẩn người: Là Bạch Hà.

"Hôm qua có người tới tìm cô nhờ khám bệnh?" Mấy ngày không gặp, Tần Thái bỗng thấy giọng Bạch Hà trở nên vô cùng thân thiết, nhưng việc mà anh ta nói với Tần Thái thì chẳng hay ho gì: "Nói với ông ta là vô phương cứu chữa, không cần phải nói thêm gì nữa, cũng đừng nhúng tay vào bất cứ việc gì

liên quan tới người này."

Tần Thái vẫn tò mò: "Tại sao vậy, sư phụ?"

Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, không biết Bạch Hà đang ở đâu: "Có những thứ nằm ngoài khả năng của con người, thực lực của cô còn chưa đạt được đến độ 'âm nhãn mở hoàn toàn' , khiến sư phụ không yên tâm."

*Âm nhãn: Thường thì nói đến âm dương nhãn: Âm dương nhãn được khai mở tự nhiên hay do một duyên cơ đặc biệt (Như sau vụ tai nạn, ốm thập tử nhất sinh) ở VN có chị Phan Thị Bich Hằng sau khi bị chó dại cắn thì âm dương nhãn khai mở.*

Tần Thái cũng chẳng bận tâm: "Vậy thì để tôi nói với ông ta."

Bạch Hà ừm một tiếng, sau đó Tần Thái lấy danh thiếp người ta để lại ra, khi bấm số cô sững lại: Người này tên là Lý Ngọc Sơn. Nhớ đến giấc mơ đêm qua, trong giấc mơ cả ngọn núi toàn là đá, là một ngọn núi trọc toàn đá, không đếm được số lượng. Đầu dây bên kia nhanh chóng có người bắt máy, đích thân Lý Ngọc Sơn nghe, Tần Thái nói thẳng không vòng vo: "Bệnh của ông tôi không chữa được, xin lỗi."

Đối phương im lặng rất lâu, Tần Thái không đợi ông ta trả lời,cứ thế cúp máy.

Về đến nhà, Tần Lão Nhị nghe nói Tần Thái từ chối một món tiền lớn như vậy, tức giận đánh cho cô một trận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 6: Tần Tiểu Thư, Tôi Đi Đây

Từ sau hôm Tần Thái từ chối người đàn ông trung niên đó, ngày nào Tần Lão Nhị cũng giở chứng. Tần Thái không muốn ở nhà thêm ngày nào nữa, nên mùng năm đã quay lại cửa hàng bán đồ mã của Bạch Hà. Cửa hàng chưa khai trương, nên Tần Thái không biết làm gì, ngoài việc mang cho Hoàng Tiểu Liên ở ngoài căn hầm chiếc áo bông cũ ra, thì cô luôn ngồi thiền, thỉnh thoảng quên cả ăn cơm.

Tối nay, Tần Thái đang ngồi thiền, đột nhiên có người gõ cửa, cửa hàng chưa khai trương, Bạch Hà cũng không có nhà, theo lý mà nói sẽ chẳng ai tìm tới đây làm gì. Tần Thái đứng dậy ra mở cửa, cảnh tượng bên ngoài khiến cô sững lại: Ngoài cửa là một nhóm tầm sáu người, Tần Thái chỉ biết một người trong số họ: Đó chính là người phụ nữ lần trước đưa Lý Ngọc Sơn đến tìm cô chữa bệnh.

Người phụ nữ đó không khách sáo, vừa vào đã ngồi ngay lên quầy, váy của cô ta quá ngắn, lên thấp thoáng nhìn thấy cả chiếc quần trong bằng ren dưới lớp quần tất lưới mỏng. Hai người kia đều còn trẻ khoảng hơn hai mươi, họ tự tìm ghế dài và ngồi xuống. Những người còn lại chắc là vệ sĩ, người thì đứng canh ngoài cửa, kẻ lại đứng sau lưng người phụ nữ.

Tần Thái vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh: "Sao các người lại đến đây?"

Người phụ nữ châm một điếu thuốc, khe khẽ nhả khói: "Tôi là vợ của Lý Ngọc Sơn."

Tần Thái ngẩn ra, môi cô ta đỏ rực như vừa uống máu tươi: "Tần tiểu thư, tôi rất yêu chồng mình, đây là hai người con trai của ông ấy, chúng cũng rất yêu cha. Ngọc Sơn là trụ cột gia đình, nếu ông ấy có mệnh hệ gì, gia đình chúng tôi cũng tan nát." giọng cô ta dần u uất: "Tần tiểu thư, xin….hãy giúp đỡ chúng tôi."

Cô ta vừa dứt lời, hai chàng trai trẻ tuổi đứng bên cạnh lập tức quỳ xuống: "Tần tiểu thư, cầu xin cô hãy cứu cha chúng tôi."

Tần Thái hoảng hốt: "Các người đừng….làm như vậy. Tôi, thực ra tôi chỉ là học trò thôi, tôi chẳng có bản lĩnh gì cả, thật đấy!"

Người phụ nữ cúi đầu, rất lâu sau mới nói: "Tần tiểu thư, cô không giống những kẻ lừa đảo chúng tôi từng gặp, cô nhất định biết nguyên nhân căn bệnh của Ngọc Sơn. Xin cô….ít nhất thì cũng hãy thử xem."

Tần Thái nhớ đến những lời của Bạch Hà, cô kiên quyết lắc đầu: "Tôi không chữa được, xin lỗi."

Người phụ nữ đó đứng dậy khẽ phất tay, vệ sĩ bên ngoài lại đỡ vào thêm một người nữa, đó là một ông cụ, tóc tai lơ thơ, mắt mờ chân chậm. Người phụ nữ khẽ kéo váy, rồi cũng quỳ xuống.

Lúc này, ông cụ kia mới lên tiếng, giọng khàn khàn đau đớn, "Tần tiểu thư, tôi chỉ có mỗi mụn con trai, thật không muốn phải rơi vào cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Tôi già bằng từng này rồi, vậy mà còn phải tận mắt chứng kiến đứa con trai duy nhất của mình ngày một yếu, không ra được khỏi giường. Trái tim tôi đau như dao cắt. Nhưng lần trước, cái ngày mà tên họ Lý kia giới thiệu cô, bệnh tình của nó thuyên giảm không ít. Ngày hôm sau nó đã có thể tự đến gặp cô."

Ông ta nói liền mới hơi dài như vậy, nên nhất thời không thở được, vệ sĩ đứng cạnh phải mang máy thở ô xi vào, ông ta hít hai cái, rồi nói tiếp: "Tần tiểu

thư, đối với bệnh của Ngọc Sơn, tôi đã hết cách. Giờ cô chính là sự bấu víu cuối cùng của chúng tôi, tôi…..”

Ông ta cũng loạng choạng định quỳ, Tần Thái sợ hãi ngăn lại: “Các người đừng làm thế, đừng làm thế!”

Gia đình họ tương thân tương ái như vậy, khiến Tần Thái vô cùng cảm động, cô nghiến răng do dự hồi lâu, “Để tôi thử xem sao, nhưng chưa chắc đã được, các người đừng hi vọng quá.”

Cô vừa dứt lời, mấy người bọn họ đã vui mừng ra mặt, liên tiếp cảm ơn. Người phụ nữ lấy một chiếc hộp từ trong túi xách ra, mở ngay dưới ánh đèn, bên trong là một viên ngọc màu xanh sẫm, trong suốt: “Viên ngọc này là thứ Ngọc Sơn vô cùng yêu quý, tôi giao cho Tần tiểu thư coi như là tiền đặt cọc.”

Tần Thái thật lòng muốn khước từ: “Không không không, thật ra tôi chỉ là học trò, chưa chắc đã chữa được bệnh cho ông ta.”

Người phụ nữ không nói không rằng, đặt viên ngọc lại rồi đi ra. Những người kia đỡ ông cụ lên xe, Tần Thái kiên quyết nhét trả viên ngọc qua cửa sổ xe. Người phụ nữ quay đầu lại nhìn cô, cũng không nói thêm gì nữa, lái xe rời đi.

Họ đi rồi, Tần Thái bắt đầu lo lắng.

Cô ngồi xếp bằng trước sư tổ gia, lòng nghĩ đến chuyện của Lý Ngọc Sơn, không bao lâu cảm thấy trước mặt xuất hiện một kẽ hở, gió lạnh rít ù ù. Một lúc sau, cô quả nhiên lại có mặt trước ngọn núi đó. Những hòn đá trên núi ngày càng nhiều hơn, dường như sẽ không ngừng phát triển.

Tần Thái không muốn nhiều lời, cúi xuống bắt đầu chuyển những hòn đá dưới chân: Thực sự cô không làm được gì, chuyển được ít nào hay ít đấy, biết đâu Lý Ngọc Sơn lại sống thêm được đôi chút thì sao?

Cứ thế đợi sư phụ quay về sẽ cứu ông ta, không chừng sư phụ lại có cách.

Ôm ấp hi vọng ngu ngốc ấy trong lòng, Tần Thái cứ thế cần mẫn chuyển đá tới tận nửa đêm. Mệt tới mức tay chân rã rời, nhìn chỗ đá ít ỏi vừa chuyển được mà thấy thương.

Cô ngồi bệt xuống đống đá lộn xộn, đột nhiên nghĩ ra một chuyện: Trong giới pháp thuật có Ngũ quỹ ban vận pháp, nếu….

Cô nghĩ ra cách, nên vui vô cùng, nhưng sau đó lại băn khoăn: Mình làm thế nào để quay về đây?

Bối rối đứng trước ngọn núi hồi lâu, cuối cùng lại ngồi bệt xuống khóc không được cười chẳng xong: Sư phụ ơi là sư phụ, tôi phải làm thế nào để tỉnh lại đây?

Cứ ngồi thế một lúc, cô lại đứng dậy đi chuyển đá, cuối cùng thì ngủ thiếp đi cho tới khi tự nhiên tỉnh lại, Tần Thái mệt tới mức không còn sức mà ngồi dậy nữa. Cô nằm ôm gối muốn khóc không có nước mắt: Khốn kiếp, công việc này đúng là không phải dành cho người làm mà!

Ngày hôm sau, Tần Thái ngủ hai tiếng đồng hồ rồi dậy, tiếp tục làm cái công việc khổ sở kia. Nhớ thời xưa có một người tên Ngu Công từng rời núi, Tần Thái cảm thấy khối lượng công việc mình đang làm cũng chẳng kèm gì so với tên ngốc ấy.

Lại chuyển thêm bốn tiếng, Tần Thái thực sự không chịu được nữa, không chừng đến cuối cùng người tên Lý Ngọc Sơn đó sống còn cô lăn ra chết thì thật chẳng đáng. Cô nằm thẳng cẳng trên giường, trong lòng vô cùng ảo não: Sư phụ à, giá như ‘ông’ truyền cho tôi Ngũ quỷ ban vận đại pháp gì đó sớm một chút thì tốt biết bao.

Nghĩ xong, cô bất đắc dĩ ngồi dậy nấu chút gì để ăn, ăn quáng ăn quàng lại nằm để tiếp tục chuyển đá: Mẹ kiếp, trên thế gian này còn công việc nào khổ hơn nữa không.

Tần Thái kiên trì chuyển đá suốt ba ngày ba đêm, chuyển mệt thì tỉnh lại, tỉnh rồi lại ngủ để tiếp tục chuyển. Tới cuối cùng, đá trên ngọn núi cũng vơi đi được một ít. Nhưng Tần Thái lại càng rầu hơn, đá trên núi này không ngừng gia tăng.

Mặc dù tốc độ gia tăng không nhanh bằng tốc độ chuyển đi của cô, nhưng cô không thể mãi mãi duy trì tốc độ chuyển đá này được.

Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ hết sức đáng sợ: Lẽ nào .có ai đó đang làm phép để hại chết Lý Ngọc Sơn ư?

Lúc nghĩ đến tình huống này cô vẫn hơi do dự, một là vì cô không có chứng cứ xác thực, hai là cho dù có người làm phép thật, cô cũng không thể ngăn cản họ.

Cô nghĩ, liệu có nên nhờ Bạch Hà giúp đỡ không. Chỉ có điều con người Bạch Hà bình thường ưa lừa gạt trẻ không tha già không thương, nhưng một khi đã buông lời là quyết không thay đổi. Anh ta không cho cứu, đương nhiên là có cái lý của anh ta.

Tần Thái do dự đắn đo, nghĩ đến sự khẩn cầu của cả nhà Lý Ngọc Sơn khi ấy, cô thực sự không nỡ bỏ mặc Lý Ngọc Sơn không quản.

Bốn ngày trôi qua, Tần Thái vẫn chỉ có mỗi cách ngốc nghếch là chuyển đá, cô có cảm giác chắc chắn là mình sẽ chết trước cả Lý Ngọc Sơn mất. Buổi tối, cô lại đến trước ngọn núi đá, khi chuyển đến hòn đá thứ ba, không ngờ lần này lại có được bất ngờ, một lúc sau, đá trên núi bắt đầu ào ào lăn xuống dưới, Tần Thái kinh ngạc vô cùng.

Thấy sắp bị đè bẹp như cái bánh rán, lưỡi liềm bằng giấy nằm trong đai bảo vệ cổ tay của Tần Thái bỗng lóe một luồng sáng trắng, mắt Tần Thái hoa lên, lưỡi liềm đã nằm trong tay, cô cầm lưỡi hái mà nước mắt giàn giụa: Sư phụ à, trong lúc nguy cấp thế này, xin hỏi một cái lưỡi liềm thì làm được gì chứ?

Cắt lúa ư? Hay là cắt mạch máu tự sát

Lưỡi liềm đó như có linh thức tuột khỏi tay cô, xoay về phía sau, kẹp giữa khe đá. Tần Thái cảm thấy thân mình nhẹ bỗng, rồi đung đưa trong không trung như cái xích đu. Sau khi hoàn hồn, mới phát hiện đằng sau lưỡi liềm còn có một sợi dây thừng màu vàng. Lúc này, lưỡi liềm kẹt trong kẽ đá, dây thừng treo cô lên.

Đương nhiên Tần Thái vô cùng kinh sợ: Nếu bị đá đè chết ở đây, chẳng phải cô sẽ chết thật sao?

Nhưng đây chỉ là một giấc mơ thôi mà, thật không khoa học gì cả!

Cô đung đưa trong không trung một hồi, cuối cùng bắt đầu lo lắng: Mẹ kiếp, làm sao để quay về? Làm sao để tỉnh lại?

Đúng lúc này, bên ngoài bùm một tiếng, cô đột nhiên mở bừng mắt, thì ra lư lương trên bàn thờ ngay bên cạnh không biết tại sao lại rơi xuống, tàn hương vương đầy đất.

Tần Thái rùng mình, vội vàng cúi đầu nhìn cổ tay, chỉ thấy lưỡi liềm bằng giấy thì vẫn là lưỡi liềm bằng giấy, đang an phận kẹp trong cái bảo vệ cổ tay bằng da màu đen của cô. Chỉ có lư hương là rơi xuống đất, Tần Thái ai oán thở dài, đứng dậy dọn dẹp.

Mới thu dọn được một nửa, đột nhiên bên ngoài lại có tiếng động, Tần Thái đi ra, thoáng thấy một bóng người đứng ở cửa.

Bóng người bên ngoài dần rõ ràng, là Lý Ngọc Sơn đang ốm dở sống dở chết! Ông ta đứng ngoài cửa, nhìn Tần Thái cười, "Tần tiểu thư, tôi đi đây."

Nói xong, ông ta quay người bỏ đi thật. Đầu Tần Thái nổ ùng một tiếng, đột nhiên dựng hết cả tóc gáy. Đúng lúc này, trong cửa hàng vàng mã đang yên tĩnh tới mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Tần Thái nghe điện xong thì ngẩn người.

Lý Ngọc Sơn chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 7: Âm Nhãn

Lý Ngọc Sơn chết rồi.

Tần Thái ngồi bệt xuống tấm đệm, cuối cùng.vẫn không được.

Không lâu sau, có mấy người xông vào cửa hàng vàng mã, lôi Tần Thái ra nhét vào một chiếc xe Jetta màu trắng, rồi lao vút đi. Khi Tần Thái định thần lại được đã thấy mình đang ngồi kẹp giữa hai người đàn ông ở ghế sau. Thực ra trong lòng cô cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô vẫn cất tiếng hỏi: "Các người là ai? Định làm gì?"

Không ai đáp lời cô, chiếc xe lao vun vút, nhanh chóng đi vào khu vực thành phố phồn hoa. Ngang qua tòa thị chính, đi về phía Nam khoảng bốn mươi phút, cuối cùng rẽ vào một căn biệt thự.

Tần Thái bị áp giải xuống xe, xuyên qua sân cỏ, đi vào căn biệt thự từ chiếc cửa ngách. Trong căn phòng trên tầng hai có mấy người 'quen' đang ngồi đợi cô: Cha, vợ và hai người con trai của Lý Ngọc Sơn.

Tần Thái bị đẩy tới đứng cách họ khoảng ba mét, đồ dùng trong phòng là kiểu châu Âu cũ, ông cụ ngồi trong chiếc ghế sô pha đơn màu sẫm, giống như hoàng đế. Nhưng thực sự ông ta đã già quá rồi, tuổi tác khiến người ta trông uy nghiêm hơn và cũng đáng thương hơn.

"Tại sao cô lại hại chết con trai ta?" khuôn mặt ông ta đanh lại như gỗ quan tài, Tần Thái nhớ tới mấy ngày vừa qua mình phải vất vả chuyển đá, đột nhiên thấy vô cùng tức giận: "Ông lão ông có bị bệnh không đấy? Tôi đã nói chưa chắc tôi tìm ra cách, hơn nữa tôi cũng cố gắng hết sức rồi!"

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen đứng bên cạnh lên tiếng: "Giết người đền mạng, còn gì để nói nữa?" anh ta làm động tác 'cắt cổ', lúc ấy Tần Thái mới hoang mang: Mẹ kiếp,chuyện vớ vẩn gì đây!

"Các người ăn nói cho có lý chút đi, tôi vì ông ta mà chuyển đá bao nhiêu ngày, đâu dễ dàng gì? Hơn nữa có phải ông ta gặp tôi xong mới bị bệnh đâu, các ngươi đang cố gắng níu kéo hơi thở cuối cùng cho ông ta….haizz…..." nghĩ tới lúc Lý Ngọc Sơn tới gặp mình trông bộ dạng ông ta không giống người đang thoi thóp, Tần Thái có chút lo lắng, "Dù sao khi đã hoàn toàn bó tay các người mới tìm tới tôi, giờ lại nói cứ như vì tôi nên ông ta mới bị bệnh

vậy!"

Trong phòng rất đông người, nhưng lại rất yên tĩnh. Ông già được gọi là Thất gia quay đầu đi, lúc này Tần Thái mới bắt đầu quan sát người đàn ông mặc đồ đen đứng cạnh ông ta.

Nhìn nghiêng người này rất giống Bạch Hà, từ người anh ta toát ra thứ khí âm lạnh lẽo, cũng bộ dạng cao nhân ngoại thế ấy,nhưng trông anh ta thiếu sinh khí của người sống hơn Bạch Hà. Khi anh ta chỉ im lặng đứng đó, giống như một vật chết.

Lúc này anh ta cũng đang quan sát Tần Thái, đôi mắt nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu hồn phách người đối diện. Tần Thái bất giác rùng mình, toàn thân nổi đầy da gà.

"Cô chữa trị cho Sơn gia, vậy có biết ông ấy mắc bệnh gì? Và cô đã dùng phương pháp nào để chữa?" Mỗi lần mở miệng nói giọng anh ta lạnh như băng, Tần Thái ngẩn người: Đúng là cô không hề biết gì cả.

Ánh mắt của những người xung quanh đều tập trung nhìn về phía Tần Thái, trong sự phẫn nộ của họ dần dần thoảng mùi sát khí. Tần Thái lắp bắp: "Ông ta…..tôi chỉ thấy trên núi có rất nhiều đá….." Tần Thái đành kể lại mình đã ngốc nghếch thế nào khi cố gắng chuyển đá suốt mấy ngày liền, đám người trong phòng bán tín bán nghi: Hai việc ấy có liên quan gì tới nhau?

Trong ánh mắt người đàn ông kia lóe lên tia sáng kỳ lạ, một lúc sau mới nghiêm túc nói: "Tên của Sơn gia có núi, núi tạo thành bởi đất đá, cô tưởng chuyển đất đá đi thì sẽ cứu được ông ấy, mà không biết rằng bản thân ông ấy chính là đất đá."

Lúc này Tần Thái mới bừng hiểu, hồi lâu cô bắt đầu sợ hãi: "Nói như vậy….thì đúng là tôi đã hại ông ta thật ư?"

Người đàn ông đó không nói gì nữa, ông già ngồi trong ghế sô phan hít sâu mấy hơi, xua xua tay: "Các con giải quyết đi."

Người đàn ông mặc đồ đen đỡ ông lão đứng dậy, dìu ông ta ngồi xuống xe lăn. Vợ Lý Ngọc Sơn ra hiệu, liền có người cầm một chiếc bao tải gai vào, Tần Thái vừa sợ vừa ngượng: Sớm biết thế này đã mặc kệ họ, đúng là định làm anh hùng mà không chịu tìm hiểu!

Người đàn ông kia đẩy xe lăn của Thất gia, chuẩn bị ra ngoài. Bỗng một nữ giúp việc mặc quần đen áo trắng chạy vào, còn chưa kịp nói gì, một người nữa đã xuất hiện.

Tần Thái ngẩng đầu nhìn Bạch Hà, anh ta mặc một chiếc áo Trung Sơn màu xanh, phớt lờ sự ngăn cản của những người giúp việc, xông thẳng lên tầng hai, hoàn toàn không nhận ra rằng mình đang xâm phạm đất tư.

Lúc này, cô mong được gặp Bạch Hà hơn bất kỳ điều gì, Tần Thái lập tức gọi: "Sư phụ!"

Người đàn ông áo đen đang đẩy xe lăn cho Thất gia nhìn nhìn Bạch Hà, rồi lại nhìn Tần Thái, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Bạch Hà đi thẳng vào phòng, cầm tay Tần Thái, anh ta thậm chí không thèm nói câu nào, đưa Tần Thái ra khỏi phòng giống như tới đón con tan học vậy, rồi đi thẳng xuống lầu. Tần Thái còn quay đầu lại nhìn Thất gia và đám người kia, Thất gia định nói gì đó, nhưng bị người đàn ông bên cạnh ngăn lại, khe khẽ lắc đầu.

Rời khỏi căn biệt thự một cách dễ dàng không ai ngăn cản, Bạch Hà dắt tay Tần Thái đi ra đường. Tần Thái vừa ngượng vừa hối hận: "Sư phụ, tôi sai rồi."

Bạch Hà xoa xoa đầu cô: "Số trời rồi, cô không sai."

Nhới tới sự tin tưởng mà người nhà Lý Ngọc Sơn dành cho mình, Tần Thái vẫn thấy buồn: "Tôi không biết ngọn núi đó chính là ông ta, vốn định giúp ông ta sống thêm một thời gian, không ngờ lại hại chết ông ta."

Bạch Hà giơ tay xoa đầu Tần Thái: "Ngốc quá."

Hai người ra đường quốc lộ, chỗ này cách thành phố rất xa, cách thôn Chu Dương lại càng xa hơn. Tần Thái bị những người kia bất ngờ đưa đi, nên trên người chẳng có đồng nào. Bạch Hà cũng đi khá vội, lục lại túi còn chưa đến hai mươi tệ. Hai thầy trò không có cách nào, chỗ này không có xe, mà dù có họ cũng không đủ tiền…..

May mắn thay bên đường có đình hóng mát, hai thầy trò bèn ở tạm trong đình một đêm. Tiết trời tháng chạp lạnh lẽo, lúc trước ở trong biệt thự nhà Lý Ngọc Sơn có điều hòa nóng nên không cảm thấy gì, ra ngoài cảm giác lạnh buốt xương.

Tần Thái run lập cập ngồi xuống đối diện với Bạch Hà, có Bạch Hà chắn gió, thấy cũng đỡ hơn: "Sư phụ, anh đi đâu đấy, bao nhiêu ngày cũng chẳng có tin tức gì."

Bạch Hà ngồi rất ngay ngắn, đang định trả lời, thì bên dưới vọng lên một tràng còi xe ô tô. Tần Thái và Bạch Hà cùng nhìn về phía ấy, thấy bên đường có chiếc xe việt dã màu đen, cửa xe bật mở, một người bước xuống: Chính là người đàn ông mặc áo đen với sắc mặt âm trầm ở nhà Lý Ngọc Sơn.

Tần Thái dịch người về phía Bạch Hà, người đàn ông đó quả nhiên đi về phía đình: "Chỗ Thất gia tôi đã xử lý xong rồi, ông ta sẽ không tìm đồ đệ của anh để gây phiền phức nữa, nhưng sau này anh đừng động đến ông ta."

Chưa vào trong đình, anh ta đã nói. Có điều anh ta đang nói với Bạch Hà. Bạch Hà vẫn ngồi im, thái độ lạnh nhạt: "Bạch Cập, làm điều bất nghĩa là tự sát."

Nghe Bạch Hà gọi tên anh ta, Tần Thái chợt băn khoăn: Lẽ nào anh ta chính là huynh đệ của sư phụ?

Bạch Cập chẳng phản ứng gì, chắc anh ta đã nghe quen những lời như vậy rồi: "Cần nhẫn ít thôi, nhớ lời tôi đấy." nói xong, đột nhiên anh ta cười gian tà: "Không có tiền về phải không? Người quen ngủ trong đình hóng mát, trên bãi cỏ mà cũng học đòi thu nạp đồ đệ, lại còn là nữ đồ đệ, hê hê. Chi bằng thế này, anh giúp tôi một việc, tôi sẽ đưa hai thầy trò anh về, thế nào?"

Tần Thái vốn không có thiện cảm với anh ta, nhưng nghĩ khả năng anh ta là họ hàng của Bạch Hà, nên không nói gì. Bạch Hà làm như không nghe thấy, nhắm mắt im lặng.

Bạch Cập thấy không ăn thua gì, quay người định đi. Gió lạnh rít ầm ầm, Tần Thái khóc chẳng nổi cười chẳng xong: Sư phụ à, câu nói 'thà chết vinh còn hơn sống nhục' chắc là muốn ám chỉ hai thầy trò tay đây…...

Bạch Cập vừa đi, Bạch Hà bèn mở mắt. Bắt gặp ánh mắt tò mò của Tần Thái, anh ta bắt đầu kể những câu chuyện trên giang hồ liên quan đến giới huyền môn.

"Giới huyền môn cũng được phân làm ba loại giống như con người trên thế gian, một loại bảo vệ thiên đạo chính nghĩa, diệt ma trừ yêu nhằm an dân, thay trời hành đạo. Những người thuộc tổ chức này được gọi là Trật Tự. Loại kia lại sống trong thành phố, lợi dụng lỗ hổng của thiên đạo mà ăn cắp phúc lộc thọ của con người mang đổi lấy tiền tài, chuyên làm những chuyện độc ác tà ma. Sau này Trật Tự phát triển lớn mạnh, thì tổ chức này cũng dần dần phình to, gọi là Nhân Gian."

Điểm này thì Tần Thái hiểu: "Chính là Bạch Đạo và Hắc Đạo phải không?"

Bạch Hà gật đầu: "Tương tự thế. Loại thứ ba là Tản Tu, không quản việc giữa hai tổ chức kia, chỉ chăm chăm tu hành. Bạch Cập…...là em trai của sư phụ."

Tần Thái hiểu ra: "Sư thúc là người của tổ chức Nhân Gian phải không?"

Bạch Hà khẽ gật đầu, ngước mắt nhìn ra xa, không biết đang nghĩ ngợi gì.

Tần Thái đột nhiên bừng tỉnh ngộ: "Lẽ nào cái chết của Lý Ngọc Sơn liên quan tới anh ta? Bên cạnh Lý Ngọc Sơn rõ ràng có một cao nhân như thế, tại sao còn tới cầu cứu tôi?"

Bạch Hà nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu sau mới đáp: "Bởi vì bên cạnh ông ta, có người muốn ông ta chết." nói xong, không đợi Tần Thái hỏi tiếp, anh ta khẽ nói: "Khả năng thiên bẩm của cô là âm nhãn, giờ đạo hành chưa đủ, vi sư tạm thời phải phong tỏa âm nhãn của cô, đợi đạo hành đủ rồi sẽ mở âm nhãn cho cô, tránh cô rơi vào tình cảnh nguy hiểm."

Tần Thái không để tâm lắm: "Sau khi âm nhãn bị phong tỏa có phải nằm mơ sẽ không chuẩn nữa?"

Bạch Hà gật đầu, "Những tin tức từ âm giới, nếu cô không thấy chúng, chúng cũng không làm phiền cô. Mấy tháng sắp tới cô chỉ cần học thuộc tâm pháp khẩu quyết là được."

Nói rồi, anh ta niệm khẩu quyết, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp một lá bùa mà vàng điểm lên trán Tần Thái, Tần Thái cảm giác vừa buồn vừa lạ, không lâu sau, lá bùa màu vàng trên tay anh ta biến mất, Tần Thái vẫn thấy mình không biến đổi gì.

"Xong rồi?" Cô khẽ hỏi, Bạch Hà nhắm mắt dưỡng thần: "Ừm."

Trời lạnh, Tần Thái cũng bắt đầu ngồi thiền trong đình, nhập tâm rồi không cảm thấy lạnh nữa. Song vừa nhập định, đã thấy mình đứng trong một căn phòng khách. Căn phòng trang hoàng xa hoa lộng lẫy, đồ gia dụng màu hồng sẫm, sàn gỗ màu vàng. Tần Thái thận trọng nhìn quanh: Sao mình lại ở đây?

Sư phụ, người không phong tỏa nhầm đấy chứ?

Gian phòng bên trái có tiếng nói, Tần Thái không dám gõ cửa, đành áp sai tai vào ghe. Âm thanh phát ra từ căn phòng đó khiến Tần Thái nóng tai đỏ mặt: Hơi thở dốc nặng nề của đàn ông và những tiếng rên rỉ của đàn bà. Tần Thái có chậm hiểu tới đâu cũng phải biết trong đó đang xảy ra chuyện gì, đi không được ở lại không xong.

Những âm thanh đó kéo dài khoảng mười mấy phút, cuối cùng cũng có tiếng nói vang lên: "Lý Ngọc Sơn chết rồi, đúng ý nguyện của em nhé."

Tần Thái sững sờ: Giọng nói đó là của Bạch Cập. Khi giọng thứ hai vang lên, Tần Thái càng chấn động như nghe thấy sấm giữa trời quang: "Đáng ghét, ý nguyện của em chẳng phải cũng là của anh sao?"

Sao có thể, người phụ nữ kia lại là vợ Lý Ngọc Sơn!!!

Hình như Bạch Cập đang cười, chỉ có điều ngay cả khi cười giọng anh ta cũng vẫn lạnh: "Anh thì được như ý bao nhiêu, chỉ sợ có được tài sản rồi, em lại nhào vào lòng tên mặt trăng kia thôi."

Giọng người phụ nữ nũng nịu điệu tới chảy nước: "Hắn đâu có bản lĩnh thông thiên như anh, lại còn…..dũng mãnh như thế nữa…..nếu anh chịu lấy em, em cũng nhào vào lòng anh ngay."

Lần này Bạch Cập cười thật, "Nhớ phần của anh, anh không thích người khác quỵt tiền của mình."

Giọng người phụ nữ vẫn nũng nịu: "Người ta sao dám quỵt của anh, có điều Thất gia….. sẽ không nghi ngờ gì chứ? Thủ đoạn của ông ta, người ta thấy hơi sợ."

Bạch Cập như đang cài cúc áo: "Em tưởng chỉ mình em sợ? Hai tên công tử họ Lý kia còn sợ hơn ấy chứ."

Tần Thái thấy vô cùng tức giận: Chuyện này, hai người con của Lý Ngọc Sơn cũng có phần ư? Mẹ kiếp, làm bộ làm tịch tới cầu xin mình, thì ra là vì muốn tìm người chịu tội thay chúng?

Đang bực bội, bất ngờ Bạch Cập mở cửa phòng, áo anh ta còn chưa cài hết cúc, để lộ khoảng da màu đồng trước ngực. Tần Thái chợt nhớ đến câu 'dũng mãnh như thế' mà người phụ nữ kia nói, mặt đỏ bừng.

Bạch Cập vốn vừa cài cúc áo vừa đi ra ngoài, khi sắp đến cửa, anh ta đột ngột quay người lại, nhìm chằm chằm vào chỗ Tần Thái đứng.

Tần Thái nóng ran cả mặt: Mẹ ơi, anh ta sẽ không nhìn thấy con đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 8: Tiên Tri

Trong căn phòng khách sạch sẽ không một hạt bụi, Bạch Cập nhìn chằm chằm vào vị trí Tần Thái đứng hồi lâu, đột nhiên khẽ cười một tiếng: "Thú vị."

Đương nhiên Tần Thái chẳng thấy thú vị chút nào, Bạch Cập cài xong cúc áo, bước từng bước lại gần, cô đành phải chầm chậm lùi về sau, trái tim giống như bịt rót vào vạc dầu: Quên không hỏi, đang nằm mơ mà muốn tỉnh dậy thì làm thế nào?

"Sao thế?" lúc này vợ của Lý Ngọc Sơn cũng từ phòng ngủ đi ra, chỉ mặc chiếc váy ngủ bằng voan mỏng, chiếc váy quả thật quá ngắn, theo mỗi bước chân còn nhìn thấy khoảng 'chân không' phía dưới.

Cô ta đã nhận thấy vẻ mặt khác thường của Bạch Cập, đột nhiên sợ hãi: "Không phải là lão quỷ đó chứ?" (ở đây muốn ám chỉ hồn ma Lương Sơn Ngọc)

Bạch Cập như cười như không, đáp: "Là một tiểu quỷ."

Tần Thái chẳng nghĩ ngợi nhiều: Không biết cô có thể đi xuyên qua kính không nhỉ? cô quay người nhảy ra ngoài cửa sổ, sau lưng đột nhiên có một lục hút phóng đến, Tần Thái bỗng nhẹ bẫng như người không trọng lượng, nhẹ nhàng bị hút vào một không gian tối đen.

Vợ Lý Ngọc Sơn đứng bên ngoài vẫn chưa hết kinh hãi: "Anh…..phải đi thật sao? Em thấy hơi sợ."

Cô ta níu cánh tay Bạch Cập, cả người dính chặt lấy hắn, lần này thì thật lòng muốn hắn ở lại qua đêm cùng mình: "Đáng ghét, trời sáng hãy đi được không, anh muốn thế nào….người ta nghe anh hết."

Bạch Cập khéo léo đẩy cô ta ra: "Giao dịch của chúng ta đã kết thúc, muốn anh ở lại qua đêm cũng được nhưng sẽ thu phí, giá của anh em biết đấy, vì là công việc part time nên sẽ tính phí theo giờ."

Người phụ nữ kia ngượng quá hóa giận, dùng lực đẩy hắn một cái, nhưng hắn vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, chỉ khẽ cười một tiếng.

Đàn bà muốn giữ một người đàn ông, chỉ cần người đàn ông ấy không phải chồng cô ta, thì thường đều rất dễ dàng. Bạch Cập đương nhiên hiểu điều đó, vì vậy hắn gấp lá bùa màu vàng trong tay lại, tiện thể nhét vào túi áo trước ngực. Thế là cả đêm đó Tần Thái vô cùng xui xẻo: được nghe hoạt xuân cung miễn phí.

Hoạt xuân cung: cảnh sinh hoạt tình ái nam nữ.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Cập cùng người phụ nữa kia lại quấn lấy nhau một hồi, đến hơn chín giờ anh ta mới lái xe ra về. Nơi ở của hắn sang trọng hơn chỗ Bạch Hà rất nhiều, căn hộ rộng một trăm hai mươi mét vuông, chỉ riêng tivi đã to bằng nửa bức tường, lại còn mỏng như tờ giấy.

Hắn thả Tần Thái khỏi lá bùa, Tần Thái đã bao giờ được nhìn thấy tủ lạnh ba cánh, máy giặt hoàn toàn tự động đâu, nên cô cứ trợn tròn mắt mà nhìn

quanh nhìn quất, đột nhiên tính tò mò trỗi dậy: "Sư phụ nói, người trong huyền môn, thường phải chịu một trong ba sự thiệt thòi: Bần, yểu, cô. Mệnh anh lẽ nào là mệnh cô độc."

Bạch Cập dựa người vào ghế sô pha, mở lon bia, nghe hỏi thì nhìn Tần Thái: "Cô độc thì đã sao? Còn hơn chán những kẻ phải qua đêm ở đình hóng mát."

Tần Thái tự mình cũng cảm thấy hắn nói đúng: "Thực ra nhiều lúc tôi cũng muốn chọn sự cô độc, cuộc sống nghèo khổ thật vất vả. Ăn thịt vẫn tốt hơn ăn củ cải chứ?"

Bạch Cập khẽ cười, tiện tay ném một lon bia cho cô.

Tần Thái giơ tay đón, lon bia bộp một tiếng xuyên qua tay cô rơi xuống đất. Cô cúi người nhặt, mãi vẫn không nhặt lên được. Bạch Cập lạnh lùng nhìn cô khom lưng nhặt bia, đột nhiên ánh mắt anh ta sững lại.

Tần Thái còn chưa kịp phản ưng đã bị hắn giữ chặt, Bạch Cập nhìn chằm chằm vào trán Tần Thái, lạnh lùng giơ năm ngón tay ra khua khua trước mắt cô: "Đây là mấy?"

Tần Thái bực bội: "Năm, anh không biết đếm à?"

Nụ cười trên môi Bạch Cập tắt ngấm, hắn lại nhốt Tần Thái vào trong lá bùa, Tần Thái không buồn nể mặt anh ta là huynh đệ của Bạch Hà nữa, buột miệng chửi rủa. Bạch Cập vỗ vỗ vào lá bùa vàng đang giam cô, "Đồ quý giá, đương nhiên phải được bảo vệ cẩn thận. Đừng lo, Bạch Hà sẽ chuộc lại với giá cao."

Ngất, Tần Thái ngồi phịch xuống: Từ trên xuống dưới khắp người sư phụ chỉ có hai mươi mấy tệ, đợi sư phụ đến chuộc, nếu tiền chuộc vượt quá ba mươi tệ thì anh có thể giết người chắc….

Trời dần sáng. Bạch Hà càng lúc càng cảm thấy bất thường: Tần Thái mãi không tỉnh dậy. Anh gọi mấy tiếng cô cũng không phản ứng, vội giơ tay sờ vào ngón giữa bàn tay phải của Tần Thái.

Phàm những bệnh âm tính, chỉ có vài phương pháp chuẩn đoán. Những người có khả năng siêu nhiên như Tần Thái, Bạch Hà, chỉ cần tập trung là có thể mơ thấy nguồn cơn căn bệnh. Còn cách chẩn trị bình thường, một là sau khi nghe người bệnh kể lại triệu chứng, quan sát kĩ cử chỉ hành động của bệnh nhân, đặc biệt là đôi mắt. Nếu mắt người bệnh nhấp nháy, lay động, có nghĩa bệnh của họ liên quan tới việc tiếp nhận thông tin từ cõi âm.

Kiểu thứ hai chính là bắt mạch, bắt mạch là hoạt động mang tính kĩ thuật, và thủ pháp của mỗi người mỗi khác, nhưng đa phần đều nắm ngón tay giữa của bệnh nhân. Theo nguyên lý nam trái nữ phải để phán đoán xem có liên quan gì tới âm giới không.

Bạch Hà dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp vào ngón giữa bàn tay phải của Tần Thái bắt đầu chẩn mạch. Nhưng không thấy có gì bất thường, sắc mặt Bạch Hà càng ngày càng nghiêm trọng: Có lẽ lúc hồn chuẩn bị rời đi đã gặp phải chướng ngại gì đó, nên không về được.

Nhưng không thể thế chứ, rõ ràng anh đã phong tỏa âm nhãn của Tần Thái, cô không nhìn thấy gì như thế mà vẫn đi lung tung được?

Bạch Hà suy nghĩ mãi không hiểu, bắt đầu thấy lo lắng. Anh cố gắng trấn tĩnh, rồi phân tích kĩ lưỡng mọi chuyện. Tần Thái ấu trĩ cố chấp, giờ có lẽ chuyện khiến cô vẫn canh cánh trong lòng, là chuyện của Lý Ngọc Sơn.

Vì vậy, việc cô mất tích chắc chắn có liên quan tới chuyện ấy. Hơn nữa, xung quanh đây người có khả năng bắt được hồn cô không nhiều. Người đầu tiên Bạch Hà nghĩ đến, là Bạch Cập.

Do đó Bạch Cập không cần phải đợi lâu, chưa xem xong một tập 'Hoàn Châu cách cách' Bạch Hà đã tìm tới. cho tới tận lúc ra mở cửa Bạch Cập mới phát hiện mình đã xem được hơn nửa tập phim rồi.

Hắn lật tay tắt ti vi, quay người ngồi xuống ghế sô pha, gác hai chân lên ghế đợi Bạch Hà lên tiếng. Thấy bộ dạng đó của Bạch Cập, Bạch Hà thoáng yên tâm, xem ra đúng là Tần Thái đang ở trong tay hắn.

Anh mở miệng hỏi luôn: "Phải thế nào mới chịu thả người?"

Bạch Cập châm một điếu thuốc, nhả khói mù mịt, giơ ngón tay lên.

Ánh mắt Bạch Hà lạnh lẽo: "Tôi không trả nổi."

Bạch Cập gật đầu: Bạch Hà nghèo thế nào, hắn là người rõ nhất: "Nhưng anh có thể báo với Trật Tự, tiên tri trong tay tôi, chắc chắn họ sẽ chịu bỏ ra một nghìn vạn."

Bạch Hà lập tức thay đổi sắc mặt: "Cậu nói linh tinh gì thế?"

Bạch Cập mỉm cười: "Tôi nói gì, e rằng trong lòng anh rõ hơn cả nhỉ? Nếu Trật Tự cho rằng một tiên tri không xứng với giá ấy, thì trong Nhân Gian chắc chắn có người chịu trả, thậm chí còn cao hơn thế."

Bạch Hà hít một hơi thật sâu, hồi lâu mới bình tĩnh lại: "Cô ấy có phải tiên tri hay không, không ai biết."

Bạch Cập chẳng phản ứng gì, giụi giụi đầu thuốc vào gạt tàn: Tâm trạng hắn rất thoải mái: "Muốn kiểm chứng có rất nhiều cách, có điều việc ấy không cần anh lo. Tôi đã nói rồi, nếu Trật Tự không chịu bỏ tiền, trong Nhân Gian có rất nhiều người muốn được bỏ tiền đấy."

Bạch Hà thở dài, đương nhiên anh biết tính nghiêm trọng của sự việc: "Tôi về Bất Ki Các một chuyến, trong vòng năm ngày sẽ có câu trả lời cho cậu."

Bạch Cập khoát tay: "Tự nhiên."

Bạch Hà quay người định đi, nhưng rồi thấy không yên tâm, lại quay lại: "Bất luận cô ấy có phải tiên tri hay không, thì trong vòng năm ngày chờ đợi cậu không được tiết lộ tin này ra ngoài."

Thấy vẻ mặt Bạch Hà hết sức nghiêm trọng, Bạch Cập lại ỡm ờ: "Còn phải xem biểu hiện của anh."

Hay tin này, cả Trật Tự bỗng chốc ồn ào nhốn nháo như ong vỡ tổ.

Trật tự tồn tại là vì bảo vệ Thiên Đạo, và Tôn chủ nhân (Người đứng đầu) của tổ chức này được gọi là Thiên Hành Giả, người duy nhất trên thế gian có khả năng điều chỉnh Thiên Đạo. Mà tiên tri, lại chính là người xác định quỹ đạo vận hành của Thiên Đạo, hỗ trợ cho Thiên Hành Giả.

Nếu nói Thiên Đạo là một đoàn tàu hỏa, thì tiên tri chính là người dự tính quỹ đạo của nó, còn Thiên Hành Giả, là người kịp thời điều chỉnh phương hướng cho đoàn tàu khi nó có biểu hiện đi chệch quỹ đạo đã được sắp đặt trước, giúp nó đi đúng đường.

Do có quá nhiều người nhòm ngó rình mò Thiên Đạo, nên linh lực của tiên tri nhanh chóng tổn hao, mỗi chu kỳ, tức là mỗi sáu mươi năm sẽ phải luân hồi một lần.

Một nghìn vạn để chuộc tiên tri, đối với một tổ chức lớn như Trật Tự thì số tiền này không thành vấn đề. Bạch Cập cũng rất biết giữ chừng mực khi đưa giá. Hắn là kẻ thông minh, số tiền đó Trật Tự không bận tâm, chắc chắn sẽ đồng ý.

Nếu đưa giá cao hơn, trong Trật Tự có người phản đối, chỉ e họ sẽ dùng biện pháp khác để đòi tiên tri về. Mà với khả năng của một mình hắn đòi đấu với Trật Tự, hắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tần Thái hoàn toàn không biết tình hình hiện nay, cô được Bạch Hà thả ra khỏi lá bùa màu vàng của Bạch Cập, nghe nói Bạch Hà đã bỏ một nghìn vạn để chuộc cô!!

Số tiền này đối với một cô gái sinh ra ở nông thôn mà nói, chẳng khác gì một con số trên trời.

Bạch Hà lại không nói gì, đi cùng anh tới đây còn có bốn ông lão râu bạc trắng như cước. Nhằm khiến mình bớt kỳ dị, bọn họ đều mặc đồ Trung Sơn, mặc dù râu rất dài,nhưng dáng đứng thẳng tắp, vô cùng uy nghiêm.

Tần Thái nhất thời luống cuống, Bạch Hà cầm tay cô dắt đến trước tổ sư gia, ánh mắt phức tạp: "Vi sư phải đưa cô đến một nơi, tiếp theo sau đây có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện. Hãy chào tạm biệt sư tổ gia đi."

Tần Thái hoảng loạn: "Sư phụ…."

Bạch Hà giơ tay lên ngăn cô lại: "Đừng hỏi gì cả."

Tần Thái ngủ một đêm trong cửa hàng vàng mã của Bạch Hà, sáng sớm hôm sau, Bạch Hà đưa cô về tạm biệt cha mẹ. Tần Lão Nhị nghe nói Bạch Hà muốn đưa con gái đi xa một thời gian, lập tức cảnh giác hỏi: "Con gái tôi khỏe mạnh xinh đẹp, ngộ nhỡ cậu mang nó đi bán thì sao?"

Có lẽ do tâm trạng Bạch Hà không tốt, nên cũng không giải thích chi tiết: "Sau này ông vẫn được gặp. Tiền công của cô ấy tôi trả trước hai mươi năm."

Tần Lão Nhị mắt sáng rực, nhanh chóng tính nhẩm. Trời ơi, một tháng một nghìn hai trăm tệ, một năm hơn một vạn bốn nghìn tệ, hai mươi năm là hai mươi mấy vạn tệ!

Con số này đối với một gia đình nông thôn, rõ ràng là một con số quá lớn. Nhưng Bạch Hà khảng khái như thế mà ông ta lại lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi nuôi nó mười mấy năm, nói gì thì nói cũng vẫn có tình cảm, cậu tưởng bỏ ra hai mươi mấy vạn tệ là có thể đưa nó đi sao?"

Mấy ông già râu trắng kia đang định tiến lên thương lượng, Bạch Hà bèn buông tay Tần Thái ra: "Vậy tôi không cần con gái ông nữa, ông mang về đi."

Anh quay người định bỏ đi, Tần Lão Nhị cuống lên, túm chặt tay anh, cười khan: "Hê hê, cậu là sư phụ của nó, một ngày làm thầy cả đời làm cha, tôi có gì không yên tâm về cậu chứ?"

Tần Lão Nhị cũng là kẻ tính toán lỗi đời, con gái ông ta đi theo Bạch Hà lâu như thế, danh tiếng sớm đã không còn. Sau này chắc chắn khó tìm được một gia đình nhà chồng tử tế. Hơn nữa, bây giờ làm gì có nhà nào cưới con dâu mà bỏ ra hai mươi ba mươi vạn để làm sính lễ đâu?

Tính toán ra thì để Bạch Hà đưa Tần Thái đi ông ta vẫn lời hơn.

Bạch Hà cũng không nói nhiều, đặt túi tiền lên bàn ăn giữa nhà Tần Lão Nhị, một chiếc xe lặng lẽ trườn tới, dừng bên đường. Trước khi chuyện này được làm rõ thì không thể công bố rộng rãi, người của Trật Tự cố gắng thu xếp, chỉ sợ Nhân Gian biết chuyện sẽ làm loạn.

Lần đầu tiên Tần Thái rời nhà đi xa, mặc dù là đi cùng Bạch Hà, nhưng cũng vẫn rơi nước mắt, bà Tần thu dọn quần áo cho cô, vô cùng đau lòng: "Ông à, Lão Tứ bằng này tuổi chưa đi xa nhà bao giờ, ít ra chúng ta cũng nên hỏi con đi bao lâu, làm gì chứ…."

Tần Lão Nhị trừng mắt lườm, há miệng quát: "Hỏi gì mà hỏi? Nó mười mấy tuổi rồi, còn sợ bị người ta bán chắc? Đi đi, đi đi."

Thấy Tần Thái khóc, mắt bà Tần cũng đỏ hoe: "Mẹ luộc cho con mấy quả trứng gà mang đi nhé."

Giọng Bạch Hà vang lên rất lạnh: "Không cần."

Hai chị gái của Tần Thái đều đã lấy chồng, anh ba đang trọ trong trường cấp ba, chỉ có Tần Tiểu Quý ở nhà. Bà Tần len lén nhét vào tay Tần Thái hai trăm tệ, Tần Lão Nhị nhìn thấy, bỗng thắc mắc: "Chi phí ăn ở đi lại của con gái tôi…."

Bạch Hà không đợi ông ta nói hết, ngắt lời: "Sẽ có người lo."

Tần Lão Nhị như trút được gánh nặng, giật lại hai trăm tệ trong tay Tần Thái, "Thế được rồi, trẻ con không nên mang nhiều tiền trên người, tránh tiêu pha lãng phí."

Bạch Hà nhìn thẳng vào ông ta, rất lâu sau mới cầm tay nải của Tần Thái lên: "Đi thôi."

Bà Tần đưa Tần Thái ra tận ngoài đường, lúc chuẩn bị lên xe, bà thì thầm vào tai Tần Thái: "Mẹ có để ít tiền trong tay nải, con đến nơi thì gọi điện về nhà nhé. Nếu không chịu được…. cha mẹ sẽ đón con về."

Vừa rồi có mặt Tần Lão Nhị, nên Tần Thái không dám khóc. Giờ chỉ còn mẹ, đột nhiên cô nhào vào lòng mẹ khóc nấc không thành tiếng. Bà Tần cũng không kìm được mà đau lòng rơi nước mắt, quay sang dặn dò Bạch Hà: "Lão Bạch, dù sao cũng từng là hàng xóm láng giềng, xin cậu hay cho tôi biết rút cuộc Lão Tứ nhà tôi phải đi đâu? Làm gì? Để người làm mẹ như tôi được yên tâm…."

Bà khóc không thành tiếng, Bạch Hà thở dài, giọng cũng hòa nhã hơn: "Sẽ tốt hơn bây giờ, bà không cần phải lo."

Tần Thái theo Bạch Hà lên xe, chiếc xe chầm chậm lăn bánh, bà Tần đứng sau không ngừng vẫy tay với con. Khóe mắt Tần Thái vẫn còn đọng nước, con đường, hàng cây vạt cỏ thân thuộc đều đã lùi lại phía sau.

Quê hương, xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 9: Tiên Tri..phải Được Gả Cho Tôn Chủ

Suốt dọc đường đi Tần Thái ngồi sát Bạch Hà, lòng bàn tay không ngừng rịn mồ hôi. Cuối cùng cũng đã đến nơi cần đến. Khi xuống xe, Tần Thái kinh ngạc đến mức há hốc cả miệng: trước mặt cô là một ngôi trường.

Tấm biển hiệu sừng sững gắn ngay trước cổng, 'Trường Trung học nghiệp vụ thành phố Tam Họa', mấy chữ này được viết bằng mực đen nổi bật trên nền biển hiệu màu trắng. Tần Thái băn khoăn nhìn Bạch Hà, Bạch Hà dắt tay cô vào trong.

Mấy ông lão râu trắng đứng sau nhìn hai bàn tay nắm chặt của họ, vẻ mặt trở nên kỳ quái: "Cứ thế này mà vào, có được không?"

Bạch Hà không dừng lại, chỉ điềm đạm đáp: "Xưa nay, nhận thầy như được đầu thai, thu nạp đồ đệ cũng giống sinh con, tôi dắt tay con gái mình, có gì không thỏa đáng?"

Mấy ông lão râu trắng kia im bặt, không dám nói thêm gì nữa.

Ngoài cổng trường có bảo vệ, người này thân hình cao lớn vạm vỡ, nhìn anh ta rất giống kiểu các đại ca chính nghĩa trong những bộ phim gangster Hongkong. Thấy có người đến, anh ta lập tức đứng dậy, yêu cầu xuất trình giấy tờ. Bạch Hà phải đưa chứng minh thư ra, anh ta mới cho họ vào trong.

Thẳng với cổng trường là một con đường rợp bóng mát, ngôi trường này không lớn, bên trái là khu phòng học, bên phải là ký túc xá.

Tần Thái đi đằng sau người đàn ông mặc comple, nhìn đoàn người giống như thanh tra về trường khiến những học sinh gặp trên đường không nén nổi tò mò mà đứng lại nhìn theo: Thời buổi này mà vẫn còn có con gái đi kiểu giầy giải phóng, thật đúng là hiếm thấy.

Nhưng khi thấy hướng mà cô đang tiến về, những người ấy còn lộ vẻ kinh ngạc hơn: Bạch Hà đang dẫn Tần Thái về phía tầng tám của khu lớp học.

Sàn tầng 8 được sơn thành màu xanh lá mạ, kể cũng lạ, vừa bước vào đây, tất cả mọi âm thanh đều biến mất, chỗ này dường như bị một sức mạnh nào đó cách ly, yên tĩnh tới mức nghe thấy cả nhịp tim đập.

Bạch Hà đưa Tần Thái đến căn phòng thứ hai trong tầng này, mở cửa bảo: "Vào đi."

Tần Thái quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra dấu chân mình để lại trên hành lang màu xanh đã biến mất không tăm tích, trên sàn hành lang là một màu xanh non mơn mởn, bóng loáng sạch sẽ như mới. Tần Thái thấp thỏm bất an bước vào trong, đây là một căn hộ có ba phòng và một phòng khách, trong phòng khách có ghế sô pha, tivi, cây nước và những đồ gia dụng cần thiết khác.

Phía trước là cửa sổ áp đất rất lớn, rèm cửa màu hồng khiến căn phòng bừng sáng, tất cả đều sạch sẽ không vương dù chỉ một hạt bụi.

Bạch Hà dẫn cô đi thăm quan căn hộ, đầu tiên là phòng đọc, trong phòng đọc có giá sách mấy tầng, trên bàn đặt đèn bàn, điện thoại, máy in, còn cả những đồ điện tử khác mà cô chưa thấy bao giờ.

Tiếp đến là phòng tắm, bên trong có khăn tắm in hình gấu rất xinh, cốc và bàn chải đánh răng màu hồng, rõ ràng đều là những vật dụng dành cho .bé gái. Bên cạnh phòng tắm là một phòng nhỏ khác, trong có bồn cầu.

Có lẽ do căn phòng quá sạch sẽ, mỗi viên gạch lát sàn đều sáng bóng, nhìn có vẻ như không giống nơi con người ở.

Chân Tần Thái bỗng dưng mềm nhũn, như đang nằm mơ vậy.

"Phòng ngủ ở bên kia, sư phụ không đưa cô vào nữa." Bạch Hà lấy chìa khóa từ trong túi ra đưa cho Tần Thái, là một chùm chìa khóa có móc khóa hình con gấu nhỏ bằng thủy tinh. Tần Thái run rẩy nhận lấy, vẫn không dám tin: "Tôi.tôi ở đây?"

Bạch Hà nhìn cô ba giây, cuối cùng gật đầu: "Giờ ta và cô không tiện ở riêng lâu, tạm thời cô ở lại đây, có việc gì thì gọi ta." Bạch Hà chỉ chỉ lên bàn uống nước bằng kính, lúc này Tần Thái mới nhận ra trên đó có một chiếc di động màu hồng đính đá. "Bên trong có số di động của ta."

Nói xong, Bạch Hà liền bỏ đi. Tần Thái nhìn xung quanh thấy không còn ai, cô ngồi bệt xuống ghế sô pha đờ đẫn: Chuyện này là.thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại: Sư phụ lấy đâu ra một nghìn vạn tệ để chuộc mình? Chắc chắn đi vay, lẽ nào sư phụ mang mình đến đây để trả nợ?

Trời ơi, một nghìn vạn tệ, mình phải trả đến bao giờ?

Cô nhanh chóng đem một nghìn vạn tệ chia một nghìn hai trăm tệ sau đó lại chia cho mười hai tháng, kết quả khiến người ta tuyệt vọng

Có thể người cho sư phụ vay tiền muốn mua vợ ba vợ tư vợ năm chăng? Đúng, có thể là thế!

Hay là mang thai hộ?

Mùa hè nóng bức, Tần Thái ngồi xe ô tô cả nửa ngày trời nên cũng thấy hơi mệt. Cô lần mò trong nhà tắm rất lâu mà vòi hoa sen kia chẳng chịu phun nước nóng. Cũng may cô khỏe mạnh, nên tắm nước lạnh cũng không sao. Bên cạnh không phải loại xà phòng thơm cô vẫn quen dùng ở quê, mà là thứ sữa tắm có màu xanh nhạt.

Thấy mới mẻ, cô bóp một ít vào trong nước nhìn hồi lâu mới dùng.

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Tần Thái cũng tắm xong, tắm xong rồi phát hiện ra mình không mang quần áo vào thay, đành quấn khăn tắm quanh người rồi đi ra ngoài, trên khăn tắm vẫn còn đính mác, rõ ràng là đồ mới.

Vào phòng ngủ, Tần Thái càng có chứng cứ để khẳng định suy nghĩ của mình: Chiếc giường này to tới mức có thể nằm được bốn năm người, đang mùa hè, bên trên có trải một tấm đệm không rõ chất liệu, khi sờ lên thì thấy rất mát, mịn hơn so với chiếu.

Tần Thái đã nghĩ thoáng hơn rồi: Dù sao chuyện đã tới nước này, đến rồi thì yên tâm ở lại thôi.

Cô ngồi xuống mép giường, thấy một chiếc tủ quần áo âm tường nhiều cánh. Bản tính trẻ con tò mò bẩm sinh, cô mở tủ, thấy quần áo xếp đầy bên trong. Váy dài, váy ngắn, áo cộc tay, áo dài tay, sơ mi, quần bò.quần áo phụ nữ đủ màu sắc. Bên dưới cùng là đồ ngủ, kiểu dáng màu sắc rất đa dạng.

Tần Thái xác định: cô được người ta bao nuôi thật rồi. Nhưng cô cũng không được coi là xinh đẹp. Ít tuổi mà to gan, phim ảnh rồi các loại tạp chí cấp 3 xem đọc không ít. Với hình thức của cô, thứ duy nhất có giá trị chính là trinh tiết, nếu không phải chủ nhân căn nhà này muốn cô mang thai hộ, thì có lẽ chỉ là thay đổi khẩu vị.

Cô không nghĩ rằng, bỏ ra một nghìn vạn chỉ để tìm người mang thai hộ, chỉ e số người xếp hàng nộp đơn còn dài hơn số người xếp hàng chờ mua vé tàu tết rất nhiều, làm sao tới lượt cô

Vớ đại một chiếc váy ngủ khoác lên người, nằm xuống giường, nhìn chiếc đèn sạch bong không hạt bụi ngẫm nghĩ linh tinh một lúc, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch đến tận tối, Tần Thái mở mắt thấy bên ngoài sắc trời tối đen, đột nhiên cô rất nhớ nhà.

Căn nhà đó không có chiếc giường rộng thế này, cũng không có quần áo ngủ mềm mại, cũng chẳng thoang thoảng mùi thơm như ở đây. Nơi đó, chỉ có ánh đèn vàng vọt, tường gạch sẫm màu, nhưng lại có cơm canh nóng hổi, có cha có mẹ có em trai. Là nơi cô sinh ra.

Nhớ tới tiếng mẹ gọi cô mỗi khi đến bữa ăn, mắt cô bỗng nóng hổi, nước mắt lặng lẽ lăn xuống má.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tần Thái nhanh nhẹn lau nước mắt. Vì trời tối nên cô không tìm thấy chỗ để dép lê, đành nhón chân đi ra mở cửa.

Cô không biết phải vặn tay nắm cửa như thế nào, loay hoay mãi vẫn không mở được. Cuối cùng, nghe giọng con gái dịu dàng vang lên từ bên ngoài: "Tiểu thư, tôi có thể vào không?"

Tần Thái ngượng nghịu: "Tôi.tôi không biết mở cửa."

Cạch một tiếng, đối phương đã đùng chìa để tự mở cửa, "Tiểu thư, sao cô không bật đèn?"

Người đó dường như rất quen thuộc nơi này, lập tức bật đèn giúp Tần Thái.

Lần đầu tiên Tần Thái nhìn thấy một ánh đèn đẹp như thế, hoàn toàn không vàng vọt như ánh đèn ở nhà, ánh sáng hắt ra từ đấy khiến căn phòng sáng bừng giống như giữa ban ngày.

Tần Thái bịt mắt một lúc, mãi lâu sau mới nhìn rõ người phụ nữ trung niên mặc áo trắng quần đen vừa vào, chị ta đẩy một xe đồ, thành thạo đẩy tới bên cạnh bàn ăn.

Bàn ăn hình vuông màu trắng, bên trên là một dãy đèn treo hình giọt nước.

Người phụ nữ đặt khay thức ăn, bát đũa lên bàn, sau đó quay về phía Tần Thái, cúi người: "Mời dùng cơm."

Tần Thái nhìn những món ăn cô không biết tên cùng đồ dùng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trên bàn, chỉ biết hỏi khẽ: "Chị là ai? Đây là đâu? Các người đưa tôi tới đây rút cuộc là muốn làm gì?"

Người phụ nữ đó lại cúi mình, đáp: "Hôm nay tiểu thư ngủ rất say, nên không kịp hỏi sở thích của cô, đành chuẩn bị một phần đồ ăn bao gồm cả cơm tây lẫn cơm tàu, cô thích ăn món gì ngày mai tôi sẽ chuẩn bị."

Tần Thái thấy chị ta chắc chắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình, đành từ bỏ ý định truy vấn tới cùng, "Điều đó có nghĩa là, bây giờ tôi tạm thời không cần phải làm gì, đúng không?"

Người phụ nữ đó lại cúi mình đáp:"Tiểu thư không cần lo lắng, người lớn sẽ sắp xếp."

Khi đó, Tần Thái còn ngây thơ tưởng 'người lớn' mà chị ta nói là từ người lớn trong người lớn, trẻ con cơ.

Sáng hôm sau, Tần Thái vừa ăn sáng xong thì được Bạch Hà đưa tới một nơi khác: Tầng chín của tòa nhà. Tần Thái bỗng thấy kỳ lạ, hôm qua khi Bạch Hà đưa cô đến đây, mặc dù rất căng thẳng, nhưng cô vẫn để ý thấy tầng tám đã là tầng cao nhất của tòa nhà rồi. Tại sao chỉ trong một đêm, lại xuất hiện thêm một tầng nữa?

Cô muốn hỏi Bạch Hà, nhưng vừa bước lên tầng chín, cô đã không thể hỏi được nữa.

Trên tầng chín là một cầu thang bằng ngọc màu trắng, men theo cầu thang bước lên, nhìn thấy một cung điện hình bán nguyệt như đang nằm dựa trong mây trắng. Dưới sự hộ tống của rất nhiều người, Tần Thái và Bạch Hà chầm chậm bước lên trên, giờ thì cô đã hiểu: "Trước kia sư phụ từng nói có một loại gọi là 'Tiếp dẫn trận pháp', có thể dùng không gian này nối với một không gian khác để đi thẳng đến nơi mình cần đến, có phải là như thế này không?"

Mấy người đi xung quanh đều nhìn cô, Bạch Hà nắm tay cô chặt hơn, khe khẽ gật đầu.

Năm phút sau, trong đại sảnh.

Tần Thái ngồi bên cạnh Bạch Hà, hai mươi mấy người khác ngồi trong đại sảnh đều im lặng tới mức nghe thấy cả tiếng kim rơi. Tần Thái trong lòng bất an, bất giác hạ giọng hỏi: "Sư phụ, họ chuẩn bị làm gì thế?"

Vẻ mặt Bạch Hà rất nghiêm trọng: "Các trưởng lão của Trật Tự sẽ xác định thân phận của tiên tri."

Tần Thái ngẩng mặt lên nhìn anh: "Xác định xong rồi thì sao?"

Bắt gặp vẻ mặt ngây ngơ trong sáng, vẫn còn vương nét trẻ con của Tần Thái, rất lâu sau Bạch Hà mới đáp: "Tiên tri.phải được gả cho tôn chủ."

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 10: Giữ Được Trinh Tiết

Bạch Hà không nói thêm gì nữa, cái đầu nhỏ của Tần Thái đã hiểu ra: Vị tôn chủ kia xem ra là người có quyền thế, có nhà có xe có 'tiểu đệ', tầm cỡ vậy mà phải tới nông thôn mua vợ với giá trên trời, diện mạo chắc là.

Chỉ e không đủ lời để diễn tả.

Sau khi biết cảnh ngộ của mình, Tần Thái lại bình tĩnh hơn. Nhìn vẻ mặt của Bạch Hà, cô biết sư phụ mình cũng là bất đắc dĩ, cô hạ giọng an ủi sư phụ: "Thực ra sư phụ không cần phải buồn, như thế này còn tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Thân phận tôi cũng chẳng cao quý gì, lấy thì lấy."

Bạch Hà thoáng ngẩn người, hồi lâu giơ tay lên xoa đầu Tần Thái, "Nếu cô không phải là tiên tri, sư phụ sẽ đưa cô về nhà."

Tần Thái ngẩng lên nhìn anh cười, rồi gật gật đầu.

Nhưng tình hình thực tế, còn tệ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

Trưởng lão của Trật Tự là Lã Liệt Thạch, hai bên tóc mai điểm bạc, nhưng khuôn mặt thì trắng trẻo trẻ trung, nhìn chỉ khoảng ở độ tuổi tứ tuần. Anh ta nhanh nhẹn bước lên phía trước, lúc này Tần Thái mới để ý, căn phòng giống như một giảng đường, chỗ ngồi phân chia như bậc cầu thang, cô và Bạch Hà ngồi ở hàng đầu tiên.

Bên trên nhìn giống như bục giảng, ở đấy đặt một chiếc bàn màu trắng rất lớn. Lã Liệt Thạch đi đến trước mặt Tần Thái, quan sát cô rất chăm chú. Tần Thái định đứng dậy, Bạch Hà lại nhẹ nhàng nhắc nhở: "Không cần."

Một lúc sau, Lã Liệt Thạch lên tiếng, "Tối qua Tần tiểu thư ngủ có ngon không?"

Lưỡi Tần Thái như cứng lại: "Cũng.cũng ngon."

Lã Liệt Thạch khẽ gật đầu, mặc dù trong ánh mắt ẩn chứa sự kiêu ngạo, nhưng thần thái cử chỉ lại vô cùng cung kính: "Xin hỏi Tần tiểu thư, tối qua có mơ thấy gì không?"

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, Tần Thái hơi căng thẳng, hai tay túm chặt gấu áo: "Mơ thấy một chiếc cầu thang trong suốt, rất cao rất dài."

Cô ngượng ngùng không dám kể tiếp, tối hôm qua đúng là cô mơ thấy một chiếc cầu thang rất dài, càng xấu hổ hơn là, cô còn mơ thấy ở bậc cuối cùng của cầu thang, một người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn dịu dàng ôm chặt lấy cô.

Khung cảnh khi đó rất đẹp, xung quanh là nước biển xanh thẳm, cô đứng trên mỏm đá màu xám, người đàn ông đó nhẹ nhàng ôm cô, ánh triều dương chầm chậm dâng lên sau lưng anh ta, họ dường như chìm trong những tia nắng hoàng hôn.

Chỉ có điều một giấc mơ như thế, làm sao cô dám kể ra đây?

Mới nghe được đoạn đầu tiên của giấc mơ, sắc mặt Lã Liệt Thạch thay đổi rất rõ ràng: Anh ta hơi cúi người xuống đỡ Tần Thái đứng lên, dắt cô đi về phía 'bục giảng'. Sau đó dừng lại trước bức tường trước mặt, anh ta khẽ nói: "Đi đi, Tần tiểu thư."

Tần Thái tức tới mức suýt thì nghẹn cả thở.

Bố khỉ, trước mặt có bức tường chắn thế này tôi có thể đi đâu?

Cũng may Lã Liệt Thạch lại nói tiếp: "Men theo ký ức trong giấc mơ, vào đi."

Kể ra thì cũng lạ, rõ ràng đó là một giấc mơ, nhưng Tần Thái vẫn nhớ rất rõ hướng của chiếc cầu thang ấy. Cô nhấc chân, thăm dò bước đến nơi đặt chiếc cầu thang trong suốt kia, và khi đặt chân xuống đúng là đã chạm vào một vật cứng.

Tần Thái bắt đầu an tâm hơn, chầm chậm bước lên bậc thứ hai. Phía sau cô, Bạch Hà khe khẽ thở dài.

Trong bộ máy quản lý cấp cao của Trật Tự, những người có thể cùng tiên tri và trưởng lão bước lên tầng trên cùng của Bất Ki Các không nhiều. Tần Thái đi một lúc, xung quanh càng ngày càng tối, ánh sáng bị nuốt dần từng chút từng chút một, tất cả đều phải dựa vào trí nhớ của cô rồi.

Sau lưng cô có tám người luôn theo sát, mỗi bước đi của họ đều nghiêm ngặt đặt vào đúng dấu chân đi trước của cô. Đôi mắt của những người này hình

như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của việc không có ánh sáng, chỉ khổ cho Tần Thái.

Trèo được khoảng một nửa cầu thang, áo Tần Thái đã ướt đẫm mồ hôi. Lúc này cô mới nhận thấy, thì ra tòa kiến trúc này là hình tròn, chỉ có điều một nửa bên dưới phát sáng, nên nhìn lại tưởng hình bán nguyệt. Nửa bên trên tối tăm không ánh sáng, nhìn như không tồn tại.

Không biết bao nhiêu lâu sau, trước mặt cô cuối cùng cũng đã lại sáng bừng. Tần Thái phát hiện ra mình đang đứng ở cuối một hành lang, trước mặt là một cánh cửa bằng đồng rất lớn. Bên trên có khắc câu chuyện thần thoại Bàn Cổ khai thiên lập địa địa, mắt trái hóa thành mặt trời, mắt phải hóa thành mặt trăng, thân hóa thành núi hồ sông biển. Chỉ là thời gian đã lâu, nên màu sắc nhìn rất cũ.

Quay đầu nhìn lại phía sau, Tần Thái đột nhiên không biết phải nói gì: Tám người đi theo sau cô, Bạch Hà mặc đồ Trung Sơn, Lã Liệt Thạch mặc áo dài, sáu người còn lại mặc như sau: Trang phục thời Thanh, Đường, hay vest thì cũng thôi, lại còn có người khoác tấm da thú.

Bàn cồ: được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc. Đây cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh của Đạo giáo.

Mẹ ơi, đủ các thành phần lịch sử rồi đấy.

Tần Thái đứng trước cánh cửa bằng đồng, vốn định đợi Lã Liệt Thạch dùng chìa mở ra, nhưng Lã Liệt Thạch đứng sau cô, hoàn toàn không có ý định bước lên mở cửa. Tần Thái đợi mãi, đành giơ tay đẩy cửa. Nhưng vừa giơ tay ra cô đã sững lại ngay.

Bàn tay phải của cô đặt lên cánh cửa, còn chưa dùng lực, thì xung quanh bàn tay đã nứt ra một đường như sóng gợn, lúc sau, những hình vẽ rỉ sét của mặt trời, mặt trăng, sao, núi hồ sông biển trên cánh cửa bằng đồng đó bỗng trở nên sống động, như mới được ban tặng cho sinh mạng vậy.

Cánh cửa nặng nề cạch một tiếng rồi mở ra.

Tần Thái nhìn nhìn phía sau, bắt gặp ánh mắt cổ vũ của Bạch Hà, cô giơ tay đẩy cửa, chỉ thấy đằng sau cánh cửa là một thảm cỏ xanh rờn, ánh mắt trời rạng rỡ, trước thảm cỏ là một dòng sông nhỏ bình lặng, hai bên bờ sông mọc đủ các loại hoa năm màu sáu sắc.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trong đám đá ngổn ngang bên bờ sông, có một người đang ngồi, giống như một bức tượng ngọc à không! Tần Thái bước lại gần nhìn, cô phát hiện ra đó đúng là một bức tượng ngọc. To bằng người thật, được điêu khắc chạm trổ khá tỉ mỉ, ngay cả vẻ u sầu trong ánh mắt cũng được khắc rất sống động, nhìn nhận ra ngay.

Tần Thái vuốt ve bức tượng, bất giác buông lời tán dương: "Bức tượng này, khắc giống người thật."

"Khụ" , vẻ mặt của tám người đứng sau cô có phần cổ quái, Tần Thái không nhận thấy điều đó, cô đi một mạch lên đây, đã rất mệt rồi, nên ngồi xuống, đặt nửa mông lên vai bức tượng: "Tiếp theo phải làm gì, các người nói đi."

Tám người kia bao gồm cả Lã Liệt Thạch và Bạch Hà trong đó, nhất loạt quỳ xuống, cất giọng đều đều như đã kinh qua trăm nghìn lần luyện tập: "Bái kiến tôn chủ, bái kiến tiên tri."

Phản ứng đầu tiên của Tần Thái là bước tới đỡ Bạch Hà, đỡ Bạch Hà đứng dậy xong cô mới giật mình: "Tôn.tôn chủ đã đến rồi?"

Ánh mắt Bạch Hà phức tạp, cuối cùng chầm chậm gật đầu. Tần Thái nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bức tượng. Cô băn khoăn không hiểu: "Ở đâu?"

Nhìn theo ánh mắt Bạch Hà, ánh mắt nhìn về phía bức tượng ngọc với tư thế ngồi rất nghiêm nghị kia.

Tần Thái hóa đá tại chỗ: "Tôn giả mà các người nói, chính là bức tượng được tạc bằng ngọc này?"

Bạch Hà không nỡ nhìn vào mắt cô, quay đầu đi chỗ khác. Lữ Liệt Thạch trả lời một cách khẳng định: "Bẩm tiên tri đại nhân, đúng thế."

Tần Thái chầm chạp dịch người khỏi bức tượng, đầu óc hỗn loạn không biết nên nghĩ gì: "Vì vậytôi phải lấy một bức tượng sao?"

Không ai trả lời cô, bởi vì câu trả lời đã rõ ràng quá rồi. Tần Thái vui buồn lẫn lộn.

Vui, vì cô giữ được trinh tiết.

Buồn, cô phải giữ trinh tiết cả đời.

Việc này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 11: Giấc Mộng Xuân Đáng Ngờ

Tần Thái dùng tay gõ gõ vào bức tượng tôn chủ bằng ngọc đó, nghe tiếng kêu rất thật. Hài hước tới nực cười, Tần Thái chăm chú quan sát kĩ vị 'hôn phu' tương lai của mình. Một con người, sao có thể lấy một bức tượng chứ?

Lã Liệt Thạch và những người kia đương nhiên hiểu suy nghĩ của cô, sự thực thì Lã Liệt Thạch vẫn đang chú ý tới nhất cử nhất động của Tần Thái.

"Tiên tri đại nhân, tôn chủ vẫn đang đợi người, xin hãy ở lại bên ngài." Giọng Lã Liệt Thạch vô cùng thành khẩn, bộ dạng đầy khẩn cầu. Nhưng Tần Thái dù có ngốc đến mấy vẫn hiểu: cho dù cô không đồng ý, cũng đâu thể bỏ đi, đúng không?

Buổi chiều, các vị trí quản lý cấp cao trong Trật Tự bái kiến tiên tri xong, đến lúc Bạch Hà phải quay về. Tần Thái tiễn anh tới tận cổng trường trung học kĩ thuật Tam Họa. Ngoài cổng có một bến xe bus, Bạch Hà phải ra đó đợi xe. Bắt được xe thì ngồi thẳng về thành phố, sau đó từ bắt xe khách từ bến xe phía bắc thành phố Tam Họa về trấn Chu Dương.

Theo quy định của Trật Tự, tiên tri không được bước ra ngoài cổng trường. Bạch Hà bèn đứng ở cổng, vừa đợi xe vừa nói với Tần Thái vài điều mà anh nghĩ sẽ có ích cho cô.

"Trong truyền thuyết, tôn chủ và tiên tri là một cặp tình nhân yêu nhau tha thiết, chỉ vì tôn chủ đã làm một chuyện vi phạm thiên đạo, bị trời phạt, nên hai người mới phải chia cắt. Sau đó tôn chủ đã buông lời thề, nguyện dùng cả đời để bảo vệ thiên đạo, chỉ cầu mong cho người yêu không phải chịu tai vạ, để tiên tri đời đời sống vui vẻ, mạnh khỏe."

Đây là một câu chuyện tình yêu có tí tính chất lãng mạn, tạo ra được lực sát thương cho trái tim các cô gái trẻ: "Thiên đạo đồng ý, nhưng điều chỉnh giữ gìn thiên đạo là một việc hết sức khó khăn, cho dù tôn chủ tu vi cao thâm, hồn phách của ngài cũng khó mà chống đỡ nổi. Tiên trì vì muốn giúp đỡ ngài, nên đời đời kiếp kiếp đều đến bên ngài. Sự cố chấp của tiên tri, đã bảo vệ được hồn phách của tôn chủ, nhưng cơ thể ngài thực sự đã quá mệt mỏi, trải qua sương sa gió thổi, cuối cùng ngọc hóa. Ngài không thể nói được nữa, không thể nhìn được nữa, không thể nghe thấy bất kỳ điều gì nữa, thậm chí không còn có thể cử động được nữa. Có điều ngài vẫn sống, chỉ cần tiên tri đến, ngài sẽ biết được hướng đi của thiên đạo, đồng thời truyền đạt lại cho các sứ giả trong Trật Tự."

Bạch Hà muốn xoa xoa đầu Tần Thái, nhưng giờ thân phận đã không cho phép anh làm thế nữa, anh vừa nói vừa thở dài: "Nay đã chứng thực được thân phận tiên tri của cô, hãy ngoan ngoãn ở lại bên….ngài đi."

Tần Thái và Bạch Hà, nếu nói tình cảm sâu đậm thì không phải, có điều so với Tần Lão Nhị, Bạch Hà giống cha cô hơn. Mặc dù thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng cô đã hoàn toàn đặt mọi tin tưởng vào sư phụ của mình. Nay sắp ly biệt, cô phải một mình ở lại nơi xa lạ, trong lòng sao có thể không buồn?

Có điều, cô là một nha đầu hiểu biết, thấy Bạch Hà buồn bã không vui, cô lại cố nặn ra một nụ cười an ủi sư phụ: "Sư phụ yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu."

Bạch Hà thấy càng buồn lo hơn, còn một chuyện anh chưa nói với Tần Thái. Một tổ chức, dù người lãnh tụ tài năng đến đâu cũng khó tránh khỏi sự chia bè chia phái, huống hồ tôn chủ của tổ chức này lại không thể quan tâm xử lý mọi chuyện?

Trật Tự bây giờ, sớm đã không còn là 'người bảo vệ thiên đạo' thuần khiết như ban đầu nữa. Nội bộ có xung đột về quyền lợi, trưởng lão Lã Liệt Thạch và sứ giả Yến Trọng Hoan bằng mặt mà không bằng lòng, ngấm ngầm tìm cách đàn áp đối phương.Các vị trí cao cấp trong tổ chức cũng buộc phải lựa chọn phe phái nếu muốn tự bảo vệ mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà bao năm nay Bạch Hà thà lưu lạc bên ngoài, chứ nhất quyết không tham dự vào việc của Trật Tự.

Chỉ có điều, những chuyện như thế, sao anh có thể nói với một đứa trẻ còn chưa trưởng thành đây?

Chỗ này là ngoại thành, cứ nữa tiếng lại có một chuyến xe bus. Nhưng xe cộ luôn như vậy, lúc cần không thấy, lúc không cần lại lù lù xuất hiện. Bạch Hà lên xe, bảo vệ ngăn không cho Tần Thái ra tiễn, đành đứng trong cổng trường nhìn theo.

Xe bus rùng rùng chuyển bánh, đứng ở cổng trường trung học kĩ thuật đông đúc người ra kẻ vào, lại đột nhiên có cảm giác lạc lõng 'chỉ còn lại mình mình ở đây'.

Tần Thái mắt đỏ hoe.

Đứng khoảng mười lăm phút, Tần Thái bước quay vào, giữa đường gặp Lã Liệt Thạch. Lã Liệt Thạch vẫn mỉm cười như trước, nhìn cô: "Tiên tri đại nhân, về phòng nghỉ ngơi trước đi đã."

Tần Thái không biết phải xưng hô với ông ta thế nào, gọi là Lã trưởng lão, thì cô cảm thấy như mình cũng sắp ngộ lịch sử đến nơi. Nếu gọi cách khác….. Lã Liệt Thạch nhiều tuổi hơn cô, hình như không thích hợp lắm.

Lã Liệt Thạch lại cười: "Tiên tri gọi ta là Liệt Thạch được rồi."

Tần Thái đỏ mặt, cô thực sự không quen được với cách xưng hô ở đây, "Tôi gọi ông là chú Lã vậy."

Lã Liệt Thạch nghe thế, mắt thoắt sáng, nhưng vẫn cung kính mời cô lên lầu, "Tiên tri, mời người đi nghỉ, chiều mai còn có hội nghị."

Tần Thái e dè hỏi: "Tôi có thể lên trên đó thăm ngọc…..à, tôn chủ không?"

Lã Liệt Thạch thản nhiên: "Đương nhiên, người là tiên tri, khắp Bất Ki Các này, người muốn đi đâu cũng được."

Tần Thái gật đầu, Lã Liệt Thạch đưa cô lên tầng chín, đột nhiên nói: "Không dấu gì tiên tri, tôi có một đứa con trai, tên Lã Lương Bác…. Thật là bất hạnh cho gia môn, thằng con trai tôi từ nhỏ đã mắc bệnh tăng nhãn áp mãn tính, bây giờ hai mắt không thấy gì. Do linh khí ở Bất Ki Các dày, nên tôi muốn xin tiên tri cho phép nó vào trong các điều dưỡng. Đương nhiên, nó sẽ chỉ ở lầu dưới luyện công, tuyệt đối không làm phiền tôn giả."

Tần Thái còn có thể nói gì, khoát tay đồng ý luôn: "Cứ làm theo lời chú Lã đi."

Lã Liệt Thạch cười híp mắt đi xuống lầu, Tần Thái lên đến tầng chín, cô không biết là cách gọi 'chú Lã' của mình khiến sau này cô phải chịu vô vàn thiệt thòi. Nay cô đã là tiên tri, là nữ chủ nhân của cả Trật Tự. Lã Liệt Thạch chẳng qua chỉ là cấp dưới của cô, cô gọi ông ta là 'chú Lã', chính là thừa nhận quyền uy lẫn khả năng của ông ta.

Tớ mạnh nhờ chủ, điều này đã phạm vào đại kỵ. Nếu đối phương là người có tâm tư lương thiện thì không sao, nhưng nếu đối phương là người lắm mưu nhiều kế, thì cách xưng hô đó đã tạo nền móng cho người ta.

Có điều, Tần Thái mới chỉ là một cô bé quê mùa mười lăm mười sáu tuổi, sao hiểu được những điều ngoắt ngéo ấy?

Tần Thái đứng trên Bất Ki Các ngẩn ngơ. Nơi này ánh nắng mặt trời rạng rỡ, ngàn hoa khoe sắc, dòng sông chảy nhẹ nhàng, trong đống đá lộn xộn kia thỉnh thoảng còn thấy bóng vài chú bướm.

Bức tượng kia vẫn lặng lẽ ngồi đấy, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Tần Thái ngồi bên cạnh 'anh ta', nghĩ đến Bạch Hà, bất giác lại nhớ tới câu chuyện sư phụ kể trước lúc rời đi. Mặc dù ngắn gọn đơn giản, nhưng lại vô cùng có sức hấp dẫn đối với một cô gái trẻ. Cô chậm chạp chạm vào bức tượng âm ấm đó, thầm thở dài: Sau khi tiên tri luân hồi, đương nhiên đã quên chuyện trước kia rồi.

Cái gọi là mỗi kiếp lại luân hồi về bên 'anh ta', chẳng qua do người của Trật Tự muốn đọc được 'chữ' của thiên đạo, rồi sợ cô bị tổ chức khác lợi dụng, nên mới đưa cô tới đây, nhốt ở một chỗ cùng vị tôn chủ này.

Cho dù 'anh ta' thật sự vì người mình yêu, mà nguyện chịu nỗi khổ mưa quật gió thổi, thân thế hóa đá, thì bao nhiêu năm như thế, ngay cả 'hình dạng' cũng đã thay đổi, tình yêu ban đầu giờ còn nữa hay không?

Ít nhất thì, bản thân cô chẳng có chút ấn tượng nào về 'anh ta' nữa.

Cứ ngồi ngẩn ra như thế một lúc, cuối cùng Tần Thái đi xuống, lúc ngang qua 'phòng học' lớn ở tầng dưới, thấy một người đàn ông mặc bộ đồ thể thao màu trắng đang ngồi ở bàn đầu tiên cạnh cửa sổ. Cách anh ta đọc sách rất đặc biệt, đó là dùng tay sờ từng chữ một.

Đương nhiên Tần Thái biết ngay anh ta chính là con trai Lã Lương Bác của Lã Liệt Thạch. Cô chầm chậm lại gần, trên mặt anh ta đeo chiếc kính đen sẫm màu. Tần Thái tự thấy mình đã đi rất cẩn thận rón rén, nhưng anh ta vẫn đứng dậy nói: "Là tiên tri đại nhân phải không?"

Giọng nói đó điềm đạm, Tần Thái toàn thân cứng đồ: Cô nhớ đến giấc mơ mà mình mơ thấy vào cái đêm đầu tiên ở đây. Trong giấc mơ ấy, việc đi lên chiếc cầu thang kia là thật, nhưng người đàn ông mặc đồ trắng đứng ở bậc trên cùng cầu thang cũng là thật ư?

Lã Lương Bác đeo kính đen, Tần Thái không nhìn rõ mặt anh ta. Nhưng cô còn căng thẳng hơn Lã Lương Bác: "Anh…. Có thể bỏ kính ra không?"

Lã Lương Bác khẽ sững lại, thực ra anh ta cũng chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi thôi, nghe một yêu cầu như thế, vẫn cảm thấy hơi vô lễ. Nhưng giờ thân phận của Tần Thái là tiên tri, nên anh ta không nói gì, chầm chầm bỏ chiếc kính đen che đi nửa khuôn mặt của mình xuống.

Khuôn mặt ấy rõ ràng hiện ra trước mắt cô, vì quá trẻ quá non, nên vẫn có những góc cạnh nhìn chưa thực sự 'trưởng thành'. Tần Thái bất giác giật lùi về phía sau một bước: Là anh ta, đúng là anh ta.

Lẽ nào sau này, cô sẽ ở bên cạnh anh ta ư?

Lã Lương Bác cũng thấy bối rối, đối với một người mù mà nói, đôi mắt chính là điểm yếu của người ấy. Cặp kính không chỉ che đi đôi mắt, mà còn che giúp anh ta cả sự bất lực và cô độc bên trong.

Khi Tần Thái bước lên trước, Lã Lương Bác lại giật lùi về phía sau.

Tần Thái giật nảy mình, cô đang làm gì thế này?

Cô cố gắng mỉm cười: "Tôi đi trước đây."

Nói xong, cô như chạy khỏi tầng chín, đi thẳng về phòng mình.

Căn phòng sau khi được dọn dẹp, sạch sẽ tới mức không vương một sợi tóc, giống như chưa từng có người ở vậy. Tần Thái cầm di động trong tay, bên trong có số của Bạch Hà. Cô bấm máy, nghe thấy giọng nói quen thuộc của Bạch Hà, nước mắt tuôn rơi.

Bạch Hà như cảm nhận được sự khác thường, hỏi dồn mấy câu. Mấy lần Tần Thái định kể cho sư phụ nghe về giấc mộng kỳ quái với Lã Lương Bác, nhưng chuyện như thế, một cô gái như cô sao dám nhắc đến?

Vậy là, hai người nói mấy câu xong cúp máy.

Tần Thái ngã ra ghế sô pha, bỗng nghĩ ra rằng dù không nhắc đến chuyện giấc mộng xuân kia, nhưng cô vẫn còn có chuyện khác quên hỏi Bạch Hà: Khi đang ngủ mà muốn tỉnh dậy thì phải làm thế nào….

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 12: Thực Sự Không Cần Phải Hành Đại Lễ Như Thế

Tần Thái ngồi trên sô pha không lâu, đột nhiên lại nằm mơ. Trong giấc mơ, địa điểm là một ngã tư, thời gian buổi tối, mưa phùn lất phất. Một chiếc xe con màu bạc đang đi trên đường.

"Phụt." Người lái xe đột nhiên thò đầu ra nhổ một bãi nước bọt.

Chiếc xe tải từ phía sau lao đến, có thứ gì đó trăng trắng bay lên trời, bụp một tiếng rơi xuống một cái hố đen hình tròn rộng sâu khoảng năm mươi mét.

Tần Thái tò mò, thò đầu nhìn xuống dưới. Vừa áp sát gần miệng cái hố đen, lập tức bắt gặp đôi mắt của cái đầu người đang trôi lềnh phềnh trong nước bẩn.

Tần Thái hét lên thất thanh, tỉnh dậy luôn. Cô hoài nghi: Lẽ nào câu chuyện đẫm máu đó muốn cảnh báo chúng ta, không được tùy tiện khạc nhổ ra đường?

Còn chưa tổng kết xong bài học kinh nghiệm, thì bên ngoài có người gõ cửa. Tần Thái đứng trước cửa loay hoay một lúc: Cô vẫn chưa biết cách mở. Đám Lã Liệt Thạch ở bên ngoài khóc không được cười chẳng xong, họ không thể phá cửa xông vào mà.

Chẳng còn cách nào, đành phải gọi bảo vệ lên.

Cửa vừa mở, Tần Thái mặt đỏ gay. Cũng may Lã Liệt Thạch không nói gì, bộ mặt vẫn nghiêm nghị như thường: "Tiên tri đại nhân, mời người tới văn phòng trước, đội trưởng Tả có việc tìm người."

Tần Thái nào biết ai là đội trưởng Tả ai là đội trưởng Hữu, nhưng Lã Liệt Thạch bảo cô đi, thì cô đành phải đi. Văn phòng là căn phòng ở cuối hành lang tầng tám, Lã Liệt Thạch mở cửa, người đàn ông với thân hình cao lớn vạm vỡ đã đang ngồi chờ cô trên ghế sô pha.

Tần Thái được Lã Liệt Thạch đưa vào văn phòng , bèn ngồi xuống chiếc ghế bằng da thật màu đen. Chiếc ghế quá mềm, vừa ngồi đã lún cả nửa mông xuống, Tần Thái giật nảy mình. Cũng may cô ngồi tương đối thận trọng nên không xảy ra sơ suất gì đáng xấu hổ.

Cô vừa ngồi xuống, người đàn ông bèn đứng dậy, cung kính đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Tần tiểu thư." Anh ta rõ ràng cũng không quen với cách xưng hô quái đản ở cái nơi quái quỷ này, "Tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Tả Lực Khôi."

Tần Thái gật đầu, thầm lẩm bẩm: Đội trưởng đội cảnh sát hình sự không đi bắt trộm bắt cướp, tìm tôi làm gì?

Đội trưởng Tả này rõ ràng đã được cao nhân chỉ dẫn, anh ta hết sức thận trọng nói tiếp: "Tần tiểu thư, không giấu gì cô, mấy hôm trước có một vụ tai nạn ô tô xảy ra ở cột tín hiệu giao thông số hai trên đường Kiến Thiết, di thể người chết bị mất đầu, cho tới tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Chúng tôi muốn nhờ cô."

Anh ta băn khoăn suy nghĩ, rõ ràng cảm thấy nếu nói 'chúng tôi muốn nhờ cô bói một quẻ', cách nói với tư tưởng mê tín phong kiến này được thốt ra từ miệng một cảnh sát thật không phù hợp lắm. Cũng may anh ta phản ứng nhanh: "Muốn mời cô tới xem giúp."

Tần Thái rất tự nhiên quay sang nhìn Lã Liệt Thạch, Lã Liệt Thạch thầm thở phào nhẹ nhõm: Ông ta đã thăm dò nơi xuất thân của Tần Thái, đó là một làng quê khá hẻo lánh. Nha đầu lại chỉ là một đứa trẻ đang lớn, có thể tự đưa ra chủ kiến gì chứ?

Nay có thể thấy Tần Thái coi ông ta như 'xương sống' của mình, nên ông ta tươi cười: "Tiên tri, Trật Tự chúng ta cũng có rất nhiều chuyện phải làm phiền chính phủ, giờ bên cảnh sát có việc, người hãy giúp đỡ họ đi."

Ông ta đã nói thế, Tần Thái còn có thể nói gì?

Tần Thái là một cô bé thật thà, lập tức tiếp lời: "Nơi xảy ra tai nạn xe có phải ở ngã tư không?"

Đội trưởng Tả gật gật đầu, Tần Thái vẫn thận trọng hỏi tiếp: "Hiện trường tai nạn có phải có một chiếc xe màu trắng và một chiếc xe tải không?"

Vẻ mặt Tả Lực Khôi càng ngày càng nghiêm túc: "Đúng là một chiếc BMW series 6 màu trắng bạc, lẽ nào chiếc xe tải chính là xe gây tai nạn?"

Đội trưởng Tả trong lòng thấy rất kinh ngạc, ở đoạn đó của đường Kiến Thiết không có camera, bên cạnh là công trường đang thi công, thường xuyên có xe ben đi lại. Tai nạn xảy ra vào gần sáng, không có nhân chứng.

Mặc dù được người khác giới thiệu tìm tới đây, nhưng Tả Lực Khôi cũng không thực sự tin vào mấy thứ thần thần đạo đạo này lắm. Hơn nữa vị tiền bối chỉ cho anh ta tới đây cũng không nói kĩ về lai lịch của nơi này, khiến anh ta còn tưởng đây là nơi bói toán gì đó.

Đang đợi Tần Thái móc đồng xu, mai rùa hoặc thứ cổ quái gì khác ra tính toán, không ngờ lại nghe cô nói tiếp: "Bên phải có một cái giếng, anh mở nắp giếng ra, đầu có lẽ ở trong đó."

Đội trưởng Tả bán tín bán nghi. Nói thật, gia đình người chết trong tai nạn xe hơi lần này rất có thế lực, cấp trên ra chỉ thị bằng mọi giá phải tìm ra cái đầu trong thời gian sớm nhất, vạn bất đắc dĩ anh ta mới tìm tới những nơi như thế này, có điều nha đầu ấy chỉ nói thế là xong ư?

Anh ta khẽ hỏi: "Tần tiểu thư. không cần bói thêm lần nữa sao?"

Tần Thái cứng họng, Lã Liệt Thạch đã đứng dậy tiễn khách: "Có kết quả rồi, đội trưởng Tần, mời."

Tả Lực Khôi đứng dậy, vốn còn định hỏi thêm, Lã Liệt Thạch đã mời anh ta ra khỏi văn phòng: "Đội trưởng Tả, những chuyện này vốn chúng tôi không nên tham gia, chỉ có điều lão phu không muốn vì một cái đầu người mà khiến đội trưởng phải vất vả, người chết lại làm khó người sống. Còn việc phá án bắt người là bổn phận của anh, xin đừng làm khó tiên tri đại nhân của chúng tôi."

Ông ta nắm đại quyền trong Trật Tự nhiều năm nay, đâu thể là người gian xảo bình thường. Đội trưởng Tả còn chưa kịp mở miệng, ông ta đã biết người này muốn hỏi về chiếc xe gây tai nạn, nên mới đánh tiếng trước để chặn họng anh ta.

Đội trưởng Tả không biết nên tin hay không tin, nhưng trong tình huống cấp bách thế này, việc tìm đầu người vẫn quan trọng hơn cả, anh ta vội vã cáo từ ra về.

Sau khi Tả Lực Khôi rời đi, Lã Liệt Thạch quan sát Tần Thái nói: "Tiên tri vất vả rồi, xin hãy nghỉ đi một lát."

Tần Thái thấy lạ: Ngày nào cũng nghỉ ngơi, người cô sắp mọc nấm rồi. "Tôi không mệt."

Lã Liệt Thạch ngẩn người: Trước kia mỗi lần tiên tri ngầm tiếp cận thiên cơ xong, đều mệt tới không còn sức mà thở. Nhưng có lẽ do Tần Thái vừa mới được đưa về đây, tinh lực chắc vẫn dồi dào nên ông ta cũng không nói thêm gì nữa.

Tần Thái không có việc gì làm, lại lên tầng chín. Phía dưới, Lã Lương Bác vẫn ngồi ở hàng ghế cuối cùng đọc sách, anh ta dường như luôn ở đó, chưa từng di chuyển đi đâu.

Tần Thái vừa tới gần, anh ta đã đứng dậy: "Tiên tri."

Tần Thái khe khẽ gật đầu, rồi lập tức nghĩ ra có gật đầu anh ta cũng không thấy được, bèn lên tiếng: "Ừm."

Cô không biết phải đối mặt với Lã Lương Bác thế nào, cũng may anh ta không nhìn thấy, điều này, vô hình trung giúp cô giảm bớt rất nhiều áp lực. Cô ngồi xuống cạnh Lã Lương Bác, lật sách của anh ta ra xem.

Lã Liệt Thạch khá quan tâm tới con trai mình, sách của Lã Lương Bác toàn là sách chữ nổi chuyên dành cho người mù. Để anh ta tiện dùng tay đọc.

Tần Thái tiện tay cầm cuốn sách lên, nhìn thấy tiêu đề "Tướng số" thì bất giác cười "tại sao lại đọc cái này, anh muốn xem bói à?"

Giọng cô khiến Lã Lương Bác bất giác nhẹ nhõm hẳn : "Tôi là một người mù, bói cũng là một nghề hay."

Tần Thái thấy thú vị: "Lẽ nào chú Lã không thể nuôi được một người con ư?"

Nghe cô nhắc đến Lã Liệt Thạch, giọng anh ta thoáng lạnh nhạt: "Ông ấy là ông ấy, tôi là tôi."

Tần Thái gật đầu: "Đúng là một người mù rất có tự trọng."

Lã Lương Bác lại cười, khi cười trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền, nếu không đeo đôi kính đen, chắc chắn anh ta là một chàng trai rất khôi ngô: "Tiên tri hôm nay rảnh quá nhỉ."

Tần Thái vươn vai, có lẽ vì Lã Lương Bác không nhìn được, nên cô cảm thấy ở bên cạnh anh ta rất thoải mái: "Ngày nào tôi cũng rất rảnh. Từ khi đến đây ngay cả đôi tất cũng chưa từng phải giặt. Người phụ nữ kia không biết là ai, ngày nào cũng xắp bàn chải đánh răng lẫn kem cho tôi, thiếu mỗi nước

rửa mặt giúp thôi.”

Lã Lương Bác cuối cùng cũng bật cười thành tiếng: “Một cuộc sống vô lo vô nghĩ như thế, cũng rất hay đúng không?”

Tần Thái lại vươn vai: “Cũng có thể, nhưng không biết tại sao, tôi luôn thấy hoảng sợ.”

Lã Lương Bác gật đầu, ý nghĩa của hai từ ‘hoảng sợ’ không ai có thể hiểu bằng anh ta: “Cô hãy chịu khó đọc nhiều sách vào, lâu dần sẽ không cảm thấy hoảng sợ nữa.”

Tần Thái cảm thấy rất có lý: “Trong phòng tôi hình như cũng có một giá sách rất lớn, buổi tối tôi về xem có thứ gì đọc được không.”

“Ừ.” Anh chàng đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, tiếp tục cúi đầu ‘đọc’ sách.

Tần Thái ngồi thêm một lát, cô không thể diễn tả được cảm giác của mình với Lã Lương Bác. Nhưng mỗi lần gặp anh ta, lại vô thức nhớ đến giấc mơ ấy. Phụ nữ luôn yêu cái đẹp, Lã Lương Bác mặc dù bị mù cũng còn hơn bức tượng ngọc phía trên.

Ít ra thì anh ta vẫn còn sống!

Nhưng bây giờ, trên danh nghĩa cô là vợ của bức tượng đó. Cô thở dài, nghĩ nhiều thêm sầu, chi bằng dành thời gian đó để đọc sách vậy.

Cô đi xuống về phòng, kết quả thật bối rối: Nửa ngày vẫn không mở nổi cửa. Ngượng không dám hỏi người khác, đành lên hỏi anh chàng mù trên tầng chín: “Nàycái cửa đó, mở thế nào?”

Vẻ mặt Lã Lương Bác điềm tĩnh như thường, anh ta đứng dậy, cầm gậy dò đường. Tần Thái vốn có tư tưởng ‘tôn trọng người tàn tật’, giơ tay đỡ anh ta, tới chỗ cầu thang thì tự mình đi trước dẫn đường. Lã Lương Bác dựa vào cảm giác về độ cao của cơ thể cô để phân biệt độ cao thấp của bậc cầu thang.

Có điều chỗ này anh ta rất quen thuộc, nên dọc đường đi chẳng gặp phiền phức gì. Tần Thái còn đắc ý: “Thế nào, tôi là một người dẫn đường không tệ chứ?”

Xét cho cùng đều là trẻ con mới lớn, nên Lã Lương Bác cười, đáp: “Ừ, Tiểu Ngải cũng thường dẫn đường như vậy.”

Đứng trước cửa phòng Tần Thái, Lã Lương Bác lần sờ một hồi, cuối cùng mở được cái nắp màu đen bên cạnh: “Đây là khóa vân tay, dùng ngón trỏ tay trái ấn vào đây là được.”

Tần Thái bán tín bán nghi, giơ tay ra ấn, quả nhiên cửa mở. Cô kinh ngạc vô cùng: “Thật tân tiến!”

Lã Lương Bác quay người định bỏ đi, Tần Thái gọi anh ta lại: “Đợi đã, bên trong mở thế nào? Còn nữa, vòi hoa sen trong phòng tắm của tôi không có được nước nóng.”

Chuyện xấu hổ như thế, nhưng cô lại nói một cách hết sức tự nhiên trước mặt Lã Lương Bác, Lã Lương Bác cũng hoàn toàn không có ý định cười nhạo cô. Anh ta bối rối: “Tôi không thuộc phòng cô”

Tần Thái vội đỡ anh ta vào, đặt tay anh ta lên ổ khóa: “Chỗ này chỗ này.”

Lã Lương Bác lại lần sờ một hồi, cửa phòng cô là khóa mật mã ba lớp, bên trong phức tạp hơn một chút. Anh ta chầm chậm làm cho cô nhìn.

Tần Thái không phải kẻ ngốc, chỉ hai lần là hiểu. Sau đó lại đỡ anh mù vào phòng tắm.

Ở đây dùng máy nước nóng dạng thái dương năng, sạc bằng điện nhưng lại có nước nóng cả ngày. Đầu tiên anh ta dạy cô cách đặt nhiệt độ, sau đó dạy cách điều chỉnh độ nóng lạnh trên vòi hoa sen.

Làm đi làm lại mấy lần, Tần Thái cảm thấy mình đã biết dùng: Cô giơ tay mở vòi hoa sen, nước phun xuống, khiến Lã Lương Bác ướt như gà bị nhúng nước sôi.

Lã Lương Bác lặng lẽ dùng tay áo lau nước trên mặt: Nước nóng.

Tần Thái ngượng đỏ bừng cả mặt, cũng may Lã Lương Bác không nhìn được, nên cô tự động lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo: “Khụ khụ, bổn tiên tri được dùng nước nóng, công của anh không nhỏ. Những giọt nước nóng đầu tiên coi như thưởng cho anh dùng trước.”

“.” Lã Lương Bác trầm mặc hồi lâu, mới đáp: “Đa tạ tiên tri ban thưởng.”

Nói xong, anh ta loay hoay tìm đường đi ra. Nhưng sàn gạch trong nhà tắm trơn, giờ lại đầy nước, anh ta không nhìn thấy gì, vô tình trượt chân, ngã sõng xoài.

Tần Thái kinh hãi “Ái khanh mau đứng lên đi, thực sự không cần hành đại lễ như thế”

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 13: Ghen

Sau khi việc nước nóng xử lý xong, Tần Thái không còn phải tắm bằng nước lạnh nữa. ăn xong bữa tối với đầy đủ dưỡng chất, Tần Thái chạy ngay tới trước giá sách trong thư phòng, vừa nhìn tiêu đề mấy cuốn sách cô đã vô cùng bất mãn: Lã Liệt Thạch cũng thật là, sách mua cho con trai mình thì toàn ' Cách xem tướng pháp' 'Tướng số', còn sách cho cô lại là một đống…..

Cô lục lọi từ trên xuống dưới: Chủng loại cũng nhiều gớm, có Quỳnh Dao, Cổ Linh, có Tịch Quyên, còn cả Lý Ngư….

Tức chết đi được!

…. Anh mù, tôi vẫn nên tới đọc sách cùng anh thì hơn….

Sáng sớm hôm sau, Tần Thái lên tầng chín thấy Lã Lương Bác đã ở đó rồi. Lần này cô không khách sao nữa, mà ngồi luôn xuống: "Anh mù, buổi tối dạy tôi cách dùng máy tính nhé."

Lã Lương Bác đang 'đọc' sách, nghe vậy chỉ gật đầu: "Ừ."

Tần Thái cảm thấy con người anh ta khá tốt, nên bắt đầu tỏ ra thân thiện: "Tôi không có ý định bắt nạt anh đâu, bù lại, buổi chiều tôi đọc sách cho anh nghe."

Lã Lương Bác cười: "Không cần."

Nhưng Tần Thái đã giật quyển sách trong tay anh ta, thấy là cuốn 'Tích thiên tủy kinh', cô rất thắc mắc: "Thực ra, nếu anh muốn biết gì, tôi có thể xem giúp anh, không cần tốn sức học mấy thứ này đâu."

Lã Lương Bác thoáng chau mày: "Tôi không cần."

Lúc này Tần Thái mới phát hiện ra anh ta có vẻ không vui, cô dịch lại gần hơn chút nữa: "Anh mù, anh giận rồi à?"

Lã Lương Bác giật lại cuốn sách từ trong tay cô: "Không dám."

Tần Thái không biết mình có chỗ nào đắc tội với anh ta, nhưng trước mặt Lã Lương Bác Tần Thái thấy không cần vòng vo: "Tôi có chỗ nào đắc tội với anh thì anh cứ nói ra, sau này tôi sẽ chú ý là được chứ gì?"

Lã Lương Bác im lặng, cô lại giật lại cuốn 'Tích Thiên Tủy kinh', lần này không nói nữa, bắt đầu đọc từng câu một, đọc được hai trang, Lã Lương Bác mới nói: "Đừng coi tôi như phế nhân thế chứ."

Tần Thái khẽ sững lại, một lúc sau đáp: "Ồ."

Thế là lần cãi nhau này, cứ thế qua đi nhẹ nhàng.

Tần Thái có chút bối rối, một người mới tốt nghiệp cấp II như cô, thỉnh thoảng cũng không hiểu những thứ quá uyên bác này. Mỗi lần gặp phải chữ mình không biết đều phải để Lã Lương Bác 'sờ'. Đọc được nửa cuốn 'Tích Thiên Tủy kinh', Tần Thái nước mắt giàn giụa.

Mẹ ơi, mình vẫn nên về phòng đọc Quỳnh Dao, Cổ Linh, Tịch Quyên thôi….

Lã Lương Bác cũng không chê cười cô, thỉnh thoảng còn giải thích từng câu từng chữ cho cô nghe.

Lã Liệt Thạch lên tần tìm Tần Thái, đứng ngoài cửa phòng, thấy hai đứa trẻ đang ngồi ở bàn cuối cùng thì thầm gì đó. Tần Thái còn đang khoa chân múa tay, đứa con trai từ lâu không biết cười của ông ta lúc này nụ cười vẫn đang đọng trên môi.

Ông ta đứng nguyên tại chỗ không dám cử động, rất lâu sau đó mới rón rén đi xuống. Lã Lương Bác quay đầu về phía cửa, đương nhiên anh không nhìn thấy gì cả, nhưng lập tức thu lại nụ cười: "Tiếp tục."

Thính lực của những người mù rất tốt, người bình thường khó tưởng tượng được.

Đọc xong sách đã hơn sáu giờ tối, Tần Thái đỡ Lã Lương Bác xuống lầu. Lã Lương Bác đã nhận lời sẽ dạy cô dùng máy tính. Anh vẫn chưa quen với cách bài trí trong phòng Tần Thái, nên phải lần mò một hồi, sau đó dạy Tần Thái cách mở, tắt máy, mở tệp văn bản, copy rồi paste….

Tần Thái không đến nỗi quá ngốc nghếch, cô học khá nhanh, nhờ sự chỉ dẫn của Lã Lương Bác cô đã tự xin được số QQ. Lã Lương Bác ngồi dựa lưng

vào ghê, dạy cô cách tải phần mềm QQ xuống, rồi cách đăng nhập.

Có điều thật xin lỗi 'thầy giáo' thứ mà cô học được nhanh nhất chính là chơi game…...

Đang chơi một mình vui vẻ, Lã Lương Bác dựa vào trí nhớ của mình lần sờ tìm ra cửa, chỉ khẽ gọi nàng. "Tiên tri."

Tần Thái không quay đầu lại, ngắt lời anh luôn: "Đừng gọi tôi là tiên tri, gọi tôi là Tần Thái, hoặc Tần Tiểu Muội."

Lã Lương Bác thận trọng đi ra ngoài: "Tất cả mọi thư tín, trang web, di động dùng ở Bất Ki Các đều bị giám sát, cô phải cẩn thận."

Tần Thái giật mình, đột nhiên nghĩ ra lần trước khi cô gọi điện cho Bạch Hà, giọng Bạch Hà rất bình thường, mỗi câu Bạch Hà nói cũng đều hết sức bình thường….

Vì vậy, sư phụ không phải không quan tâm đến cô, chỉ là sợ gây phiền phức cho cô chăng?

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô lại thấy vui, ra phòng khách gọi điện thoại: "Sư phụ, sư phụ ăn cơm chưa?"

Phía bên Bạch Hà rất yên tĩnh, dường như Tần Thái có thể tưởng tượng được trong cửa hàng đồ mã của Bạch Hà, cả ngày làm bạn với tiền giấy, vàng giấy, Bạch Hà lặng lẽ ngồi trước quầy, tay cầm bút chấm mực, từng nét từng nét một viết lên tờ tiền.

Đấy từng là không gian vô cùng yên bình, lưu lại trong ký ức lại trở nên dịu dàng như thế.

Đầu dây bên kia, Bạch Hà điềm đạm ừm một tiếng, như rất nhàn tản tiếp chuyện cô. Tần Thái cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Sư phụ, tôi rất tốt, sư phụ không cần phải lo lắng."

Bạch Hà trầm mặc hồi lâu, như định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ điềm đạm đáp: "Ở nhà mọi việc đều ổn, yên tâm."

Hai bên nhất thời im lặng, chẳng biết nên nói gì tiếp, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ấm áp.Tần Thái khẽ hỏi: "Việc buôn bán ở cửa hàng có thuận lợi không?"

Bạch Hà trả lời ngắn gọn, hai người nói thêm vài câu nữa, thực ra Tần Thái có rất nhiều chuyện muốn nói với sư phụ, nhưng cuối cùng vẫn cúp máy. Sau đó cô mới phát hiện ra, anh chàng mù đã về từ bao giờ.

Cô chạy ra ngoài, đứng ở lan can cầu thang ngó xuống, Lã Lương Bác dùng gậy dò đường, vừa ra khỏi tòa nhà. Tần Thái đứng ở hành lang không xuống theo: Anh ta đã nói đừng coi anh ta là phế nhân mà.

Nói thật thì anh ta không hoàn toàn là phế nhân. Tần Thái nhìn bóng lưng anh ta chầm chậm đi vào bóng râm của hai hàng cây bên đường, trong lòng bỗng có chút chua xót.

Cô cũng không biết mình làm sao nữa, hồi ở trấn Chu Dương, Tần Lão Nhị năm ngày ba bữa lại đánh cô một trận, cô tức thì tức, nhưng chưa bao giờ có cảm giác kỳ lạ thế này.

Buổi tối, Tần Thái không ngủ được, cô ngồi chơi game.

Chơi cho tới tận khi trời sáng, cô rửa mặt ăn cơm, sau đó chạy thẳng lên tầng chín. Đến nơi mới bảy giờ bốn mươi phút, Lã Lương Bác đã ngồi ở đó rồi.

Tần Thái đón lấy cuốn sách anh mang theo, lần này không phải sách dành cho người mù. Lã Lương Bác cũng không bận tâm, nói: "Những người làm sách chậm quá, nhiều cuốn làm không kịp."

Tần Thái xắn tay áo, trả lời rất thoải mái: "Không sao, có tôi đây rồi!" nói xong, cô cảnh giác: "Nhưng đọc sai anh không được cười tôi."

Lã Lương Bác nghiêm túc đáp: "ừ" nhưng anh ta cũng nói thêm, "Chữ nào không đọc được thì phải nói với tôi, đừng đọc bừa để tôi hiểu lầm nội dung."

Tần Thái vỗ ngực hứa: "Đương nhiên, không nhìn xem tôi là ai à, giống loại người sẽ làm chuyện đó lắm sao?"

Lã Lương Bác trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: "Lần trước cô đọc '爻' thành '驳', làm tôi cứ phải suy đoán mãi…."

*Note: (Hào) Vạch bát quái trong kinh Dịch. Ba hào họp thành một quái quẻ. 驳 (bo) Loang lổ, có nhiều màu sắc khác nhau*

"Mắng mỏ cũng không nên bóc mẽ điểm yếu của người khác ra, đạo lý đơn giản như thế mà anh không hiểu à?!"

Tôi đang nói đạo lý với anh đấy….

Lã Lương Bác đẩy đẩy gọng kính đen trên sống mũi: "Ồ."

Thế là lại kết thúc một lần tranh luận.

Khoảng hơn mười giờ, Tần Thái cơn buồn ngủ biến mất cả tối hôm qua bỗng dưng kéo đến. Cô không thể trụ thêm được nữa: "Lã Lương Bác, anh tự ôn tập đi, tôi phải đi ngủ một lát đã."

Lã Lương Bác lại thấy có lỗi: "Tôi không nên làm mất thời gian của cô."

Tần Thái buồn ngủ quá rồi: "Nói linh tinh gì thế, tôi gục một lát thôi."

Lã Lương Bác nhắc: "Về phòng ngủ đi, nằm đây….để người ta nhìn thấy không hay đâu."

"Làm sao mà không hay?" Tần Thái như nghĩ ra điều gì đó, bất giác đứng dậy, "Anh chê tôi là gái đã có chồng, làm bại hoại danh dự của anh phải không?"

Lã Lương Bác khẽ thở dài: "Sao còn mẫn cảm hơn cả người mù thế? Cô ngủ đi, tôi tự học."

Lúc này Tần Thái mới nằm bò ra bàn, không lâu sau thì ngủ say tít.

Lã Lương Bắc nhớ lại nội dung mà Tần Thái vừa đọc một lần, từ nhỏ trí nhớ của anh đã rất tốt, sau khi bị mù lại càng tinh anh hơn, chỉ cần nghe là thuộc. Có điều những thứ này ý nghĩa thâm sâu, phải giác ngộ từ từ.

Có một người ở bên cạnh, thời gian dường như trôi qua rất nhanh. Lã Lương Bác sờ sờ chiếc đồng hồ dành cho người mù ở cổ tay, đã mười hai giờ rồi. Tần Thái đang ngủ ngon lành, anh rón rén đứng dậy, đi xuống dưới, không lâu sau, xách một hộp cơm vào.

Mùi thơm của thức ăn làm Tần Thái tỉnh giấc, hộp cơm ba tầng đầy ăm ắp, đủ cho cả hai. Ồ, nhưng lại chỉ có một đôi đũa. Lã Lương Bác nhận ran gay, lập tức lần đũa đưa cho Tần Thái: "Ăn trước đi."

Tần Thái bắt khoắn: "Chỉ có một đôi đũa thôi."

Lã Lương Bác gật đầu: "Cô ăn trước."

Tần Thái không hổ là Tần Thái, lập tức lại nghĩ ra cách: "Thế này vậy, tôi dùng đầu đũa này, anh đổi đầu đũa đi, được không?"

Lã Lương Bác chẳng biết nên cười hay nên khóc: "Ừ."

Trong hộp cơm có ba món một canh, màu sắc nhìn bình thường nhưng mùi vị khá ngon. Một món cá nấu cà, đậu phụ kho dưa, thịt xắt hạt lịu kho tiêu, thêm món canh bí nấu thịt viên. Tần Thái vừa ăn vừa đổi đầu đũa gắp cho Lã Lương Bác.

"Há miệng, a….." Lã Lương Bác quả nhiên rất nghe lời há miệng, một hộp cơm, hai người nhanh chóng giải quyết hết sạch.

Lã Lương Bác đưa tay ra sờ để thu dọn, Tần Thái đâu chịu để anh làm những việc ấy, lập tức đậy nắp hộp vào: "Để tôi mang xuống."

Lã Lương Bác khựng lại: "Không cần, tôi tự mang xuống được."

Tần Thái còn định nói thêm gì nữa, anh đã cầm hộp cơm, lần mò đi xuống lầu.

Tần Thái không yên tâm, người phụ trách việc ăn uống của anh không được vào tòa nhà này, điều đó có nghĩa anh phải mang xuống dưới.

Cô xuống tầng tám, vẫn đứng ở lan can cầu thang nhìn xuống dưới. Khoảng mười mấy phút sau, mới thấy Lã Lương Bác đi ra ngoài. Một người phụ nữ đứng ở ngoài tòa nhà bước tới, ban đầu Tần Thái còn tưởng đấy là học sinh trong trường, nhưng giờ mới nhận ra cô ta đứng đợi Lã Lương Bác….

Giống như bị dội cho gáo nước lạnh, cô rùng mình: Thì ra Lã Lương Bác có bạn gái rồi. Còn cô vốn đã có ý định xấu thì cũng thôi, nhưng lại cùng anh ta hưởng thụ thành quả lao động của người ta.

Mẹ kiếp, thật vô xỉ quá đi mất. Tần Thái xấu hổ.

Nhất định là đầu óc cô có vấn đề rồi, sao lại mơ như thế, mà còn ngây ngốc tin là thật!

Lòng dạ ngổn ngang, cuối cùng đành lẳng lặng quay lên tầng chín. Cúi đầu ngồi im, đợi Lã Lương Bác về. Tần Thái giống như con mèo bị giẫm vào đuôi, đứng dậy: "Gì nhỉ….anh đọc sách đi, tôi….tôi về phòng ngủ một lát."

Lã Lương Bác còn chưa trả lời, cô đã đi như chạy.

Từ sau hôm đấy, phải mấy ngày liền Tần Thái không lên tầng chín, mà cô cũng không thể không từ bỏ choi game. Hàng ngày, hễ đến giờ cơm, theo thói quen Tần Thái đều đứng ở hành lang. Người con gái kia ngày nào cũng mang cơm cho Lã Lương Bác.

Đấy là một cô gái rất trẻ, luôn mặc váy ngắn trên đầu gối. Thế giới này thật kỳ lạ, người thì mặc áo len, áo bông vẫn lạnh phát run, người thì mặc váy ngắn đi tất mỏng vẫn tươi roi rói.

Tần Thái thấy rất ấm ức, mỗi lần gặp Lã Lương Bác xuống lầu cũng chẳng thèm chào hỏi anh. Còn anh không nhìn thấy cô, chỉ cần Tần Thái đứng im bất động, Lã Lương Bác sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Cuối cùng hôm nay, sau khi Lã Lương Bác lại nhận hộp cơm từ tay cô gái kia, Tần Thái buông lời thề: Sẽ không ngây ngốc đứng đây nhìn nữa. Cô đứng đó rất lâu, hạ quyết tâm quay về phòng.

"Tiên tri?" phía sau vang lên tiếng nói, là Lã Lương Bác. Tần Thái ấm ức tới mức chỉ muốn khóc toáng lên cho hả, nhưng vẫn cố nén giọng đáp: "Ừm."

Không khí như ngưng đọng, khiến người ta hít thở cũng khó khăn. Rất lâu sau đó, vẫn là Lã Lương Bác lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này: "Mấy hôm nay…...có khỏe không?"

Tần Thái nghe giọng mình cứng nhắc: "Khỏe….cũng ổn."

Vì số điểm tích lũy được ở game trong QQ bị thua sạch rồi.

Lã Lương Bác dịu giọng: "Lương Bác….có chỗ nào đắc tội với tiên tri rồi?"

Nhắc đến lại khiến Tần Thái bốc hỏa: Tôi không biết thì thôi, anh có bạn gái mà không chịu nói! Khiến tôi thành con công xòe đuôi, khốn kiếp!

Nhưng nghĩ lại không thể trách anh được, dù sao anh cũng chưa từng nói dối. Thôi, mình là một cô gái tốt tốt không so đo với người mù!

Tần Thái nói dối:

"Không có, bạn gái anh….rất xinh, nấu cơm cũng ngon nữa." Tìm cách lảng tránh.

"Bạn gái?" Lã Lương Bác thoáng giật mình, sau đó hiểu ra: "Đấy không phải bạn gái tôi."

"Hả?"

"Đấy là mẹ kế của tôi."

"Á…..."

"Người mù mà, làm gì có bạn gái."

Đột nhiên cô lại có cảm giác vui mừng trước nỗi đau khổ của người khác là sao?

Cảm ơn trời phật, tôi lại có thể tiếp tục xòe đuôi được rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 14: Hôn

Tiết mục cô đọc tôi nghe để nghi nhớ lại bắt đầu, nhờ vậy mà Tần Thái cũng học thêm được không ít kiến thức. Và Lã Lương Bác bắt đầu giúp cô hiểu rõ về hoàn cảnh lúc này của chính cô.

"Hiện tại trong Trật Tự có hai chủ nhân, một là sứ giả Yến Trọng Hoan, một là cha tôi." Mỗi khi nói chuyện cùng cô Lã Lương Bác không bao giờ vòng vo, "Và tiên tri đứng về bên nào thì bên ấy sẽ chiếm thế thượng phong."

Tần Thái bắt đầu thấy nghi ngờ: "Lã Lương Bác."

"Hả?"

"Không phải cha anh phái anh tới để thực hiện mĩ nhân kế với tôi đấy chứ?"

Lã Lương Bác bật cười thành tiếng, "Thật vinh hạnh cho tôi khi được cô đánh giá là có tố chất về phương diện ấy, có điều không phải thế. Nơi này linh khí nhiều, ông ấy….hi vọng có thể chữa khỏi mắt cho tôi."

"Ồ" Tần Thái tỏ vẻ thất vọng, "Tôi còn đang muốn tương kế tựu kế cơ đấy."

Nụ cười trên môi Lã Lương Bác dần dần biến mất, không khí xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường khiến trái tim người ta cũng đập nhanh hơn. Tần Thái chờ đợi anh ta thổ lộ, nhưng rất lâu chẳng thấy anh ta có động tĩnh gì. Tần Thái là người thẳng thắn, nên cô hỏi luôn: "Tại sao anh không nói gì đó?"

Rất lâu sau Lã Lương Bác mới khẽ đáp: "Người mù mà, không dám."

Tần Thái hào khí ngất trời: "Anh mù có muốn không?"

Lã Lương Bác lại im lặng, im lặng, cuối cùng mặt đỏ bừng, nghiêm túc đáp: "Muốn!"

Tần Thái lấy hết can đảm, đột ngột nhào tới, không nói không rằng, áp chặt môi mình lên môi Lã Lương Bác. Lã Lương Bác chị bị điện giật, đứng ngây ngốc tại chỗ.Tần Thái mặt đỏ bừng bừng, hôn xong, cô quay đầu bỏ chạy.

Vừa chạy còn vừa ngượng quá hóa giận: Anh ta chỉ là một người mù, Tần Thái mày chạy gì chứ!

Huyết mạch cuồn cuộn dậy sóng, trái tim tuổi trẻ đột nhiên đầy ắp mật ngọt. Tần Thái nằm bò trên giường, cuối cùng cũng đã dám đi đến bước này.

Năm phút sau, bên ngoài có người gõ cửa. Tần Thái thót tim, quả nhiên người đến là Lã Lương Bác, Tần Thái tránh ra nhường đường cho anh vào, đột nhiên anh loạng choạng: Thì ra là vấp phải chiếc dép mà lúc chạy về cô đá ra giữa phòng.

Tần Thái vội đỡ lấy anh, rồi nhanh nhẹn đá chiếc dép vào góc phòng: "Xin lỗi, tôi…."

Lã Lương Bác rõ ràng cũng bị giật mình, vừa rồi suýt nữa anh đã ngã vào người Tần Thái: "Em đã đặt được bẫy trong phòng nhanh như thế sao…."

Anh cảm thán, mặt Tần Thái nóng g tới sắp bốc lửa đến nơi, "Đâu có!"

Vừa dứt lời, một đôi tay đã chầm chầm vòng ôm lấy cô.

Lã Lương Bác lần tìm nâng cằm cô lên, giọng khàn khàn, "Anh đến để đáp lễ."

Khi môi quấn lấy môi, Tần Thái cố gắng khống chế để mình không run lên, môi Lã Lương Bác nóng rẫy, bàn tay siết chặt em cô, khiến cô cảm thấy không thở nổi.

Khi lưỡi anh thăm dò, theo đuổi, rồi cuối cùng lưỡi quấn chặt lưỡi, Tần Thái có cảm giác như mình đã uống say thật rồi, cả người cô mềm nhũn đổ vào lòng Lã Lương Bác, sau đó cô cảm nhận đươc nhịp đập của trái tim tim anh, còn hoảng loạn hơn cô.

Tới lúc mãnh liệt nhất, đột nhiên Lã Lương Bác buông Tần Thái, quay người đi ra ngoài. Anh có ý né tranh 'cái bẫy' mà Tần Thái giăng trước đó, đi áp sát vào tường. Không ngờ Tần Thái vừa đá 'cái bãy' về phía đó.

Đúng lúc anh hoảng loạn muốn bỏ trốn cảm xúc thì lại vấp đúng cái bẫy của cô, bộp một tiếng, lần này ngã thật.

Tần Thái vội chạy tới đỡ anh dậy, hơi thở của anh vẫn chưa ổn định, chỉ còn biết cười khổ: "Bẫy của em cũng thật là…...đặt cái nào trúng cái ấy…."

Tần Thái sợ anh buồn, nên cười đáp lại một cách tự nhiên nhất: "Đương nhiên, ở quê em thường đi bẫy chuột đồng mà."

Cô ngồi xổm xuống xem kĩ, thấy đầu gối Lã Lương Bác bị trầy da, đột nhiên đau lòng kì lạ, vội đỡ anh ngồi lên ghế sô pha. Trong phòng thứ gì cũng có, cô nhanh chóng tìm thấy hộp thuốc. Bên trong có thuốc cảm, thuốc đỏ, Ugo….

Cô xắn quần Lã Lương Bác lên, ở quê mọi người bị thương đều để tự khỏi, dù bị đứt tay hay bị bỏng cũng không dùng thuốc bao giờ. Cô bối rối: "Dùng Ugo được không?"

Lã Lương Bác điềm đạm đáp: "Xé bông ra, nhúng một ít cồn, dùng cồn rửa vết thương trước hoặc bôi bằng thuốc đỏ cũng được."

Giống như dạy Tần Thái dùng máy nước nóng, dùng vi tính, anh suy nghĩ chỉ bảo hết sức kĩ càng. Tần Thái vốn đang rất bối rối trước hành động quê mùa của mình. Lúc này Lã Lương Bác ngồi trên ghế sô pha, cô quỳ trước mặt anh, bắt đầu bôi thuốc đỏ lên đầu gối cho anh.

Sau đó cô phát hiện nguyên nhân khiến Lã Lương Bác hoảng loạn phải bỏ chạy, nhưng cô thôn nữ thuần khiết vẫn chưa hiểu lắm: "Trong quần anh đút cái gì mà cộm thế kia?"

Sắc mặt Lã Lương Bác lập tức đỏ mọng tới mức chỉ cần chạm vào là rỉn ra máu, anh đẩy Tần Thái, lần này thì đúng là cướp đường mà chạy. Nhưng rất bất hạnh, anh lại đạp trúng 'cái bẫy' đặt chính xác 100% kia, có điều anh vẫn nghiến răng lao ra cửa.

Khi Tần Thái phản ứng lại được chạy đuổi theo, anh đã dùng gậy dò đường đi xuống lầu. Và khi đó Tần Thái mới đột nhiên hiểu ra đấy là thứ gì!

Trời ạ, cô đưa tay lên ôm mặt: Cũng may anh bỏ chạy rồi.

Hôm sau, Lã Lương Bác lên tầng chín muộn một tiếng. Tần Thái đến muộn hai tiếng. Hai người thiếu niên ngượng ngùng ngồi vào chỗ. Tần Thái mặt đỏ tía tai cầm cuốn 'Trương Quả Lão thần số', đọc được mười chương, cô nhận ra Lã Lương Bác hoàn toàn lơ đãng.

*Trương Quả Lão: là một trong số 8 vị tiên (Bát Tiên) của Đạo giáo. Cùng với Hán Chung Li và Lã Động Tân, ông là vị tiên có nguyên mẫu là nhân vật có thật trong lịch sử; các vị tiên còn lại chỉ có trong truyền thuyết*

"Lã Lương Bác?"

Lã Lương Bác cúi đầu im lặng.

"Lã Lương Bác?!" cô cao giọng.

Lã Lương Bác chẳng ừ hừ.

Tần Thái thấy lạ, trước kia việc chần chừ do dự đều là đặc quyền của cô, từ bao giờ đã bị Lã Lương Bác tiếm quyền rồi?!

Đang định nói tiếp,bất ngờ một đôi tay giữ chặt vai cô, Tần Thái khẽ sững lại, ngay sau đó mặt đã vùi vào lòng anh, anh hôn miết lên trán, lên mũi cô, hai tay Tần Thái túm chặt vạt áo Lã Lương Bác.

"Lương Bác, kính tì vào em."

"Bỏ ra giúp anh."

"Ừm."

Nụ hôn dần sâu hơn, Tần Thái hừ khẽ, "Lúc nào cũng có thể có người lên đấy."

Lã Lương Bác mặc kệ, cứ ôm riết lấy Tần Thái, nói thế nào cũng không chịu buông.

Trên người Lã Lương Bác có mùi thơm tho sạch sẽ, giống như hương thơm nhàn nhạt của xà phòng còn lưu lại. Tần Thái có cảm giác như mình đang thoát tục thành tiên, cả người bay lên trên mây. Phóng mắt nhìn ra, đầu ngón tay chạm vào cụm mây mềm như bông, cô không thể đứng vững nữa.

"Tần Thái." Anh nắm tay cô, áp chặt vào ngực mình, giọng khản đặc.

Tần Thái ừm khẽ một tiếng, dùng hết sức lực trả lời anh, cuối cùng anh vùi đầu Tần Thái vào ngực mình, tì cằm lên đầu cô thở dốc.

Tần Thái lần tay trên ngực anh, chưa bao giờ cô ở gần một người nào như thế, chưa bao giờ cô mê muội ai như thế, cũng chưa bao giờ….dịu dàng yếu đuối như thế này trước mặt bất kỳ ai. Trước kia cô chỉ là một chú chó được cha mẹ mình nuôi, hàng ngày phải chạy đi khắp nơi bán sức, gặp phải người mình không thích thì cắn thì sủa, thỉnh thoảng lại bị 'chủ nhà' đánh đòn.

Còn bây giờ, cô là chú mèo ngoan ngoãn, chỉ muốn được nằm trong lòng người khác, đợi người ta ve vuốt yêu thương.

Khi hai người ngày ngày quấn quýt bên nhau, thì Trật Tự xảy ra một việc lớn! Bất Kì Các kín như bưng một giọt nước khó lọt trong truyền thuyết lại bị người ngoài đột nhập, hắn còn vô cùng huênh hoang để lại vật chứng, tờ giấy ghi: Mở khóa chuyên nghiệp, số điện thoại: 138000＊＊＊＊＊

Trật Tự triệu tập cuộc họp khẩn cấp vào giữa đêm, thề phải rửa nỗi nhục lớn này, không ngờ ngày hôm sau, bên dưới tờ giấy mở khóa kia lại có thêm một tờ giấy nữa ghi: Thông tắc bể phốt, số điện thoại: 139000＊＊＊＊＊

Lãnh đạo của Trật Tự nổi điên, bảo vệ kết hợp với đội bảo vệ của trường trung học kĩ thuật Tam Họa cắt cử canh gác khắp nơi, kết quả, ngày thứ ba, trên tầm tám lại xuất hiện một kiệt tác khác: Cho vay tiêu dùng, điện thoại: 134000＊＊＊＊＊

Con thịnh nộ của các vị lãnh đạo trong Trật Tự bắt đầu là điên cuồng, sau thì bi ai, tới giờ đã kiệt quệ…trò khốn kiếp gì thế này…

Cho tới ngày thứ tư, trên cửa lại xuất hiện thêm một mảnh giấy quảng cáo 'Rèm cửa nghệ thuật', thì các vị lãnh đạo của Trật Tự đờ đẫn thật sự: Thời buổi này, bảo vệ chuyên nghiệp tới đâu cũng chẳng chọi nổi với đám chuyên đi dán quảng cáo vặt.

Lã Liệt Thạch ngày nào cũng mang theo người ra ngồi canh ở hành lang, chán nỗi không đủ chuyên nghiệp, nên không bắt được lần nào. Ngược lại còn khiến tầng tám vốn yên tĩnh là thế bỗng dưng hỗn loạn. Hoặc lúc nào cũng có người rình mò ở đấy, hoặc lại mở cuộc họp dưới tầng chín, Tần Thái và Lã Lương Bác bị ảnh hưởng, mấy ngày liên tiếp không dám nói chuyện.

Tần Thái không muốn ở đây trong tình cảnh này. Nhưng Lã Lương Bác không đi, anh vẫn ngồi ở góc cuối cùng, ngày nào cũng đến. Thế là Tần Thái cũng không nỡ không đến, cô đờ đẫn ngồi xuống cái nơi được gọi là bục giản như con rối, nghe Lã Liệt Thạch vạch 'kế hoạch tác chiến', nhưng tâm tư lại phiêu du tận đâu đâu.

Tần Thái len lén liếc mắt về phía anh, Lã Lương Bác yên lặng ngồi ở hàng cuối cùng, cúi đầu trầm mặc đọc sách, hoàn toàn không quan tâm tới 'tạp âm' xung quanh.

Sự phối hợp ăn ý hết sức lặng lẽ, khiến cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót: Thực ra Lã Lương Bác còn chán ghét hoàn cảnh này hơn Tần Thái nhiều.

Đến ngày thứ năm thì lãnh đạo của Trật Tự tức phát điên.

Một thần nhân nào đó có lẽ là được rất nhiều nơi thuê, không nói không rằng chạy thẳng một mạch từ tầng một lên tầng tám dán chi chít quảng cáo. Từ làm giấy tờ, chuyển nhượng nhà đất, môi giới hôn nhân, cho thuê mặt tiền đến chữa bệnh lậu, giang mai, vô sinh!

Tầm thường, thật sự quá tầm thường!

Trật Tự cuống lên: Tên dán quảng cáo vặt kia, hắn bị điên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 15: Yến Trọng Hoan

Tục ngữ có câu, mèo đen mèo trắng mèo nào bắt được chuột thì là mèo hay.

Nhưng đầu tiên bạn phải xác định được rằng nó là mèo đã. Vì vậy, sau khi suy nghĩ, Lã Liệt Thạch vẫn quyết định mời một con mèo về bắt chuột.

Đội trưởng Tả Lực Khôi nhanh chóng xuất hiện, về mặt lý thuyết, mời một cảnh sát hình sự đến bắt tên chuyên dán quảng cáo vặt, thật quá lãng phí tài nguyên. Nhưng anh ta cảm kích sự giúp đỡ của Tần Thái lần trước, nên rất kính trọng cô, lần này nghe nói chỗ cô có chuyện, vội vội vàng vàng đưa người đến giúp.

Bắt chuột đúng là nghề của mèo, anh ta mai phục một ngày một đêm đã bắt được 'thần nhân' kia. Sauk hi tra hỏi, lãnh đạo của Trật Tự thật muốn khóc: Tên này rất rành về cấu tạo và nguyên lý của kết giới, thuật nhập môn, những kiến thức cơ bản về thuật thần hành hắn đều nắm rất chắc.

Nhưng vì không thể kiếm sống bằng những thứ ấy, hắn đành kiêm thêm nghề đi dán quảng cáo vặt để kiếm cơm nhét vào mồm.

Các vị lãnh đạo của Trật Tự nước mắt ròng ròng, thời buổi này, đám lưu manh lừa gạt lên ngôi, còn những người 'làm nghề' thật sự thì phải đi dán quảng cáo vặt qua ngày…..

Sau khi 'con chuột' kia bị bắt, Lã Liệt Thạch cảm được tư chất và khả năng của hắn, bèn nhận hắn làm con nuôi, cũng coi như nhận thêm 'bạn học' cho con trai mình. Bình thường không có việc gì làm thì đi theo Lã Lương Bác làm con mắt dự phòng cho anh.

Tên này đã từng theo vài thuật sĩ trên giang hồ học được mấy món, học bậy học bạ thì cũng vẫn có được chút bản lĩnh thật sự. Có điều hắn chỉ tầm tuổi Tần Thái, nên làm gì có ai chịu tin hắn chứ? Nên đành phải lang bạt giang hồ, chẳng có gì bỏ bụng.

Hắn là đứa trẻ mồ côi, một ông lão ăn mày đặt cho hắn cái tên: An Dật, nay nhận Lã Liệt Thạch làm cha nuôi, đương nhiên phải đổi thành Lã Dật rồi.

Những lúc rảnh rỗi Lã Liệt Thạch cũng dạy hắn vài ngón quyền cước, hay thuật Ngũ Hành gì gì đó, thầm nghĩ nếu con trai mình gặp nguy hiểm, hắn có thể trở thành vệ sĩ được.

Lã Lương Bác ban đầu rất không vui, cũng may sau đó phát hiện tòa nhà số sáu nơi Tần Thái ở hắn không được vào, nên mới bắt đầu suy nghĩ. Hơn nữa, Tần Thái cũng lo lắng cho sự an toàn của anh, thấy tên này nhanh nhẹn, tính giác ngộ cao, nên cô cũng ra sức khuyên nhủ.

Lúc ấy, Lã Lương Bác mới chịu chấp nhận hắn.

Buổi trưa ngày hôm đó, Tần Thái nằm mơ. Trong mơ, cô nhìn thấy một cái đùi không ngừng rỉ mủ, cô dùng tay gạt gạt, thấy thịt rữa từ bên trong cái đùi phòi ra, vô cùng đáng sợ. Cô chau mày nhìn lên, là Tả Lực Khôi.

Tần Thái thở dài: "Đội trưởng Tả, đùi anh sao lại thành thế này?"

Vừa nói xong, Tần Thái tỉnh dậy. sau khi tỉnh Tần Thái xin thím đưa cơm một nắm đậu nành.

Bên ngoài, Tả Lực Khôi sau khi bắt xong 'con chuột', thấy kịch bản thay đổi thành người nhà đại đoàn viên, anh ta chẳng nói gì, định ra về. Khi đó, Tần Thái vừa ngủ trưa dậy, ra cửa thấy anh ta, gọi giật lại: "Đội trưởng Tả."

Tả Lực Khôi quay người, anh ta cao lớn, vạm vỡ, hoàn toàn có thể trở thành huấn luyện viên thể hình, "Tần tiểu thư."

Tần Thái vò vò tóc, đột ngột quỳ xuống vén ống quần ở chân trái anh ta lên, thấy chân anh ta đã được băng bó, nhưng lúc này nước mủ vàng đã rỉ ra

ngoài băng gạc. Cô nhìn nhìn, pháp thuật trị lở loét cô đã học được từ Bạch Hà.

Chỉ có điều linh hay không mà thôi…. Cái đấy trời mới biết.

"Đội trưởng Tả, anh đến phòng tôi một lát."

Tả Lực Khôi theo cô vào phòng, Tần Thai đưa anh ta vào phòng tắm, Tả Lực Khôi mặt đỏ tía tai: "Tần….Tần tiểu thư?"

Tần Thái cởi miếng vải cuốn trên chân anh ta ra, bên trong đúng là có một lỗ nhỏ to bằng ngón tay trỏ, dùng tay gạt gạt, thịt thối rơi xuống.

Thì ra gần đây Tả Lực Khôi cũng rất khó chịu, vết thương này ban đầu còn có cảm giác, sau dần dần thối rữa, rồi đến đi lại cũng khó khăn. Bệnh viện liên tục cắt bỏ chỗ thịt rữa, tiêu viêm. Giờ vết thương càng ngày càng lớn.

Tần Thái cởi giày anh ta ra, mở vòi hoa sen, xả nước lạnh vào miệng vết thương. Tả Lực Khôi thầm kinh ngạc: Làm thế chẳng phải sẽ nhiễm trùng ư?

Tần Thái ra hiệu cho anh đừng rụt chân lại: "Không sao đâu."

Rửa xong miệng vết thương, Tần Thái đỡ anh ta ra ghế sô pha, dùng miệng cắn vỡ hạt đậu nành làm hai, rồi gắn nửa hạt đậu nành lên vết thương, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Tả Lực Khôi khóc không được cười chẳng xong, một lúc sau, Tần Thái lại đổi sang nửa hạt đậu nành khác, "Ngày mai làm thêm lần nữa, sẽ khỏi nhanh thôi."

Tả Lực Khôi thầm cười khổ, khỏi hay không không dám nói, chỉ mong giữ được cái chân.

Tả Lực Khôi đi rồi, Tần Thái lên tầng chín.

Lã Lương Bác vẫn ở đó, nghe tiếng bước chân Tần Thái, anh đứng dậy đi về phía cô. Tần Thai giang tay ôm chặt lấy anh, anh cũng vòng tay ôm lại, giọng khàn khàn: "Anh muốn đến phòng em."

Chuyện này không có gì là khó, Tần Thái đưa anh tới phòng mình, Đã mấy ngày nay hai người không được ở gần nhau, giờ càng nhớ. Lã Lương Bác ấn Tần Thái ngồi xuống ghế sô pha, rồi bắt đầu hôn lên từng đường nét trên khuôn mặt cô.

Tần Thái nhắm mắt, đột nhiên chỉ muốn thời gian ngừng lại, mãi mãi được nằm trong lòng anh thế này.

Đang là tháng hai âm lịch, không khí vẫn còn lạnh, nhưng các cô gái ưa làm đẹp đã mặc đồ mỏng của mùa xuân. Tần Thái vẫn mặc áo len cao cổ, bên dưới là quần bò: Cô thực sự không biết loại trang phục nào mới hợp với mình.

Có điều chẳng quan trọng, dù sao thì Lã Lương Bác cũng không nhìn thấy, dù cô có mặc lòe loẹt như con công cũng không ảnh hưởng.

Lã Lương Bác thoáng cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại với chiếc áo len cô mặc: "Tần Thái."

Anh khẽ gọi, Tần Thái đáp nhỏ, không khí tràn ngập sự lãng mạn ngọt ngào.

Hai người ở bên nhau thời gian luôn trôi rất nhanh, chớp mắt đã gần tối. Tần Thái đang đọc cho Lã Lương Bác nghe 'Tam Họa nhật báo' và 'Tam Họa văn báo' của ngày hôm nay, bên ngoài có người gõ cửa.

Tần Thái ra mở cửa, nhìn thấy đội trưởng Tả Lực Khôi, cô vô thức nhìn xuống chân anh ta: "Đội trưởng Tả, sao rồi?"

Lúc này Tả Lực Khôi mới khâm phục nói: "Tần tiểu thư, đến chiều thì chân tôi không còn chảy mủ nữa, cô đúng là kỳ nhân!"

Tần Thái vén quần anh ta lên nhìn, quả nhiên vết thương không rỉ mủ nữa, cô cũng gật đầu: "Tôi không phải thần nhân, chút phát thuật này ở quê nhiều người biết. Ngày mai anh nhớ đến nhé."

Tả Lực Khôi vẫn không hiểu: "Tần tiểu thư, Tả mỗ vẫn có chỗ chưa hiểu. Cô dùng nước lạnh để rửa trực tiếp vết thương, không khử trùng, sao lại không bị nhiễm trùng mà ngược lại còn đỡ hơn nhỉ?"

Tần Thái chẳng biết phải trả lời thế nào: Cô cũng mới học nửa vời, làm sao biết được tại sao? Nhưng cô đi theo Lã Lương Bác một thời gian, cũng học được cách mặt dày trả lời: "Bí mật nghề nghiệp."

Đội trưởng Tả tỏ vẻ vô cùng kính trọng: "Tần tiểu thư, xin hỏi cô là cao nhân phương nào, tại sao tuổi còn trẻ như vậy mà đã…."

Không đợi anh ta nói xong, Tần Thái đã vỗ vỗ vai anh ta, nghiêm túc cắt ngang: "Giúp được người khác là vui rồi, không màng danh lợi."

Nói xong, cô quả quyết đóng cửa.

Thời gian trôi càng ngày càng nhanh, chớp mắt đã đến trung tuần tháng tư. Hoa trương vườn trường đua nhau nở rực rỡ, lá xanh mướt, nhìn tràn đầy sức sống. ban ngày Tần Thái ngồi đọc sách cùng Lã Lương Bác, buổi trưa ăn cơm xong lại cùng anh đi dạo trong vườn trường, đi dạo xong thì về phòng ngủ

trưa, điểm báo, một ngày cứ thế trôi qua.

Hai giờ rưỡi sáng nay có người gõ cửa. Tần Thái hào hứng chạy ra, nhưng đứng ngoài cửa lại là một người đàn ông lạ. Hắn mặc áo sơ mi trắng, áo khoác màu xám, thân hình cao lớn, Tần Thái phải ngẩng lên mới nhìn rõ mặt hắn.

Hắn cũng không cần Tần Thái mời đã tự ý đi vào phòng, tiện tay cởi áo khoác ném lên ghế sô pha: "Về bao giờ thế?"

Nghe khẩu khí rất thân thiết, còn thân thiết hơn bạn cũ gặp lại nhau, giống như… chồng hỏi thăm vợ vậy.

Tần Thái thất kinh, nhưng vẫn tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh: "Anh là ai?"

Người đàn ông đó ngồi trên ghế sô pha với tư thế rất tùy tiện, gác hai chân lên bàn: "Đi chơi một chuyến về, đã không quen tôi rồi?"

Tần Thái đã loáng thoáng đoán ra: "Anh là Yến Trọng Hoan?"

Người đàn ông ngồi trên ghế sô phan ngoắc ngoắc ngón tay, anh ta bẩm sinh đã có khí chất hấp dẫn người khác, lời nói cử chỉ đều toát ra vẻ uy hiếp. Tần Thái bất giác nhấc chân đi về phía anh ta, cười rất ngoan ngoan thật thà: "Chú Yến."

Yến Trọng Hoan đột ngột méo xệch cả mặt, hắn quan sát Tần Thái từ trên xuống dưới, đột nhiên nghĩ đến một câu danh ngôn kinh điển.

Trước kia khi cùng ngắm trăng thì gọi người ta là bé yêu, giờ có mới nói cũ lại gọi người ta là chị dâu.

Hắn bất ngờ vươn tay, kéo Tần Thái về phía mình. Tần Thái bị giật mạnh, bổ nhào vào lòng Yến Trọng Hoan. Tần Thái kinh hãi, vội vàng giẫy dụa định đứng dậy.

Bàn tay Yến Trọng Hoan cứng như gọng kìm, kẹp chặt eo cô. Giọng hắn ta vang lên bên tai Tần Thái, khiến cô nhột vô cùng: "Ngày xưa em không gọi tôi như thế."

Tần Thái lòng vô cùng hoảng sợ: "Mau buông tôi ra!"

Yến Trọng Hoan đời nào chịu nghe lời như thế, hắn cắn nhẹ thùy tai Tần Thái, hơi thở ma mị: "Đừng sợ, tôi sẽ khiến em vui vẻ."

Tần Thái không thắng được hắn, nên đành nằm yên, nhưng cô không ngốc, cô hiểu ý của Yến Trọng Hoan.

"Anh đúng là Yến Trọng Hoan?" giọng cô bắt đầu bình tĩnh hơn, động tác của Yến Trọng Hoan cũng chậm lại, "Đồ ngốc, em quên khuôn mặt này của tôi rồi. Nhưng không sao, em chắc vẫn nhớ những chỗ khác."

Tần Thái thật sự muốn mở miệng chửi hắn, nhưng giờ không được. Mặt cô đỏ bừng: "Tôi phải gọi anh thế nào?"

Yến Trọng Hoan hít hà người nàng, mùi hương sữa tắm thoang thoảng vương trên da thịt, thanh đạm giống như cháo trắng với rau. Cô mặc áo len, quần bò lại khiến Yến Trọng Hoan vốn đã chán ngấy thịt cá hải sản cảm thấy ngon miệng thú vị hơn: "Tùy em."

Hắn vừa nói vừa rờ rẫm, mà biên độ thì to gan hơn Lã Lương Bác nhiều, Tần Thái vốn đang muốn kéo dài thời gian nhưng cũng không chịu nổi, cố gắng né tránh bàn tay hắn, "Đi đi, tôi ghét anh!"

Yến Trọng Hoan vô liêm sỉ đáp: "Em sẽ thích thôi."

Cảm thấy bàn tay hắn đang luồn vào giữa hai đùi mình, rồi lần sờ qua lớp quần bò, cuối cùng ngón tay trỏ dừng lại ở chỗ mẫn cảm nhất của người con gái, hắn dùng móng tay gạt gạt. Lần đầu tiên Tần Thái cảm thấy sợ hãi, cô sắp khóc đến nơi: "Buông tay ra!"

Yến Trọng Hoan dịu dàng tới mức khiến Tần Thái nổi cả da gà: "Cảm giác của gái trinh quả nhiên không đủ mẫn cảm." tay hắn bắt đầu luồn vào trong áo len, sự đụng chạm đó khiến Tần Thái không kìm được mà giật mình hét lên.

Thứ trong quần Yến Trọng Hoan cũng cộm lên đòi biểu tình, hắn cầm tay Tần Thái ép cô phải sờ vào đó. Tần Thái thà chết không chịu, hắn bất ngờ giơ tay, cho cô một cái bạt tai rất kêu.

Đây cũng là một bí quyết dùng để đối phó với phụ nữ, trong tình huống này chỉ cần vài cái bạt tai, thì dù người phụ nữ có kiên cường tới đâu cũng sẽ đầu hàng. Nhưng hắn đã quên mất một việc: Từ nhỏ tới lớn, Tần Thái chịu không biết bao nhiêu trận đòn của Tần Lão Nhị, cái tát 'thương hoa tiếc ngọc' đó của hắn, không đủ để hạ gục cô.

Tần Thái bình tĩnh trở lại, họ giờ đang ngồi trên ghế sô pha, ghế bọc da thật, không có thứ gì để tự vệ. Trên bàn có một đĩa hoa quả, trên đĩa hoa quả có con dao. Trước kia trong cuốn 'Tế pháp đại toàn' mà Bạch Hà đưa cho cô, bên trong có mấy phép phá giải thần chú, và cũng có những thần chú được ghi chép rất tỉ mỉ.

Yến Trọng Hoan tưởng Tần Thái đã biết điều hơn, hắn thành thạo cởi cúc áo ngực cô, tay phải xòe ra, nhẹ nhàng ôm trọn chỗ 'hoa quả' ngon mắt, tay phải Tần Thái cầm dao, hắn cũng chỉ cười nhạt: Tính cách thật mạnh mẽ, rất hợp khẩu vị.

Tần Thái mím chặt môi, cô cảm thấy buồn nôn trước sự tấn công đột ngột mà thô bạo của người đàn ông này. Mím chặt môi , rất lâu sau đột nhiên giơ

tay phải lên, lưỡi dao sáng loáng, cô bắt đầu run. Yến Trọng Hoan đã đang cởi quần bò của Tần Thái, cô đâm dao xuống.

Yến Trọng Hoan chỉ cười nhạt một tiếng, dễ dàng túm được tay cô.

Hắn cười lạnh: "Muốn trò chơi thêm kịch tính?"

Vừa dứt lời, nụ cười của hắn cứng lại, trong nháy mắt hắn đờ đẫn. Tần Thái dùng sức đẩy hắn, nhấc chân chạy ra ngoài!

Trời còn chưa sáng, bên ngoài yên tĩnh không một bóng người. Tần Thái đã nghĩ đến những người mình có thể tìm, ví dụ như phụ trách tòa nhà số sáu, ví dụ như đội bảo vệ trường, ví dụ như bà thím phụ trách việc ăn uống của cô.

Nhưng nếu người này đúng là Yến Trọng Hoan thật, là lãnh tụ của một nửa Trật Tự, thì trong số những người cô nghĩ đến, ai là người của hắn?

Không có thời gian suy nghĩ, hoảng loạn chẳng biết đi đâu, cô lao thẳng vào kho chứa đồ.

Yến Trọng Hoan bò từ đất dậy, sắc mặt hắn vô cùng khó coi: con dao gọt hoa quả mà Tần Thái cầm ở tay phải chỉ là động tác giả, ý đồ thật sự của cô là 'Hạ hồn'. Hạ hồn là loại thần chú cấp 3, người đọc thần chú chỉ cần tập trung tinh thần ý chí, ra tay nhanh, là có thể làm tổn thương tới hồn phách của đối phương.

Tần Thái cũng là một thuật sĩ cấp 3, nếu bình thường, chi e hành động này của cô khiến có thêm chuyện để cười. Nhưng trong tình huống vừa rồi, hắn có chút bất ngờ. Cũng may thủ pháp của cô còn lóng ngóng, nên Yến Trọng Hoan chỉ cần điều hòa hơi thở khoảng ba phút, là có thể xuống lầu được.

Trong kho chứa đồ, Tần Thái vội vàng cài lại cúc áo và khuy quần bò, rồi tìm ngay một gậy đánh bóng trong kho. Cô cầm gậy trong tay, mở cửa kho chứa đồ, rồi đứng nấp sau cửa.

"Nếu hắn vào, sẽ đánh chết hắn!" Toàn thân cô run rẩy, cứ tự nói với mình hết lần này tới lần khác câu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 16: Sau Bữa Ăn

Tiếng bước chân của Yến Trọng Hoan mỗi lúc mỗi gần, hắn không xuống lầu ngay, mà đứng trên cầu thang nhìn xuống để quan sát hướng mà Tần Thái chạy về, sau đó mới đuổi theo.

Để xảy ra sự cố này, hắn cũng thấy bực trong lòng. Nếu giải quyết được sự việc lần này, để cô gặp Lã Liệt Thạch thì chuyện sẽ rắc rối.

Theo như phán đoán của tử vi đẩu số, phải đến sang năm tiên tri mới xuất hiện, mà tỉ lệ sai sót của tử vi đẩu số là rất thấp, nên Yến Trọng Hoan yên tâm ra nước ngoài, reo quẻ về vận mệnh của đất nước cho các vị lãnh đạo, tiện thể 'thu dọn' vài phiền phức mà mấy kẻ tử tủ quấy phá gây ra.

Không ngờ vừa đi chưa được bao lâu, đã nghe thông tin: Lã Liệt Thạch tìm được tiên tri về.

Không phải Yến Trọng Hoan không muốn về, chỉ có điều nước này là một trong những thế lực quan trọng đứng sau ủng hộ hắn, hắn cần phải làm tốt việc họ giao. Sau lại nghĩ, dù gì Lã Liệt Thạch cũng đã chiếm được tiên cơ trước, cuống lên ích gì? Thế là hắn chẳng màng lo lắng nữa.

Và đây là cách bù đắp mà hắn nghĩ đến: Đầu tiên phải tìm cách kéo Tần Thái về phía mình, một cô gái trẻ trung như thế, chỉ cần chịu khó dỗ dành, cho cô bé nếm mùi ngọt ngào say đắm trên giường, đến lúc muốn khống chế chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Cho dù cô bé không chịu, cũng không tiện tố cáo hắn trước mặt mọi người. Thân mật trên giường, an ủi dỗ dành lâu dài, chỉ cần bản thân cô bé không gây chuyện, thì Lã Liệt Thạch có thể làm gì hắn?

Nhưng một khi tính toán sai lầm, chỉ sợ sẽ làm hỏng việc. Nếu Tần Thái bị Lã Liệt Thạch kích động, đem chuyện này tố cáo với các vị lãnh đạo của Trật Tự thì….

Thật có chút khó khăn.

Yến Trọng Hoan đứng lại trước cửa nhà kho, giọng dịu dàng: "Xin lỗi, lâu ngày không gặp, tôi nhất thời mất kiểm soát, làm em sợ."

Bên trong không có phản ứng, nhưng đứng ngoài cửa, hắn có thể nhìn thấy mũi dày màu trắng của Tần Thái lộ ra, thoắt ẩn thoắt hiện, ngoài mũi giày còn có cả cây gậy chơi bóng.

Yến Trọng Hoan thấy buồn cười, "Ngoan, tin tôi đi, em sẽ rất dễ chịu."

Đáp lại lời hắn vẫn là sự im lặng. Người ở đây, Yến Trọng Hoan cũng chẳng vội: "Em quên rồi, trước kia….chúng ta rất ân ái. Lã Liệt Thạch ghen ghét đố kị, vọng tưởng độc chiếm quyền hành trong Trật Tự, nên đã dấu tôi việc em chuyển thế quay lại, Tần Thái, đừng tin ông ta, ông ta đang gạt em đấy!"

Hắn chỉ cho rằng Lã Liệt Thạch đã nói xấu gì mình, nên mới dịu dàng dỗ dành Tần Thái như vậy. Nhưng một kẻ giảo hoạt từ trong xương cốt như Lã Liệt Thạch, sau khi điều tra kĩ càng về tính cách, bối cảnh của Tần Thái, hắn sao lại làm cái việc ngu ngốc ấy?

Người tới trước mặt bạn sinh chuyện thị phi, kẻ đó chính là người có chuyện thị phi. Mà Tần Thái là loại người nào chứ?

Cô là người Lý Ngọc Sơn dùng một vali tiền tới xin chữa bệnh mà không gật đầu, nhưng vợ Lý Ngọc Sơn chỉ cần bày màn quỳ lạy bi thương đã ngoan ngoãn theo họ lên xe.

Yến Trọng Hoan nói hết nước hết cái, cuối cùng không nhẫn nại được nữa: "Em không lên tiếng là tôi vào đấy nhé?"

Hắn ta đứng ở ngoài cửa thêm lúc nữa, rồi sau đó bước vài bước vào trong, vốn lúc nào cũng chú ý đến việc Tần Thái sẽ ra tay, song khi hắn đi vào trong, sắc mặt của một trong hai vị lãnh đạo cao cấp của Trật Tự này bỗng biến đổi dữ dội: Bên trong chỉ có một đôi giày, một cái gậy đánh bóng được buộc ngang cửa bằng dây giầy.

"……" Yến Trọng Hoan vừa tức vừa buồn cười, cùng một trò, hắn mắc lừa hai lần.

Nha đầu này khi trốn vào nhà kho, cũng đã mở cửa lớn, Yến Trọng Hoan thầm tán thưởng, mà động tác đó cũng là giả. Cô đợi Yến Trọng Hoan xuống lầu, lập tức cởi giầy rồi cố ý để lộ mũi giày ra ngoài, sau đó thì len lén chạy mất.

Lúc này cô chạy đến đâu là an toàn nhất?

Chạy ra ngoài trường thì chắc chắn là không được, đừng nói không thể ra ngoài, nếu bảo vệ cũng là người của Yến Trọng Hoan thì làm thế nào? Mà trường học cũng chỉ có từng này chỗ, chỗ nào cũng không an toàn.

Cách tốt nhất, là về phòng mình.

Lã Lương Bác từng nói, khóa cửa phòng cô là khóa mật mã ba lớp, nhất định rất an toàn. Mà đêm còn dài, quay về phòng, ít ra cô cũng có thể gọi điện thoại cầu cứu.

Tần Thái chạy như bay về tòa nhà số sáu, về vừa phòng đã đóng chặt cửa. Sau đó gọi điện thoại, Bạch Hà ở xa quá, cô gọi cho Lã Lương Bác, sau đó mới gọi cho Bạch Hà.

Lúc này chẳng còn thời gian để quan tâm xe có bị nghe trộm hay không, cô nói luôn: "Sư phụ, Yến Trọng Hoan muốn cưỡng gian tôi!"

Lã Lương Bác chỉ nói một câu: "Đợi anh."

Còn Bạch Hà không nói không rằng, cúp máy gọi cho Lã Liệt Thạch.

Ba phút sau, Yến Trọng Hoan biết mọi chuyện hỏng bét rồi.

Lã Liệt Thạch đem theo người vội vàng chạy đến tòa nhà số sáu. Lã Lương Bác gõ cửa phòng Tần Thái, Tần Thái vốn đang rất tức giận, vừa nhìn thấy anh, nước mắt trào dâng.

Cô nhào vào lòng Lã Lương Bác, Lã Liệt Thạch không cho những người khác vào phòng Tần Thái, chỉ thay Tần Thái hạ lệnh: "Triệu tập Yến Trọng Hoan."

Yến Trọng Hoan không chạy, hắn đang ở trong căn phòng cuối cùng trên tầng tám, pha một cốc cà phê, châm thuốc, tập trung tinh thần đọc báo cáo của các phòng ban trong Trật Tự gửi đến thời gian gần đây.

Khi Lã Liệt Thạch cùng các lãnh đạo cao cấp trong Trật Tự đến, hắn đặt cuốn 'Thăm dò ý kiến nhân dân về việc mở lớp Như Lai thần chưởng cấp tốc', thấy cảnh ấy chỉ điềm đạm hỏi: "Chuyện gì?"

Các lãnh đạo của Trật Tự rõ ràng ngẩn ra mất một lúc, Lã Liệt Thạch cao giọng: "Yến Trọng Hoan, cậu thật to gan, lại dám vô lễ với tiên tri đại nhân!"

Yến Trong Hoan bắt chéo chân, cất giọng thắc mắc không hiểu: "Lã trưởng lão, bổn sử vừa về tổng bộ, vẫn ở văn phòng xem báo cáo. Sợ đêm khuy vắng vẻ, làm phiền thời gian nghỉ ngơi của tiên tri đại nhân, còn chưa đến chào hỏi. Trưởng lão nói tôi vô lễ là có ý gì?" ánh mắt hắn dần trở nên sắc nhọn: "Tiên tri đại nhân đang ở đâu?"

MàTần Thái không muốn đối chất với Yến Trọng Hoan, cô hận thì hận, nhưng bị người ta lợi dụng sàm sỡ là việc hết sức mất mặt, nếu ở nhà, ngay cả nhắc cũng không dám nhắc, giờ làm sao cô chịu bóc trần việc làm của Yến Trọng Hoan trước mặt mọi người?

Cô dựa vào lòng Lã Lương Bác, không chịu mở cửa. Lã Lương Bác đương nhiên cũng không thể đi: Anh và Tần Thái cùng ở trong một phòng, lại đúng vào lúc Yến Trọng Hoan có ý đồ xấu với cô nhưng không thành, để mọi người nhìn thấy sẽ không hay.

Lã Liệt Thạch trong lòng rất căm hận, thầm nghĩ ngày mai phải làm công tác tư tưởng cho Tần Thái, đương nhiên cũng có cách để cô mang chứng cứ tới tố cáo Yến Trọng Hoan. Ông ta cố gắng kìm nén sự vui mừng trong lòng xuống.

Yến Trọng Hoan và ông ta vốn là đối thủ cũ, sao có thể không hiểu suy nghĩ của ông ta. Hắn vẫn ngồi ngay ngắn, điềm đạm nói: "Nếu tiên tri có lệnh, vậy thì ngay mai nói cũng chưa muộn. Lã Liệt Thạch, cho dù ông vội vàng muốn bôi nhọ bổn sử và tiên tri đại nhân, nhưng cũng không thể làm phiền tiên tri nghỉ ngơi chứ?"

"Cậu…." giọng Lã Liệt Thạch bình tĩnh dần, "Hừ, vậy hi vọng sứ giả sẽ không bước ra khỏi cánh cửa này, nếu không sẽ khó tránh khỏi nghi ngờ sợ tội đào tẩu. Lúc đó thì đừng trách Trật Tự có tội ắt xử."

Yến Trọng Hoan vươn vai: "Bổn sử cũng là người của Trật Tự, quy tắc trong Trật Tự bổn sử rõ hơn ai hết. Có tội ắt bị phạt, nhưng bổn sử vô tội, hà tất phải đào tẩu?"

Lúc này Lã Liệt Thạch cũng không muốn đôi co với hắn, để lại hai tâm phúc giám sát Yến Trọng Hoan, còn mình thì về phòng.

Những người khác theo Lã Liệt Thạch rời đi, cuối cùng tầng tám cũng khôi phục lại sự yên tĩnh. Tần Thái vào phòng tắm tắm rửa, Lã Lương Bác không nói không rằng, đứng bên ngoài đợi.

Tần Thái ghê sợ cọ rửa cơ thể, mặc áo ngủ bước ra. Lã Lương Bác lặng lẽ đứng ngoài. Tần Thái nhào vào lòng anh như chú chim nhỏ, anh chỉ lặng lẽ ôm cô.

Nước mắt cô như điếu thuốc đang cháy bị giụi vào tim anh, nhưng anh chỉ là một người mù, không làm được gì cả.

Tần Thái khóc đến mệt, cô vốn không phải cô gái ưa khóc lóc, chỉ có điều khi ở trong vòng tay người mình yêu các cô gái đặc biệt yếu đuối, nước mắt cũng đặc biệt nhiều.

Lã Lương Bác từ đầu đến cuối không nói câu nào.

Tần Thái cầm gậy dò đường của anh, đưa anh tới một nơi. Lã Lương Bác giơ tay, chạm vào đệm giường mềm mại. Tần Thái đỡ anh ngồi xuống mép giường, anh lần tìm lật chăn cho cô, cuối cùng cũng nói một câu: "Ngủ đi."

Tần Thái nắm chặt tay anh: "Em muốn anh ở bên em."

Lã Lương Bác gật đầu: "Anh luôn ở bên em."

Nhưng chàng mù đã thay đổi lý tưởng làm nghề xem tướng đoán mệnh nuôi sống bản thân vào đêm hôm đó.

"Năm năm nữa, anh nhất định có thể bảo vệ em."

Sáng sớm hôm sau, Lã Lương Bác đã đi, Tần Thái còn chưa dậy, bên ngoài có người gõ cửa.

Cô bắt đầu cảnh giác: "Ai?"

Bên ngoài là một giọng nói khiến cô khó chịu, "Tiên tri đại nhân, tôi." Tần Thái không chịu cho người đó vào, đang định nói, thì đột nhiên lại có một giọng khác vang lên: "Chị tư!!"

Là ngũ đệ Tiểu Quý!

Tần Thái đến đây đã sắp ba tháng, lần đầu tiên nghe được giọng của người nhà, sao cô có thể không kích động.

Cô vội vàng mở cửa, Tần Tiểu Quý mặc bộ đồ thể thao mới, chân đi giầy mới, cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ nhìn không hề rẻ tiền.

Gặp Tần Thái, cậu vui mừng nhào đến: "Chị Tư!"

Tần Thái ôm em, cậu đã cao lên rất nhiều, lúc này bắt đầu khoe chị: "Chị Tư, lần này em thi được hai điểm 100, cha nói đợi bao giờ tốt nghiệp tiểu học sẽ cho em vào trường trung học cơ sở tốt nhất của thành phố!"

Tần Thái vỗ vỗ lưng em, nhưng lại ngẩng đầu nhìn Yến Trọng Hoan. Trực giác mách bảo, lần này Yến Trọng Hoan đưa Tần Tiểu Quý đến, chắc chắn muốn uy hiếp cô, không ngờ Yến Trọng Hoan chỉ bình thản nói: "Xin lỗi."

Tần Thái không muốn Tần Tiểu Quý biết chuyện ở đây, đành lên tiếng ngắt lời hắn: "Đừng nói nữa."

Hắn cũng không có ý định nói tiếp, chỉ đáp: "Sáu giờ chiều, tôi tới đón cậu ta về."

Hắn đi rồi, Tần Thái đưa Tiểu Quý vào phòng mình. Tần Tiểu Quý hoa cả mắt: "Chị Tư, đây là nơi chị sống à?"

"Ừ" Tần Thái lấy dưới gầm bàn ra rất nhiều bánh kẹo, đồ ăn vặt, đây là thím giúp việc chuẩn bị cho cô, dù cô ăn hay không, ngày nào cũng thay đồ mới.

Tần Tiểu Quý cắn một miếng sô cô la: "Oa, Em thấy Đại Hổ ăn cái này rồi, nói là đắt lắm!"

Tần Thái cũng không biết một thanh kẹo thì có thể đắt tới mức nào, cô cầm dao gọt xoài cho Tiểu Quý, Tần Tiểu Quý vẫn nhìn quanh: "Chị Tư, ở đây có ti vi không?"

"Có" sau khi đến đây Tần Thái chưa từng xem ti vi: Cô không biết cách mở. Lúc này cũng đành liều bước lên phía trước, đang loay hoay, bên ngoài có người gõ cửa.

Chính là thím giúp việc phụ trách việc ăn ở của Tần Thái, thím đẩy xe vào trong, có bánh ga tô, sa lát hoa quả, thịt bò khô và rất nhiều đồ ăn vặt khác, ngoài ra còn có thêm hộp chứa đồ lạnh, bên dưới để co ca, sprite, nước cam, bên cạnh là sữa, nước dừa…thím giúp việc đặt hết lên bàn, nói rõ ràng: "Sứ giả dặn mang thêm đồ cho tiên tri đại nhân tiếp khách."

Tần Thái khẽ ngẩn người, xem ra người này đúng là người của Yến Trọng Hoan.

Tần Tiểu Quý chưa từng thấy nhiều đồ ăn như vậy bao giờ, cảm giác một phút lên tiên: "Chị Tư, chỗ chị vui quá. Em có thể ở thêm vài ngày không?"

Tần Thái dùng tăm xiên miếng Thanh long cho em: "Không biết, để chiều chị hỏi họ xem sao."

Thím giúp việc nhanh chóng mở tivi, màu sắc chân thực mà dịu mắt, màn hình to chiếm nửa bức tường.

Lời nhận xét của Tần Tiểu Quý khiến thím giúp việc phải phì cười: "Oa, đúng là tivi màu thật."

Tần Lão Nhị keo kiệt, ở nhà tới giờ vẫn dùng ti vi đen trắng.

Nhân lúc Tiểu Quý ăn hoa quả, Tần Thái tìm hiểu tình hình ở nhà.

"Cha mẹ khỏe không?"

"Khỏe, Giờ cha chỉ làm phần ruộng của ba người, lợn cũng nuôi ít hơn, còn mua thêm đất, chuẩn bị xây nhà. Cha nói rồi, khi anh ba kết hôn cho một căn nhà, xây thêm một căn nhà nữa cho em trên nền đất hiện tại. Người trong thôn đều nói cha chúng ta giờ oách nhất!"

"Ừ" Tần Thái thấy yên tâm hơn, sự ra đi của cô, đối với cả gia đình là một việc tốt.

Tần Tiểu Quý vừa ăn vặt vừa xem tivi, "Chị, mẹ và chị cả biết anh Trọng Hoan đưa em đến thăm chị, đã giúi tiền để em đưa cho chị." Cậu móc ra sáu trăm tệ đưa cho Tần Thái, Tần Thái không nhận.

Chị cả không phải người nắm quyền trong gia đình, được như hôm nay cũng không dễ dàng, chỉ e sáu trăm này là do hai người phải chạy vạy vay mượn.

"Chị ở đây không thiếu tiền, em mang về trả chị cả."

Tần Tiểu Quý gật đầu: "Em thấy cũng phải."

Buổi trưa, thím giúp việc đưa cơm xong, Lã Liệt Thạch đến. Ông ta vốn định làm công tác tư tưởng cho Tần Thái, nhưng Tần Tháy gặp Tần Tiểu Quý, biết mọi người trong gia đình đều sống tốt, nên sự oán hận tối qua cũng giảm đi nhiều, cô ngập ngừng lên tiếng: "Nếu tố cáo Yến Trọng Hoan, anh ta sẽ thế nào?"

Lã Liệt Thạch bắt đầu nói quá lên: "Vấy bẩn tiên tri, chính là làm nhục tôn chủ, Trật Tự nhất định sẽ trừng trị cậu ta."

Tần Thái khẽ thở dài: "Chú Lã, chú về trước đi, cháu phải suy nghĩ một lát."

Lã Liệt Thạch ngẩn người, Tần Thái đã đóng cửa. Giờ có Tần Tiểu Quý ở bên, cục tức trong người cô cũng đã tiêu tan quá nửa.

Đến chiều, Yến Trọng Hoan đến đón Tần Tiểu Quý về. Tần Tiểu Quý không muốn đi, Yến Trọng Hoan ngồi xổm xuống dỗ dành: "Sau này anh Trọng Hoan sẽ thường xuyên đưa em tới thăm chị, được không?"

Tần Tiểu Quý đương nhiên gật đầu: "Được ạ!"

Yến Trọng Hoan cười vừa thân thiết vừa ôn hòa: "Đi thôi, chúng ta đi thăm thành phố Tam Họa."

Hắn đưa Tần Tiểu Quý, Tần Thái nói khẽ: "Yến Trọng Hoan, chỉ cần sau này anh tỏ ra tôn trọng một chút, tôi sẽ không so đo với anh nữa."

Yến Trọng Hoan không quay đầu lại, chỉ khẽ nói: "Xin lỗi, là tôi lỗ mãng."

Giọng hắn thành khẩn, trong lòng Tần Thái đã có dự định của mình.

Lã Liệt Thạch hạ lệnh Yến Trọng Hoan không được ra khỏi căn phòng ở tầng tám một bước, Yến Trọng Hoan không những ra ngoài, mà còn đưa Tần Tiểu Quý đến. Đồng thời nhanh chóng chuẩn bị quần áo, đồ ăn thậm chí là đồng hồ cho Tiểu Quý.

Hành động này, có lẽ là muốn tỏ ý xin lỗi cô, nhưng liệu có phải cũng muốn uy hiếp cô không?

Ở đây cô được Lã Liệt Thạch chăm lo, được Lã Lương Bác bảo vệ, nhưng còn người nhà cô thì sao?

Một mặt cô cũng đã bớt giận, một mặt lại có lo lắng đó, đành phải tự an ủi chính mình rằng, vết thương khỏi rồi thì hãy quên mình từng đau đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 17: Tiên Tri Thật – Giả

Buổi tối, Tần Thái lại mơ thấy giấc mơ đó, cô đứng trước bức tượng ngọc trên tầng cao nhất của Bất Ki Các, bức tượng ngọc vẫn ngồi im bất động.

Cô bèn ngồi xuống với 'nó' một lúc. Sau khi tỉnh mộng, thấy bên ngoài rất ồn ào.

Tần Thái mở cửa, vẻ mặt Lã Liệt Thạch rất kỳ quái, hồi lâu mới chầm chậm nói: "Tần tiểu thư, theo sự hướng dẫn của tôn chủ, chúng tôi đã tìm được một vị…...tiên tri khác."

Thiên đạo có sai sót ư!

Toàn bộ những lãnh đạo cao cấp trong Trật Tự đều bị triệu hồi về, Bạch Hà cũng đến. Từ khi có Trật Tự đến nay, tiên tri luôn luôn là duy nhất, chưa từng xuất hiện tình trạng này bao giờ.

Hồn nhập thân phật, nếu không phải là phật, thì là vật gì?

Trong hai vị tiên tri, tất có một người là yêu ma.

Ngay chiều hôm ấy, hai mươi vị lãnh đạo của Trật Tự, cùng hơn tám trăm thành viên khác tập trung tại trường trung học nghiệp vụ Tam Họa. Còn nhà trường lấy lí do cần tu sửa cho học sinh nghỉ một tuần, không gian trường vắng lặng như tờ.

Tần Thái trong lòng thấp thỏm, Bạch Hà đứng bên Lã Lương Bác, chau mày im lặng.

Tiên tri mới cũng là một cô gái mười sáu tuổi, lúc này bộ dạng giống hệt Tần Thái khi xưa, rụt rè lo lắng. Yến Trọng Hoan đứng sau cô ta, hai mươi vị lãnh đạo cao cấp của Trật Tự theo cô ta vào Bất Ki Các. Tần Thái biết họ đang tiến hành kiểm tra.

Tầng trên cùng của Bất Ki Các, người khác muốn vào chỉ có thể đi theo tiên tri, mà tôn chủ, cũng chỉ bắt đầu dịch phù văn thiên đạo sau khi tiên tri đến, đồng thời chỉ thị cho lãnh đạo Trật Tự biết chỗ nào cần phải điều chỉnh.

Nếu chỗ phải điều chỉnh cần người giúp đỡ, Trật Tự sẽ cử người đi. Ví dụ như trong Bảng Phong Thần, khi Chu Văn Vương diệt Trụ vương, liền có Khương Tử Nha và các thần binh tới tương trợ.

Mười mấy phút sau, Lã Liệt Thạch và Yến Trọng Hoan cùng những người khác đi ra, người nào người nấy thần sắc kỳ dị: Vị tiên tri này cũng có thể lên tầng trên cùng của Bất Ki Các, đồng thời cũng có thể khiến tôn chủ dịch được thiên đạo phù văn.

Nói không hoang mang, thì là nói dối.

Lòng Tần Thái đã rối như tơ vò: Bản thân cô lặp đi lặp lại giấc mơ với bức tượng đó, lẽ nào cũng là 'hắn' đang thăm dò quan sát cô? Đồng thời đã phát hiện ra cô không phải người 'hắn' đang chờ đợi?

Cô quay người sang hỏi Bạch Hà đứng cạnh: "Sư phụ, nếu tôi không phải là tiên tri, họ sẽ làm thế nào?"

Bạch Hà khẽ quát: "Không được nói linh tinh! Cô chính là tiên tri, là nữ chủ nhân của Trật Tự!"

Phía dưới Bất Ki Các, đối mặt với hai vị tiên tri trên bục, tất cả mọi người đều không biết nói gì: Họ cần một lời giải thích.

Tiên tri mới đến tên là Đỗ Phương, là cô gái lớn lên ở thành phố. Ăn mặc hiện đại, tính cách khảng khái, tự nhiên: "Tôi là Đỗ Phương. Từ nhỏ tôi đã mơ thấy những chuyện kỳ lạ sẽ xảy ra trong nhà…."

Cô ta nói xong, ánh mắt của những người có mặt trong phòng hướng về phía Tần Thái.

Tần Thái hít sâu một hơi đứng dậy, cô bỏ qua phần biện hộ, mà trực tiếp đưa ra kết luận: "Mọi người nói xem….có khả năng….là tôn chủ đại nhân muốn nạp tiểu thiếp không?"

…….

Hai tiên tri thật giả khó phân biệt khiến cả Trật Tự buồn rầu. Tổ chức bảo vệ và đảm bảo sự vận hành của thiên đạo này cuối cùng cũng rơi vào tình trạng hoang mang.

Thực ra Tần Thái cũng chẳng thích thú gì cái ghế tiên tri, sống ở đây rất mất tự do, diện tích hoạt động bé tí bằng cái bàn tay. Lại còn ngày ngày bị hổ sói rình mò. Nếu cô không phải tiên tri, cô có thể sống cùng với chàng mù của mình.

Nếu chàng mù vì chuyện này mà không còn yêu cô nữa…..ừm, cô sẽ về nhà, tiếp tục cùng Bạch Hà làm những việc kỳ lạ cổ quái, học nhưng phát thuật thần thần đạo đạo.

Nhưng cô quá ngây thơ.

Lã Liệt Thạch không cho con trai mình biết ở đây đang xảy ra chuyện gì: Một khi Trật Tự phát hiện Tần Thái không phải là tiên tri, nhưng lại có khả năng của tiên tri, thì sao họ có thể dễ dàng để cô lang bạt bên ngoài, khiến Nhân Gian có cơ hội lợi dụng?

Mà lúc này, Yến Trọng Hoan đang xin phép hai vị tiên tri, hi vọng có thể kiểm tra mệnh lý của Tần Thái và Đỗ Phương. Mệnh lý là thứ được giữ bí mật tuyệt đối ở Trật Tự, nếu không tới mức bất đắc dĩ, thì kể cả là mệnh lý của người bình thường cũng không được tùy tiện đọc.

Thường thì cần phải xin phép tiên tri, sau đó sứ giả và trưởng lão cùng tiến hành, đồng thời chịu sự giám sát của các vị lãnh đạo cao cấp. Chính xác phải cần tới ba ngày để kiểm tra mệnh lý.

Và Tần Thái lại không nằm mơ lần nào nữa, tất cả những hình ảnh trong giấc mơ đều biến thành màu đen, cô không nhìn thấy gì cả. Hôm nay, cô ngủ đến trưa, rồi chìm vào giấc mộng, nhưng tất cả vẫn chỉ là một màu đen mà thôi. Tần Thái không biết tại sao lại thế, đột nhiên nghĩ tới câu nói Bạch Hà đã nói hồi đầu: Âm nhãn.

Vì vậy, có người đã phong tỏa âm nhãn của cô sao?

Tỉnh dậy, cô đi tìm Bạch Hà, kể lại giấc mơ của mình. Bạch Hà vỗ vỗ vai cô, không nói gì.

Ba giờ rưỡi đêm, Tần Thái đang ngủ rất say, đột nhiên cô nằm mơ, lần này mọi thứ rõ ràng tới khác thường: Một người, một người con gái, đứng bên dòng sông nhỏ, bộ dạng bẩn thỉu đen xì giống như bị tưới bùn lên người. Ban đầu cô ta còn giãy giụa, sau bùn dần cạn, cô ta cũng vẫn đứng im bất động.

Người đứng bên cạnh chôn cô ta xuống một cái hố đá đầy bùn, bên trên còn phủ cỏ xanh.

Đợi người kia đi rồi, Tần Thái vội vàng xông tới bới cỏ và bùn ra: Ai thế này, quá thảm.

Đào được cô gái rồi, cô đang định giơ tay gạt bùn đất trên mặt cô tar a, để cô ta có thể hít thở, nếu không sẽ chết thảm.

Song bùn đất trên đó đã khô lại, cứng như đá.

Tần Thái vớ hòn đá bên cạnh bắt đầu đập, bùn đất nứt, hai tay cô bám chặt vào vết nứt mà tách, cạch một tiếng vỡ tan, để lộ khuôn mặt của cô gái.

Là Đỗ Phương.

Sao lại thế này?

Cô dùng sức lắc lắc Đỗ Phương: "Đỗ Phương, Đỗ Phương?"

Không ai trả lời, bùn đất quá nặng, Tần Thái không bế được cô ta lên. Cô nhìn xung quanh, chỉ thấy có bức tượng điêu khắc, chạm tay vào nó vừa trơn vừa mượt!

Tần Thái đột nhiên bừng tỉnh.

Thì ra là một giấc mơ, phòng bên cạnh im ắng, Đỗ Phương chắc không sao. Sao lại có giấc mơ đó?

Tần Thái ngồi dậy, đột nhiên chạy lên tầng chín. Tầng trên cùng Bất Ki Các, vừa bước vào, thấy bức tượng ngọc vẫn ngồi bên bờ sông, nghìn năm như một.

Tần Thái bắt đầu vốc bùn đất mềm nhũn bên cạnh bờ sông, một đôi tay thì làm quá chậm, nhưng bùn đất đúng là rất mềm. Cạnh sắc của những hòn đá cứa thương tay cô, cô cũng mặc kệ.

Bốc một hồi, nhưng cô không định dùng bùn để trát lên người khác, chỉ có dòng sông nhỏ vẫn lặng lẽ chảy. Bức tượng ngọc im lặng, tư thế ngồi không có gì thay đổi.

Nhưng, bùn đất bám trên tay cô nhanh chóng cô lại, cảm giác đó…. Giống như cảm giác chạm vào bùn đất trên người Đỗ Phương trong giấc mơ vậy. Sau đó Tần Thái nhìn sang bên cạnh, cảm giác lông mao toàn thân dựng đứng hết lên: Đôi mắt.

Đôi mắt của bức tượng ngọc vốn nhìn thẳng phía trước, lúc này lại đang chằm chằm nhìn cô! Bức tượng này sống thật!

Tần Thái cố gắng hết sức để kìm chế tiếng hét không bật khỏi cổ họng, cô loạng choạng chạy xuống tầng tám, tới cửa phòng Đỗ Phương. Đỗ Phương mở cửa, thấy là Tần Thái, đột nhiên vẻ mặt có chút cảnh giác: "Là cô?"

Tần Thái có thể cảm nhận được sự thù địch của cô ta, nhưng lúc này cô chẳng nghĩ được nhiều như thế, "Đỗ Phương, cô mau chạy đi! Nếu không cô sẽ bị người ta dùng một thứ hồ giống như bùn chôn dưới dòng sông nhỏ trên Bất Ki Các!"

Đỗ Phương quan sát cô khoảng hai phút, sau đó thốt lên: "Cô điên rồi à?" cô ta cười nhạt, "Cô tưởng chút trò ranh mãnh vặt này có thể gạt được tôi sao? Cô còn non lắm."

Nói xong, cô ta đóng sập cửa lại.

Tần Thái về phòng, lẽ nào Đỗ Phương là tiên tri giả, và đây là cách mà Trật Tự trừng phạt tiên tri giả?

Cô suy nghĩ rất nhiều nhưng không hiểu được. Dù thế nào đi nữa, Đỗ Phương cũng vẫn sẽ bị chôn bên dòng sông nhỏ.

Trật Tự thật quá đang sợ, cô không muốn ở lại đây.

Hơn bốn giờ, có người gõ cửa. Tần Thái tưởng là Lã Lương Bác, nhưng khi mở cửa lại thấy Lã Liệt Thạch cùng Bạch Hà. Sắc mặt Lã Liệt Thạch vô cùng nghiêm túc: "Đi đi, hãy rời khỏi Trật Tự, đừng về nhà."

Tần Thái kinh ngạc: "Sư phụ, chú Lã….."

Bạch Hà lắc đầu: "Tôi và Lã Liệt Thạch đã đọc qua mệnh lý của cô rồi, cô không phải là tiên tri. Trật Tự sẽ không tha cho cô, giờ phải tìm nơi náu thân trước đã, đợi sóng gió qua, sư phụ sẽ nghĩ cách giúp cô thoát khỏi những chuyện này."

Tần Thái không hiểu: "Đọc mệnh lý, không phải chỉ sứ giả và trưởng lão mới được…."

Lã Liệt Thạch ngắt lời cô: "Sư phụ của cô từng là sứ giả của Trật Tự, có điều Yến Trọng Hoan đã lợi dụng tiên tri để chiếm đoạt vị trí này, hắn vừa ra ngoài. Thời gian không còn nhiều, đi đi."

Tần Thái muốn hỏi chuyện của Đỗ Phương, nhưng không có cơ hội. chưa kịp mở miệng cô đã bị đẩy vào trong thay một chiếc váy ngắn. Tần Thái nhận ra:Đây là quần áo của mẹ kế Lã Lương Bác.

Lên xe Lã Liệt Thạch, Bạch Hà lái xe, Lã Liệt Thạch và Tần Thái ngồi ghế sau. Ông ta gần như ôm Tần Thái trước ngực, cả khuôn mặt Tần Thái vùi vào lòng ông ta.

Bảo vệ mở cửa.

Lúc này đã sáu giờ ba mươi phút, Lã Liệt Thạch thả Tần Thái xuống đường cao tốc: "Đi đi."

Tần Thái mắt ầng ẫng nước: "Sư phụ, chú Lã…."

Lã Liệt Thạch thở dài, nhìn Bạch Hà: "Có gì nói mau đi, không còn nhiều thời gian đâu."

Bạch Hà nói thẳng: "Trên người có bao nhiêu tiền?"

Lã Liệt Thạch ngẩn ra, sau đó lấy hết số tiền mặt mang theo, đếm đếm thấy cũng không ít, khoảng sáu nghìn tệ. Bạch Hà đưa hết cho Tần Thái, giọng rất nghiêm trọng: "Năm năm sau, nếu cô còn sống, sư phụ đảm bảo cô có thể trở về Trật Tự với thân phận là đệ tử của ta."

Tần Thái lắc đầu rồi lại gật đầu.

Thực ra tôi không muốn về Trật Tự, sư phụ. Tôi chỉ không nỡ rời xa sư phụ…. Và Lã Lương Bác.

Cô cầm tay Bạch Hà, nói rất rõ ràng: "Tôi nhất định sẽ sống, sư phụ, chú Lã, xin hãy chuyển lời tới Lương Bác giúp tôi, tôi nhất định sẽ về lại Trật Tự, cùng anh ấy."

Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 18: Sư Phụ

Nếu Trật Tự thật sự đại diện cho thiên đạo, vậy việc thả Tần Thái đi chính là vi phạm ý chỉ của thiên đạo. Làm việc đối nghịch ý trời, chắc chắn sẽ gặp quả báo.

Dân gian có câu: Làm việc thất đức sẽ bị quả báo, chính là ý này. Lã Liệt Thạch lái xe ra khỏi trường trung học nghiệp vụ thành phố Tam Họa, bất giác cười khổ: "Rõ ràng biết làm thế này là cố tình vi phạm, lão Bạch….."

Bạch Hà không đợi ông ta nói xong đã ngắt lời, "Tôi biết."

Bạch Hà nín thở ngưng thần, không lâu sau giơ tay phải ra, dùng ngón trỏ phác một đừng trên mắt phải của mình, một lúc sau ngón trỏ cùng ngón giữa chụm lại tiến tới, cong như cái móc câu, dường như móc ra được thứ gì đó.

Bạch Hà nghiến răng không kêu dù chỉ một tiếng, nhưng vẫn không khống chế được cơ thể run lên. Trên tay phải anh, có một đám khí sương màu xám đang chầm chậm chuyển động.

Lã Liệt Thạch dừng xe bên đường, bật đèn khẩn cấp, nhìn Bạch Hà hồi lâu mới khẽ nói: "Bạch Hà, vì một nha đầu, vì một tiếng sư phụ mà con bé gọi cậu, có đáng không?"

Bạch Hà trán rịn mồ hôi, cắn chặt môi, rỉ cả máu ra mà anh cũng không buồn lau. Anh dán chặt lưng vào thành ghế, chầm chậm đưa đám khí đó cho Lã Liệt Thạch.

Mắt của người dùng để nhìn sự vật, nhưng thứ thật sự nhìn được đồ vật lại không chỉ có mắt. Mắt của con người, ngoài nhục nhãn (Mắt bằng thịt) còn có thiên nhãn, âm nhãn, dị nhãn, cùng thủ nhãn…..

Thiên nhãn, là chỉ con mắt thứ ba mọc ra giữa hai con mắt thường, chứ không chỉ sự tồn tại thật sự. Những người tu hành pháp thuật sau khi tập trung tinh thần có thể tụ khí tại đây, ngắm nhìn thế giới. Thứ mà 'nó' nhìn thấy không phải hình ảnh, mà là khí. Ví dụ như dương khí, âm khí, oán khí, yêu khí…..

Thiên nhãn không chọn người, những người có chút đạo hành tập trung tinh thần đều mở được thiên nhãn. Nhưng phải luyện tập rất lâu và tầm nhìn cũng thấp.

Âm nhãn, thường là những gì nhìn thấy sau khi hồn phách rời khỏi cơ thể, khi đã thông cả âm dương. Đứng trên không gian của mặt âm nhìn thấu tất cả mọi thứ của người có duyên. Không hạn chế, và không cần tu luyện.

Nhược điểm: chỉ có thể sử dụng với hồn phách, mà khi hồn phách còn ở trong cơ thể thì không thể nhìn thấy gì. Nhưng âm nhãn rất hiếm khi có được nhờ tu luyện, đồng thời có yêu cầu cao đối với những người có khả năng thiên phú.

Còn về dị nhãn, mặc dù 'mọc' trên nguyên thần, nhưng lại dùng trên nhục thể. Dị nhãn được tu luyện từ âm nhãn, không cần phải ủ, trực tiếp nhìn thấy những thông tin âm giới trên người. Tu thành dị nhãn, là đã đặt bước chân đầu tiên vào tiên đạo.

Với người trong huyền môn mà nói, đấy là bảo vật chỉ mong gặp chứ không thể cầu.

Nhưng, phải móc thứ gắn trên hồn phách ra, nỗi đau đớn ấy người bình thường có thể chịu đựng được không?

Lã Liệt Thạch khẽ thở dài, sợ dị nhãn trên tay Bạch Hà rời khỏi cơ thể sẽ bị dương khí làm tổn thương, ông ta đón lấy, từ từ nạp nó vào tâm hồn.

"Tôi đưa cậu về nhé?" ông ta ngửa người ra ghế, chẳng mấy khi tỏ ra tốt bụng.

Bạch Hà lắc đầu: "Không", mỗi một từ anh bật ra đều khó khăn vô cùng, nhưng anh vẫn cố gắng để nói cho xong, "Về Trật Tự, xem tình hình thế nào."

Lã Liệt Thạch hít một hơi thật sau, truyền chút linh lực cho anh đỡ đau, "Lão Bạch, cô bé ấy không sống nổi đâu. Chúng ta chỉ có thể làm tới đây thôi, Trật Tự nhiều người như thế, một nha đầu như cô ta….." Nghĩ tới cái giá mà Bạch Hà bỏ ra, cuối cùng ông ta cũng im lặng, "Lão Bạch, hay là để con trai tôi làm đồ đệ của cậu."

Mồ hôi lăn dài trên mặt Bạch Hà, anh sợ sẽ cắn vào lưỡi, nên nhất quyết không lên tiếng, nghe Lã Liệt Thạch nói vậy mới cười khổ. Lã Liệt Thạch nhân lúc anh hé miệng bèn nhét một miếng xương nhựa dành cho chó vào miệng anh: "Vợ tôi mua cho con chó Haba của cô ấy, còn chưa xé vỏ, cho cậu dùng trước."

Bạch Hà cũng chẳng so đo, ông ta lại khuyên, "Thật đấy Lão Bạch, cậu cứ suy nghĩ đi."

Bạch Hà không nói gì, Lã Liệt Thạch hấp thụ con mắt dị nhã, tâm trạng vui vẻ vô cùng: "Đường núi ở đây mười tám khúc quanh, đường thủy nơi này chín liên hoàn…" ông ta ngân nga hát, vẻ mặt đắc ý: Quay về bảo với Lã Lương Bác rằng mình đã cứu người con gái trong lòng nó, chắc nó cũng phải cảm ơn người cha này được một câu chứ nhỉ?

Thời trẻ Lã Liệt Thạch sống rất phóng túng, để lại rất nhiều chuyện phong lưu. Lã Lương Bác là con riêng của ông ta, khi cô gái vác cái bụng to tới tìm ông ta không nhận: Ông ta sống bừa bãi bao nhiêu năm như thế, chưa từng để lại bất kỳ 'dấu tích' nào. Đến tuổi này đã thực sự hết hi vọng.

Người con gái kia không vừa, sinh đứa con ra bèn mang tới bỏ trước cổng trường trung học nghiệp vụ Tam Họa, bên cạnh còn đặt tấm biển lớn: Con riêng của lão cẩu Lã Liệt Thạch.

Lã Liệt Thạch tức tới mức suýt thì quay phắt lưng bỏ đi, nhưng sau nghe trong bệnh viện có giám định DNA, bèn ôm thằng bé đi kiểm tra, kết quả đạt 99%. Đúng là con trai ông ta thật.

Lã Liệt Thạch không tức giận nữa, ngày nào cũng cười tít cả mắt, giờ yêu cầu của ông ta đối với phụ nữ, ngoài xinh đẹp trẻ trung ra còn phải biết chăm sóc trẻ con.

Từ nhỏ, Lã Lương Bác đã lớn lên cùng những người phụ nữ khác nhau, hồi nhỏ mắc bệnh tăng nhãn áp cấp tính, phát hiện muộn, khi đưa đến bệnh viện thì đã vô phương cứu chữa, từ đó chỉ nhìn được rất mờ.

Lã Lương Bác dần trưởng thành, lúc này Lã Liệt Thạch mới nhận ra giữa hai cha con họ hoàn toàn không có tình cảm. Đứa con trai này chẳng hề coi ông ta là cha. Để nhà giống một gia đình, ông ta bèn lấy một tiểu cô nương mười mấy tuổi về làm vợ, những lúc rảnh rỗi thì chăm sóc cho ông ta đồng thời chăm sóc con trai luôn một thể.

Chỉ có điều, mấy năm gần đây sức khỏe ông ta không còn được như trước nữa, tiểu cô nương có phần không thỏa mãn. Ngoài miệng ông ta không nói, nhưng vẫn sợ khi tiểu cô nương của mình chăm sóc cho con trai thì đồng thời cũng 'được' con trai chăm sóc luôn, làm trò cười cho thiên hạ. Thế rồi thuận nước đẩy thuyền ông ta đưa con trai đến Bất Ky Các luôn.

Một mặt là để dưỡng mắt, mặt khác là tiếp cận tạo quan hệ với tiên tri luôn. Ông ta là người giảo hoạt, nên đương nhiên có tính toán của riêng mình. Tiên tri chẳng qua cũng chỉ là một nha đầu hơn mười tuổi, đang ở vào độ tuổi tình cảm chớm nở.

Mới đến nơi này, làm sao để quen?

Chắc chắn cần phải tìm một chỗ dựa về tinh thần.

Còn Lương Bác mặc dù có chút bất tiện do đôi mắt, nhưng ngoại hình cũng được coi là tuấn tú, có được phong thái thời trẻ của ông ta. Muốn khiến nha đầu đó động lòng, chẳng phải rất dễ hay sao.

Vì vậy khi Tần Thái vừa đến, ông ta đã có ý cách ly những người khác, số người cô tiếp xúc càng ít thì càng khó tìm người dựa dẫm

Tính toán đâu vào đấy, nhưng đáng tiếc, nhân tính không bằng trời tính.

Giờ Tần Thái xảy ra chuyện, đối sách của ông ta là bàng quan. Không ngờ Bạch Hà tới tìm ông ta, yêu cầu hai người kiểm tra mệnh lý của hai vị tiên tri trước. Lã Liệt Thạch là loại người nào chứ? Đâu chịu mạo hiểm như thế?

Nhưng Bạch Hà lại đưa ra cái giá mà ông ta không thể từ chối: Dị nhãn.

Tại trường trung học nghiệp vụ thành phố Tam Họa, Yến Trọng Hoan đã phát hiện ra Tần Thái bỏ đi. Lã Liệt Thạch vì muốn rũ sạch nghi ngờ, đương nhiên đã lập tức ra lệnh cho người tới bao vây xung quanh nhà Tần Thái ở quê.

Yến Trọng Hoan xua tay ngăn lại: Cô bé này mặc dù xuất thân không cao, nhưng cũng khá thông minh. Nếu cô đã muốn bỏ đi, chắc chắn không về nhà.

Có điều sẽ liên hệ với gia đình, hắn khẽ cong môi cười, hạ giọng căn dặn: "Gọi điện cho cha cô ta, nếu cung cấp tin tức của con gái, một tin mười vạn tệ."

Lã Liệt Thạch không cười nổi nữa, Bạch Hà à, con mắt dị nhãn này của cậu coi như bị móc uổng rồi.

Buổi chiều, Bạch Hà ngồi mãi trong xe của Lã Liệt Thạch không chịu xuống, người như Bạch Hà, nếu không thật sự mất khả năng hành động, tuyệt đối không thể hiện sự yếu đuối như thế. Lã Liệt Thạch đang định sai người đưa Bạch Hà về cửa hàng vàng mã ở trấn Chu Dương, đột nhiên nảy ra suy nghĩ kỳ lạ, ông ta gọi điện cho Lã Dật, "Đưa Bạch tiên sinh về khu điều dưỡng số bốn, lệnh cho thiếu gia phải chăm sóc hầu hạ cẩn thận, hầu như hầu cha."

Nói xong, ông ta mới nghĩ ra Lã Lương Bác đối xử với người cha như ông đây thật chẳng có mấy phần tôn trọng, nên vội vàng bổ sung thêm, "Cung phụng như sư phụ!"

"Tạm thời cách ly cậu ta một thời gian, tránh để cậu ta biết Tần Thái gặp chuyện lại sốt ruột. Nếu. nếu thằng bé có thể làm cậu ta cảm động, tặng nốt con mắt dị nhãn kia cho nó thì tốt." Ông ta thầm hí hả.

Thực lực của Bạch Hà ở Trật Tự là điều không có gì phải nghi ngờ, Yến Trọng Hoan mặc dù không đối đầu với Bạch Hà, thực sự cũng chẳng dám làm gì anh. Giờ Lã Lương Bác vốn đang khổ sở học tập, có thầy tốt ở bên, đương nhiên cầu còn chẳng được. Ngay hôm ấy liền cùng Bạch Hà rời khỏi thành phố Tam Họa.

Vậy Tần Thái đi đâu?

Tần Thái về nhà. Có tiền trong người, về nhà rất dễ.

Vì mọi người đều nghĩ tới khả năng cô về nhà, mà hai lần trước Yến Trọng Hoan đã bị mắc lừa, nên chắc chắn Yến Trọng Hoan sẽ cho rằng cô tuyệt đối không quay về nhà. Vì vậy, lúc này về nhà có khi lại an toàn.

Tần Thái xuống xe bên ngoài trấn Chu Dương, đợi đến khi trời tối mới lặng lặng đi bộ về trấn. Khi ngang qua cửa hàng của Bạch Hà, bên trong tối đen như mực, rõ ràng Bạch Hà vẫn chưa về.

Tần Thái đi về nhà qua cánh đồng ngô, ruộng ngô tháng năm rất yên tĩnh, côn trùng mùa hạ đã bắt đầu rả rích kêu. Cô đi vòng ra sau núi, rồi từ con đường mòn trên đó vòng về nhà. Sau nhà có một cửa hậu, bình thường gà, vịt đều được thả ra từ cửa này.

Giờ này cửa đã bị khóa, nhưng cánh cửa đó hỏng, chỉ cần dùng sức khẽ nhấc lên, là sẽ mở được. Vì ở quê trộm cắp không nhiều, mà Tần Lão Nhị lại là một người nghèo rớt mùng tơi, không sợ có ai đó mò vào, do vậy tới giờ cánh cửa vẫn chưa được sửa.

Tần Thái vào phòng, trong nhà vắng vẻ. Cô múc một bát cháo còn trong nồi, ăn tạm cùng rau xào. Ăn xong bèn lần lên cái giường ở phía sau đánh một giấc.

Ngủ tới tầm ba giờ hơn, bên ngoài có tiếng người nói chuyện.

"Thêm vài hôm nữa là có thể quét vôi được rồi, hê hê, không chừng không cần phải đợi tới sang năm chúng ta mới được chuyển sang nhà mới!" Là Tần Lão Nhị

"Ngày mai chúng ta đi làm sạch tường, xem ông nghĩ kìa."

"Một căn nhà nhỏ ba tầng kiểu tây, trong trấn này có mấy cái chứ? Đợi Lão Tam tốt nghiệp, nhất định sẽ phải tìm về môt cô con dâu là sinh viên mới xứng với căn nhà ấy."

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng, sau đó Tần Lão Nhị liền nhìn thấy Tần Thái.

Tần Lão Nhị ngẩn người, rồi lập tức toét miệng cười, "Nha đầu thối, mày lại bỏ về à."

Ông ta bước tới xoa xoa đầu Tần Thái, Tần Thái thấy không quen, nhưng cũng vẫn cảm động. Vì khi về cô mặc quần áo của vợ Lã Liệt Thạch, đi giầy cao gót, Tần Thái chân to nên đôi giầy ấy không vừa lắm.

Suốt dọc đường về nhà trên chân không biết bị trày xước bao nhiêu chỗ nữa.

Cô thay bộ quần áo cũ trước kia vẫn mặc ở nhà, Tần Lão Nhị vặn vặn tay nói với vợ: "Con đứng ngây ra đó làm gì, mau đi nấu cho con gái bát mì, đập thêm hai trứng."

Tần Thái vẫn đang chưa hết sợ hãi: "Cha, họ nói con là giả, đang lừng bắt con!"

Tần Lão Nhị vỗ vỗ đầu con, tỏ vẻ nhân từ: "Ăn mì trước đi đã, mày đã về nhà rồi còn ai dám làm gì mày."

Tần Thái thấy yên tâm hơn, giành đi nhóm lửa.

Bà Tần thái rau dưới bếp, thái một hồi, cuối cùng khẽ hỏi: "Lão Tứ, nếu mẹ nói nếu con lại bị bắt về, sẽ thế nào?"

Tần Thái dùng diêm đốt mồi cùi, "Không biết, nhưng chắc chắn chẳng tốt đẹp gì. Có thể sẽ bị giết nữa."

Nếu không sư phụ đã không bảo cô trốn.

Bà Tần lại thái thêm hai nhát nữa, đột nhiên túm lấy Tần Thái, múc trứng từ trong nồi ra thả vào túi áo cô, "Mau đi đi!"

Bà đẩy con gái ra cửa sau, "Họ đưa cho cha mẹ một món tiền, cha con nhất định sẽ giao nộp con, mau chạy đi!"

Tần Thái cầm vạt áo mẹ, cô có chút mệt, vết thương ở chân giờ vẫn đang đau rát. Cô muốn khóc, nhưng giờ không phải là lúc để khóc.

Bà Tần lại đẩy con gái ra cửa, hạ giọng hét: "Mau chạy đi!"

Tần Thái quay người men theo con đường nhỏ chạy lên núi.

Trăng tháng năm mờ mờ, nhìn cái gì cũng loang nổ chập chờn. Tần Thái chạy thẳng vào trong núi, từ nhà vọng ra tiếng gầm thét chửi rủa của Tần Lão Nhị: "Con bà mày, không biết gì à, bọn họ chịu bỏ ra năm mươi vạn, năm mươi vạn đấy!"

Tần Thái nín hơi chạy, nhưng vì năm mươi vạn, tốc độ của Tần Lão Nhị có phần nhanh hơn. Ánh sáng của cây đèn pin mỗi lúc mỗi gần, Tần Thái miệng thở dốc, chân như đạp lên bông.

Bóng đêm há chiếc miệng to như một chậu máu, mênh mông không thấy biên giới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 19: Sau Này Cứ Đi Theo Anh

Tốt nghiệp cấp hai, chưa đủ mười sáu tuổi, chưa có chứng minh thư nhân dân. Lại thêm có bốn tháng được ăn ngon mặc đẹp, được nuôi tới đỏ da thắm thịt.

Tần Thái đứng ở sân ga. Xung quanh là những lữ khách đeo túi to khoác túi nhỏ, vẻ mặt căng thẳng vội vã. Cô đứng giữa đám người, nhưng lại như chú kiến bị lạc đường.

"Em gái, có cần tìm chỗ ở không? Hai mươi lăm tệ một tối, đi đi đi." Một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi áp sát cô, không nói không rằng kéo Tần Thái đi.

Tần Thái không chống cự lại, hơn nữa cô cũng đang cần tìm chỗ ngủ thật, nên đành mơ mơ hồ hồ để bà ta kéo đi.

Chỗ của bà ta chỉ cách ga tàu khoảng hơn năm trăm mét, đúng là không xa. Nhưng trông vừa cũ vừa đáng sợ. Ống nước rỉ sét, nước bẩn chảy tong tỏng khắp nơi, còn cả mùi rượu mùi thuốc lá mùi mồ hôi khó chịu tạo thành một hỗn hợp mùi rất kỳ quái xộc thẳng vào mũi cô.

Tần Thái nhẫn nhịn: Rẻ mà. Đối với cô bây giờ mà nói, được ngủ một giấc là việc quan trọng nhất.

Trả tiền xong, bước lên những bậc cầu thang không còn nhận ra được màu sắc trèo lên tầng ba, trong căn phong nhỏ chật hẹp, Tần Thái nhìn chăn đệm trên giường: Mùi gì thế này không biết…

Cô chau mày muốn đi rửa mặt và tay, vặn chiếc vòi nước rỉ sét vằn vện, mùi nước tanh ngòm xộc lên. Bức tường bên tay phải có cửa sổ, giờ đang được dán lại bằng giấy báo, nên căn phòng trông rất tối tăm.

Tần Thái đóng cửa, chẳng đi tìm công tắc để bật điện, mà leo lên giường ngủ như chết. Vừa lơ mơ thiếp đi, thấy có người vào phòng lục tìm quần áo của mình. Tần Thái giật mình, giáng tới một cái bạt tai, bốp một tiếng, cô kinh sợ tỉnh giấc. Thì ra là mơ.

Lẽ nào có người định vào ăn trộm đồ thật?

Tần Thái ngẫm nghĩ, cuối cùng lấy toàn bộ tiền trong người nhét vào cái gối bông, chỉ để lại hai trăm tệ trong túi trong của áo khoác ngoài, còn bên ngoài thì bỏ khoảng hơn bảy mươi tệ tiền lẻ.

Hơn ba bốn giờ, cố có cảm giác cửa bị ai đó vặn nhẹ, quả nhiên có người vào lục quần áo của cô. Tần Thái đương nhiên sợ, nhưng cô cố gắng để không run lên: Nếu không người ta sẽ phát hiện ra cô vẫn tỉnh. Kết quả không cần phải nói, hai trăm bảy mươi mấy tệ đều bị lấy trộm cả.

Cửa lại được đóng vào, Tần Thái mở mắt, hết sợ rồi lại thở dài đầy bất lực.

Ngay sau đó cô nhớ tới Trật Tự, không biết sư phụ đang ở đâu, Lương Bác…...đang làm gì? Nhớ lại cảnh bên nhau sớm tối giữa hai người, cô trằn trọc, không thể ngủ được nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tần Thái ngủ dậy đi trả phòng, sau khi ra ngoài phát hiện bên mặt phải của người đang ông đang ngồi chơi bài sưng vù, trên má còn hằn mấy vết ngón tay rõ ràng.

Tâm trạng buồn bực của Tần Thái bỗng có chút khởi sắc: Cái bạt tai trong giấc mơ của cô tối qua, đã đánh trúng hồn của tên này, vết thương gây ra cho hồn sẽ khỏi chậm, có lẽ hắn phải chịu đựng một thời gian nữa…...

Trả phòng xong, Tần Thái mua một chai nước khoáng ở cửa hàng bán đồ tạp hóa bên cạnh, hai tệ rưỡi. Trên người cô không có tiền lẻ, tối qua bị trộm lấy sạch rồi.

Đưa ra tờ một trăm tệ, bà chủ nhận rồi đem ra ngoài trời soi, nói với giọng nghiêm túc: "Cháu gái, tờ tiền này là giả."

Tần Thái thầm kinh hãi, "Không thể nào, tiền của cháu là….."

"Đúng là tiền giả, đổi tờ khác, đổi tờ khác." Bà chủ trả tờ tiền lại cho cô, Tần Thái đổi tờ khác, vẫn là giả.

Liên tiếp đổi tới sáu tờ, đều là tiền giả. Bà chủ cửa hàng tạp hóa thở dài, cuối cùng nói với cô: "Thôi, thấy cháu chỉ là một đứa trẻ, lại cầm phải tiền giả, cho cháu chai nước đấy."

Tần Thái lạnh lùng nhìn ông ta: "Tờ thứ sáu cháu đã nhớ số hiệu rồi, không phải tờ này."

Bà chủ cửa hàng lập tức trở mặt, "Nói vậy là có ý gì? Tuổi còn nhỏ mà không chịu học hành, còn định đi lừa người khác chắc? Đi đi đi, chỗ này không bán đồ cho mày."

Bà tay vừa nói vừa đẩy Tần Thái ra ngoài, Tần Thái vẫn đôi co không chịu: "Giữa ban ngày ban mặt bà có còn coi vương pháp là gì không hả?"

Mấy người đàn ông vạm vỡ quanh đấy bèn quây lại, bà chủ cửa hàng cậy thế lớn tiếng: "Mau cút cho nhanh nếu không xem tao vả vỡ cái mồm thối của mày thế nào."

Tần Thái cũng tức giận không chịu: "Tôi gọi 110 báo cảnh sát!"

110 đến thật. Bà chủ cửa hàng lại còn tố cáo ngược Tần Thái sử dụng tiền giả, đồng chí cảnh sát lục soát trên người bà chủ kia không thấy tờ tiền thật mà Tần Thái nói, nhưng lại tìm thấy tới sáu tờ tiền giả trên người Tần Thái, mô phỏng giống tới 95%.

Cuối cùng đồng chí cảnh sát nói phải đưa Tần Thái về đồn để lấy lời khai, ngoài miệng thì Tần Thái vâng vâng dạ dạ, nhưng nhắm thấy cơ hội bèn co giò bỏ chạy: Cô không có chứng minh thư, cũng không dám kể cho họ nghe nguyên nhân mình phải bỏ nhà đi.

Nếu thật sự phải nói ra, chỉ e họ sẽ không đưa cô về đồn mà đưa thẳng đến bệnh viện tâm thần thôi.

Tần Thái sinh ra và lớn lên ở nông thôn, thể chất khá tốt, lại phải gánh nước liền mấy tháng dưới bàn tay huấn luyện của Bạch Hà, chân càng dẻo. Giờ co chân chạy càng nhanh như gió, huống hồ cô nhỏ người linh hoạt, nên rẽ ngang rẽ tắt vào mấy con ngõ rất lanh lẹ.

Hai đồng chí cảnh sát chạy hụt cả hơi mà không bắt được cô, vừa thở vừa nói: "Có sức khỏe như thế…..sao không đi phục vụ tổ quốc….. học người ta sử dụng tiền giả….."

Cảnh sát chẳng phải là để bắt người xấu hay sao?!

Tần Thái tức tới mức muốn rụng cả lông, nhưng cũng hiểu việc quan trọng nhất bây giờ là tìm một nơi để ở. Muốn thuê phòng trong thành phố cần có chứng minh thư, mà thuê phòng trong khách sạn cũng phải có chứng minh thư. Tần Thái đi dã chân cả một ngày trời không tìm được nơi nào để nghỉ ngơi.

Gần tối, Tần Thái cũng không biết mình đang đi tới đâu nữa. Nhà cao cửa rộng hai bên đường không thấy đâu nữa, thay vào đó là những căn nhà nhỏ lụp sụp. Bê tông cốt thép ít đi, hai bên đường đã xuất hiện bóng dáng của cây cỏ.

Phía đường bên trái là một khoảng đất, xung quanh có rất nhiều nhà tạm, công nhân đang trộn vôi, gánh vữa, chuyển gạch. Tần Thái đứng bên cạnh nhìn một lúc, muốn hỏi người ta có cần tìm người chuyển gạch không, bởi cô cảm thấy mình có khả năng làm việc đó.

Nhưng do dự cả nửa ngày trời vẫn không mở miệng nổi.

Thím nấu ăn thấy cô đứng đó mãi, bèn khẽ hỏi: "Cháu gái, có phải gặp chuyện gì rồi không?"

Tần Thái thấy mũi cay cay, lúc này mới ấp a ấp úng nói rằng mình đang tìm việc làm.

Bà thím đó họ Phùng, tên Phùng Bích Thanh, là một người nhiệt tình, lập tức đi tìm người chủ thầu. Chủ thầu thấy Tần Thái nhỏ bé, nên lắc đầu. Tần Thái vội vàng vác một bao xi măng tới, "Anh, em có sức khỏe, em làm được."

Chủ thầu đó thấy sức của Tần Thái không tệ, hơn nữa hiện tại công trường của anh ta cũng đang thiếu người thật, nên đành gật đầu: "Ba mươi tệ một ngày, thư việc một tuần trước rồi tính tiếp."

Tần Thái vui mừng, cũng chẳng hỏi điều kiện cụ thể, nhận lời rồi bắt đầu đi chuyển gạch ngay. Bỏ trốn thì đương nhiên không thể dùng tên thật, Tần Thái bèn tự đặt cho mình một cái tên, Thái Cầm.

Công việc ở công trường rất nhiều, nhưng tổng kết lại, thì chỉ có mấy từ: Bẩn, loạn và mệt. Tần Thái làm việc chăm chỉ, bảo cõng xi măng thì cõng xi măng, khiêng thép thì đi khiêng thép, làm việc như một người đàn ông.

Chủ thầu họ Lý, bình thường mọi người gọi anh ta là anh Mèo. Anh Mèo thấy cô còn nhỏ tuổi nhưng lại chăm chỉ nhanh nhẹn, nên không còn nhắc tới thời gian thử việc nữa.

Bình thường Tần Thái ở chung lán với thím Phùng Bích Thanh, ngoài cô và bà thím ra thì còn có năm sáu nữ công nhân nữa. Nơi công trường nam nhiều nữ ít, vốn là đất thị phi. Mấy cô gái kia tự dựa vào khả năng của mình, lần lượt tìm cách móc nối quan hệ với thợ mộc, thộ xây…., nên hàng ngày họ chỉ phải làm những công việc nhẹ nhàng.

Tần Thái mới đến, nhỏ tuổi lại không biết nể nang gì ai, đương nhiên bị họ chèn ép. Những việc bẩn nhất mệt nhất họ đều đẩy cho cô làm, ngay cả quần áo của mấy cô gái đó cũng đẩy cho cô giặt.

Ngày nào Tần Thái cũng bận tối mắt tối mũi, mặt cháy đen như mặt Bao Công, người vừa gầy vừa khô đét lại, đầu tóc rối bù từ sáng tới tối, chỉ sợ ngay mẹ cô đứng trước mặt cô lúc này cũng sẽ không nhận ra con gái mình.

Cũng may cô chẳng so đo, làm công việc mệt nhọc tới đâu cũng không kén chọn kêu ca, lại là người thẳng thắn không có thói ăn cắp vặt. Anh Mèo mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng thì hiểu hết. Anh ta là người tốt, mỗi lần ra ngoài mua nguyên vật liệu đều thích đem theo Tần Thái làm công nhân bốc xếp.

Tần Thái giải quyết được vấn đề cái ăn chốn ở, mặc dù có khổ có mệt, nhưng cô vô cùng cảm kích anh ta cùng thím Phùng, bình thường chỉ cần gọi là cô tới, rất nghe lời.

Hôm nay anh ta nhận việc làm nội thất cho một căn nhà hai tầng, bốn phòng ngủ hai phòng khách. Anh ta bèn đem theo Tần Thái và một công nhân nữa đi cùng. Việc làm nội thất này cần rất nhiều nguyên vật liệu, không có thang máy, Tần Thái đành phải cõng từng đồ sứ từng viên gạch lên. Người công nhân kia thì mang dây diện, ống nhốm những đồ nhẹ hơn lên lầu trước.

Tần Thái đang cõng vật liệu lên tầng hai, thì cảm thấy đầu móng tay tê đi, sống lưng lạnh buốt, lông mao toàn thân dựng ngược.

Sáu linh hai, anh Mèo đang thảo luận với chủ nhà về phương án tu sửa, chủ nhà là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, cả nhà bốn người đều có mặt, xem ra họ rất thật thà, không giống đám người gian ác.

"Giành dụm cả đời, khó khăn lắm mới mua được một căn nhà trong thành phố, đại ca nhất định phải giúp chúng tôi làm cho đẹp đấy." Ông ta nắm tay anh Mèo, đương nhiên anh Mèo gật đầu lia lịa.

Anh ta vốn khởi nghiệp từ những công việc rất nhỏ, nhưng không vì lẽ đó mà coi thường cơ hội kiếm tiền kiểu này.

Tần Thái bất giác nảy sinh đồng cảm: "Chú à, căn nhà này….ai bán cho chú thế?"

Người đàn ông không hiểu tại sao Tần Thái lại hỏi điều đó, nhưng vẫn trả lời: "Xem qua mấy căn nhà đều đắt quá, căn này do người môi giới nhà đất giới thiệu, chỗ khác đều bán hơn ba ngàn tệ một mét vuông, chỗ này chỉ một ngàn năm trăm, người môi giới nói chúng tôi đúng là gặp may."

Tần Thái ngập ngừng định nói lại thôi, anh Mèo nhận ra, nhưng không hỏi. Đợi cả nhà gia chủ đã đi, anh ta mới hỏi Tần Thái: "Căn nhà làm sao? Anh thấy tường nhà, nền nhà không có vấn đề gì cả."

Tần Thái dùng ngón tay quệt một đường ở chỗ tiếp giáp giữa tường và nền nhà, trên tay dính vôi, "Anh Mèo, căn nhà này có vấn đề, họ nhất định đã phát hiện ra nên mới bán giá rẻ như thế."

Người làm xây dựng, vốn rất tin chuyện này. Anh Mèo nghe cô nói thế, thì bán tín bán nghi: "Ý em là, có thứ đó?"

Tần Thái gật đầu, "Nhưng cụ thể là gì thì ngày mai em mới biết."

Cô mặt gầy da vàng, thực chả giống cao nhân. Anh Mèo phì cười không cho là thật, "Tiểu nha đầu đừng nói linh tinh, mau làm việc trước đã. Nói dóc có thể no bụng không?"

Hạ xong xi măng, cát, Tần Thái quay về công trường, trong nhà đó chỉ còn một công nhân làm đường điện.

Hơn sáu giờ chiều, Tần Thái đang chuyển gạch. Các tòa nhà ở công trường tương đối cao, đều phải làm giàn giáo, không thể chuyển gạch mà phải ném. Lực ném phải chính xác, nhẹ sẽ không lên được, nặng thì người ở trên không đón được, ném trúng người ta thì càng tệ. Tần Thái cũng vừa học được không lâu.

Đang ném rất hăng say, thì anh Mèo đột nhiên lái chiếc xe bán tải nhỏ của mình quay về. Anh ta túm lấy tay áo Tần Thái, "Đi theo anh."

602. Chính là căn nhà cần được làm nội thất mà cô tới buổi sáng.

Anh Mèo không nói không rằng đẩy cửa bước vào, Tần Thái thấy giữa nhà có một người đang nằm ngủ, chính là người công nhân làm điện kia. Lúc này anh Mèo mới nghiêm túc nói: "Buổi sáng em bảo căn nhà này có vấn đề, thật không?"

Tần Thái bước tới nhìn nhìn, khẽ nói: "Anh Mèo, căn nhà có vấn đề gì phải tới tối em mới nhìn thấy, người….. em thật sự không biết anh ta làm sao. Em mới học được một chút, ít lắm, thật đấy."

Anh Mèo bắt đầu toát mồ hôi: "Tiểu Thái, công trình ở ngoại thành đều đã ứng trước cho người ta rồi, công trình này anh kiếm được không nhiều, nếu cậu ta có chuyện gì….. nếu em có thể giúp thì giúp anh, sau này anh Mèo sẽ không quên ân tình của em."

Tần Thái cũng bắt đầu toát mồ hôi: "Anh Mèo…. Hay là anh cho em đi ngủ một lát nhé?"

Anh Mèo bắt đầu khó hiểu, Tần Thái vội vàng giải thích, "Để em nhập định rồi mới thấy rõ tình hình."

Lúc này anh Mèo mới gật đầu.

Tần Thái ngồi dựa vào tường ngủ thật, gần đây mệt quá, nên cô ngủ vừa ngon vừa say, lại còn khe khẽ gáy. Anh Mèo khóc không được cười chẳng xong.

Vừa ngủ, Tần Thái đã thấy mình đứng giữa nhà, không thấy ai, cô còn nhớ mình phải đi tìm anh chàng thợ điện, nên bắt đầu ngó xung quanh. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng nói phát từ trong một sợi dây điện, Tần Thái thất kinh, vội vàng vạch sợi dây ra xem, thấy người thợ điện biến thành lõi đồng của sợi dây.

Sau khi kéo người thợ điện ra, anh ta mới thở dốc kêu đau. Tần Thái đẩy anh ta một cái, "Mau quay về đi!"

Rồi giống như bị cuồng phong kéo, Tần Thái tỉnh dậy!

Khi tỉnh dậy, anh thợ điện đã ngồi đó, anh Mèo đang thì thầm với anh ta. Thấy Tần Thái tỉnh lại, anh ta vui mừng, "Anh Mèo, không ngờ thuộc hạ của anh còn có người giỏi như thế."

Anh Mèo cười khổ. Thì ra thợ điện đang nối dây, không biết tại sao thần trí lơ đễnh, người mơ mơ hồ hồ. Thấy trước mặt có một cái lỗ, vô thức chui vào, ai ngờ cái hố càng ngày càng hẹp, anh ta đành ôm chặt cây cột, không thể ra được nữa.

"Thật là thần kỳ! Tôi đang sợ, đột nhiên miệng hố lại xuất hiện, có người đẩy tôi một cái, nói mau quay về! Tôi mở mắt ra là nhìn thấy hai người!"

Anh Mèo hỏi Tần Thái đã có chuyện gì, Tần Thái không biết phải trả lời thế nào.

"Em chỉ lo tìm người, đâu biết chuyện gì đâu." Tần Thái xua tay, gần đây cô quá mệt, hơn nữa không khí ở công trường hỗn tạp, khiến khả năng cảm nhận của cô giảm nhiều so với hồi ở Bất Kì Các.

Người thợ điện thu dọn đồ rồi đi, anh ta không dám nhận việc ở căn nhà này nữa.

Anh Mèo thở hắt ra một hơi dài: Người không sao đã là may mắn rồi, nếu không chắc chắn anh ta sẽ rất thảm. Giờ anh ta bỗng trở nên rất kính trọng Tần Thái, "Em có bản lĩnh này, sao lại phải tới công trường chuyển gạch?"

Tần Thái không thể kể với anh ta rằng mình là tội phạm bỏ trốn khỏi Trật Tự, nên đành trả lời qua loa: "Giờ có bao nhiêu người tin vào chuyện này chứ, em chỉ là học trò thôi."

Anh Mèo vỗ vỗ vai cô: "Sau này cứ theo anh, chỉ cần anh có cháo húp, sẽ không để em đói."

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 20: Bùa Dầu

"Vậy công việc này có nên nhận nữa hay không?" Anh Mèo rất do dự, Tần Thái cũng không dám chắc, "Để tối nay em xem lại xem, bọn họ mua được căn nhà này cũng chẳng dễ dàng gì, nếu có thể được em vẫn mong họ sống yên ổn."

Anh Mèo hào phóng khoát tay, "Không cần đợi đến tối, em nhập định lại lần nữa được không?" Anh ta nhìn xung quanh, cũng thấy hơi run, "Hay là đổi chỗ khác?"

Tần Thái khẽ ngẩn ra, sau đó nhớ tới lời nói dối vừa rồi của mình, thấy rất buồn cười, "Anh Mèo, thực ra không phải em nhập định, em có âm nhãn, phải ngủ thì mới nhìn thấy."

Lúc này anh Mèo đâu cần biết cô có những thứ mắt gì, "Em chỉ cần ngủ thôi, mọi chuyện khác để anh lo!"

Tần Thái không khác sáo nữa, ngồi vào góc tường ngủ.

Bức tường xi măng màu xám, trống rỗng. Chẳng có gì cả. Sao lại thế chứ?

Tần Thái khom lưng chăm chú tìm, cuối cùng tìm thấy một chiếc răng ở chỗ gần với bếp. Cô lật qua lật lại mãi vẫn không hiểu: Hai việc này thì có liên quan gì đến nhau?

Sau khi Tần Thái tỉnh lại, anh Mèo đứng ở cửa, giống như chú chó canh nhà đang dỏng tai lên nghe ngóng. Tần Thái thấy hơi buồn cười, tự mình đi lấy một mũi khoan, quả nhiên tìm thấy một chiếc răng trong đống xi măng gần bếp.

Là răng người, hơi ngả vàng.

Sắc mặt anh Mèo trắng bệch: "Chính là…...vì cái này?"

Tần Thái gật đầu, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Anh Mèo bắt đầu toát mồ hôi lạnh, "Mấy năm trước khi xây nhà ở đây có chết một người, giàn giáo sập, người đó ngã từ độ cao hai mươi mét xuống, chết tại chỗ. Khi ấy dấu kĩ lắm, chỉ có những người trong ngành mới biết."

Tần Thái như hiểu ra: "Không tìm thấy hết thi thể, một cái răng của anh ta bị lẫn trong xi măng, sau đó xi măng lại lát nền nhà 602. Linh hồn của anh ta không thoát ra được, oan khí càng ngày càng nặng, nên mới thường xuyên tác oai tác quái."

Anh Mèo đưa tay áo lên quệt mồ hôi: "Tìm được cái răng rồi, có phải sẽ yên ổn không?"

Tần Thái gật đầu: "Cách dẫn hồn em biết, nhưng em không có công cụ…."

Thế mà cũng cần phải nói? Anh Mèo lập tức bảo cô viết ra những thứ cần thiết, rồi tự mình đi mua. Tần Thái rất hào hứng, có thể áp dụng những thứ học được để giúp người, rất có cảm giác thành công.

Đồ nhanh chóng được mua về, Tần Thái vẽ một lá bùa dẫn hồn, sau đó bọc chiếc răng vào trong tờ giấy đó: "Tìm đến ngôi mộ của người công nhân đó, chôn chiếc răng vào cùng, lúc ấy mọi chuyện sẽ yên ổn."

Thế này thì phải mất khá nhiều thời gian, vì chuyện xảy ra cũng khá lâu rồi, ai biết người đó được chôn ở chỗ nào. Tần Thái đành cất chiếc răng đi, hi vọng sẽ có ngày tìm ra ngôi mộ của người công nhân đã chết.

Anh Mèo vỗ vỗ vai cô: "Sau này chúng ta như anh em ruột rồi, đi, anh đưa em đi ăn cơm."

Làm nội thất đơn giản rất nhanh, chỉ hơn mười ngày nhà đã được giao lại cho chủ. Cả gia đình chủ nhà cầm tay anh Mèo nói lời cảm ơn không ngớt, anh Mèo bảo họ cảm ơn Tần Thái. Tần Thái suy nghĩ, sau đó quyết định không kể cho họ nghe chuyện chiếc răng.

Cô đột nhiên hiểu ra một điều.

Xong chuyện phủi áo ra đi, dấu kĩ công lao thành tích.

Sau chuyện này, địa vị của Tần Thái trong tổ xây dựng lên rất cao. Anh mèo không sai cô làm việc ở công trường nữa, mà cho cô quản lý nguyên vật liệu, phụ trách kho.

Tần Thái bỗng dưng được rảnh rỗi, cô bắt đầu có đủ thời gian để luyện công. Cô ít kinh nghiệm, thời gian vào nghề ngắn vậy mà đột nhiên lại được cất nhắc, khiến những người khác cảm thấy bất mãn.

Nhưng dù bọn họ nói gì, anh Mèo cũng không nghe lọt tai. Rồi bọn họ liên tưởng tới chuyện mấy hôm trước anh Mèo đưa cô đi trang trí nội thất nhà….. mấy ngày đó hai người đều dính chặt lấy nhau như hình với bóng….

Thế rồi tự dưng xuất hiện những lời đồn đại khó nghe.

Tần Thái dựa vào cái gì mà được thăng chức, coi như sự thật đã được phơi bày.

Quan hệ nam nữ ở công trường vốn đã hỗn loạn, chuyện này về cơ bản đã là gì. Có điều Tần THái nghe thím Phùng nói xong thì tức gần chết: Cái cuộc đời vớ vẩn này, những kẻ quan hệ lăng nhăng lại đi dị nghị người trong sạch!! Còn mắng cô là vô liêm sỉ nữa!

Những kẻ đứng trong vũng bùn lấm lem lúc nào cũng thích bàn tàn về những người sạch sẽ đứng trên cao, bởi vì họ đã xấu xa bẩn thỉu sẵn rồi, có hắt thêm vào chậu bùn lên người cũng chẳng thể bẩn thêm.

Cuộc sống của Tần Thái ở công trường bắt đầu tốt lên, thỉnh thoảng anh Mèo lại đưa cô ra ngoài ăn uống. Tần Thái cảm thấy ngại, đành cố gắng tận tâm hơn trong công việc được giao, những lúc rảnh rỗi thì đi gánh cát.

Đối với vị trí quản lý 'khống' của cô, người trong công trường thỉnh thoảng vẫn chế giễu: "Ái chà, để đấy bọn tôi gánh cho, tay cô non nớt cao quý thế, anh Mèo sao nỡ để cô chịu khổ."

Khả năng công kích của đám người đó kém xa so với dân ở trấn Chu Dương, Tần Thái bắt đầu không qua lại với họ nữa. Bình thường cũng thân thiết với thím Phùng hơn.

Sáng nay, công nhân vừa bắt đầu đi làm. Tần Thái bỗng hỏi: "Ai tuổi hổ?"

Đám công nhân vốn không phục cô, nên đời nào họ thèm quan tâm tới những lời cô nói? Mọi người vùi đầu vào làm việc. Tần Thái cuống lên: "Ai tuổi hổ thì về nghỉ tránh đi, hôm nay đừng làm nữa!"

Lời vừa dứt, mọi người đều phá lên cười, còn có kẻ lên tiếng đáp lại: "Chị Mèo, phạm vi quản lý của chị càng càng ngày càng rộng rồi đấy."

Dù sao Tần Thái cũng chỉ là một cô gái nhỏ, mặt cô lập tức đỏ bừng, đành đi tìm anh Mèo. Khi đó anh Mèo đang bàn chuyện với người của công ty xây dựng Hưng Hồng. Hưng Hồng là công ty lớn, bình thường các công trình của họ nhiều tới mức phải tìm thêm thầu phụ bên ngoài, nhờ vậy mà anh Mèo có mối làm ăn lâu dài.

Tần Thái vào cũng chẳng thèm nhìn sắc mặt ai, nói luôn: "Anh Mèo, anh bảo những người tuổi hổ về nghỉ đi, hôm nay đừng làm."

Trong phòng có ba người, hai người từ công ty Hưng Hồng đến để giám sát công trình, lúc này mọi người đều quay sang nhìn cô chằm chằm.

Anh Hồng xua tay: "Em nói với họ."

Tần Thái tức run người: "Không được đi!"

Anh Mèo cũng không đi được, bọn họ vừa cười vừa nói đi xuống lầu. Hai giám sát cảm thấy lạ: "Lão Mèo, chỗ cậu còn có quy….."

Chưa nói hết câu, có thứ gì đó chao từ trên không xuống.

Anh Mèo chạy ra cửa sổ cúi nhìn, bỗng thấy trước mắt tối sầm. Tần Thái giơ tay đỡ anh ta, vội vàng hạ giọng nói: "Có lẽ không chết đâu!"

Anh Mèo không tin, sắc mặt hai giám sát trắng bệch: "Rơi từ độ cao như thế xuống, phía dưới còn toàn gạch đá, không chết mới lạ."

Anh Mèo quáng quàng chạy xuống lầu, người kia đã được những công nhân khác kéo dậy.

Anh ta không chết thật! Đầu đập vào chỗ xi măng chưa trộn cát, miệng đầy xi măng. Có điều bị gẫy chân, lòi cả xương ra ngoài.

Thấy anh ta ngồi dậy, anh Mèo có cảm giác như chính mình vừa thoát chết. Những người xung quanh vội vàng giúp anh ta làm sạch mũi miệng, công trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Hai giám sát kia trong đầu lại đang nghĩ đến chuyện khác: Anh ta tuổi hổ sao?

Kết quả khi hỏi, đúng, anh ta tuổi hổ thật!

Anh Mèo bỏ mặc hai người giám sát, vội vàng đưa người đi bệnh viện, còn kéo cả Tần Thái theo. Tần Thái đành đi theo. Hai giám sát nhất định đòi đi cùng họ.

Người nhanh chóng nhập viện, bác sĩ đang chụp phim, nên mấy người bọn họ có thời gian bình tĩnh lại.

"Sao em biết người đó sẽ không chết?" Giám sát A hỏi với vẻ đầy tò mò.

"Sao em biết người tuổi hổ hôm nay sẽ có chuyện?" giám sát Ba cũng hỏi với giọng chờ đợi.

Tần Thái nhìn anh Mèo, muốn anh ta giải vây giúp mình, nhưng kết quả là, anh Mèo còn tò mò hơn ba người kia, cũng đang nhìn cô chờ đợi.

Cô thở dài: "Tối qua em nhìn thấy một con hổ bị ngã từ trên cao xuống, lôi kéo một lúc vẫn không giữ được. Người ở công trường em không quen hết, vì vậy em nghĩ có lẽ là người tuổi hổ muốn mượn hình tượng con giáp của mình để về báo cho em."

Hai giám sát kia chẳng buồn điều tra về tai nạn lao động ở công trường, kéo thẳng Tần Thái đi uống rượu. Anh Mèo khóc không được cười chẳng xong: "Hai anh, đợi tình hình người bị thương ổn định rồi hãy đưa em gái tôi đi được không?"

Tình hình của người bị thương cũng nhanh chóng được xác định, xương đầu gối chân phải vỡ vụn, tổn thương phần mềm ở lưng, không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cần chuẩn bị làm phẫu thuật chân.

Anh Mèo thở phào nhẹ nhõm: Khá nhiều người ở công trường đều là đồng hương của anh ta, nếu xảy ra chuyện, thì anh ta biết ăn nói thế nào với người nhà của họ?

Đang định đi nộp viện phí để làm phẫu thuật, thì đột nhiên thang máy chuyên dùng dành cho khu phòng bệnh Vip bật mở. Tần Thái quay đầu nhìn, bỗng cứng người lại.

Bệnh viện, là nơi người trong huyền môn thường xuyên ra vào. Sao cô lại không nghĩ đến chứ?

Đối phương mặc một chiếc áo sơ mi hoa văn màu đen, quần dài màu đen, khuôn mặt nhìn có những đường nét thân thiết giống Bạch Hà, nhưng vẻ mặt thì lạnh lùng.

Là Bạch Cập.

Hắn đẩy một ông già từ trong thang máy ra, Tần thái quay người chầm chậm bước, làm việc ở công trường khiến cô gầy đi nhiều, quần áo trên người vừa rách vừa bẩn, có lẽ Bạch Cập cũng không nhận ra cô.

Không được hoảng loạn. Cô vừa cố gắng ổn định tâm trạng vừa đi về phía nhà vệ sinh nữ. Đúng lúc này thì anh Mèo lại túm lấy Tần Thái: "Tiểu Thái, đó là Phương tổng của Hưng Hồng, đi, theo anh ra chào một câu."

Tần Thái không ngừng kêu khổ, đi tới trước mặt Phương tổng, anh Mèo cung kính chào hỏi ông ta. Tần Thái cũng đành gật đầu chào theo.

Ánh mắt Bạch Cập nhìn Tần Thái, lướt từ trên xuống dưới.

….. còn không nhận ra cô, thì e thị lực của Bạch Cập còn không bằng cả Lã Lương Bác.

Tần Thái mặt mày khổ sở, cô không thể quên được việc lần trước Bạch Cập đã bán cô lấy một nghìn vạn. Lần này nếu lại bị bán về Trật Tự, thì cái mạng này của cô không thể giữ nổi.

Bạch Cập chẳng hỏi gì, đẩy Phương tổng ra khỏi bệnh viện.

Nửa tiếng sau Bạch Cập quay lại, tìm tới Tần Thái, rồi đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Những vụ có thù lao từ mười vạn trở lên, nếu làm không được thì chuyển cho tôi, hoa hồng cho cô 10%."

Tần Thái kinh ngạc: "Anh không bán tôi nữa?"

Bạch Cập lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô có biết tại sao Trật Tự lại không cho phép tiên tri rời khỏi Bất Ki Các không?"

Tần Thái cũng thấy tò mò: "Tại sao?"

Bạch Cập lại không nói tiếp nữa: "Trật Tự không thể cho phép cô ra ngoài một mình, nếu cô xuất hiện, Trật Tự chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn. Nếu để người ta biết cô đang ở trong tay tôi, Trật Tự tất sẽ cho rằng tôi cũng biết bí mật gì đó. Tôi không muốn gặp phiền phức."

Tần Thái gật đầu, gừng quả nhiên càng già càng cay.

"Sư thúc, anh sống một mình, kiếm nhiều tiền như thế rút cuộc là để làm gì?" Tần Thái nói ra sự thắc mắc bấy lâu trong lòng của mình, Bạch Cập không trả lời quay người bỏ đi.

Tần Thái nhớ ra gì đó, đột nhiên kéo hắn ta lại: "Sư thúc, vỡ xương anh chữa được phải không?"

Khi Bạch Cập vào phòng bệnh, anh Mèo đang cho người bị thương uống nước. Các bác sĩ đang chuẩn bị để làm phẫu thuật, có điều xương đầu gối của anh ta nát vụn như tương, không có hi vọng phục hồi lại nguyên trạng.

Bạch Cập xoa xoa vết thương trên đầu gối của anh ta, rồi nghiêng đầu nói với anh Mèo: "Nữa bát dầu cải"

Anh Mèo bị Tần Thái làm cho cảm thấy mọi thứ thần thần đạo đạo, nhất thời chẳng dám nói gì, vội vàng đi mua một cân. Còn hỏi bằng giọng rất lấy lòng : "Đại sư, còn cần gì nữa không?"

Bạch Cập lạnh lùng đáp: "Cần yên tĩnh."

Anh Mèo sờ sờ mũi, mắt thì tóe lửa. Bạch Hà xoa dầu rat ay, vừa bóp bóp đầu gối cho người bị thương vừa lẩm nhẩm niệm chú, khoảng hơn mười phút sau, anh ta dừng tay.

Tần Thái vội vàng đưa khăn tay cho anh ta, lau tay xong, quay sang nhìn ánh mắt đầy sùng kính của anh Mèo, chỉ ném lại mấy từ: "Mười hai giờ trưa mai, mười hai vạn."

Bác sĩ đẩy cửa bước vào, thấy chân người bị thương bôi đầy dầu cải, lại nhìn Bạch Cập, tức giận quát: "Đúng là trò mê tín dị đoan phong kiến!"

Bọn họ bị giáo huấn một hồi tối tăm mặt mũi, Tần Thái vẫn tin Bạch Cập, bèn thương lượng với anh Mèo: "Để mai hẵng nộp tiền phẫu thuật."

Đương nhiên anh Mèo đồng ý, lấy cơ đi gom tiền viện phí chạy mất tăm mất hút.

Sáng hôm sau, bệnh nhân xuất viện. Anh công nhân này khi xuất viện đã đi được bằng chân của mình, hành động còn nhanh hơn khỉ.

Anh Mèo nhìn bác sĩ tới kiểm tra phòng bệnh nói: "Bác sĩ bảo đây là trò mê tín dị đoan."

Vị bác sĩ bất lực xua tay: "Là cạnh tranh nghề nghiệp thôi. Làm nghề này một trăm người thì có tới chín tám tên lừa đảo, chúng tôi cũng vì muốn tốt cho dân. Hơn nữa, nếu bọn họ no thì bác sĩ trong bệnh viện này đói hết. Bình thường nhìn thấy loại người này là chúng tôi đánh đuổi ra ngoài ngay."

Tần Thái rụt cổ: "Vậy tại sao bác sĩ không đánh anh ta?"

Bác sĩ đẩy đẩy gọng kính trên mũi, hít một hơi thật sâu, rồi mới đáp bằng giọng vô cùng khổ sở: "Chúng tôi không đánh lại được anh ta…."

Anh Mèo đang cảm thán về sự thần kỳ mà Bạch Cập tạo ra, còn Tần Thái lại nhớ đến nửa bát dầu cải. Anh ta dùng bùa dầu.

Nhưng sư phụ nói, bùa dầu là một loại tà pháp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 21: Thế Mới Là Cuộc Sống

Ngày hôm sau, Tần Thái vừa tỉnh dậy đã cảm thấy không khí có gì đó rất lạ.

Đám công nhân trong công trường đều nhìn cô, ánh mắt không còn khinh miệt coi thường như ngày thường nữa, mà là tò mò. Theo thói quen cô vào kho, thấy anh Mèo đã đứng đó đợi từ bao giờ. Bên cạnh anh mèo là một người đàn ông mặc comple đi giầy da.

Thấy cô tới, anh Mèo cười rất miễn cưỡng: "Tiểu Thái, đây là anh Chu, là người của công ty Hưng Hồng."

Anh Chu cười khá khách sáo, đưa cho Tần Thái một tấm danh thiếp. Tần Thái cũng cười, nhưng chẳng cảm thấy gì: "Anh Mèo, em làm việc đây."

Anh Mèo kéo cô sang một bên, lúc này mới hạ giọng nói: "Nha đầu ngốc, em không nhận ra à, bên công ty Hưng Hồng muốn đưa em qua đó làm."

Làm việc ở công trường, phàm những ông chủ là người có chút hiểu biết sẽ nuôi một hoặc thậm chí là vài người hiểu về âm dương ngũ hành, để họ tính toán thời gian khai công, thời gian hoàn công và cả giờ tốt giờ xấu gì gì đó nữa. Thỉnh thoảng đào phải thứ không nên đào, họ sẽ lập tức ra mặt cúng bái hoặc chấn đất.a

Nhưng đúng như bác sĩ đã nói, nghề này, một trăm người thì có tới chín mươi tám kẻ lừa đảo.

Người trong huyền môn, luôn giữ gìn tam phẩm, thượng phẩm là vấn đạo, trung phẩm là tu thân, hạ phẩm là dùng phép thuật. Đại đa số những kẻ đang làm ăn ngoài thị trường ngay cả hạ phẩm cũng không xứng đáng, mà cho dù có những người như thế, thì rất hiếm khi gặp được họ. Lần trước hai vị giám sát công trường A và B quay về đã thêm mắm dặm muối báo cáo lên cấp trên.

Khi đó đầu óc Tần Thái vẫn không được linh hoạt cho lắm, chỉ nhận anh Mèo là chủ: "Em chỉ làm với anh, không đi đâu cả."

Anh Mèo tưởng mình nghe nhầm, "Đấy là Hưng Hồng, con bé ngốc này, là cây đa cây đề trong ngành xây dựng đấy. Mặc dù chỉ là công ty con, nhưng.."

Tần Thái chỉ một mực lắc đầu, "Em không đi."

Người họ Chu kia nhìn nhìn Tần Thái, chậm rãi nói: "Em gái, đừng có cứng nhắc như thế. Em muốn bao nhiêu tiền, cứ nói, chúng ta có thể thương lượng. Hơn nữa tới đó, cũng là cách để em giúp anh mèo móc nối quan hệ, có lợi cho sự phát triển sau này của anh Mèo."

Tần Thái chẳng chịu nghe gì cả, chỉ lắc đầu: "Không đi, dù thế nào em cũng không đi."

Anh Mèo cảm động vô cùng, Tần Thái có chút xấu hổ, cô không muốn tới Hưng Hồng, một phần là vì cô cảm kích anh Mèo, phần khác là cô thật sự không thể đi: Ở một nơi có quy mô như Hưng Hồng, nhiều người nhiều tai mắt. Cô muốn tránh người của Trật Tự!

Từ đó về sau, anh Mèo thật sự coi Tần Thái như em gái mình. Anh ta đặc biệt cho dựng một cái lều để Tần Thái ở một mình, còn đánh thêm một bộ chìa khóa văn phòng cho Tần Thái.

Tần Thái tưởng mình phải phụ trách việc quét dọn văn phòng cho anh ta, thế là mỗi sáng sớm cô bèn dọn dẹp quét tước nơi đó sạch sẽ.

Công trình tiến triển thuận buồm xuôi gió, chẳng mấy chốc đã có thể nghiệm thu, tâm trạng anh Mèo khá tốt, ngày nào cũng huýt sáo ngân nga hát.

Tối hôm nay, Tần Thái đang 'luyện công', đột nhiên cảm giác như quay trở lại quê nhà, thấy Tần Lão Nhị đứng ngoài sân, da trên mặt nhăn nheo lại thành một đống, đầu tóc bạc trắng. Xung quanh có một đám người đứng xem náo nhiệt.

Tần Thái trong lòng thất kinh, đi tới hỏi: "Sao thế?"

Không biết là ai trả lời: "Họ lấy thận của ông ta đi rồi."

Tần Thái cúi đầu nhìn, thấy trên lưng cha có một cái lỗ thủng to đùng, cô sợ hãi giật mình bừng tỉnh.

Ở nhà có lẽ xảy ra chuyện rồi, Tần Thái thấp thỏm bất an, mặc dù cô vẫn luôn thấy giận vì Tần Lão Nhị tham tiền, nhưng ông ta cũng nuôi cô mười lăm năm, cho ăn cho mặc còn cho học hành, tình cảm cha con cũng vẫn có.

Phải hỏi xem sao.

Tần Thái suy nghĩ rất nụng, cuối cùng nhờ anh Mèo giả làm anh họ gọi điện về nhà. Nhà họ Tần chưa lắp điện thoại, nên phải gọi tới nhà hàng xóm, nhà hàng xóm mới gọi bà Tần sang nghe.

Tần Thái đúng là có một ông anh họ xa, có diều đã chuyển vào thành phố sống từ lâu rồi, và cũng nhiều năm không qua lại.

Sau khi bà Tần sang nghe điện, anh Mèo hỏi kĩ tình hình gia đình Tần Thái, sau đó nhìn Tần Thái một cái, rồi lại an ủi bà Tần vài câu xong mới cúp máy.

Anh Mèo mở loa ngoài, Tần Thái vẫn ngồi bên cạnh lắng nghe hai người nói chuyện, cúi đầu cụp mắt, không biết là đang nghĩ gì.

Tần Lão Nhi bị mắc chứng nhiễm độc đường niệu, nhà vừa xây nhà, đang lúc căng thẳng, vào nằm viện một lần mà như bị bão lũ càn quét vậy.

*Chứng nhiễm độc đường niệu là suy yếu chức năng thận mãn tính, phát triển đến gia đoạn cuối.*

Giờ xuất viện về, hàng tháng lọc máu mất hơn hai vạn tệ. Nếu như phải thay thận, cho dù có tìm được quả thận phù hợp cũng phải tốn hai mươi ạn tiền phẫu thuật.

Giờ căn nhà vừa tu sửa xong chuẩn bị rao bán, nhưng ở quê, những người có tiền để mua nhà không nhiều. Bán rẻ thì không giải quyết được vấn đề tài chính trước mắt.

Tần Thái lặng lẽ tính toán, bản thân cô mới tới đây làm chưa đến ba tháng, tháng đầu tiên được chín trăm tệ, tháng thứ hai là một nghìn hai trăm tệ, tiền công tháng này chưa lĩnh. Lần trước Bạch Hà lấy tiền của Lã Liệt Thạch đưa cho cô, ngoài việc mua những vật phẩm thường ngày cô chưa tiêu gì đến, tất cả vẫn giữ ở đây.

Nhưng tính đi tính lại cũng chỉ được chưa đến bảy nghìn tệ.

Hai mươi vạn, lấy ở đâu ra bây giờ?

Anh Mèo nhìn cô mãi, "Tiểu Thái, hai mươi vạn đối với anh cũng không phải là nhiều. Đợi công trình quyết toán xong, anh sẽ gom cho em."

Tần Thái lắc đầu, "Anh mèo, để em nghĩ đã."

Không thể vay, bởi vì cô biết mình trả không nổi.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách.

Tần Thái xin anh Mèo nghỉ ba ngày phép, đến ga tàu của thành phố Tam Họa. Trật Tự không công khai truy nã cô, cũng không công bố ảnh và thân phận của cô: chuyện này trong Trật Tự, cũng chỉ những người trong nhóm cán bộ cao cấp mới biết.

Tần Thái đi đi lại lại mấy vòng ở ga, rồi lại tìm đến nhà trọ lần trước.

Cô bỏ ra hai mươi lăm tệ thuê một căn phòng trên tầng hai, thuê phòng xong chỉ ở hai tiếng rồi trả phòng ngay.

Sau khi trả phòng, Tần Thái đứng trước mặt một quầy xem bói.

"Ông có muốn kiếm tiền không?" Tần Thái hỏi như vậy.

Người đàn ông đó vẫn luôn bán tín bán nghi, bởi vì dù sao trông cô cũng quá trẻ, hơn nữa cách ăn vận trang điểm, thực sự chẳng có chút khí chất nào của cao nhân ngoại thế.

Nhưng mười vạn tệ, đây là một số tiền không nhỏ.

Người đàn ông đó mấy hôm nay cứ loanh quanh bên ngoài quán trọ không đi.

Việc làm ăn của quán trọ bắt đầu đi xuống, gần đây giọng bà chủ mắng chửi người làm không còn lớn như trước nữa. Người đàn ông kia trong lòng do dự, nhưng lại nghĩ ngay đến mười vạn tệ. Ông ta mặc áo choàng của đạo sĩ, tay ầm cờ âm dương bước vào quán. Bà chủ cúi đầu cắm cúi ghi chép: "Muốn ở một đêm bao nhiêu tiền?"

Người đàn ông thấp thỏm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ đạo mạo của cao nhân, "Bà chủ, quán trọ này của bà.. không ổn."

Ai ngờ, bà chủ vốn có thái độ lãnh đạm vừa nghe câu này lập tức ngẩng phắt đầu lên, "Nói bậy bạ gì thế?"

Người đàn ông kia từng đi khắp nơi xem tướng đoán mệnh, việc ông ta làm thành thạo nhất chính là thẩm giọng nói và quan sát sắc mặt. Thấy bộ dạng của bà chủ quán thì giật mình đánh thót một cái, lẽ nào có chuyện đó thật sao? Trong lòng ông ta càng thêm tự tin, cười phá lên ha hả: "Lão hủ nói bậy rồi, hai mươi lăm tệ một tối."

Bà chủ ngập ngừng định nói gì lại thôi, vẫn vào sổ để ông ta lên lầu ở.

Ga tàu hỏa xưa nay người qua người lại, vô cùng náo nhiệt. Nhưng buổi tối, người đàn ông kia nghe lời Tần Thái đi xuống nhà rót bát nước nóng, phát hiện trong quán trọ yên tĩnh lạ thường.

Bên ngoài người đông nườm nượp, bên trong lại tĩnh lặng nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Bà chủ thấy ông ta thì như nhìn thấy ma: "Ôngông chưa ngủ?"

Lòng bàn tay người đàn ông liên tục rịn mồ hôi, nhưng ngoài mặt lại lập tức trấn tĩnh lại ngay: "Lão hủ thấy khát, ha ha, bà chủ, cho bát nước."

Bà chủ đột nhiên đổi sang vẻ mặt bợ đỡ: "Tiên sinh, ngài nhất định là cao nhân."

Người đàn ông cười đầy vẻ thâm sâu khó dò: "Không dám không dám, lão hủ chẳng qua kiếm sống bằng nghề xem tướng đoán mệnh, chẳng có bản lĩnh nào khác."

Ông ta càng đây đẩy từ chối, bà chủ càng tỏ vẻ cung kính, mời ông ta vào trong ngồi. Ông ta lại biết ăn nói, chẳng mấy chốc đã lôi hết những chiêu xem tướng đoán số ra, khiến bà chủ quán trọ nghe mà xây xẩm mặt mày, ong ong đầu óc, lập tức coi ông ta như thần tiên giáng trần.

Thì ra quán trọ này của bà chủ gần đây có vấn đề thật. Những người khách trong quán hễ qua giờ tí là gọi thế nào cũng không dậy. Nếu không phải tim vẫn đập và vẫn thở đều thì bà ta còn tưởng họ đã chết rồi.

Và cứ hơn bốn giờ, là những người khách đó lại tự động tỉnh dậy. Vì vậy mà những người bị lỡ tàu ngày một nhiều, quán trọ cũng bị đồn đại là có ma. Từ đó khách không dám đến thuê phòng khiến công việc làm ăn ngày một đi xuống.

Người đàn ông xem bói kia vờ không nhận thấy, làm như vô tình nhắc đến tình hình trong quán trọ của bà chủ: "Thật khó nhỉ. thứ dám làm loạn ở ngay ga tàu, thì rất nguy hiểm."

Bà chủ suýt nữa bật khóc, buông lời dỗ dành người xem bói. Lúc này ông ta mới bối rối xua tay, "Không phải lão hủ không muốn giúp bà, chỉ là vợ chồng bà vốn thường làm những việc tổn hại âm đức. Mấy năm gần đây lấy trộm bao nhiêu tiền, trong lòng bà có tính toán được không? Âm đức bị tổn thất hết rồi thì phải làm thế nào? Chỉ để lại hoàn tai họa cho con cháu thôi."

Bà chủ quán trọ chỉ còn thiếu nước quỳ xuống, người đàn ông vội đỡ bà ta dậy: "Thế này đi, mấy năm nay bà tích được bao nhiêu tiền thất đức, lão hủ cũng coi như giúp hai vợ chồng bà hóa giải tai ương."

Nghe nói phải mất tiền, bà ta vẫn do dự: Sống ở một nơi cá rồng lẫn lộn thế này, chuyện gì mà bà ta chưa gặp?

Người đàn ông thấy thế, không nói nhiều nữa, đứng dậy định đi: "Nếu bà không tin, lão hủ cũng không ép."

Bà ta vội kéo lại: "Chỉ cần bỏ tiền ra, thì sẽ không có chuyện gì nữa chứ?"

Ông ta nhanh chóng túm ngay lấy cơ hội: "Nếu hôm nay không hóa giải, chỉ e không chỉ trong quán trọ có chuyện. Đến khi ấy cho dù cả hai vợ chồng bà rời khỏi đây, cũng không thoát được."

Người đàn bà suy nghĩ, bà ta vẫn còn băn khoăn: "Vậy tiên sinh, tôi phải nói trước, tôi đưa tiền cho ông rồi ông không được bỏ đi ngay, đến khi nào quán trọ bình an vô sự, ông mới được đi."

Ông ta suy nghĩ, chuyện này không khó, cùng lắm là nếu không thành công thì không thu tiền là được. Ông ta đồng ý ngay.

Buổi tối vẫn ở trong quán trọ, ông ta làm theo lời Tần Thái, đi lên căn phòng ở bên tay trái trên tầng bốn, tìm thấy một lá bùa màu vàng rất nhỏ được giấu dưới sàn gỗ ở mé bắc.

Ông ta cũng có chút am hiểu phong thủy, biết vị trí chính Bắc của căn phòng này là vị trí ngũ hoàng đại sát, sao ngũ hoàng là sao rất hung hại, chuyên đem đến bệnh tật, tại nạn, thương vong vân vân.

*Vị trí ngũ hoàng đại sát: Trong học thuyết phong thủy, sao ngũ hoàng hay còn được gọi là ngũ hoàng đại sát, chính quan sát, mậu kỷ sát là sao rất hung hại, chuyên đem đến sự bất an, dịch bệnh, tai nạn, hao tài tốn của, thương tổn nhân đinh*

Nhưng ga tàu vốn là nơi có dương khí rất nặng, rút cuộc là thứ gì mà sát khí lại nặng như thế?

Ông ta cả ngày chỉ biết lừa thần dối quỷ, nhưng hành động khá cẩn trọng, không giám thò tay ra chạm vào lá bùa. Vẫn làm theo lời Tần Thái, dùng giấy đỏ gói lá bùa lại, thận trọng đút vào túi.

Tối đó, mọi việc trong quán trọ trở lại bình thường, không còn tình trạng khách trọ bị gọi không dậy nữa.

Người đàn ông sợ bà chủ quán trọ quỵt tiền, nhưng bà chủ lại rất thoải mái, lập tức đưa túi tiền. Người đàn ông đếm, ba mươi vạn, không thừa một tờ cũng không thiếu một tờ.

Người đàn ông này họ Thanh, mọi người thường gọi là Thanh mù. Nhưng ông ta không phải người mù, chỉ là bình thường hay đeo kính đen vờ làm người mùa đi lừa gạt lòng thương hại của mọi người mà thôi. giờ có ba mươi vạn trong tay, cả đời ông ta cũng chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như thế bao giờ, đương nhiên là nảy lòng tham.

Chi bằng cầm số tiền này bỏ trốn?!

Ba mươi vạn, đi đâu mà không được chứ?

Hà tất phải chia cho con nhỏ kia?

Ông ta chạy thẳng ra ga tàu, vừa vào cửa bán vé, đã thấy người con gái mặc áo nâu đứng đợi mình. Đột nhiên ông ta đỏ mặt vì ngượng ngùng. Tần Thái biết muốn đối phó với loại người này phải cứng rắn, vì vậy mặt cô lạnh như băng: "Đừng cầm thứ tiền không nên lấy."

Nếu là người khác, một cô gái bé nhỏ thế này, Thanh mù chắc chắn sẽ không sợ. Nhưng đối với Tần Thái, ông ta vẫn không dám ra tay. Cô gái dám vạch kế hoạch này, chắc chắn ít nhiều cũng có bản lĩnh.

Ông ta toét miệng cười: "Hê hê, đang định mang tiền tới cho cô, hê hê."

Tần Thai chỉ lấy hai mươn vạn của mình, để lại cho ông ta mười vạn. Cầm tiên xong quay người đi luôn.

Thanh mù không cam tâm để 'thần tài' cứ vậy mà bỏ đi, vội vàng chạy đuổi theo. Tần Thái cũng nhanh chóng biến mất, chạy thẳng tới ngân hàng.

Hai mươi vạn nhanh chóng được gửi về nhà trên danh nghĩa của anh họ, được gửi cùng số tiền đó đi, còn là nhận thức của cô dành cho thế giới này.

Thế mới là cuộc sống chứ, cạm bẫy khắp nơi, và tiền vàng cũng khắp nẻo.

Có điều xem bạn có dám giơ tay ra nhặt lấy hay không mà thôi.

Cô quay người đi về công trường, chẳng thấy mình sai ở đâu cả. Đối phương không phải người tốt, Bạch Hà nói người xấu sẽ bị trời trừng phạt. Nhưng ông trời bận rộn thế kia, tạm thời không có thời gian để trừng phạt bà ta, cô bèn làm việc ấy thay trời, có gì sai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 22: Thận

Thanh mù nhiều năm lăn lộn ngoài đời, tham lam nhưng cũng thông minh. Ông ta đi theo sau Tần Thái, lén lút tìm hiểu xem cô đi đâu.

Bên ngoài công trường, Thanh mùi hỏi thăm một người công nhân, biết Tần Thái làm thủ kho cho công trường của Lí Diệu. Lí Diệu chính là anh Mèo, bởi vì chữ Diệu đọc giống tiếng mèo kêu, nên mọi người trêu gọi anh là anh Mèo.

Diệu: Đọc là miao, tiếng mèo kêu cũng đọc là miao.

Buổi tối, Tần Thái đang khóa cửa kho, Thanh mù bèn mò đến. Vừa thấy ông ta, Tần Thái lập tức tỏ ra cảnh giác, "Ông đến đây làm gì?"

Thanh mù vội vàng giải thích, "Thái tiểu thư (Ông ta nghe ngóng được ở đây người ta gọi Tần Thái là Thái Cầm), đừng hiểu lầm, tôi có ý tốt, ý tốt. Tôi biết một người này giàu lắm, muốn chúng ta cùng kết hợp tới xoắn của hắn một khoản." ông ta hạ thấp giọng, "Thái tiểu thư, cô có bản lĩnh, hà tất phải náu mình ở cái nơi như thế này."

Tần Thái lạnh nhạt đáp: "Tôi không có hứng, ông đi đi."

Thanh mù dầu chịu, da mặt ông ta dày hơn cả tường thành, cứ túm lấy Tần Thái thuyết phục, Tần Thái đẩy đẩy kéo kéo mãi phát chán, đành phải nói dối để gạt ông ta: "Thứ này phải cách một thời gian mới có thể phát huy tác dụng, ông về trước đi, tới lúc đó tôi sẽ đi tìm ông."

Lúc này Thanh mù mới chịu nuối tiếc ra về.

Không khí ngày một nóng bức, buổi tối, anh Mèo đưa Tần Thái vào thành phố Tam Họa, ăn chân lợn hầm ở quán, lại gọi thêm mấy xiên thịt nướng, thêm bia ướp lạnh, ăn thật sảng khoái.

Hai người đang ăn cơm, đột nhiên di động của anh Mèo đổ chuông. Anh Mèo nhìn Tần Thái một cái rồi mới bắt máy. Vẫn để loa ngoài.

Tần Thái nghe giọng nói thì giật mình, là bà Tần, Chu Bích Hoa.

"Tử Dương à, tiền của cháu dì nhận được rồi, thật quý vì cháu vẫn còn nhớ tới dì. Haizz, trong nhà xảy ra chuyện như thế, không biết bao giờ mới trả cho cháu được." Người anh họ xa đó của Tần Thái tên là Tạ Tử Dương, Tần Thái cảm thấy người cứng đờ.

Anh Mèo lại nhìn Tần Thái lần nữa, sau đó mới nhẹ nhàng đáp: "Dì à, tiền nhận được là tốt rồi. Dì hãy đưa chú đi khám bệnh đã."

"Ừ, đợi bao giờ có thận phù hợp sẽ làm phẫu thuật cho ông ấy. Cảm ơn cháu, khiến cháu phải lo lắng rồi."

Anh Mèo tiếp tục khách sáo với bà Tần một lúc, cuối cùng cúp máy. Vẻ mặt anh Mèo bỗng trở nên nghiêm túc, hỏi: "Em lấy đâu ra tiền?"

Tần Thái vùi đầu vào ăn bún, mở miệng nói dối: "Lần trước ở bệnh viện, người đẩy xe lăn cho Phương tổng đó, là sư thúc của em. Em mượn tiền từ chỗ anh ta."

Tần Thái nói vậy anh Mèo tin, bởi anh ta có ấn tượng khá sâu sắc với người đàn ông ấy. Hai mươi vạn chắc không phải là vấn đề lớn.

"Tại sao em không vay anh?" Câu này hỏi khá nhỏ, nhưng Tần Thái vẫn nghe thấy. Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh Mèo, đột nhiên đỏ mặt, "Anh Mèo….em sợ….em không trả được."

Anh Mèo cũng đỏ mặt, anh ta là một người đàn ông thô lỗ, người trên công trường hiểu không nhiều, nhưng trọng tình trọng nghĩa: "Tiểu Thái, vị sư thúc đó của em…..anh không biết nói thế nào, nhưng anh thật lòng coi em như người nhà, số tiền đó anh trả giúp em."

Anh ta lăn lộn ngoài đời, nên con mắt nhìn người cũng sắc hơn Tần Thái. Trên người Bạch Cập ám mùi tà khí, anh ta lo lắng khi thấy Tần Thái thân thiết quá với Bạch Cập.

Tần Thái lắc đầu, "Anh Mèo, em…."

Anh Mèo vặn tay, hồi lâu mới nói: "Em gái, mặc dù thời gian tiếp xúc hơi ngắn, nhưng anh là người thế nào, em chắc cũng biết. Anh không biết tại sao em không về nhà, nhưng nếu em không chê anh, hay là chúng ta…..."

Mặt Tần Thái còn đỏ hơn vỏ tôm luộc, "Anh Mèo, em…..em có bạn trai rồi."

Anh Mèo sững lại, sau đó bèn tự giang tay vả vào mồm mình một cái, "Xem anh ăn nói linh tinh rồi, không sao, anh vẫn là an hem. Nào, uống với anh một ly."

Lần đầu tiên Tần Thái uống rượu, nói thật, mùi vị thật không ngon chút nào. Không biết tại sao lại nhiều người thích đến vậy.

Tần Thái uống nửa non, anh Mèo uống hail on. Anh ta là dân làm ăn, nên tửu lượng khá tốt, có điều đi cùng Tần Thái, anh ta cũng không dám uống nhiều.

Chỉ chút bia đó, mà mặt Tần Thái đã đỏ bừng bừng như quả táo mùa thu. Anh Mèo gắp thịt vào bát cho cô, đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng.

Đôi khi, say vì sắc còn mạnh hơn say vì rượu.

Ăn cơm xong, Tần Thái ngồi xe của anh Mèo về công trường. Tối tháng tám, trăng vừa sáng vừa tròn. Xe trên đường rất ít, ánh trăng trải mặt đường.

"Em gái, người bạn trai của em….. chắc chắn là đọc nhiều sách lắm phải không?" Anh Mèo cười ngờ nghệch. Tần Thái mím môi, hình ảnh Lã Lương Bác ngồi đọc sách trên tầng chín của tòa nhà số 6 in đậm trong đầu cô: "Ừm, anh ấy biết không ít, cũng thích đọc sách."

Anh Mèo gãi gãi đầu, "Đọc nhiều sách tốt, giỏi hơn kẻ thô lỗ là anh."

Tần Thái mỉm cười, "Lại nói linh tinh."

"Em ra ngoài đi làm, là vì muốn nuôi cậu ta học à?" lần đầu tiên anh Mèo thử tìm hiểu chuyện gia đình cô, nhưng Tần Thái không thể nói thật: "Không phải….. anh ấy đi học rồi, cha mẹ em muốn em lấy chồng, vì vậy em mới bỏ đi."

Cô lại nói dối, nhưng anh Mèo không hề nghi ngờ: Kiều đoạn này quả thật quá đau khổ. "Ừ, vậy thì hãy cố gắng làm việc, đợi sau này tiết kiệm được tiền, thì cậu ta cũng tốt nghiệp. Bọn em có thể ở bên nhau."

Tần Thái gật mạnh đầu. Nhất định là sẽ ở bên nhau. Cô nhớ đến giấc mơ hồi đầu mới đến Trật Tự. Xung quanh là sóng biển dập dìu, dưới ánh mặt trời ấm áp, họ ôm nhau rất chặt.

Cảm giác ngọt ngào len lỏi vào tim, chỉ cần còn sống, chỉ cần chờ đợi.

Nhất định là sẽ có kết cục như thế.

Lương Bác, anh có khỏe không?

Anh Mèo liên tục giúp Tần Thái quan tâm chuyện gia đình, nguyên nhân của căn bệnh của Tần Lão Nhị là do chức năng thận suy yếu, còn bây giờ, căn bản không thể đợi để tìm được nguồn thận thích hợp. Cấy ghép cơ quan nội tạng, vấn đề khó nhất không phải phẫu thuật, mà là nguồn cung cấp nội tạng.

Anh Mèo nhìn nhìn Tần Thái, cuối cùng cũng đưa ra ý kiến cho bà Tần: "Dì à, nội tạng để cấy ghép tốt nhất vẫn nên dùng của người thân có quan hệ trực hệ, như thế mới không dễ bị đào thải."

Tần Thái nghe thấy tiếng bà Tần khóc, anh ba Tần Tiểu Vinh đang học trung học, sắp tốt nghiệp rồi, không ai dám nói cho anh ba Tần Thái biết chuyện Tần Lão Nhị bị nhiễm độc đường niệu. Em năm Tiểu Quý mới mười tuổi. Chị cả, chị hai đều xuất giá cả rồi, nhà chồng họ sao chịu đồng ý để họ cho cha

mình một quả thận?

Tần Thái hít một hơi thật sâu.

Buổi tối, Thanh mù lại đến tìm Tần Thái. Tần Thái đột nhiên hỏi ông ta: "Trong chợ đen một quả thận bao nhiêu tiền?"

Thanh mù tỏ vẻ đắc ý, "Cô hỏi đúng người rồi, một quả thận từ tám đến mười lăm vạn, có điều có những chỗ chỉ cần năm vạn, hơn nữa không cần phẫu thuật, đảm bảo thành công."

Tần Thái quay đầu đi, Thanh mùi thần thần bí bí: "Có cần tôi đưa cô đi không?"

Tần Thái đi theo Thanh mù tới một nơi, khu chung cư, xung quanh ngay cả tấm biển đề tên chủ đầu tư cũng không có. Thanh mù dẫn cô lên tầng bốn rồi dừng lại, bên ngoài là hai chữ viết trên tờ giấy A4: Thông Dương.

Thanh mù gõ cửa, bên trong có người thò đầu ra. Nhìn thấy ông ta, lúc này mới chịu để hai người vào phòng.

Bên ngoài và bên trong khác nhau một trời một vực, ở giữa thờ một nhân vật dâu tóc dài thượt, không nhận ra là tổ sư của nghề nào. Bên phải bố trí một chiếc bàn gỗ, miếng vải đỏ sau bàn treo những tấm thẻ nhỏ bằng sứ trắng, trên đó viết một danh mục nhưng từ như âm trạch, dương trạch, phong thủy địa lý, bệnh tật, kiện cáo vân vân.

Trên bàn có một tấm kính, dưới tấm kính là bảng giá.

Trên tường, treo một bức tranh của Thái thượng lão quân. Hai bên có hai hai câu đối, triện cổ. Bên trái là: Thế sự quốc sự thính thiên, bên phải là: Nhữ thân nhữ mệnh do ngã.

Dịch nghĩa: Chuyện thế gian chuyện nước nhà nghe theo trời. Chuyện liên quan tới bản thân, số mệnh thì do mình.

Tần Thái bất giác thở dài một tiếng.

Phía dưới là một chiếc bàn thờ bằng gỗ hồng mộc, trên bàn thờ đặt một lư hương bằng đồng xanh, các họa tiết khắc trên thân đã mờ, bên trên khói hương nghi ngút. Hai bên đặt hai bình sứ Thanh Hoa, chỉ có điều Tần Thái không biết là đồ giả hay đồ thật.

Người tiếp đón mời họ ngồi xuống, pha trà rồi hỏi họ tới có việc gì. Thanh mù nói là khám bệnh, đối phương bèn đưa một tấm thẻ bài bằng sứ nhỏ viết bệnh tật cho ông ta, sau đó đăng ký họ tên, tuổi, ngày tháng năm sinh, số điện thoại….

Lúc viết ra ngày tháng năm sinh của mình, Tần Thái rất thận trọng.

Giống như việc ai cũng có họ tên,s ngày tháng năm sinh chính là một kiểu họ tên khác của hồn phách. Muốn tìm một cuốn sách, phải tra số hiệu. Còn muốn tìm một hồn phách, thì điều đầu tiên là phải có ngày tháng năm sinh giờ sinh của hồn phách ấy.

Nếu biết được ngày giờ sinh của một người, thì cho dù là thầy phù thủy sơ cấp mới nhập môn cũng có thể dễ dàng khiến một người đang bình thường phải chết được.

Nhưng quy định ở đây vô cùng kỳ quái, tất cả những người tới đăng kí đều phải viết ngày giờ sinh của mình. Tần Thái viết năm sinh, tháng sinh, ngày sinh, nhưng giờ thì cô điền tùy tiện là giờ dậu.

Nếu là người hiểu biết về mệnh lí, thì rất dễ để biết tháng sinh năm sinh của một người, nhưng ngày và giờ thì nói sẽ không chuẩn.

Muốn lấy số mất ba trăm tệ, Tần Thái sót ruột, nhưng vẫn chi. Xếp hàng tới tận ba giờ chiều, cuối cùng cũng đến lượt.

Tần Thái vừa vào, đã cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Bên trong có một gian phòng nhỏ, Trên giá gỗ bày chật hình nhân. Có cái khắc bằng gỗ, cái nặn bằng đất, đủ mọi nguyên liệu.

Trước chiếc bàn bằng gỗ Hồng mộc, một người hói nửa đầu, nhìn khoảng hơn sáu mươi tuổi. Lúc này đang dùng vải trắng lau tay. Thanh mù vội vàng đưa tấm thẻ bài bằng sứ trắng cho ông ta.

Người đó quan sát Tần Thái từ trên xuống dưới, sắc mặt càng ngày càng kỳ quái. Ngươi này vô cùng thần kỳ, không cần cô nói mục đích tới đây của mình là gì, ông ta vẫn biết bệnh tình.

Lúc này ông ta chỉ quan sát Tần Thái, không nói gì.

Tần Thái đột nhiên hiểu ra, có lẽ ông ta cũng có âm nhãn, học được chút bản lĩnh nhìn trộm. Nhưng tại sao ông ta không nói?

"Có thể cho phép tôi xem chỉ tay của tiểu cô nương này không?" giọng ông ta cứ như quện bùn, nghe nhão nhoét và già nua. Tần Thái hơi do dự, ông ta bổ sung thêm một câu: "Miễn phí."

Tần Thái giơ tay ra, đột nhiên nhìn thấy hình nhân trên giá gỗ, trong đầu bỗng lóe lên suy nghĩ, cô nhớ đến một chuyện…..

Trước kia khi cô bị thương, Tần Lão Nhị tìm Bạch Hà đòi hai vạn tiền bịt miệng. Khi ấy Bạch Hà đã nói là đến…

"Đi tìm người này, tiền…..ông ta sẽ trả cho ông, hai vạn quá ít, có lẽ ông ta sẽ trả ông năm vạn."

Một quả thận, năm vạn.

Đột nhiên cô rụt tay về, quay người bỏ ra ngoài: "Thôi, cảm ơn."

Cô bỏ đi như chạy trốn, Thanh mù đuổi theo: "Sao thế?"

Tần Thái tức giận: "Ông có biết họ là loại người gì không? Họ ăn cắp thận của người khác bán cho bệnh nhân, làm thế sẽ bị trời phạt! Họ là người xấu!"

Thanh mù cảm thấy vừa tức vừa buồn cười: "Nha đầu cô quản nhiều như thế làm gì, cô cần một quả thận, họ có thể cho cô. Tôi chẳng nhận ra ai là người tốt ai là kẻ xấu, tôi chỉ biết họ cần cho cô thôi."

Tần Thái đẩy ông tar a: "Tôi sẽ không nhờ họ, có rẻ tới mấy cũng không."

Cô sải bước bỏ đi, Thanh mù theo sau thở dài: "Đầu óc cứng nhắc quá."

Tối hôm đó, Tần Thái nằm mơ, cảm giác như mình thoát ra từ trong đầu, rồi phát hiện mình đứng ở ga tàu.

Sao lại ở đây?Cô lặng lẽ đi về phía trước, không biết mình đến đây để làm gì, cũng không biết làm thế nào để tỉnh lại.

Đi chưa được bao lâu, lại đến trước cửa hàng tạp hóa xưa, Tần Thái nghiến răng nghiến lợi. Chủ cửa hàng này đã gạt của cô sáu trăm tệ, hừ!

Đang nghĩ, thì đột nhiên cô nhìn thấy ông chủ đó ngây ngốc đi đi lại lại trước cửa. Tần Thái hiểu đó là hồn phách của ông ta. Con người ta khi ngủ hồn phách thường rời khỏi thể xác, đi khắp mọi nơi, vì vậy thỉnh thoảng thích nằm những giấc mơ lung linh nhiều màu sắc.

Tần Thái tới trước mặt ông ta, đột nhiên cô biết mình đến đây làm gì: Thực ra trong tiềm thức, cô vẫn còn nghĩ đến quả thận đó, đúng không?

Cái người có thể nhìn trộm kia tại sao lại cần ngày giờ sinh của người tới đăng kí? Tại sao lại có thể lấy nội tạng của người khác?

Bởi vì những người tới khám bệnh vốn là những người có tâm địa xấu xa, muốn đẩy bệnh tật trên người mình sang người người khác. Đấy vốn là việc làm tổn hại âm đức, để lại ngày giờ sinh của mình, chăng khác gì việc 'chỉ lo giải quyết khó khăn trước mắt mà không màng tới hậu quả sau này.'

Nếu lần sau đối phương có lấy đi nội tạng thậm chí là tính mệnh của người đã đến đăng ký, cũng là báo ứng, tội nghiệt sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

Tần Thái tự nhận mình là người tốt, không muốn đứng vào hàng ngũ của kẻ xấu. Nhưng ông chủ cửa hàng này không phải người tốt!

Cô đứng trước cửa hàng tạp hóa, băn khoăn do dự. Người này không biết đã lừa bao nhiêu hành khách rồi, đức tính sớm đã bại hoại, nếu lấy thận của ông ta…..

Không không, cho dù ông ta xấu xa đến đâu, thận cũng là của ông ta, bản thân không có lý do gì để lấy nó đi.

Tại sao lại không có lý do? Ông ta vốn là người xấu, đổi một quả thận cũng là báo ứng.

Tần Thái nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Dù đã hạ quyết tâm, nhưng cô vẫn hơi sợ. Xung quanh không có ai, bộ dạng của ông ta mơ mơ màng màng, không tỉnh táo. Tần Thái không tính toán do dự thêm, giơ tay móc thận của ông ta.

Cô không biết rút cuộc chỗ nào là thận, nhưng trong lòng chỉ nghĩ đến thận, thế là cô nắm trong tay một quả thận thật.

Tần Thái run lên bần bật, co chân lên chạy về nhà. Cô lẩm nhẩm đọc ngày tháng năm rồi giờ sinh của Tần Lão Nhị, lúc này, không gian như thu hẹp, chạy lại nhanh, không lâu đã nhìn thấy nhà mình.

Tần Lão Nhị ngã trong vườn, bộ dạng thở thoi thóp. Tần Thái bước tới, đặt quả thận vào chỗ quả thật bị lấy của ông. Ông ta nhìn Tần Thái như người không quen, chỉ ngây ngốc nằm đó.

Tần Thái đứng trước cửa nhà mình thở dài, giọng Tần Tiểu Quý vọng ra: "Ai ở ngoài đó?"

Tần Thái đột nhiên tỉnh dậy.

ở ga tàu hỏa, chủ cửa hàng tạp hóa thường chuyên dùng tiền giả để lừa gạt khách đi tàu bỗng dưng chết đột ngột.

Dù sao Tần Thái cũng là người mới, không có kinh nghiệm. Lấy thận trong hồn phách của người ta, căn bản thể xác sẽ không chết, nhưng tối qua do cô quá căng thẳng, lúc lấy thận đã mạnh tay, lại quên không giữ hồn phách của ông ta. Hồn phách trong lúc bị sợ hãi đau đớn đã tán tác, không thể quay về cơ thể.

Khi trời sáng, dương khí xộc lên, hồn phách tiêu tan. Người đương nhiên sẽ chết.

Hôm sau Tần Thái mới đọc báo, nhưng tin tức đó quá ngắn, lại còn viết trong một khung rất nhỏ, một mạng người, đối với thế giới này quả thật nhỏ bé quá, nhỏ như hạt cát rơi xuống biển, chẳng có động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 23: Hạt Giống Của Tà Ác

Sau vài lần lọc máu, bệnh suy thận của Tần Lão Nhị có chuyển biến đầy kì tích. Hôm nay, bà Tần đi gọi điện thoại, bà vẫn tưởng người gửi tiền cho mình là đứa cháu trai họ xa kia, nên hết lời cảm tạ anh Mèo: "Tử Dương à, chú của cháu giờ không cần phải làm phẫu thuật nữa, số tiền này dì trả lại cho cháu."

Bà rất hiểu tính cách của Tần Lão Nhị, nên không dám cho ông ta biết về số tiền này.

Anh Mèo nghĩ tiền cũng là do Tần Thái phải đi vay, giờ không cần dùng, cũng nên trả lại cho người ta. Vì vậy cũng không từ chối, để bà Tần gửi trả tiền.

Tần Thái cầm hai mươi vạn trong tay băn khoăn, cái chết của ông chủ cửa hàng tạp hóa vẫn khiến cô day dứt không nguôi, giờ cầm số tiền này đi bồi thường cho gia đình người ta vậy. Nhưng lấy lí do gì đây?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đem tiền quên góp cho hội chữ thập đỏ thành phố Tam Họa, trong lòng thấy dễ chịu hơn.

Chuyện kết thúc như thế, Tần Thái vẫn ngày ngày đi làm ở công trường, thề rằng đào sâu chôn chặt chuyện này trong lòng, không bao giờ nghĩ tới nó nữa.

Nhưng tối hôm sau, Tần Thái đang ngồi giặt quần áo ở phía sau công trường, đột nhiên có người tới tìm cô.

Quay đầu nhìn, Tần Thái cứng đờ cả người. Thanh mù vỗ vỗ vai cô: "Thái tỷ, hê hê, ông chủ của Thông Dương quán rất coi trọng chị. Có thể chị không biết, ở thành phố Tam Họa này, dù luận về thân phận hay thế lực, ông ấy đều là người đứng đầu. Giờ bỗng dưng được một nhân vật như thế coi trọng, chị hãy tới Thông Dương quán một chuyến nữa đi."

Tần Thái nhìn về phía sau ông ta, ở đó có một người, chính là chủ cửa hàng tạp hóa đã chết.

Thanh mù hoàn toàn không biết gì: "Chị Thái, đắc tội với tiền bối của Thông Dương quán, chỉ e chị khó mà ở lại Tam Họa được. Đi đi."

Đằng sau Thanh mù, sắc mặt ông chủ cửa hàng tạp hóa tái mét, hai con mắt giống như tấm kính bị phủ bụi, thời tiết nóng bức, đã bắt đầu có triệu chứng thối rữa.

Lòng bàn tay Tần Thái rịn mồ hôi, đây là bùa khống chế thi thể, chỉ là một cái xác rỗng, không có linh hồn. Nhưng rõ ràng đối phương đang cảnh cáo cô, họ đã biết được những gì.

Đi hay không đi?

Đối phương năm lần bảy lượt thăm dò cô, chắc chắn chẳng có ý định gì tốt đẹp. Hơn nữa cái chết của ông chủ cửa hàng tạp hóa, ngay cả bên pháp y khám nghiệm tử thi cũng không phát hiện ra điều gì. Cho dù ông ta có biết thì đã làm sao?

Tần Thái lấy hết dũng khí đáp: "Tôi không đi."

Thanh mù như đã có chuẩn bị: "Ông chủ Thông Dương quán nói nếu chị không chịu đến thì hãy nói cho chị biết quy tắc."

Tần Thái ngẩng phắt đầu lên: "Quy tắc gì?"

Thanh mù ngồi xuống tấm gỗ bên cạnh bồn giặt, "Chị Thái, chị phải biết, người trong huyền môn hiện phân thành ba phái, một là Trật Tự, hai là Nhân Gian, ba là những người làm việc riêng lẻ. Nhân Gian mặc dù không do Trật Tự trực tiếp quản lý, nhưng cũng phải tuân thủ những quy tắc do Trật Tự đề ra."

Ông ta châm một điếu thuốc, chậm rãi nói tiếp: "Trật Tự luôn luôn kiểm tra kiểm soát chặt chẽ, một khi người trong Nhân Gian có hành vi vi phạm quy tắc mà để họ phát hiện, thì sẽ bị trừng phạt theo luật của họ."

Cuối cùng Tần Thái cũng hiểu ra: "Nhân Gian chính là xã hội đen trong huyền môn phải không?"

Thanh Mù gật đầu: "Chị Thái, tôi không biết vì sao ông chủ Thông Dương quán lại muốn tôi cho chị biết điều ấy, nhưng cánh tay thì sao sánh được với đùi, chị vẫn nên tới đó một chuyến."

Tần Thái lạnh lùng hừ một tiếng: "Người phía sau ông cũng là do ông ta phái tới để chuyển lời à?"

Thanh mù giật mình, nhìn ngó xung quanh, "Người đứng sau tôi? Ai?"

Tần Thái biết ngay đấy chỉ là cái thi hồn, hồn phách của ông chủ cửa hàng tạp hóa đã tan từ lâu, nhưng thi hồn vẫn còn ở lại trong thể xác của ông ta, Tần Thái cắn môi: "Tôi đi gặp ông ta."

Cái xác đứng sau Thanh mù biến mất.

Giặt và phơi xong quần áo, Tần Thái gọi điện nói qua với anh Mèo, chỉ bảo mình vào thành phố mua quần áo, sau đó đi cùng Thanh mù.

Vẫn là Thông Dương quán, mọi thứ như cũ.

Bên phải còn có một cánh cửa nữa, bên trong là bộ bàn ghế tiếp khách bằng gỗ hồng mộc. Tần Thái và Thanh mù vào trong ngồi, ngay cả Thanh mù cũng phải cảm thán, "Chị Thái, chị đúng là người ở tầng lớp khác thật. Tôi dẫn bao khách hàng tới đây, mà chưa từng được mời vào ngồi một lần."

Tần Thái không thèm để ý tới ông ta, dù sao cô cũng vẫn còn là một đứa trẻ, trong lòng thấp thỏm vô cùng. Cả đời chưa một lần làm việc phi pháp, nếu Thông Dương Tự thật sự báo cho cơ quan điều tra của Trật Tự việc cô làm, hậu quả sẽ thế nào?

Đợi gần mười lăm phút, cuối cùng bên ngoài cũng có tiếng vọng vào: "Hôm nay nghỉ, không tiếp khách."

Phòng bên có tiếng dạ, sau đó bắt đầu gọi điện thoại thông báo cho những người đã hẹn trước. Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, Tần Thái hơi sững lại, đứng trước mặt cô là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, thân hình khá chuẩn, mặc áo body, phong độ ngời ngời.

Thấy cô sững lại, Thanh mù ngay lập tức nịnh bợ, "Chị Thái, chắc chị không biết, chủ quán Thông Dương Tự là một nhân vật thần thông quảng đại, các kiểu hình dạng già trẻ nam nữ ông ấy đều có thể biến hóa được. Ngay cả giọng nói cũng thế, cô không biết Thanh mù tôi phục ông ấy sát đất thế nào đâu. Ha ha ha ha."

Tần Thái vẫn thầm kinh ngạc, những người thật sự hiểu biết qua loa về thuật biến hóa ít tới có thể đếm trên đầu ngón tay. Tôn chủ trong truyền thuyết của Trật Tự cũng biết về thuật thần thông biến hóa, nhưng đã nhiều năm anh ta không còn cai quản trực tiếp nữa, chuyện đó sớm trở thành truyền thuyết.

Người này rút cuộc là thần thánh phương nào, mà lại có thể đạt được đến cảnh giới này?

Thông Dương Tử quan sát cô rất kĩ, đương nhiên không bỏ qua sự kinh ngạc trong ánh mắt Tần Thái. Ông ta ngồi xuống vị trí dành cho chủ, tư thái thoải mái, vô cùng khí thế.

"Muốn gặp mặt Thái tiểu thư, thật cũng phải tìm đủ mọi cách. Không biết học thuật của Thái tiểu thư được kế thừa từ ai? Người ở đâu?" Giọng ông ta lạnh lẽo, khiến Tần Thái nghe mà thấy nhấp nhổm khó chịu. Thanh mù đang định lên tiếng làm dịu bớt bầu không khí, nhưng Tần Thái đã thẳng thắn đáp luôn: "Tôi chỉ học qua loa thôi, ông gọi tôi tới đây làm gì?"

Thông Dương Tử nhếch môi cười: "Thái tiểu thư thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng. Không dấu gì cô, hiện nay dưới trướng của tôi còn thiếu một người như cô, mà vừa hay tôi cũng nắm được chứng cứ của cô trong tay." Ông ta còn nhanh mồm nhanh miệng hơn Tần Thái. "Làm khó Thái tiểu thư ở lại giúp tôi vài ngày."

Cuối cùng Tần Thái cũng hiểu ý của ông ta: "Chuyện vi phạm đạo đức pháp luật, tôi sẽ không làm."

Thông Dương Tử như nghe được câu chuyện cười rất buồn cười: "Đạo đức? Ha ha ha." Khi đứng dậy ông ta vẫn cười, "Đạo đức….."

Thông Dương quán, là một nơi tồn tại bằng cách nào?

Giờ học đầu tiên của Tần Thái do một người phụ nữ mà mọi người đều gọi là chị Hồng dậy. Trong công viên tối đen, trong một góc cũng tối hù hù mà ánh đèn đường không hắt tới được. Trong tay chị Hồng có bốn người phụ nữ, người nào cũng eo thon chân dài, diện mạo xinh đẹp.

Ban đêm mà họ ăn mặc rất mát mẻ, giống như những tinh linh của hoa cỏ. Chị Hồng đứng dựa vào gốc cây Tùng, châm thuốc hút. Một cô gái mặc váy màu vàng ngồi xuống ghế đá trong công viên, vị trí đó rất tuyệt, ánh đèn hắt chéo vừa vặn lên đùi cô ta, vừa mịn vừa trắng, thẳng tắp khiến người ta yêu không nỡ rời.

Chiếc xắc nhỏ màu đen đặt trên cặp đùi trắng nõn, mái tóc dài xoăn nhẹ che nửa khuôn mặt, mê hoặc quyến rũ vô cùng. Sau khi thu hút không ít ánh mắt của người qua đường, nhanh chóng có người chú ý tới cô ta.

Tần Thái nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông ấy, vừa tham lam vừa tục tĩu. Cô gái váy vàng đứng dậy bắt đầu gọi điện, dường như đang cãi nhau với ai đó, vừa nói xa xả vừa đi về phía cây cối rậm rạp bên trong. Người đàn ông kia nhìn trái ngó phải thấy không ai để ý, bèn thản nhiên đi theo.

Tần Thái nhìn nhìn chị Hồng, chị Hồng vẫn hút thuốc, khói thuốc cuộn từng vòng trong đêm tối, chỉ thấy đốm lửa lập lòe lóe sáng.

Động tĩnh ở nơi nhiều lùm cây kia chỗ này không nghe thấy, Tần Thái vẫn thấy lo lắng, "Chị Hồng…...người đàn ông đó hình như không phải người tốt, chúng ta đi vào theo xem sao nhé?"

Chị Hồng nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc, "Nếu đó là một người đàn ông ta, thì cô ta vào đó làm gì?"

Tần Thái giật mình, "Cô ấy đang trừng phạt hắn?"

Chị Hồng chẳng thèm nhìn cô nữa: Đúng là đồ vô dụng, cần sắc không có sắc, cần thông minh không có thông minh, không hiểu ông chủ thấy cô ta hay ở điểm nào. Không phải cái tên háo sắc đó ngày ngày biến hóa hết thành nam lại thành nữ, biến mãi biến mãi cũng trở nên ngu ngốc rồi không?

Khoảng nửa tiếng sau, người đàn ông kia ra khỏi bụi cây trước, đợi thêm một lúc, cô gái váy vàng mới chui ra. Váy đô ta bị xé rách, trên cặp đùi dài vẫn còn vương dấu tích của móng tay cào cấu.

Tần Thái dù ngốc mấy cũng biết cô ta vừa trải qua chuyện gì. Cô ta thuần thục lấy một bộ quần áo khác trên chiếc xe việt dã gần đó, chẳng thèm tránh đi chỗ khác, mà chui vào bụi cây thay.

Cô ta vừa phủi cây cỏ bám trên tóc vừa đi về phía chị Hồng, đưa cho chị ta hai sợi tóc ngắn. Chị Hồng gật gật đầu, ghi chép gì đó vào sổ.

Chị ta ghi xong, cô gái váy vàng đứng dậy đi vào phía trong công viên. Cô ta đi có phần siêu vẹo, chắc vừa rồi bị trẹo chân. Chị Hồng giống như không nhìn thấy, chỉ chú ý tới những người khác.

Đột nhiên phía vòi phun nước có tiếng ồn ào, chị Hồng bước về phía trước mấy bước, rồi lại dựa vào gốc cây đứng nhìn. Thì ra cô gái mặc đồng phục học sinh màu trắng trong tổ bị hai người đàn ông túm lại. Cô ta vừa khóc vừa kêu cướp cướp.

Xung quanh chẳng ai động đậy.

Chị Hông chăm chú nhìn về bên trái, lúc này Tần Thái mới để ý cách đó khoảng một trăm mét có một người đàn ông, cô gái váy vàng vừa rồi đã lấy quần áo từ trên xe của người đàn ông ấy.

Chị Hồng không hoảng loạn, nhưng giọng lạnh vô cùng: "Anh ta chính là người giám sát các cô."

Tần Thái vẫn đang nhìn về phía cô gái mặc đồng phục học sinh, "Cô ây bị bắt rồi!"

Chị Hồng như không nghe thấy lời cô: "Trên thế gian này, phúc lộc thọ mệnh tài vận của mỗi người đã được định sẵn. Nhưng con số được định sẵn đó không phải là cố định mãi mãi không thay đổi. Vì dụ người này chỉ có thể sống một trăm tuổi, nhưng vì anh ta đã cưỡng hiếp một cô gái, thiên đạo sẽ cắt giảm khá nhiều thọ mệnh hoặc phúc lộc của anh ta."

Cô gái kia sắp bị đưa lên xe, bên ngoài đột nhiên xuất hiện mấy người cảnh sát: "Xảy ra chuyện ở đâu? Người ở đâu?"

Đám người xung quanh đứng xem náo nhiệt thấy cảnh sát đến, người bỏ chạy kẻ tránh đi. Cô gái nhân lúc hỗn loạn thoát thân, ra sức chạy ra ngoài công viên. Hai người đàn ông đang đuổi theo, thì bị cảnh sát bắt lại hỏi tình hình, không đuổi được nữa. Đành phải đứng nhìn cô gái chạy mất.

Còn Tần Thái nhìn rất rõ, người đàn ông mà chị Hồng nói là người giám sát họ, vừa dùng điện thoại công cộng báo cảnh sát.

Chị Hồng gần như không bị ảnh hưởng bởi chuyện đó, "Thọ mệnh mười năm, hai mươi năm mà Thiên đạo lấy của anh ta sẽ không biến mất, đối với người thường mà nói chẳng có tác dụng gì, nhưng lại rất hữu ích với sếp của chúng ta. Vì vậy…..."

Tần Thái đột nhiên hiểu ra: "Vì vậy việc mà chúng ta phải làm, chính là dụ dỗ cho bọn họ phạm lỗi, làm việc thất đức, khiến họ bị giảm phúc giảm thọ."

Chị Hồng cười nhạt, "Cũng may không ngốc tới mức không có thuốc chữa. Làm viêc này rất đơn giản, một người chỉ cần có dục vọng, sẽ nảy sinh tà niệm, chỉ cần có tà niệm, sẽ dễ làm việc sai trái. Mà trong thiên đạo, không có điều khoản quy định về tội tiếp tay, họ làm gì không liên quan tới chúng ta. Nhưng cô phải nhớ, nhất định phải do đối phương chủ động phạm tội, nếu cưỡng ép, thiên đạo sẽ xử tội cô."

Lúc này, một cô gái mặc váy tím khác cầm hai sợi tóc tới, chị Hồng lại cúi đầu ghi chép, "Một năm tuổi thọ là hai nghìn tệ, các loại phúc lộc có giá riêng, bao giờ quay về nhìn bảng giá cô sẽ biết. Mùng mười hàng tháng các cô có thể lĩnh phần của mình. Về cơ bản, mỗi tháng mỗi người phải đạt được tầm ba vạn tệ, vượt qua ba vạn sẽ có thưởng. Nhưng nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị phạt."

Chị ta nhìn nhìn Tần Thái, đôi môi đỏ như vừa hút máu người, "Hi vọng cô không phải nếm hình phạt ấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 24: Chẳng Trách Thành Tích Của Cô Không Tốt

Tần Thái nhanh chóng biết tên bốn cô gái kia. Cô mặc váy vàng tên là Hoàng Diệp, váy tím tên là A Tử, cô gái mặc đồng phục học sinh là Bạch Lộ, còn cô gái mặc váy xanh là Lục Châu. Đương nhiên tất cả chỉ là biệt danh, tên thật của họ, e rằng ngay cả chị Hồng cũng không biết.

Tần Thái bị phân cho chiếc váy màu xanh, nhưng cô không quen mặc váy, chị Hồng cũng không ép. Chiếc váy màu xanh là váy lụa, để tiện, chị Hồng gọi luôn cô là Lam Trù.

Phải ở lại đây làm, đương nhiên không được quay về công trường, đồng thời cũng bị tịch thu tất cả những phương tiện liên lạc khác như như di động. Tần Thái muốn quay về lấy quần áo, nhân tiện chào anh Mèo một câu, nhưng không được phép.

Kí túc xá được bố trí ở trong một tòa chung cư, căn hộ khoảng sáu mươi mét vuông. Bốn cô gái ở chung một phòng, chỉ riêng bốn chiếc giường thôi cũng đã chiếm đa phần diện tích rồi. Giấy dán tường màu vàng, bên trên in rừng trúc kiểu hoa văn chìm. Tất cả đồ dùng đều bày ở tủ đầu giường, quần áo làm việc do chị Hồng phát mỗi ngày, cá nhân không được cất giữ.

Trong phòng có tivi, nhưng những kiểu phim như tình cảm đều không được xem. Cùng lắm chỉ có thể xem tin tức, thời sự và các tiết mục luật pháp. "Nhật báo Tam Họa" và "Vãn báo Tam Họa" được đặt hàng ngày, nhưng cũng chỉ đưa tới tầng dưới, do tổ trưởng mang lên.

Bình thường không có việc gì, ngoài những lúc đi làm nhiệm vụ do tổ trưởng phụ trách đưa đi, thì không ai được phép ra ngoài, không được liên lạc với bên ngoài. Bất cứ tiểu tổ nào có người bỏ đi, thì cả tiểu tổ đó sẽ bị liên lụy. Không có thời gian dành cho cá nhân, không tồn tại cái gọi là tự do cá nhân.

Buổi tối, Tần Thái trằn trọc mãi không ngủ được. Cô nằm ở chiếc giường trong cùng bên phải, đây là vị trí cố định dành cho người mới, chủ yếu đề phòng người mới bỏ chạy. Dưới chân cô là giường của Hoàng Diệp.

Hoàng Diệp là thành viên có thành tích nghiệp vụ tốt nhất trong tổ, bình thường chị Hồng rất quý cô ta. Tần Thái cuối cùng cũng hiểu vì sao khi đi làm nhiệm vụ những người mang lại lợi nhuận cao nhất thường được đứng bên tay phải chị Hồng, thì ra là để chị ta tiện bề bảo vệ.

Cô ta ra tay khá lạnh, vì nhiệm vụ mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, có lần trong một ngày cô ta hoàn thành tới sáu nhiệm vụ. Thu nhập hàng tháng luôn nhiều hơn năm vạn.

Chị Hồng bảo vệ cô ta, cũng là vì để hoàn thành nhiệm vụ tháng của tiểu tổ mình.

Bạch Lộ là người có thành tích nghiệp vụ kém nhất trong số ba người, bao nhiêu ngày mãi vẫn không hoàn thành được một nhiệm vụ. Nhiệm vụ cơ bản của tháng này là ba vạn tệ, cô ta mới hoàn thành được một nghìn tám trăm tệ, việc bị chịu phạt là chắc chắn.

Lúc này Bạch Lộ cũng không ngủ được, mặt mày u sầu.

Lục Châu trung dung, tháng nào cũng chỉ hoàn thành định mức được giao, năng lực làm việc bình thường.

Tính cách A Tử tương đối độc lập, dù có người quản lý hay tổ trưởng, cô ta cũng tình nguyện thoát khỏi phạm vi quản lý của họ để tìm cách hoàn thành nhiệm vụ của mình. Trong tổ ngoài Hoàng Diệp ra, thì cô ta là người có thành tích tốt thứ hai.

Chỉ có điều thâm niên của Hoàng Diệp ít hơn cô ta, nếu chị Hồng thăng chức hoặc đi công tác, thì tổ trưởng hoặc sẽ tìm cô ta hoặc sẽ tìm Hoàng Diệp. Song giữa cô ta và Hoàng Diệp chẳng xảy ra bất kì tranh chấp gì.

Những người trẻ tuổi, phải ở mãi một chỗ với nhau, cuối cùng cũng có chuyện để nói. Ví dụ, Bạch Lộ lên tiếng đầu tiên: "Mọi người ngủ cả chưa?"

Đèn bàn khá tối, ánh sáng lờ mờ, hắt xuống khuôn mặt búp bê khiến Bạch Lộ trông vô cùng đáng yêu. Tần Thái chỉ mong có người nói chuyện, lúc này đương nhiên lên tiếng đầu tiên: "Chưa."

Cô là người thận trọng, chưa rõ tình hình trước mắt thế nào, đương nhiên cũng chỉ kiệm lời để thăm dò thôi.

Bạch Lộ lại chẳng tính toán gì: "Lam Trù, tại sao cô lại đến đây?"

Hoàng Diệp và A Tử không nói gì, Tần Thái thận trọng đáp: "Phạm chút lỗi, bị người ta bắt tới."

Bạch Lộ chau mày: "Tôi cũng không muốn đến đây, tôi còn phải thi cấp ba nữa. Nhưng chị Hồng đã hứa, làm đủ nửa năm sẽ tha cho tôi về. Tôi có thể học lớp bổ túc, rồi sang năm thi sau."

Tần Thái vẫn hỏi bằng giọng thận trọng ấy: "Sao cô lại tới đây?"

Bạch Lộ dường như tìm được người để xả: "Tôi lấy trộm rất nhiều tiền của thầy giáo, không biết tại sao họ lại biết. Thế là bảo tôi tới đây."

Tần Thái khẽ thở dài: "Còn đang đi học, không hiểu chuyện cũng là lẽ thường tình."

Bạch Lộ đột nhiên nảy sinh cảm giác thân thiết với cô, cô ta phải chịu một áp lực khá lớn: "Tôi có thể sang ngủ cùng giường với cô không?"

Tần Thái kéo chăn, đây là lần đầu tiên người ta bày tỏ thiện ý với Tần Thái từ khi tới đây, cô vẫn rất hoan nghênh: "Sang đây."

Bạch Lộ lớn hơn Tần Thái ba tuổi, chưa đầy mười chín. Mới đến đây được nửa tháng. Vì hai thành viên trước của tiểu tổ 'li khai', nên cô ta và Tần Thái trở thành người thay thế.

Bốn người họ ở đây thường do chị Hồng và người 'quản lý' cai quản. Đây là một 'tiểu tổ', chị Hồng là tổ trưởng, 'người quản lý' phụ trách giải quyết những tranh chấp liên quan tới nghiệp vụ.

Cấp trên có bộ 'FAQ" riêng, trong đó ghi chép và giải thích tỉ mỉ quá trình thao tác nghiệp vụ. Ví dụ để ví tiền rỗng để lộ ra ngoài, thu hút kẻ cắp. Xách túi tung tăng trên bố, dụ người ta cướp giật; Ví dụ ăn mặc phong phanh mỏng manh, dụ kẻ háo sắc.

Tội ác trên thế gian này nhiều như thế, nên cuốn "FAQ" này đặc biệt dày.

Còn đối với con gái, đặc biệt là con gái đẹp, thì đương nhiên việc dụ kẻ háo sắc tới là việc dễ nhất, lại tiết kiệm thời gian, số tuổi thọ, phúc lợi của kẻ đó bị khấu trừ nhiều, nếu bị cảnh sát phát hiện, mình là người bị hại, nên độ an toàn cao. Một tháng làm khoảng mười lần, là đã đủ để hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ có ba nghìn tệ lương cơ bản, nếu làm tiếp, thì số tiền dư ra đó họ đưởng hưởng theo phần trăm.

Nếu chăm chỉ, thu nhập một tháng mấy vạn không phải là vấn đề khó.

Mà trong đó, việc dụ dỗ trẻ con phạm tội là thịnh hành nhất, một là số tuổi thọ của trẻ con còn nhiều, hai là phúc lộ cũng chưa bị hao tổn. Thiên đạo chưa bao giờ thiên vị già trẻ lớn bé, 'nó' chỉ biết ghi chép tất cả mọi thiện ác, người làm việc thiện thì tuyên dương, kẻ làm điều ác phải chịu nhân quả.

Nhưng dụ dỗ trẻ con cũng là việc khó nhất, mọt là dục vọng của bọn trẻ rất thấp, hai là dễ bị người ta phát hiện.

Một khi bị những người giám sát của Trật Tự phát hiện, thì phải tìm mọi cách mà chạy thoát thân. Những lúc thế này người quản lý sẽ giúp đỡ, nhưng nếu sự việc phát triển theo hướng không thể khống chế, để tránh những người khác không bị bại lộ, người quản lý có quyền giết người diệt khẩu.

Nghe tới đây, Tần Thái đã muốn bỏ chạy! Nhưng Bạch Lộ nói với cô rằng, thế vẫn chưa hết.

Thời gian làm việc ở đây từ thứ hai đến thứ sáu, nghỉ hai ngày cuối tuần. Biệt hiệu của tổ này là Diêu Hồng, bắt đầu làm việc vào tám giờ tối hàng ngày, lúc thì ở quán bar, lúc lại ở vũ trường, khi trong công viên, tóm lại là ở những nơi ăn chơi xa xỉ.

Khi đi làm nhiệm vụ các tổ cũng có lúc chạm mặt nhau, nhưng vì sự tranh giành nghiệp vụ giữa hai tổ vô cùng nghiêm trọng, nên nghiệp vụ của tổ nào tốt, thì tổ trưởng tổ đấy sẽ được nở mày nở mặt. Trang bị về người và vật dụng cho các tổ là như nhau, một tổ trưởng, một người quản lý, bốn tổ viên.

Giữa họ không có chuyện niệm tình, nếu cậu có bản lĩnh, thì việc dụ dỗ người quản lý cũng được coi là nghiệp vụ của cậu.

Sau khi xong việc, phải lấy được tin tức của người bị hại, để tiện cho cấp trên cắt giảm tuổi thọ, phúc lộc của họ, mà cũng tiện để tính thành tích nghiệp vụ cho tổ viên. Bình thường lấy một hai sợi tóc là việc đơn giản nhất, nên đa phần mọi người đều giật tóc của người bị hại.

Ngoài thời gian làm việc, sẽ có những đồng nghiệp cần tiền hoặc vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ cơ bản phải 'tăng ca', khi 'tăng ca' tổ trưởng không đi cùng, 'người quản lý' có đi theo hay không, còn phải xem quan hệ giữa người 'tăng ca' và 'người quản lý' có tốt hay không. Nếu giành được thiện cảm của anh ta, dù sao anh ta cũng chẳng có việc gì làm, nên sẽ loanh quanh gần đó.

Nếu không 'chăm sóc' anh ta chu đáo, thì anh ta cũng không nhất thiết phải có mặt trong lúc tổ viên 'tăng ca'.

Những người trong tổ vô cùng cung kính trước tổ trưởng và người quản lý, chị Hồng mặc dù trang điểm rất kiều diễm, nhưng cũng gần bốn mươi rồi, lại khó tính nên cũng khó lấy lòng. Người quản lý của Diêu Hồng có biệt hiệu là Sa Ưng, mới hai bảy hai tám tuổi, bình thường anh ta trầm mặc kiệm lời, nên không rõ tính tình ra sao. Cũng có mối quan hệ không rõ ràng lắm với các cô gái trong tổ.

Trong tổ dường như có luật ngầm, chị Hồng cũng không can thiệp sâu.

Tần Thái khó tránh khỏi tò mò, đỏ mặt hỏi nhỏ: "Cậu.và anh ta có gì không?"

Sắc mặt Bạch Lộ còn đỏ hơn cô, "Chưa. Tôinếu sau nửa năm tôi quay về, còn phải thi cấp ba nữa. Sao tôi có thể cùng anh ta"

Tần Thái như hiểu ra: "Chẳng trách thành tích của cậu không tốt."

Bạch Lộ kinh ngạc: "Cậu không phải cũng muốn giống họ chứ?" Bạch Lộ dùng cằm hất hất về phía Hoàng Diệp và A Tử.

Tần Thái lắc đầu, "Đương nhiên không muốn. Dùng thân xác đổi lấy tiền, có khác gì kĩ nữ?"

Bạch Lộ mắt lấp lánh: "Sau này chúng mình một phe, chăm lo cho nhau."

Tần Thái gật đầu: "Còn cách nào khác nữa đâu."

Đang nói chuyện, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hoàng Diệp và A Tử nãy giờ vẫn nằm im bỗng bật dậy, giường của họ gần cửa nhất, A Tử nhanh chân hơn Hoàng Diệp, chạy ra mở cửa trước.

Mùa hè nên mặc khá mỏng manh, phản ứng đầu tiên của Tần Thái là kéo chăn quấn chặt lấy người. Khi đó rèm cửa sổ đã kéo hết lại, bên ngoài đèn đóm sáng rực, nhưng trong phòng lại rất tối.

Đèn ở cửa được bật sáng, người gõ cửa là quản lý tổ Diêu Hồng, Sa Ưng.

A Tử đứng rất gần anh ta, trên người A Tử mặc bộ đồ ngủ màu tím nhạt, bộ ngực căng đầy thả rông, giống như hai trái đào chín, vô cùng mời gọi người khác. Lúc này cô ta vô tình hữu ý lướt qua Sa Ưng, dựa lưng vào cánh cửa, giọng vừa khẽ vừa dịu dàng: "Người đủ cả."

Thì ra bình thường chị Hồng đi kiểm tra sĩ số, những lúc chị Hồng bận anh ta sẽ đi thay.

Anh ta đảo mắt nhìn vào phòng, mĩ nhân Hoàng Diệp đang nằm nghiêng, chiếc chăn mỏng đắp hờ trên người càng làm nổi bật các đường cong quyến rũ khiến người khác không khỏi tưởng tượng. Đôi gò bồng đảo nhô cao trong lớp áo ngủ bằng voan mỏng như cánh chuồn chuồn, đừng nói là đàn ông, cho dù là phụ nữ, cũng bị mê hoặc tới thất điên bát đảo.

Hai người mỗi người mỗi vẻ, Sa Ưng lại nhìn về giường Bạch Lộ. Bạch Lộ thò đầu ra khỏi chăn của Tần Thái điểm danh: "Tôi ở đây."

Sa Ưng nhìn nhìn Bạch Lộ và Tần Thái, hai người không có ý định hoan nghênh hắn. Sa Ưng cũng không nói gì, quay người định đi, A Tử khéo léo chạm nhẹ vào bàn tay đang định đóng cửa của hắn, móng tay dài gạt qua lòng bàn tay Sa Ưng.

Sa Ưng nuốt nước bọt khan, đột nhiên túm lấy cánh tay dài tròn lẳn mịn màng của A Tử, kéo A Tử vào lòng, lật tay đóng cửa.

Trong phòng chỉ còn lại ba cô gái, Tần Thái và Bạch Lộ vẫn ngủ cùng nhau, Hoàng Diệp rất lâu không có động tĩnh gì. Lâu tới nỗi Tần Thái tưởng cô ta đã ngủ rồi, nhưng cô ta đột nhiên ngồi bật dậy, nặng nề 'hừ' một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 25: Sáng Kiến Mới

Sáu giờ chiều, mọi người ra khỏi giường, rửa mặt mũi, ăn cơm.

Bên cạnh có phòng hóa trang chuyên dụng, sau bữa cơm mọi người đều tới đây. Chị Hồng ngồi bên cạnh nhìn các cô gái trang điểm. Tần Thái xuất thân từ nông thôn, nên đâu biết việc này? May có Bạch Lộ chỉ cho cô từng chút từng chút một.

Những loại mĩ phẩm như phấn, kẻ lông mày, kẻ mắt và son môi lần lượt được phủ lên khuôn mặt trẻ trung, người trong gương rực rỡ xinh đẹp, nhưng xa lạ tới mức không giống mình.

Bạch Lộ cười đắc ý: "Thế nào, trang điểm vào một tí là trông khác ngay đúng không? Haizz, tóc cậu không ổn."

Làm việc ngoài công trường bụi đất nhiều, nên Tần Thái bèn cắt tóc ngắn, nhìn cô rõ ràng giống một cậu con trai hơn. Bạch Lộ tìm một bộ tóc giả màu đen đội vào cho cô. Bộ tóc giả có mái bằng thẳng tắp, bên cạnh kẹp một chiếc cặp tóc màu trắng.

Tóc giả trông giống thật, kẹp tóc lại là đồ rẻ tiền, khiến Tần Thái trông ngây thơ thuần khiết vô cùng.

Lúc này Bạch Lộ mới gật đầu: "Cậu cũng mặc đồng phục học sinh như mình đi?"

Tần Thái cũng không thích những bộ quần áo hở hang quá, đương nhiên cô chọn một bộ đồng phục học sinh màu xanh, bên dưới là chiếc váy xếp ly dài tới đùi. Đôi tất dài màu trắng kéo thẳng lên đến đầu gối.

Hoàng Diệp và Lục Châu từ đầu tới cuối chỉ im lặng, tự trang điểm lấy. Một lúc sau mới thấy A Tử rề rề đi đến, nhìn Hoàng Diệp, trong ánh mắt A Tử thoáng hiện lên vài tia đắc ý, vờ tỏ vẻ mệt mỏi nằm vật ra ghế, hồi lâu mới lười biếng ngồi dậy trang điểm.

Sắc mặt Hoàng Diệp vốn vẫn đang sầm xì, nhìn bộ dạng đó của A Tử, chỉ còn thiếu nước không thể viết hai chữ 'tức giận' lên mặt mình mà thôi.

Dưới lầu có tiếng động cơ xe vang lên, họ đã hẹn gặp nhau ở điểm đến, Sa Ưng thường không đi cùng họ, cũng không thường xuyên lái xe, tránh để lại dấu vết gì đó.

Đợi năm cô gái trang điểm xong, chị Hồng đưa lên một chiếc xe thương vụ. Xe dừng lại cách quán bar một đoạn đường. Năm cô gái bắt đầu tản ra,

nhưng đích đến chính là quán bar.

Thời gian còn lại là thời gian để làm việc, Tần Thái nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Sa Ưng đã gọi một ly rượu, lúc này đang nằm bò trên quầy bar, tư thái nhàn nhã.

Hoàng Diệp và A Tử nhanh chóng nhắm được mục tiêu, Hoàng Diệp trò chuyện vô cùng sôi nổi cùng một chàng trai nhuộm tóc màu tím, vờ như không nhìn thấy hắn lén bỏ thuốc vào ly của mình.

A Tử đang nhảy trên sàn, tư thế nhảy vừa nóng bỏng vừa buông thả, khiến cả đám người vây lại dính sát mình.

Lục Châu ngồi uống rượu một mình, đợi đàn ông tới bắt chuyện. Tần Thái và Bạch Lộ ngồi cùng nhau, nói thì dễ mà làm thì khó. Làm thế nào để dụ dỗ người khác phạm tội đây?

Hai cô gái ngồi ngẩn ra cùng nhau, trẻ trung xinh đẹp, nên vẫn gây sự chú ý với người khác. Không lâu sau một người đàn ông trung niên tới ngồi cạnh họ, gọi cho hai cô ly "Hồng nhan tri kỉ."

Bạch Lộ là con gái thành phố, nhưng vẫn chỉ là học sinh trung học, bình thường cũng không đến những nơi thế này, nên cô hơi căng thẳng.

Tần Thái lại nghĩ ra một ý!

Cô ra ngoài, chị Hồng âm thầm đi theo, nhưng lại thấy cô đang đứng ở cửa quán bar. Ngoài cửa là một ông cụ ăn xin, khoảng bảy tám mươi tuổi, quần áo vừa rách vừa bẩn.

Tần Thái đang cúi người xuống nói với ông ta: "Ông ơi, ông có muốn kiếm tiền không?"

Ông não cố gắng mở to đôi mắt mờ đục, "Cháu gái à, ông già rồi, không làm được việc gì đâu."

Tần Thái vô cùng tự tin: "Cháu đã tới tìm ông, thì chắc chắn ông sẽ kiếm được tiền." Cô ghé sát tai ông cụ, giọng càng ngày càng nhỏ: "Ông vào trong dập đầu trước những người ở đấy, mỗi cái dập đầu cháu cho ông hai tệ."

Ông lão rõ ràng không tin lắm: "Có chuyện ấy thật sao?"

Tần Thái lập tức móc ra hai mươi tệ: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!"

Ông cụ cầm hai mươi tệ, quả nhiên run rẩy bước vào trong quán bar. Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức quỳ xuống bắt đầu dập đầu. Ông chủ quán bar thấy vậy vội vàng ngăn lại, còn đám thanh niên nam nữ lại thấy vui, vây quanh ông cụ bình phẩm bàn tán.

Ông cụ dập đầu trước một tên choai choai hai mươi cái, Tần Thái cũng chen vào đám đông xem náo nhiệt, lặng lẽ giật một sợi tóc của cậu choai choai kia.

Chị Hồng chầm chậm quay lại quán bar, vờ như không nhìn thấy.

Cổ nhân thường nói, gì mà không thể gánh được cái gì đó. Trong thiên đạo, luôn có sự khác biệt giữa già và trẻ, người già dập đầu trước người trẻ, vốn là việc làm tổn phúc tổn thọ. Dù bạn có phúc lộc lớn bằng trời bể, cũng không 'gánh' nổi vài cái dập đầu vái lạy của người già.

Vì vậy, một vài người hiểu biết, hàng ngày vẫn đi chùa lễ phật thì cố tình đứng tránh hẳn ra, quyết không để ông cụ lạy tới mình, nhận một lạy của ông cụ là việc làm tổn phúc.

Ông cụ vì kiếm tiền, lại dập đầu hai mươi cái trước một người trẻ tuổi nữa. Ông ta tuổi đã cao, dập đầu được bốn mươi cái thì mệt tới không thở nổi. Tần Thái đành phải đổi sang cách khác: "Ông có chịu gọi họ một tiếng 'cha' không?" chuyện này có chút thất đức, cô thấy do dự: "Nếu ông không muốn thì thôi, nếu muốn thì mỗi tiếng gọi cháu trả ông một tệ."

Ông lão nghe vậy, đột nhiên lại gắng gượng đứng dậy, nhìn thẳng vào một người trẻ tuổi gọi liền mười tiếng 'cha'. Người kia sung sướng phá lên cười ha hả, Tần Thái lại giật một sợi tóc của hắn.

Ông cụ đi xung quanh bạ gặp ai cũng gọi cha được, mọi người như được xem xiếc khỉ miễn phí. Ông chủ quán bar thấy bọn họ vui, nên cũng chẳng tìm cách đuổi ông cụ đi nữa.

Sau một hồi, Tần Thái phải trả hai trăm hai mươi tệ. Ông cụ nhận tiền, tay ông ta vừa gầy vừa đen, chân phải hơi khập khiễng, lúc này bước đi rất chậm. Những người trong quán bar được mua vui một hồi, nên cũng cho ông ta chút tiền lẻ.

Ông cụ không nói không rằng, nhận tiền rồi bỏ đi.

Tần Thái vốn định đuổi theo nói với ông ta điều gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì.

Có thể trong mắt ông cụ, Tần Thái cũng chỉ là người muốn đem ông ra làm trò mua vui mà thôi, chẳng khác gì những người trong quán bar kia. Cô có gì sai chứ?

Tiền ông ta cũng đã cầm rồi!

Cô quay lại quán bar, âm nhạc lúc thì du dương lúc thì cuồng nhiệt. Hoàng Diệp và A Tử không biết đã đi đâu mất, Sa Ưng cũng không thấy. Chị Hồng vẫn ngồi trong góc quán uống một ly hồng nhan tri kỉ.

Trong ánh đèn neon quay cuồng điên loạn, thần sắc chị ta thản nhiên yên tĩnh, một mình một ly rượu, chỉ có hồng nhan, không có tri kỉ.

Tần Thái bỏ mấy sợi tóc vào chiếc hộp nhỏ, chỗ này đông người lắm mắt, đương nhiên phải đợi khi quay về cô mới giao cho chị Hồng cho an toàn. Lúc này Bạch Lộ cũng sán tới gần: "Lam Trù, cậu giỏi lắm! Mình thảm rồi, tháng này phải làm thế nào"

Tần Thái vỗ vỗ vai bạn: "Mình chia cho cậu."

Bạch Lộ cười tít cả mắt.

Không lâu sau, Sa Ưng bế Hoàng Diệp ra, A Diệp nhìn Tần Thái một cái, không nói gì. Chỉ có Lục Châu đi đến nói với Tần Thái một câu: "Sáng kiến không tồi."

Tần Thái nhìn cô ta cười cười, vốn định đắc ý một chút, nhưng không biết tại sao, lại nhớ tới bóng dáng lầm lũi của ông cụ khi rời đi.

Thực ra..cháu không có ý làm nhục ông.

Sáu giờ sáng, cả đoàn người lại quay về kí túc. Ăn cơm vào giờ này không biết nên gọi là bữa tối hay bữa sáng, tám món, một canh, rất thịnh soạn. Tần Thái ăn uống ngon lành, Hoàng Diệp uống quá nhiều rượu bị pha thuốc mê, tới giờ nay vẫn hôn mê bất tỉnh.

A Tử cũng đã đi tắm, giờ đang sấy tóc.

Tần Thái muốn đợi họ cùng ăn cơm, Lục Châu và Bạch Lộ đã bắt đầu ăn rồi. Tần Thái gọi A Tử: "A Tử, ăn cơm thôi."

A Tử nhìn cô một cái, không nói gì.

Lúc sắp đi ngủ, Sa Ưng lại đến. Anh ta vào phòng không bao giờ gõ cửa, lại càng chẳng quan tâm việc liệu các cô gái có đang thay quần áo hay không, có tiện không.

Lần này anh ta tới thẳng bên giường của Hoàng Diệp, trong tay cầm một chiếc ly thủy tinh trong suốt, tay phải gạt qua miệng ly, miệng lẩm nhẩm đọc khẩu quyết. Một phút sau, anh ta bón nước từ chiếc ly đó cho Hoàng Diệp.

Hoàng Diệp nhanh chóng tỉnh dậy, Tần Thái nhìn nhìn Sa Ưng, nhưng anh ta chẳng buồn nhìn ai, đóng cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 26: Mèo Và Chuột

Tám giờ sáng, mấy cô gái tắm rửa xong, kéo rèm cửa sổ xuống lên giường đi ngủ. Hôm nay chị Hồng đi điểm danh, thấy đủ năm người, chị ta cũng về phòng đi ngủ.

Tối qua Bạch Lộ từ chối người đàn ông nói giọng Đài Loan ấy, lại chẳng hoàn thành đượcc nhiệm vụ nào. Tần Thái không biết mình đã tích được bao nhiêu điểm rồi. Hơn nữa cô mới vào, thời gian một tháng còn dài, nhưng Bạch Lộ lại khác.

Bạch Lộ đã lãng phí quá nhiều thời gian, nếu không bổ sung kịp thời, chắc chắn sẽ bị phạt.

Nằm trên giường, rèm cửa kéo kín mít, trước mặt chỉ một màu tối đen. Tần Thái hạ giọng hỏi: "Lục Châu, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ trừng phạt thế nào?"

Lục Châu lên tiếng, thực ra giọng cô ta khá dễ nghe, chỉ là giọng nói dễ nghe nhưng không tình cảm: "Sớm muộn gì cô cũng biết thôi."

Tần Thái nghĩ đương nhiên, trừng phạt cô gái trẻ trung xinh đẹp, còn có thể có cách nào khác chứ?

Bạch Lộ rùng mình: "Lam Trù, mình sợ, mình thật sự thấy sợ." Bạch Lộ bắt đầu rấm rứt khóc, cuối cùng thì bật khóc hu hu, "Lam Trù, mình nhớ nhà, nhớ bố mẹ, mình sai rồi"

Tần Thái không biết phải an ủi bạn thế nào, Bạch Lộ còn có nhà, còn có thể nhớ bố, nhớ mẹ. Nếu Bạch Lộ quay về được, bố mẹ cô ấy nhất định sẽ thương yêu cô ấy gấp trăm gấp nghìn lần.

Còn cô, vốn không thể quay về căn nhà đó.

Cô lại bắt đầu nhớ Bạch Hà, nhớ mẹ, chị, em trai, cuối cùng lại nghĩ đến Lã Lương Bác. Tay anh vừa dài vừa sạch sẽ, ngay cả móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng. Trên người anh luôn có một mùi hương nhàn nhạt, là mùi của nắng và xà phòng quện lẫn.

Nụ hôn của anh có lúc dịu dàng như mưa xuân, nhưng cũng có lúc mãnh liệt như cuồng phong. Anh không nhìn thấy thế giới này, vì vậy anh thích từng chút từng chút sờ khắp mặt cô. Những cảnh tượng nhớ lại khiến cô mặt đỏ tim đập đó, dù có hồi tưởng bao nhiêu lần Tần Thái vẫn có cảm giác như mới.

Mùi của nỗi nhớ vừa chua vừa ngọt, không biết mắt cô ướt nhòe từ bao giờ.

Cô tự động viên mình không biết bao nhiêu lần, rồi sẽ có ngày gặp lại, rồi sẽ được ở bên nhau.

"Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Cô không thấy chán à?" giọng Hoàng Diệp kéo Tần Thái trở về thực tại, năm cô gái vẫn ngủ trong một phòng, tiếng khóc của Bạch Lộ nhỏ dần.

Hoàng Diệp lật người định ngủ, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào. Tần Thái giật mình, thì thấy Sa Ưng đứng ở cửa.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh ta giống các cô gái, bình thường thậm chí anh ta còn xuất phát trước một tiếng, và về muộn hơn các cô một chút. Lẽ ra giờ này anh ta phải ngủ rồi chứ.

Lần này Hoàng Diệp nhanh chân hơn, đứng trước mặt anh ta, cười dịu dàng xinh đẹp: "Không ngủ được?"

Sa Ưng nhìn nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ vô tình bắt gặp ánh mắt anh ta, vội vàng rụt đầu vào chăn. Anh ta lại nhìn Tần Thái, Tần Thái căn bản chẳng thèm nhìn anh ta, vờ ngủ. Anh ta hơi do dự, rồi nhìn về phía Lục Châu ra hiệu: Qua đây.

Lục Châu chẳng buồn mà cũng chẳng vui, cúi đầu ra khỏi phòng. Anh ta không đi, ép Lục Châu vào cánh cửa bắt đầu hôn cuồng nhiệt. Cách âm trong phòng thực ra khá tốt, nhưng chỉ dựa vào một cánh cửa thì chẳng cách được cái gì.

Hơi thở của Sa Ưng mỗi lúc mỗi nặng nề hơn, Lục Châu không hưởng ứng cũng chẳng kháng cự, chỉ những lúc anh ta thô bạo quá mới kêu lên một hai tiếng.

Tần Thái và Bạch Lộ đều là những cô gái còn nhỏ tuổi đang ở tuổi yêu đương, nhưng chưa từng gặp phải cảnh tượng như thế này. Mặc dù xấu hổ, Tần Thái vẫn đỏ bừng mặt, cơ thể nóng bừng cả lên. Đầu óc nghĩ ngợi lung tung, nghĩ đến mỗi lần Lã Lương Bác hôn cô xong, trong quần đều 'dựng lều'.

Trước kia anh thường hoảng loạn bỏ chạy, sau anh chẳng né tránh Tần Thái nữa. Có lần còn từng nắm tay Tần Thái đặt vào chỗ đó, muốn cô chạm vào nó. Tần Thái là một cô gái nông thôn, tư tưởng vẫn hơi bảo thủ, nên làm sao dám?

Cô lập tức rụt tay về. Sau lần đó, Lã Lương Bác không có hành động nào như thế nữa.

Nếunếu anh thật sự muốn.có lẽ chính cô cũng sẽ không từ chối.

Tần Thái mặt nóng bừng.

Hai người bên ngoài đang ở giai đoạn cao trào, tiếng rên rỉ của Lục Châu như vui sướng mà cũng giống như đau khổ. Hoàng Diệp và A Tử không có phản ứng gì, đợi những âm thanh bên ngoài im hẳn, Lục Châu rón rén vào phòng, rồi chạy vào nhà tắm kì cọ.

Tiếng bước chân Sa Ưng xa dần, cửa đóng, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách, hiện tại phòng của anh ta và chị Hồng ở ngoài, hai phòng đó được ngăn bởi phòng khách, một trái một phải, chỉ để lối đi nhỏ ở giữa, ba phòng ngủ kia dỡ vách thông nhau làm thành phòng của năm cô gái. Bình thường không ai ảnh hưởng tới ai.

Trong thời gian nghỉ ngơi chị Hồng rất ít khi ra ngoài, Sau Ưng phụ trách an toàn của toàn tiểu tổ, mặc dù không thường xuất hiện, nhưng khi cần anh ta luôn có mặt kịp thời, như một tấm lưỡi bảo vệ tàng hình.

Trong tổ mặc dù mọi người không quan tâm tới việc riêng giữa người quản lý và tổ viên, nhưng nếu các tổ viên để xảy ra việc cãi cọ đánh nhau là không bao giờ được. Dù có là người quản lý, chỉ cần tổ viên không tình nguyện, cũng tuyệt đối không được cưỡng ép, nếu không tổ viên có thể tố cáo lên cấp trên.

Vì vậy Bạch Lộ và Tần Thái không lo Sa Ưng sẽ làm bừa, mà Sa Ưng cũng không có ý định cưỡng ép họ.

Chỉ là tối nay Bạch Lộ vô cùng lo lắng, tới giờ cô ấy mới có được hai nghìn tăm trăm tệ tiền thành tích nghiệp vụ, cách con số ba vạn xa vô cùng. Cả buổi tối Tần Thái làm được hơn sáu nghìn, dù cho Bạch Lộ hết, cũng vẫn còn thiếu nhiều.

Tần Thái vỗ vai Bạch Lộ an ủi: "Dù sao ngày nào cũng ra ngoài đi làm, cậu đừng lo lắng quá."

Bạch Lộ sao có thể không lo: "Lam Trù, cậu cùng mình đi tăng ca có được không?"

Tần Thái ngẫm nghĩ: "Được thì được, có điều bọn mình ra ngoài, phải hỏi chị Hồng vàhắn ta."

Bạch Lộ cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Hai người chưa từng nói chuyện với Sa Ưng, nếu muốn tăng ca, Sa Ưng sao chịu đi cùng họ?

Mà chị Hồng đã có ý gạt Bạch Lộ ra khỏi tổ, dù tiền Tần Thái kiếm được chuyển hết cho Bạch Lộ, thì chị ta vẫn hiểu rõ về năng lực của Bạch Lộ. Lúc này chắc chắn chị ta sẽ không chịu giúp đỡ.

Chỉ có rời khỏi sự giám sát của chị Hồng, chỉ cần Bạch Lộ mang được thành quả về, có lẽ chị ta sẽ đồng ý cho Bạch Lộ thêm một tháng nữa.

Bạch Lộ đành đi tìm Sa Ưng, Tần Thái sợ bạn xảy ra chuyện, nên đi cùng. Lúc này Sa Ưng đã ngủ, khi Bạch Lộ gõ cửa, anh ta không dậy mở: "Vào đi."

Hai cô gái lần đầu tiên đến phòng Sa Ưng, phòng anh ta gọn gàng ngăn nắp hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, thấy Tần Thái và Bạch Lộ, anh ta hơi hất cằm lên, ra hiệu cho hai người nói rõ lý do.

Bạch Lộ căng thẳng tới mức chẳng thốt lên lời, Tần Thái cắn môi dưới, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Quản lý, chúng tôi.chúng tôi muốn nhờ anh thứ bảy cùng chúng tôi đi tăng ca."

Sa Ưng không nói gì, Tần Thái vội vàng bày tỏ chân tình: "Chúng tôicó thể giúp anh quét dọn phòng, giặt quần áo nấu cơm việc gì cũng được."

Sa Ưng dường như cảm thấy buồn cười: "Tổ viên không được tự ý vào phòng của quản lý, cơm đã có người đưa tới, quần áo" Anh ta chậm rãi: "Quần áo của tôi toàn giặt khô."

Ngất

Tần Thái đỏ bừng mặt.

Hai cô gái ủ rũ quay về, Hoàng Diệp và A Tử đều không nói gì, Lục Châu tò mò: "Hai người đi tìm anh ta à?"

Tần Thai và Bạch Lộ im lặng, Lục Châu kinh ngạc: "Anh ta từ chối cả hai?"

Hai cô vẫn không chịu lên tiếng, Lục Châu đành thở dài: "Hai người nên đổi lúc khác, hôm nayanh ta vừa mãnh liệt như thế nào, hai người cũng nghe thấy cả rồi đấy. Giờ cả hai cô đều đến, anh ta sao có thể đáp ứng được? Ngộ nhỡ tới khi đó lực bất tòng tâm, chẳng phải sẽ khiến hai cô cười cho thối mũi sao? Huống hồ ngày mai còn phải đi làm, anh ta cũng phải giữ sức khỏe để ứng phó với những chuyện xảy ra đột xuất. Dù anh ta có muốn, cũng đành từ chối thôi."

Tần Thái và Bạch Lộ tối mặt, Lục Châu vẫn nói tiếp: "Thật đấy, ngày mai hai người tới tìm, ngày mai thứ sáu, thứ bảy được nghỉ, anh ta nhất định sẽ không từ chối đâu."

Tôi thèm vào đi, Tần Thái ôm mặt, ai nói cho tôi biếtrút cuộc cô ấy (tức Lục Châu) đang nghĩ đi đâu không?!

Tần Thái đành phải ngắt lời Lục Châu, thật là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, cô bạn này bình thường kiệm lời, nhưng một khi đã nói thì lan man mãi không thôi: "Lục Châu, khong hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ thế nào?"

Lúc này Lục Châu mới khẽ đáp: "Thực ra chúng ta làm việc này, Trật Tự biết cả. Nhưng cấp trên không chịu thừa nhận, vì thế mỗi tháng đều giao vài người cho Trật Tự xét xử."

Nói vậy thì, Tần Thái hiểu rồi.

Giống như cảnh sát, những người làm công việc giám sát trong Trật Tự cũng bị giao định mức hàng tháng. Chuột muốn mèo có thể nộp đủ định mức, hàng tháng đành phải giao cho mèo vài con chuột già nua ốm yếu, mà thỏa thuận ngầm giữa chuột và mèo, chính là mèo sẽ nhắm một mắt mở một mắt, không cần phải hi sinh đẫm máu.

Đúng là một cách an toàn, đôi bên cùng có lợi.

Có điều vẫn còn điểm đáng nghi ngờ: "Nếu giao người cho giám sát của Trật Tự, họ không sợ người đó sẽ khai ra cấp trên sao?"

Tần Thái vừa dứt lời, đến Hoàng Diệp cũng phải bật cười: "Giao cho họ rồi còn có thể khai nữa sao?"

Cuối cùng Tần Thái đã hiểu: Chuột vì muốn bảo vệ bí mật cho cái hang của mình, nên đa phần đều là giao cho mèo những con chuột chết. Những con còn sống, đương nhiên đều giống như các cô đây, toàn những con chuột ngốc chẳng biết chuyện gì.

Giờ cô cũng là chuột, hoặc là sống dưới cái ô bảo vệ của chuột già đi làm hoàn thành nhiệm vụ, hoặc bị giao cho mèo trở thành định mức của mèo.

Mà trong số những con mèo đó cũng có con không được ăn chuột, chúng muốn có cuộc hi sinh đẫm máu, vì vậy cuộc đấu tranh giữa chuột và mèo, không thể thống nhất một sớm một chiều được. Việc nguy hiểm nhất trong công việc của bọn Tần Thái, đó là gặp phải những con mèo luôn tự kiếm sống dựa vào khả năng của mình.

Họ cải trang thành nam nữ già trẻ bình thường, trà trộn vào mọi người. Lần trước Bạch Lộ đã gặp rồi, cũng may Sa Ưng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Giám sát của Trật Tự đương nhiên không được để lộ thân phận, mà cảnh sát càng không thừa nhận kiểu mèo chuột này: Trong mắt họ, họ mới là mèo, còn lại đều là chuột hết. Giám sát đành theo họ về đồn, đợi cấp trên liên hệ với cấp trên của cảnh sát hòng can thiệp.

Mặc dù kết quả cuối cùng vẫn là thả người thôi, nhưng chuột kia thì đã sớm chạy bay chạy biến từ lâu rồi.

Ngày hôm sau khi đi làm, Tần Thái nói với chị Hồng rằng cô muốn gộp định mức của mình với Bạch Lộ làm một, hai người tổng cộng sáu vạn. Chị Hồng thẳng thắn từ chối: "Tháng đầu tiên là tháng thử việc, không thể cộng gộp."

Bạch Lộ suýt thì bật khóc, Tần hái cũng hiểu chị Hồng thật sự không còn cần Bạch Lộ nữa. Những quy định ở đây nói thẳng thì đều do chị ta đưa ra, cấp trên làm sao biết được?

Cô bắt đầu thấy cuống, nếu không thể cộng gộp định mức, thì Bạch Lộ thật chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 27: Giới Hạn

Tối hôm nay, Tần Thái lại đặt được hơn sau nghìn tệ tiền nghiệp vụ, chỉ mới hai tối mà cô đã có một vạn ba, nhiệm vụ tháng này chỉ e Tần Thái sẽ về đầu, cũng có thể còn kiếm được thêm chút đỉnh.

Mặc dù ngoài miệng chị Hồng không nói gì, nhưng mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ theo thói quen luôn đứng giữa cô và Hoàng Diệp.

Cách này quả nhiên là một cách hay, nhẹ nhàng, ít nguy hiểm, hơn nữa cũng là cách để giúp đỡ nhưng người nghèo khổ. Có điều đây là sáng kiến của cô, dù được Hoàng Diệp và A Tử thừa nhận nhưng cũng sẽ không mang ra dùng.

Bọn họ đều là những người kiêu ngạo, dùng cách của Tần Thái đồng nghĩa với việc tự tát vào mặt mình.

Bạch Lộ thì chẳng kiêu ngạo gì, cô sợ bị họ đánh thành con chuột chết rồi giao cho Trật Tự, cô còn muốn về nhà, còn muốn tiếp tục đi học. Cô muốn học theo cách của Tần Thái, nhưng trên người cô lại chẳng có tiền. Tần Thái cho cô mượn một nghìn tệ, tối nay cô cũng kiếm về được hơn ba nghìn tiền làm nhiệm vụ.

Đây là nụ cười đầu tiên của cô sau bao ngày ủ rũ: "Lam Trù, cảm ơn cậu."

Tần Thái vỗ vỗ vai bạn.

Dù là thế, thì thứ bảy vẫn phải tăng ca. Chỉ có hoàn thành nhiệm vụ vượt mức quy định vào những ngày không có sự giám sát của chị Hồng, chị Hồng mới chịu tha cho Bạch Lộ. Buổi tối, Tần Thái đang tắm, Bạch Lộ lẳng lặng lén ra ngoài, vẫn đi tìm Sa Ưng. Khi ấy Sa Ưng đang ngồi lau con dao găm quân dụng, thấy cô chỉ điểm đạm nói một câu: "Chuyện gì?"

Bạch Lộ đỏ mặt, "Xin .anh ngày mai cùng đi tăng ca với bọn tôi, được không?"

Sa Ưng úi đầu tiếp tục lau dao, thờ ơ hỏi: "Tại sao?"

Bạch Lộ cắn môi: "Tôi tôi thật sự muốn về nhà, chị Hồng nói chỉ cần nửa năm, xin anh đấy."

Sa Ưng cười nhạt, "Cô có biết chơi game thì quan trọng nhất là cái gì không?"

Bạch Lộ hoang mang.

Sa Ưng xua tay: "Về phòng đi."

Buồn bã cúi đầu quay về phòng, Tần Thái vừa tắm xong đi ra. Thấy sắc mặt Bạch Lộ, cô có vẻ không hiểu: "Sao thế?"

Bạch Lộ ấm ứng không biết phải làm thế nào, "Anh ta.không chịu cho chúng ta tăng ca."

Tần Thái xoa xoa đầu bạn, mặc dù Bạch Lộ nhiều tuổi hơn Tần Thái, nhưng có lúc cô còn trẻ con hơn cả Tần Thái: "Không sao, lát nữa chúng ta sẽ tới cầu xin anh ta."

Hoàng Diệp khinh miệt bĩu môi, A Tử cười nhạt một tiếng. Vẫn là Lục Châu tò mò, "Đúng rồi đúng rồi, tối qua hai người cùng đến, hôm nay đột nhiên

thiếu đi một người, anh ta đồng ý mới lạ đấy."

Bà cô ơi, im miệng lại được không hả!!

Hai người lại tới tìm Sa Ưng lần nữa, lại bị từ chối. Tần Thái tức không chịu nổi, mắng một câu: "Háo sắc!!"

Bạch Lộ cắn môi im lặng.

Mặc dù ngày hôm sau không phải đi làm, nhưng vì các cô gái đã vất vả cả buổi tối, nên đều khá mệt. Tần Thái cũng nhanh chóng ngủ mất. Vừa ngủ không lâu, cô bỗng nằm mơ, trong mơ cô thấy Bạch Lộ đứng trước cửa phòng Sa Ưng, cúi đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt trẻ con.

Sa Ưng nằm trên giường hình như đã không còn kiên nhẫn nữa, giọng rất nặng nề: "Về phòng."

Bạch Lộ đỏ mặt, "Rút cuộc phải thế nào anh mới chịu giúp chúng tôi?"

Sa Ưng ngẩng đầu nhìn cô, rất lâu sau đột nhiên hạ giọng nói: "Tôi không chạm vào cô, cô dùng tay giúp tôi một lần.ngày mai, tôi đi tăng ca với hai người."

"Dùng taygiúp anh việc gì?" Bạch Lộ vẻ mặt hoang mang, Sa Ưng ngoắc ngoắc tay gọi cô. Cô đi tới trước giường Sa Ưng.

Giường của Sa Ưng là giường đôi rất rộng, anh ta dịch vào trong để chừa chỗ cho Bạch Lộ ngồi. Bạch Lộ vẫn do dự, cắn môi cúi đầu không nói. Sa Ưng cũng không ép, đứng tầm khoảng ba phút, Bạch ộ cũng chịu ngồi xuống mép giường.

Sa Ưng cầm tay cô, Bạch Lộ như chạm phải điện định rụt tay về, cuối cùng cũng hiểu ra. Sa Ưng kéo tay cô vào trong quần mình, dường như chạm phải thứ gì đó, Bạch Lộ cứng người.

Sa Ưng bỗng dưng trở nên vô cùng nhẫn nại, rất lâu sau mới khàn giọng nói: "Nào."

Bạch Lộ nước mắt lưng chòng, Sư Ưng đã nói là sẽ làm, nói không chạm vào cô là không chạm vào bất kì chỗ nào khác nữa, "Không muốn thì đi đi."

Bạch Lộ không về phòng, tay cô vẫn ở trong quần Sa Ưng, không rõ đang làm gì. Cô một mực cúi đầu im lặng, hơi thở của Sa Ưng mỗi lúc mỗi nặng nề gấp gáp, giọng anh ta khản đặc, "Nhanh lên!"

Bạch Lộ hạ quyết tâm,nhắm mắt hầu hạ anh ta. Tần Thái không muốn nhìn tiếp nữa, nhưng lại không biết làm sao để tỉnh dậy.

Cuối cùng, sau khi được Sa Ưng cho phép, Bạch Lộ đi như chạy khỏi phòng anh ta. Tiếng mở cửa khiến Tần Thái tỉnh lại.

Bạch Lộ vào nhà vệ sinh rửa tay, khi quay lại cô thận trọng liếc nhìn về phía Tần Thái, Tần Thái nhắm mắt vờ ngủ.

Tám giờ tối hôm sau, Sau Ưng đúng hẹn đưa Bạch Lộ và Tần Thái đi làm thêm. Địa điểm làm thêm có thể tự chọn, nhưng cần phải được tổ trưởng và người quản lý đồng ý. Không được đến những nơi quá nguy hiểm.

Tần Thái và Bạch Lộ chọn công viên Hồng Thụ Hải.

Khi sắp tới nơi, Sau Ưng bèn thả bọn họ xuống. Ba người chia nhau ra hành động. Bạch Lộ vẫn túm gấu áo Tần Thái: "Lam Trù, mình.chúng mình đi cùng nhau đi."

Tần Thái nhìn bàn tay ấy, vô thức nhớ lại chuyện tối qua, đột nhiên đỏ mặt: "Bạch Lộ, cậu cần phải học cách sống độc lập. Hôm nay Sa Ưng sẽ chỉ phải bảo vệ một mình cậu thôi, rất an toàn, đi đi."

Bạch Lộ tìm thấy một người đàn ông ăn mày ở góc công viên, vẫn học theo cách của Tần Thái, bảo ông ta tới dập đầu lạy những người trẻ tuổi hơn. Nhưng khi giựt tóc cô lại giựt cả chân, nhanh chóng bị người ta phát hiện túm lấy tay.

"Nha đầu này, giật tóc của tôi làm gì hả?" Đối phương là một chàng trai trẻ hơn hai mươi tuổi, đang tay trong tay với một cô gái khác. Bạch Lộ không biết phải nói gì, Tần Thái vội đi tới kéo Bạch Lộ: "Ngại quá, em gái tôi hơi ngốc, nhìn thấy những người đàn ông đẹp trai tuấn tú là muốn đến gần, ngại quá."

Người đó vốn đang tức giận, nghe Tần Thái nói thế, đặc biệt là câu 'những người đàn ông đẹp trai tuấn tú' thì cảm thấy rất thuận tai, bèn vừa mắng vừa buông tay, dắt bạn gái đi mất.

Sa Ưng tiếp tục ngồi câu cá bên bờ hồ.

Hôm nay thu nhập của Bạch Lộ không tệ, Tần Thái cũng đưa cả phần của mình cho Bạch Lộ. Khi công lại được khoảng một vạn ba, giờ tổng thu nhập từ nhiệm vụ của Bạch Lộ là hơn hai vạn rồi, chỉ cần làm thêm một vạn nữa, chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ cơ bản tháng này.

Bạch Lộ rất hào hứng.

Buổi tối khi quay về phòng, Bạch Lộ vui vẻ, "Lam Trù, mình đã hỏi chị Hồng rồi, mình còn thiếu tám nghìn, chỉ cần làm thêm tám nghìn nữa, tháng này

nhiệm vụ của mình được hoàn thành."

Tần Thái cũng vui thay bạn: "Cố lên."

Lúc Bạch Lộ vui sẽ nhí nhảnh lí lắc suốt, giống như chú chim sẻ nhỏ: "Chỉ cần làm thế này đủ nửa năm, mình có thể về nhà. Ha ha, mỗi tháng ba nghìn tệ, mình còn có thể mang về một vạn tám. Mình sẽ trả một vạn cho thầy giáo, phần còn lại đi học."

Bạch Lộ là một cô gái thành phố, nhưng cha mẹ chỉ là công nhân viên chức, một tháng tiền lương của cả hai cộng lại chưa được năm nghìn tệ. Điều kiện kinh tế trong nhà không dư dả lắm, nên kì vọng mà cha mẹ dành cho Bạch Lộ rất cao. Từ nhỏ cô đã học trường tiểu học trọng điểm, và cứ thế lên tới cấp ba trọng điểm.

Piano, võ thuật, tiếng Anh học không thiếu môn nào. Vì phải tiêu khá nhiều tiền cho việc học, lại sợ cô hình thành thói quen xấu hay so bì với người nọ người kia, nên quần áo đồ dùng học tập cha mẹ cô chỉ mua đồ bình thường.

Rất nhiều đồ của cô được sửa lại từ quần áo của mẹ.

Đến một độ tuổi nhất định, các cô gái sẽ cảm thấy tự ti. Vì một bộ đồ biểu diễn trong ngày hội của trường, cuối cùng cô đã gây chuyện. Hôm đó, khi thầy giáo phụ đạo cho cô làm bài tập, cô nhìn thấy một xấp tiền mới trong ngăn kéo mở hờ của thầy

Thấy giáo không phát hiện ra, nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng không phát hiện ra. Một vạn tệ đó, khiến cô tỏa sáng trong buổi biểu diễn văn nghệ, nhưng ngay sau đó là những ngày tăm tối.

Tần Thái vẫn không dám nói cho Bạch Lộ biết suy đoán của mình, liệu thầy giáo đó có phải là một thành viên trong tổ chức này hay không. Hoặc có lẽ cũng bị mắc lỗi gì đó, bị tổ chức uy hiếp, nên mới bán đứng học sinh của mình vào đây.

Thế giới này có ngàn vạn sự cám dỗ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sa chân xuống lầy ngay, bạn đang giăng mồi câu cá, nhưng lại không biết liệu có phải chính mình cũng đang bị người khác giăng lưới chờ bắt hay không?

Ngày hôm sau là chủ nhật, theo nguyên tắc thì ẫn không phải đi làm. Nhưng Bạch Lộ vẫn đi: Vì còn thiếu một vạn tệ nữa, ngày mai chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, biết đâu lại đủ, như thế không cần phải lo lắng thấp thỏm.

Tần Thái muốn khuyên bạn, nhưng nhìn bộ dạng hưng phấn vui vẻ của Bạch Lộ, cũng không nói thêm gì nữa: "Nếu Sa Ưng đồng ý thì..cũng được."

Cô khéo léo nhắc nhở, Bạch Lộ có lẽ nhớ đến chuyện hôm qua, nụ cười có phần buồn bã.

Quay về không lâu, khi những cô gái khác còn đang ngủ, Bạch Lộ đã dậy. Tần Thái căn bản không cần nhìn xem bạn đi đâu, nhưng trong lòng thì rất hiểu: Bạch Lộ lại đi tìm Sa Ưng.

Đột nhiên cô không thấy buồn ngủ, tới tận khi Bạch Lộ quay lại phòng, cô mới nặng nề thiếp đi.

Quả nhiên hôm sau, Sa Ưng lại cùng họ đi tăng ca.

Hôm nay Bạch Lộ hoạt bát hơn một chút, cô tìm hai người ăn xin già, vẫn cách cũ, một dập đầu hai tệ, gọi cha một tiếng một tệ, gọi ông một tiếng một tệ rưỡi.

Thế là cả ngày Bạch Lộ kiếm được chín nghìn, lại thêm bốn nghìn hai trăm tệ của Tần Thái, cô đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

Khuôn mặt nhỏ đó cười tươi như một bông hoa, cô kéo tay Tần Thái, rồi lại nhìn Sa Ưng: "Tôi mời hai người ăn cơm nhé?"

Tần Thái cười lắc đầu: "Mau về báo với chị Hồng đi."

Việc đi tổng kết hàng tháng đều là do tổ trưởng phụ trách, sau khi quay về chị Hồng chẳng nói gì. Những người khác đều hiểu: Chị ta đã chấp nhận Bạch Lộ rồi.

Thế là thành viên trong tổ tạm thời ổn định, Hoàng Diệp, A Tử, Lục Châu, Bạch Lộ, Lam Trù, năm cô gái sẽ có một thời gian là đồng nghiệp của nhau.

Tháng đầu tiên, Bạch Lộ nhận được ba nghìn tệ tiền lương cơ bản và hai nghìn tệ tiền phần trăm, tổng cộng năm nghìn. Bạch Lộ vui sướng, lặp đi lặp lại không biết bao lần, "Lam Trù, cậu biết không, lương tháng của cả cha và mẹ mình cộng lại mới được năm nghìn tệ, haizz, mình còn kiếm tiền giỏi hơn họ!"

Tần Thái chỉ coi cô như trẻ con, "Qua nửa năm là ổn."

Những ngày tiếp theo, Bạch Lộ gần như điên cuồng làm việc, mỗi lần đi làm nhiệm vụ, cô đều nhờ tới tận ba người ăn mày già, một người kiếm từ bốn tới sáu nghìn tệ, một đêm cô kiếm được khoảng trên dưới một vạn rưỡi tệ.

Trong tổ có quy định, hàng tháng nếu thành tích nghiệp vụ vượt qua mười vạn tệ, thì sẽ không trừ ba vạn tệ tiền nghiệp vụ cơ bản, mà sẽ được hưởng 8% tiền hoa hồng trên tổng số tiền kiếm được, vượt qua hai mươi vạn hưởng 10%, vượt qua ba mươi vạn là 12%.

Tháng này, tuần nào Bạch Lộ cũng tăng ca, cô không còn phải cần tới tiền chi viện của Tần Thái nữa, lương tháng + tiền hoa hồng, tất cả được năm vạn bảy trăm tệ!

Đến tháng sau, mỗi buổi tối đi làm nhiệm vụ cô bèn thuê thẳng năm người già, một tối ít nhất cũng kiếm được hai vạn rưỡi tệ. Tần Thái khuyên bạn: "Bạch Lộ, đừng bán mạng quá, làm qua nửa năm rồi về đi học đi."

Bạch Lộ mắt lấp lánh, "Lam Trù, một ngày mình kiếm hai vạn rưỡi, một tháng là bảy mươi năm vạn, lương sẽ là chín vạn ba! Nếu cứ làm thế này trong sáu tháng, mình sẽ có mấy chục vạn! Khi đó cha mẹ mình không cần phải vất vả nữa!"

Tần Thái không biết phải khuyên bạn thế nào.

Hôm đó khi nằm ngủ, Tần Thái lại nằm mơ. Trong mơ, Bạch Lộ ngồi bên giường Sa Ưng, tối nay rõ ràng Sa Ưng không còn thỏa mãn với việc dùng tay của Bạch Lộ nữa: "Tối nay dùng miệng."

Bạch Lộ do dự một hồi, cuối cùng cô kéo chăn của Sa Ưng ra, Tần Thái sợ nhìn sẽ lên lẹo, nhưng Bạch Lộ lại từ từ cởi bỏ thắt lưng của Sa Ưng, nhìn anh ta một cái, cuối cùng cúi mặt xuống, áp sát cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn vào.

Việc này kích thích hơn so với dùng tay nhiều, Sau Ưng rên khẽ, một tay ấn vào vai Bạch Lộ, tay kia bắt đầu lần vào vạt áo cô.

Bạch Lộ vội vàng giữ tay anh ta lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta. Anh ta vẫn giữ nguyên tay, Bạch Lộ mím chặt môi, một lúc sau khẽ nói: "Anh từng nóisẽ không"

Sa Ưng thản nhiên: "Trước kia thôi."

Bạch Lộ hoảng hốt, Sa Ưng lại thản nhiên nói tiếp: "Tôi chỉ sờ sờ bên trên, cho dù có uống rượu, thì cũng phải có chút đồ nhắm chứ?"

Bạch Lộ vẫn còn nằm bò trên người anh ta, lúc này thần sắc trông hết sức mâu thuẫn. Sa Ưng mãi vẫn không có động tĩnh gì, nhẫn nại chờ đợi. Cuối cùng Bạch Lộ cũng buông tay Sa Ưng ra.

Sa Ưng cởi khuy áo con của Bạch Lộ, đôi gò bồng đảo chưa từng bị ai chạm vào đó như giật mình, nảy lên giống chú thỏ con thấy động bỏ chạy.

Sa Ưng úp cả bàn tay lên ngực Bạch Lộ nắn bóp, hưởng thụ sự phục vụ của Bạch Lộ, thở dài một tiếng đầy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 28: Như Thế Là Thế Nào?

Thứ bảy, chủ nhật Tần Thái bắt đầu không đi tăng ca cùng Bạch Lộ nữa, Tần Thái cũng không biết vì sao. Cũng có thể vì hễ gặp Bạch Lộ là lại nhớ tới những cảnh mình đã nhìn thấy trong mơ, cô lại vô cùng bối rối mất tự nhiên.

Thành tích nghiệp vụ của Bạch Lộ càng ngày càng tốt, mỗi cuối tuần Sa Ưng đều cùng cô ra ngoài tăng ca. Có tháng sao nhất cô làm được tám mươi vạn tiền nghiệp vụ.

Hưởng năm mươi vạn tiền lương.

Đấy đúng là chuyện vô cùng kinh ngạc trong tiểu tổ này. Cuối cùng có một ngày, khi đi tham dự cuộc họp tổng kết thành tích vào cuối tháng, chị Hồng đã kéo Bạch Lộ đi cùng. Nghe nói Thông gia muốn gặp Bạch Lộ.

Thông gia, đương nhiên chính là Thông Dương Tử.

Bạch Lộ vui mừng đi theo, khi quay về thì kể lại cho Tần Thái nghe những gì mình nhìn thấy ở Thông Dương quán. Kể về những đồ gia dụng bằng hồng mộc, kể về đồ sứ Thanh Hoa, kể về những vật trang trí bằng đồng.

Tần Thái định nói gì đó với Bạch Lộ: "Bạch Lộ, mình cảm thấy cậu không cần phải mạo hiểm thêm nữa Có câu nói rằng tham thì thâm, cậu.vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Bạch Lộ lạnh lùng hừ một tiếng, "Chị Hồng còn khen mình giỏi đấy, Thông gia bảo mình lần sau lại đến chơi, nếu không phải vì ông ấy bận, thì mình còn nói chuyện với ông ấy thêm lúc nữa cơ." Cô liếc liếc về phía Hoàng Diệp và A Tử, thái độ vô cùng ngạo mạn, "Những kẻ khác dù không vui, nhưng không có bản lĩnh, thì làm gì được mình?"

Tần Thái không tiện nói thêm nữa, Bạch Lộ vỗ vai bạn, "Mình chỉ có một người bạn là cậu thôi."

Địa vị của Bạch Lộ trong tiểu tổ, dần dần vượt qua cả Hoàng Diệp và A Tử. Chỉ có Tần Thái là vừa phải, cô và Lục Châu tháng nào cũng chỉ giữ ở mức ba vạn tiền nghiệp vụ cơ bản mà thôi, vượt cũng vượt không nhiều. Chỉ cần qua được mức cơ bản, chị Hồng sẽ không phê bình bọn họ.

Hôm may, mấy cô gái vừa đi làm về. Tắm rửa xong trèo lên giường đọc sách, trò chuyện, ăn quà vặt.

Bỗng bên ngoài có người đi vào, họ còn tưởng là Sa Ưng hay chị Hồng.Nhưng người vào lần này lại là một người đàn ông khác. Tần Thái cứng người: là Thông Dương Tử.

Theo sau ông ta là chị Hồng và Sa Ưng, nhưng họ chỉ đứng ngoài không vào. Ánh mắt đó sắc như lưỡi dao, mấy cô gái đều cảm giác như ông ta đang nhìn mình, bất giác cúi gằm đầu xuống.

Bạch Lộ nhìn ông ta cười cười, vẻ mặt ngượng ngùng.

Ông ta không nói không rằng, đóng cửa bỏ ra ngoài.

Bạch Lộ sốt sắng bò lên giường Tần Thái: "Lam Trù, người đó chính là Thông gia! Thế nào? Đẹp trai chứ?"

Tần Thái không đáp, cô nhớ lại lần đầu tiên gặp vị Thông gia này, hình tượng cái đầu hói quá nửa đã in sâu vào trong não cô, giờ dù ông ta có biến hình thay đổi thế nào cũng không gột được hình ảnh ấy. Bộ dạng đó mà đem so với từ 'đẹp trai' thật sự có bắn đại bác cũng chẳng tới nổi.

Sự trầm mặc của Tần Thái hoàn toàn không ảnh hưởng đến vẻ hào hứng của Bạch Lộ, cô kể lại chi tiết những sự kiện diễn ra trong lần gặp mặt đầu tiên của mình và Thông gia, ngay cả ánh mắt của ông ta cũng không bỏ qua. Tần Thái vì lịch sự, chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng ậm ừ một tiếng. Cuối cùng nghe mãi nghe mãi, lại ngủ mất.

Tần Thái vừa ngủ, Bạch Lộ đã quay về giường mình. Thực ra, Bạch Lộ cảm nhận được rõ ràng việc Tần Thái đối xử với mình không còn được như trước nữa, cũng có lẽ thành tích nghiệp vụ của cô quá tốt, mà sáng kiến lại là của Tần Thái, mình thế này.có lẽ trong lòng Tần Thái chẳng dễ chịu gì nhỉ?

Nhưng một tháng gần mười vạn tệ, cô cắn cắn môi. Rồi thầm hạ quyết tâm: Nếu sau này cô giàu có, nhất định sẽ báo đáp bạn.

Nhưng trong lòng Tần Thái cũng rất rõ, Bạch Lộ bây giờ, không còn quan tâm tới ý kiến của bất kì ai nữa. Cô ấy chỉ cần một người lắng nghe, yên lặng mà lắng nghe là được.

Sau khi ngủ, Tần Thái lại nằm mơ, cô bắt đầu thấy phiền phức. Tại sao lúc nào cô cũng nằm mơ thấy chuyện của Bạch Lộ và Sa Ưng, mà bản thân cô có muốn biết đâu.

Trên giường, Bạch Lộ rất tự giác cởi cúc áo ngực, phủ lên người Sa Ưng để anh ta 'nhắm rượu'.

Tối nay rõ ràng Sa Ưng lại thấy không thỏa mãn với việc này. Tay anh ta lần xuống dưới, thò vào trong váy của Bạch Lộ. Bạch Lộ giữ tay anh ta lại, anh ta bèn kéo cô lên ngực mình, "Cho anh nhìn thôi, nhé?"

Bạch Lộ kiên quyết lắc đầu, Sa Ưng dỗ dành, "Anh chỉ nhìn thôi, em nhìn của anh bao nhiêu lần rồi, thì cũng phải đáp lễ anh một lần chứ."

Bạch Lộ đứng dậy, mặc áo vào ra khỏi phòng. Tần Thái thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị chờ Bạch Lộ quay về khiến mình giật mình mà tỉnh dậy, thì đột nhiên Bạch Lộ quay lại, cắn môi rất lâu mới hỏi: "Có thật làchỉ nhìn thôi không?"

Sa Ưng xòe tay: "Anh đã lần nào lừa em chưa?"

Bạch Lộ bắt đầu cởi từng chiếc từng chiếc áo, rồi đến váy trên người mình xuống, cuối mùa hè nên mặc không nhiều, cô nhanh chóng đứng trước mặt Sa Ưng không một mảnh vải che thân, cơ thể với những đường cong gợi cảm, không tì vết, có điều khuôn mặt trẻ con thì lại đỏ rực.

Cô chuẩn bị mặc đồ vào, Sa Ưng bỗng ngăn cô lại, chỉ vỗ vỗ lên giường, ra hiệu cho cô đi đến.

Bạch Lộ thấp thỏm không yên nằm bên cạnh anh ta, anh ta bắt đầu mút mắt cơ thể tron láng mịn màng đó, Tần Thái ra khỏi phòng qua cánh cửa khép hờ, gió bên ngoài hơi lạnh, Tần Thái lại thấy lòng buồn bực.

Đứng trong phòng khách chẳng có việc gì làm, cửa phòng chị Hồng đóng rất chặt. Tần Thái tò mò thò đầu vào, vậy mà cũng có thể lọt vào được. Chị Hồng đang ngồi trước gương, trang điểm rất tỉ mỉ.

Tần Thái hơi lạ, còn lâu mới đến giờ đi làm. Chị Hồng trang điểm sớm như vậy làm gì?

Chị Hồng trang điểm một lúc lâu, dường như không hài lòng, lại bắt đầu lau son phấn trên mặt đi. Tần Thái đứng bên cạnh chị ta, nhìn vào khuôn mặt chị Hồng trong guowgn, đột nhiên đôi mắt cô càng mở càng to. Chị Hồng đang dùng sơn màu để trang điểm không phải đồ trang điểm!

Cô giật lùi về phía sau một bước: Người sống trang điểm, tại sao lại phải dùng bột màu?

Đúng lúc này, cô bị đánh thức dậy bởi tiếng động khi Bạch Lộ quay về phòng. Lúc đóng cửa mặc dù đã rất cẩn thận, nhưng khi cài cửa thì tiếng động

cũng không nhỏ.

Tần Thái vẫn vờ ngủ, lòng trống rỗng.

Bạch Lộ vừa nằm ngủ, cửa phòng lại một lần nữa bị mở ra, lần nà là chị Hồng, "Dậy cả đi." Chị Hồng đứng ở cửa, nói ngắn gọn: "Năm phút nữa tập hợp dưới nhà."

Không ai biết là chuyện gì, nhưng mọi người theo thói quen vẫn thu dọn và trang điểm xinh đẹp. Tần Thái mặc bộ đồ học sinh màu xanh cũ, vì vội nên không kịp trang điểm. Mọi người đều phun nước xịt khoáng giữ ẩm lên mặt, rồi vội vội vàng vàng xuống nhà.

Một chiếc xe công vụ đậu dưới lầu, lái xe là Sa Ưng.

Chiếc xe đưa họ đến một căn nhà biệt thự riêng của ai đó. Chị Hồng dẫn đường, các cô gái vào theo. Sàn nhà lát đá granit màu đen bóng loáng như có thể soi gương, người giúp việc hướng dẫn họ lên tầng hai.

Tầng hai có bàn bia, bên ngoài còn có hồ bơi, cửa kính sát đất. Chị Hồng bảo các cô gái ngồi trên ghế sô pha, còn mình thì tới trước bàn bi a, hạ giọng nói gì đó.

Người đàn ông đang tự chơi Bi A một mình quay người lại, đám phục vụ bên cạnh lập tức đưa khăn cho ông ta. Ông ta lau lau tay, chầm chậm bước về phía họ.

Ông ta càng lại gần, Bạch Thái kinh ngạc nhận ra: Thông Dương Tử. Mặc dù ngoại hình ông ta đã biến đổi, nhưng ánh mắt đó cô vẫn ấn tượng rất sâu sắc.

Lẽ nào Thông Dương Tử này thật sự tinh thông biến hóa?

Không đợi Thông Dương Tử vẫy tay, tự có người phục vụ mang rượu đến, Thông Dương Tử cầm một ly, đầu tiên là cụng ly với Bạch Lộ, Bạch Lộ cúi đầu cười ngượng ngùng, ông ta cất tiếng khen, "Chú ý của em, rất hay. Đúng là người thông minh."

Bạch Lộ sững người, rồi đột nhiên hiểu ý ông ta muốn nói: Ông ta khen việc cô dùng người già tới dập đầu trước người trẻ.

Cô nhìn nhìn Tần Thái, định nói đấylà sáng kiến của Tần Thái, nhưng không biết tại sao, lại không lên tiếng.

Tần Thái như không nghe thấy gì, chỉ cúi đầu uống trà. Nhân viên phục vụ mang sa lát, sa shi mi. đến tên ngốc cũng biết hôm nay người mà Thông Dương Tử thật sự muốn mời là ai, Tần Thái nhặt mấy miếng su shi, rồi lại lấy vài lát cá ngừ: Cô chưa ăn cái này bao giờ, muốn thử xem mùi vị ra sao.

Thực ra những đồ đó đều ngon cả, có điều tới cuối cùng cô ăn phải một thìa mù tạt lớn

Tần Thái bị cay nước mắt nước mũi giàn giụa, Thông Dương Tử đã kéo Bạch Lộ xuống hồ bơi. Nước hồ bơi xanh sẫm như nước biển, ông ta đưa Bạch Lộ ra đó vầy.

Tần Thái thấy trước mắt như mờ đi, thực ra thế giới này vốn sương mù dày đặc, những thứ mà mắt người có thể nhìn thấy không nhiều, nếu lại còn bị cách thêm một tầng nước nữa, thì cuối cùng trong tầm nhìn của họ, còn lại những gì?

Bạch Lộ ở dưới nước, có thể nhìn thấy những gì?

Thông gia bảo mấy cô gái cũng tới bơi, Hoàng Diệp và A Tử từ chối, Tần Thái đương nhiên lại càng không muốn đi. Lục Châu ngồi cùng cô, mặc dù Lục Châu ít nói, nhưng thời gian gần đây có vẻ khá gần gũi Tần Thái. Con người luôn thích chơi với những người có vị trí tương đương với mình mà.

Giờ trong tổ này, Bạch Lộ là hoa đỏ, Hoàng Diệp và A Tử là lá xanh, Lục Châu và Tần Thái là lá rụng. Có cũng được chẳng có cũng không sao.

Tần Thái và Lục Châu uống chút nước, trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện của Thông gia.

Người trong huyền môn có một thứ gọi là khả năng ngầm, luận về khí thế ông ta không bằng Bạch Cập chứ đừng nói gì tới Bạch Hà. Sao lại có thể tinh thông biến hóa đại thần thông?

Cả chị Hồng nữa, chị ta trang điểm tại sao lại dùng sơn?

Bốn cô gái đều không mặn mà gì, ngồi một lát, chị Hồng đành đưa họ về. Lúc bước xuống lầu, Tần Thái quay đầu lại nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ đã thay bộ áo tắm một mảnh màu vàng, Thông Dương Tử đang dạy cô bơi, hai tay ôm chặt vào nơi mềm nhất của Bạch Lộ.

Cô lại nhìn nhìn sang bên cạnh, Hoàng Diệp và A Tử chẳng thể hiện gì.

Kì lạ, hai người họ ra sức lấy lòng Sa Ưng, tại sao khi đến đây lại e dè như thế?

Tư tưởng thì ở lại nhưng bước chân đã dần dần đi xuống dưới, rẽ xuống dưới cầu thang, Tần Thái không còn nhìn thấy gì nữa. Ngay cả tiếng cười cũng bị ngăn lại. Tần Thái cùng mọi người lên xe, đương nhiên họ quay về căn hộ.

Chị Hồng cho bốn cô gái đi ngủ, còn mình thì nhanh chóng chạy về phòng.

Tới bảy giờ rưỡi Bạch Lộ mới về, cô ngồi trước bàn trang điểm, rất lâu không nói gì. Tần Thái đành trang điểm thay cho bạn, "Nhanh lên, còn lần chần nữa sẽ muộn đấy."

Bạch Lộ nắm tay Tần Thái, thần sắc đột nhiên trở lên cổ quái, "Lam Trù, nếu có một ngày, mìnhcũng biến thành như thế, cậu có coi thường mình không?"

Tần Thái ngước mắt nhìn bạn: "Như thế là thế nào?"

Bạch Lộ lại cười nhẹ, rồi tự cầm bút bắt đầu trang điểm cho mình. Khi cây bút kẻ lông mày lướt qua đôi lông mày thanh tú, Bạch Lộ đột nhiên lại hỏi: "Lam Trù, cậu nói xem sau ba tháng nữa, mình còn có thể quay về học tiếp được không?"

Giọng nói của Bạch Lộ trở nên hoang mang, tần thái nghe mà cũng hoang mang theo, cô đành cười đáp: "Đương nhiên là có thể."

Đương nhiên có thể.ư?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 29: Vì Tương Lai

Từ đó về sau, Bạch Lộ không còn thường xuyên ngủ trong phòng kí túc xá nữa. Mặc dù không nói rõ, nhưng ngay cả chị Hồng và Sa Ưng đều không truy hỏi, cô ấy đi đâu, trong lòng mọi người đều tự hiểu.

Sáu giờ rưỡi hôm nay, Tần Thái và bốn cô nương vừa ngủ, chị Hồng lại gọi Bạch Lộ ra ngoài. Mọi người quen với việc này, nên không bận tâm lắm.

Sau khi Bạch Lộ lên xe, chị Hồng nhìn Sa Ưng: "Nhiệm vụ của..., hình như hoàn thành thì phải?"

Sa Ưng trầm ngâm, "Cô ấy có chính kiến của mình, chắc."

Chị Hồng ánh mắt thoáng lạnh, "Chắc có thể thay đổi được quy định của tổ chức?"

Sa Ưng nhanh nhẹn bước lên lầu, "Sẽ nghĩ cách."

Tần Thái đã ngủ, đột nhiên cửa lại bị mở, "Lam Trù, đến phòng tôi một lát."

Là giọng Sa Ưng. Tần Thái định từ chối, nhưng anh ta đã đóng cửa bỏ đi.Trong kí túc chỉ có đồ ngủ, Tần Thái cài hết cúc áo lại, rồi như chú chó con lông dựng tai dựng ngực lên ra khỏi phòng.

Phòng Sa Ưng vẫn sáng đèn, không đợi Tần Thái gõ cửa, anh ta đã cao giọng: "Vào đi."

Tần Thái đứng bên cửa, không khép cửa vào, mím môi hỏi từ xa: "Có chuyện gì?"

Sa Ưng nhìn cô từ đầu tới chân một lượt, nhìn tới mức cô cảm thấy bối rối mất tự nhiên. Nhưng cô vẫn trung thành giữ cửa giống một chú chó giữ nhà: Phát hiện có điều gì đó không ổn, lập tức quay người tháo chạy ngay.

Sa Ưng chỉ vào chiếc ghế bên cạnh giường, phòng ngủ của anh ta chính là văn phòng, không gian rộng rãi, bên cạnh là bàn máy tính, có bàn đường nhiên phải có ghế.

Tần Thái không tới đó ngồi, cô đứng thẳng người: "Quản lý, trước kia từng có một cô gái, cô ấy không chịu cởi bỏ quần áo trên người mình. Một hôm có kẻ bắt cô ấy phải cởi áo khoác ngoài, cô ấy cho rằng cởi áo khoác ngoài thì không bị coi là trần truồng, nên cởi. Sau này người đó lại bảo cô ấy cởi áo sơ mi, cô ấy cho rằng trong áo sơ mi còn có áo con, thế là cũng cởi. Tới cuối cùng, người đó bảo cô ấy cởi nốt áo con, cô ấy lại nghĩ mình vẫn còn quần."

Sa Ưng lặng lẽ nghe, Tần Thái cười hỏi: "Biết cuối cùng cô ấy thế nào không?"

Cô ấy trần truồng. Sa Ưng không cần hỏi, hắn cũng biết.

"Đã cởi hết mọi thứ như thế rồi, còn giữ lại chút xíu đó làm gì?"

Sa Ưng hất cằm: "Đóng cửa."

Tần Thái không đóng cửa: "Vậy điều mà câu chuyện muốn nhấn mạnh đó chính là không được nhượng bộ dù chỉ một lần."

Sa Ưng gằn giọng: "Đóng cửa!"

Tần Thái vẫn không chịu: "Không có việc gì tôi về phòng trước đây!"

"Đứng lại!" Sa Ưng khẽ quát, hắn thấy bực bội, đứng dậy kéo Tần Thái vào trong, binh một tiếng cửa được đóng lại, rồi khóa trái. Tần Thái bắt đầu hoảng sợ: "Tổ chức có quy định, không được cưỡng ép."

Sa Ưng dường như không nghe thấy gì, vẫn ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu đọc sách. Tần Thái đứng ngồi không yên, cứ như thế hơn tiếng đồng hồ, cuối cùng Sa Ưng lên tiếng: "Buồn ngủ rồi."

Tần Thái bực bội: "Có phải tôi muốn ở đây làm phiền anh không được ngủ đâu!"

Cô mở mãi vẫn không mở được cửa, Sa Ưng thở dài, lại làm nhân viên phục vụ lần nữa. Lúc này Tần Thái mới ra được, trong lòng thầm thấy là may mắn: Cũng may hắn ta không định làm gì thật, nếu không cô phải làm thế nào?

Đánh nhau chắc chắn cô không phải đối thủ của hắn, Bạch Lộ nói đích thân nhìn thấy hắn một tay đánh bại hai tên cánh sát. Bắt hồn của anh ta. nhìn cách hắn hóa nước cho Hoàng Diệp, chắc chắn hắn biết rất nhiều những chiêu trong huyền môn.

Từ đó liên tưởng đến chị Hồng và Thông Dương Tử, Tần Thái bất giác thấy khó hiểu: Rút cuộc đây là tổ chức gì, sao toàn những người thần thần đạo đạo thế này.

Nhưng sự việc không kết thúc đơn giản như vậy, tối hôm sau, Sa Ưng lại gọi Tần Thái tới phòng mình. Lần này Tần Thái tự nhắc nhở mình: Cho dù thế nào cũng không mắc lừa hắn!

Cô vào phòng Sa Ưng thậm chí còn lật sách của hắn ra xem. Sa Ưng cũng không quan tâm tới cô, chỉ giữ cô ở lại khoảng hơn bốn mươi phút là đuổi ra.

Ngày thứ tư thì Tần Thái càng tự nhiên hơn. Cô mở vi tính của Sa Ưng, còn quay sang hỏi: "Mật mã thế nào?"

Sa Ưng ngẩn người, rồi nói cho cô biết mật mã thật.

Cô biết khá nhiều về máy vi tính: Đều là học được trong thời gian rảnh rỗi ở Trật Tự trước kia. Cô không ngốc tới mức đăng nhập vào QQ của mình, Trật Tự có mạng lưới giám sát, hễ lên chắc chắn họ sẽ tra ra IP ngay. QQ trong vi tính của Sa Ưng tự động đăng nhập, Tần Thái vui sướng, cô lập tức vào chơi game!

Cô dùng QQ của Sa Ưng để chơi game, QQ vừa online đã có rất nhiều tin nhắn nhảy ra. Tần Thái đọc từng tin một, có bạn mạng là nữ còn mời hắn chát nude.

Những nhóm mà hắn tham gia cũng cổ quái, toàn mấy hình thù bát quái kì dị, súng trường bắn tỉa... Tần Thái quay đầu lại hỏi hắn: "Có người mời chat nude, chat không?"

"." Sa Ưng im lặng.

Bốn mươi phút sau, Tần Thái tự giác tắt máy: Cô thua sạch số điểm game mà Sa Ưng tích được trên QQ rồi.

Cô ra ngoài Sa Ưng cũng chẳng quan tâm, thực ra phải đi làm cả ngày chắc hắn mệt lắm?Khi Tần Thái mở cửa thấy hắn đặt sách xuống, như chuẩn bị đi ngủ.

Tần Thái về phòng, Bạch Lộ đang ở đó. Thấy cô về, Bạch Lộ rất hào hứng, lập tức chui vào trong chăn cùng cô: "Lam Trù, cũng .ấy cùng Sa Ưng rồi à?"

Tần Thái không biết mục đích của Sa Ưng la gì, nên không đáp. Bạch Lộ thấy cô như thầm thừa nhận, đột nhiệt nổi hứng tám: "Anh ta.trong chuyện đó có được không?"

Tần Thái chỉ còn biết tiếp tục im lặng, Bạch Lộ cứ tự nói một mình: "Thực ra ban đầu cũng kháng cự, nhưng sau thì lung lay. Lam Trù, mình muốn trở về một cách trong sạch, cậu tin không?"

Tần Thái gật đầu, đương nhiên là cô tin. Bạch Lộ thở dài: "Biết không kiên trì được nữa, sớm muộn gì cũng sẽ dựa dẫm phục tùng anh ta. Nghe buồn cười lắm phải không, nhưng nếu nhất định phải bán, thì bán cho ai cũng không khác biệt nhiều, trong tình huống được chọn lựa, tại sao lại không chọn người có địa vị cao hơn?"

Tần Thái vẫn im lặng, Bạch Lộ cảm giác quan hệ giữa hai người thân thiết thêm một bước: "Thông gia xấu xa chết mất, ông ta luôn thích biến thành đủ mọi hình dạng để cùng mình..làm chuyện đó. Tối qua ông ta còn biến thành một ông già tám mươi nữa."

Tần Thái vẫn luôn lưu tâm tới chuyện của Thông gia: "Khi biến hình, cậu có nhìn thấy tận mắt không?"

Thấy Tần Thái chịu nói chuyện, Bạch Lộ rất vui: "Không. Khi ra ngoài ông ta còn đang trong hình dạng một thanh niên tuấn tú, lúc quay vào đã thành ông già rồi."

Tần Thái gật đầu: "Ông ta chưa lần nào biến hình trước mặt cậu à?"

Bạch Lộ ngẫn người, nghĩ kĩ xong thì lắc đầu: "Không có, nhưng đúng là ông ta có biến hình, còn biến thành con gái nữa!"

Tần Thái lẩm bẩm, theo lí mà nói nếu biến hóa, thì chỉ mất khoảng vài phút, không có lí do gì để tránh mặt Bạch Lộ mới đúng chứ. Cô luôn cảm thấy Thông Dương Tử này hơi kì quái.

Bạch Lộ hoàn toàn chẳng nhận ra điều gì khác biệt, vẫn hào hứng nói: "..Khi cùng Sa Ưng làm chuyện ấy.có dễ chịu không?"

Câu này thì hơi quá, Tần Thái đỏ mặt, ậm ờ: "Cũng được."

Bạch Lộ tâm trạng đang phơi phới, chìm đắm trong tinfhyeeu, nên thường muốn được tâm sự: "Ông ấy thật đáng ghét, luôn có rất nhiều tư thế, thỉnh thoảng mình bị ông ấy dày vò cho không dậy nổi."

Tần Thái hơi bối rối, chỉ còn biết cười ha ha một tiếng.

Bạch Lộ vẫn huyên thuyết không ngớt, Tần Thái đột nhiên nhớ tới dự định trước kia của Bạch Lộ, hỏi: "Bạch Lộ, còn muốn về học tiếp không?"

Bạch Lộ thoáng sững lại, rất lâu sau mới đáp: "Cũng có thể.muộn hơn mới về. Lam Trù, ở đây kiếm được rất nhiều tiền, vì tương lai.. chỉ cần làm thêm một năm nữa, đến khi ấy cha mẹ mình sẽ không phải đi làm nữa."

Tần Thái chẳng biết trả lời thế nào, chỉ còn biết phụ họa: "Cậu nói cũng đúng."

Vì tương lai, phải kiếm bao nhiêu tiền mới đủ?

Tại sao những lí tưởng tốt đẹp đó, cuối cùng đều trở nên vô thường giống thế sự chứ?

Thành tích nghiệp vụ của Bạch Lộ vẫn cao vút như thế, ngay cả Lục Châu cũng không nén được mà hỏi Tần Thái: "Cậu là người nghĩ ra việc đó, sao không bắt cô ta chia tiền?"

Tần Thái cười điềm đạm: "Một tháng ba nghìn tệ, đã là cao rồi."

Ánh mắt Lục Châu nhìn cô hoang mang: "Thật không hiểu cậu thông minh hay ngốc nữa."

Hôm nay, Bạch Lộ lại là người đánh thức Tần Thái khỏi giấc mơ. Bạch Lộ về từ bao giờ không biết, cầm một hộp sô cô la đưa cho Tần Thái, Tần Thái không ăn vặt trước khi đi ngủ, Bạch Lộ bẻ một miếng đưa tới tận miệng Tần Thái. Tần Thái đành ăn, không muốn ngủ nữa: "Sao thế?"

Bạch Lộ nằm xuống cùng Tần Thái, một lúc sau mới đáp: "Thấy chán thôi."

Trầm mặc hồi lâu, Bạch Lộ đột nhiên hỏi: "Lam Trù, cậu là người ở đâu?"

Tần Thái trả lời lơ đễnh: "Ở nông thôn."

Bạch Lộ như thả lỏng người, cười hi hi hỏi: "Nông thôn có vui không?"

Tần Thái cũng hào hứng theo, "Vui lắm, cậu đã gặt lúa, hái ngô bao giờ chưa? Gieo mạ bao giờ chưa?"

Bạch Lộ đâu biết mấy việc đó, nghe đầy chăm chú.

"Nhà mình nuôi một con lợn nái, cứ khoảng ba bốn tháng lại sinh một lứa lợn con. Lợn con được mười ngày thì thả ra khỏi chuồng. Đằng sau nhà có một ngọn núi, rất cao, trên núi lá Bách nhiều vô kể, trong núi còn có một hang đá, lũ lợn con thích nhất là vào hang tìm ốc sên để ăn."

Cô vui vẻ kể về những chuyện vui hồi còn ở nhà, Bạch Lộ thỉnh thoảng cũng xen vào một câu, hai người trò chuyện tới nửa đêm.

Hôm sau phải đi làm, Bạch Lộ chủ động chia điểm nghiệp vụ cho Tần Thái, nhưng Tần Thái không lấy: Hoàn thành nhiệm vụ cơ bản là việc rất dễ đối với cô. Buổi tối, Bạch Lộ lại cuốn lấy cô đòi kể chuyện ở quê. Tần Thái kể về ruộng nhà mình, kể về cái ao bên ruộng, kể về cây lục bình trong ao.

Bạch Lộ nghe chăm chú, hai người vui vẻ nói nói cười cười, Hoàng Diệp thường xuyên cằn nhằn.

Giờ Bạch Lộ không còn sợ Hoàng Diệp nữa, cũng quay sang mắng lại khiến Hoàng Diệp chẳng còn dám mở lời, sau đó tiếp tục trò chuyện với Tần Thái. Tần Thái luôn có cảm giác rất khác lạ, cho đến tối nay, Bạch Lộ nghe mãi nghe mãi đột nhiên hỏi: "Nhà cậu có mấy người?"

Tần Thái bỗng giật thót mình, lưng toát mồ hôi lạnh: Nếu cô ấy là người do Thông Dương Tử phái đến để tìm hiểu quê quán của mình, mình tiết lộ cho cô ấy biết những chuyện ấy, liệu họ có nhanh chóng tìm tới nhà mình không?

Quan trọng nhất là, trước kia Tần Lão Nhị bị suy thận, gần đây đột nhiên không chữa mà khỏi, còn cô lại vì một quả thận mà tìm tới Thông Dương quán.

Thông Dương Tử rất dễ tìm tới nhà cô. Mặc dù khi đón cô đi, Trật Tự có nói ra bên ngoài là đưa đi học, nên giờ không truy nã cô một cách quá lộ liễu, nhưng Tần Lão Nhị.nếu Thông Dương Tử cho Tần Lão Nhị tiền, ông ta liệu có tiết lộ tin tức?

Một khi họ tìm hiểu được ngọn ngành, sẽ liên lụy đến Bạch Hà, chuyện không thể dấu được nữa.

Tim Tần Thái đột nhiên đập thình thịch, nếu Thông Dương Tử biết thân phận của cô, chuyện gì sẽ xảy ra? Thân phận chắc chắn không dấu thêm được nữa, làm thế nào đây?

Bạch Lộ, có biết Thông Dương Tử đang cố tình thăm dò cô không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 30: Tranh Giành Chức Tổ Trưởng

Buổi tối, trong phòng ngủ Sa Ưng. Tần Thái phá lên không chơi game trên qq nữa. Cô đang đứng ngồi bất an.

Sa Ưng nằm trên giường đọc sách, một lúc sau thì không kìm được nữa: "Cô bị trĩ à?"

Tần Thái cũng không khách khí: "Liên quan gì đến anh?!"

Vẻ mặt Sa Ưng rất nghiêm túc: "Trĩ nội hay trĩ ngoại? Nếu là trĩ nội tôi có phương thuốc bí truyền, còn trĩ ngoại thì đến bệnh viện đi."

Tần Thái khóc không được cười chẳng xong: "Anh mới bị trĩ ấy!" sau đó cô thở dài: "Nhưng còn nghiêm trọng hơn cả trĩ."

Sa Ưng nghiêm mặt: "Bảo vệ an toàn tính mạng của các cô, là bổn phận của tôi. Nói ra nghe xem nào."

Đối với anh ta, thật ra Tần Thái không có nhiều thiện cảm. Cô đã thấy Sa Ưng dụ dỗ Bạch Lộ thế nào, nói anh ta xấu xa cũng không quá đáng. Nhưng nghe anh ta nói thế thì có chút cảm động: "Nếu Thông gia muốn giết tôi, anh cũng sẽ bảo vệ chứ?"

Sa Ưng thoáng chau mày: "Tại sao Thông gia lại muốn giết cô?"

Tần Thái cảm thấy có nói với anh ta cũng vô ích, nên chuyển chủ đề: "Gần đây anh không uống rượu cũng chẳng gọi đồ nhắm, quen không?"

Sa Ưng bỗng băn khoăn, một hồi lâu, mới đột nhiên nhớ ra đây là câu mình đã nói với Bạch Lộ: Tôi chỉ sờ bên trên thôi, cho uống rượu rồi, cũng phải cho gọi chút đồ nhắm chứ?

…..

Anh ta không biết phải dùng lời lẽ gì để diễn tả tâm trạng của mình lúc này, đành cười khan một tiếng: "Cô nói vậy, làm tôi cũng thấy hơi thèm rồi đấy."

Tần Thái lập tức cảnh giác chạy tới gần cửa, nhưng anh ta vẫn nằm yên trên giường. Không khí dần trở lạnh, anh ta đắp chăn, nửa nằm nửa ngồi dựa ở đầu giường, giờ đang vươn vai: "Cô định ở lại rót rượu cho tôi?"

Tần Thái ngập ngừng, "Trước kia những người làm trong ngành, sớm muộn gì cũng đi tới bước này hay sao?"

Sa Ưng ngẩn ngơ, Tần Thái đẩy cửa, trước khi đi còn ném lại một câu: "Cũng có thể anh không phải là loại người như tôi nghĩ."

Nói xong, cô đóng cửa rồi chạy về phòng.

Sa Ưng châm một điếu thuốc, lặng lẽ hút một hơi, đột nhiên không thấy buồn ngủ nữa. Anh ta sang gõ cửa phòng chị Hồng, phải một lúc lâu mới nghe chị Hồng trả lời.

Mở cửa nhìn thấy Sa Ưng, rõ ràng chị Hồng hơi sững lại. Sa Ưng cúi đầu nhìn vào trán chị Hồng, giọng rất khẽ: "Tối nay có ở cùng tôi không?"

Chị HỒng ôm chặt mặt, rất lâu sau mới lắc mạnh, quay người vào phòng đóng cửa.

Tần Thái không ngủ được, nếu Thông Dương Tử biết thân phận của cô, hoặc hắn sẽ báo lên trên, hoặc sẽ tìm cách để lợi dụng cô. Cô không muốn trở

thành đồ chơi trong tay ai, càng không muốn bị rơi vào trong tình huống mà bản thân không thể khống chế.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng cô nghĩ ra một cách: Lần trước Bạch Cập có đưa cho cô một tấm danh thiếp. Cô quan sát khá kĩ, người trong huyền môn quy định vô cùng nghiêm ngặt về bổn phận chức trách, nếu địa vị của Bạch Cập cao hơn Thông Dương Tử, thì việc Bạch Cập làm, Thông Dương Tử sẽ không dám hỏi hay can thiệp.

Tần Thái lăn qua lăn lại, cuối cùng lại đi tìm Sa Ưng. Sa Ưng vẫn chưa ngủ, nhìn thấy cô thì không ngạc nhiên: "Xem ra tối nay cô muốn đổi chỗ ngủ thật rồi."

Tần Thái vội lắc đầu: "Sa Ưng, tôi muốn hỏi anh một chuyện."

Sá Ưng vẫn nằm trên giường: "Tại sao tôi phải trả lời cô?"

Tần Thái ưỡn thẳng người: "Anh biết Bạch Cập không?"

Sa Ưng thoáng sững lại, Tần Thái vẫn luôn để ý tới phản ứng của anh ta: Xem ra đúng là họ biết Bạch Cập, ít nhiều thì cũng đã nghe thấy tên hắn.

Quả nhiên Sa Ưng đáp một câu chứng thực những suy đoán của cô: "Chuyện của cấp trên, hỏi ít thôi."

Chỉ cần vậy thôi là Tần Thái hiểu, ngày hôm sau, trước khi tắm Tần Thái đặt ví tiền ở trên giường, không cất. Khi quay lại, Bạch Lộ đang ngồi trên giường ăn quà vặt, vị trí ví tiền của cô hơi bị xê dịch.

Tần Thái không tỏ thái độ gì, thu ví tiền lại: danh thiếp của Bạch Cập, được kẹp ở phía trong cùng của ngăn thẻ. Tối đó, Bạch Lộ không tìm cô nói chuyện nữa.

Trong lòng Tần Thái vẫn hơi thấp thỏm, cô không biết liệu Thông Dương Tử có tới gặp Bạch Cập không, nhưng với tính cách của Bạch Cập, chắc chắn sẽ không che dấu giúp cô. Mà không chừng còn gạt phắt coi như không có quan hệ với cô cũng nên.

Nhưng mấy ngày sau đó đều rất yên tĩnh: Tần Thái đã đánh giá cao Thông Dương Tử, với địa vị của ông ta, chưa đủ tư cách để nói chuyện cùng Bạch Cập.

Quan hệ giữa cô và Bạch Cập, Thông Dương Tử sẽ nghĩ thế nào, Tần Thái không biết, cô chỉ thấy hơi hối hận: Sớm biết Bạch Cập lợi hại vậy, thì ngay từ đầu khi bị Thông Dương Tử tìm tới uy hiếp chỉ vì một quả thận cô đã đưa danh thiếp của hắn ra rồi.

Thật là ngốc chết mất.

Hôm sau đi làm nhiệm vụ, Tần Thái hơi lơ đễnh.Bạch Lộ vẫn duy trì một đêm kiếm hơn hai vạn tiền thành tích nghiệp vụ. Địa điểm làm nhiệm vụ hôm nay là công viên Hà Tân, thật trùng hợp là một tổ khác cũng đang làm nhiệm vụ ở đây.

Hai tổ tranh giành con mồi có phần ác liệt.

Tần Thái không gắng sức quá, vẫn duy trì trong khoảng hai nghìn tệ. Bạch Lọ, Hoàng Diệp và A Tử thì đang cố hết sức. Tần Thái bước trên con đường quanh bờ sông rợp lá vàng rơi, phát hiện ra đã là mùa thu rồi.

Thời gian này cô làm đêm ngủ ngày, nên có phần xa rời nhân gian.

Không thể cả đời sống thế này được.

Cô ngồi trên lan can quanh bờ sông, trời tối rất nhanh, người đi lại trong công viên Hà Tân cũng thưa thớt dần. Gió thu se se lạnh, đã mang chút hơi hướng mùa đông.

Thành viên của tổ khác kia vẫn dùng cách cũ, họ mang trên người rất nhiều dây truyền vòng vèo hoa tai bằng vàng, để dụ người tới cướp. Tần Thái quan sát khá khéo léo, người quản lý của họ cũng giống Sa Ưng, lượn lờ gần đó, tổ trưởng thì đứng dựa vào bức tượng giữa công viên nghịch điện thoại.

Đột nhiên, một cô gái mặc bộ đồ thủy thủ màu trắng bị một người đàn ông kéo vào bụi cây. Tần Thái cảm thấy hơi khác lạ, người đàn ông kia cùng độ tuổi với cô gái, đều chưa tới hai mươi. Trên khuôn mặt vẫn còn rất trẻ con nhìn không thấy chút tà ý.

Tim Tần Thái đập rất nhanh, họ là…..

Tần Thái còn chưa nghĩ xong, người quản lý của tổ đối phương đã đi tới: Khả năng đánh giá tình hình của hắn ta khá hơn Tần Thái nhiều. Không bao lâu, người con trai và cô gái lao ra từ trong bụi cây, nhảy qua hàng rào bao quanh công viên, chạy thục mạng ra đường.

Tần Thái thót tim, bất giác cũng cất bước chạy theo.

Sa Ưng đứng sau, lạnh lùng nói: "Đừng đi xa quá."

Hắn không có ý định ngăn cản các cô gái chạy đi xem náo nhiệt, bởi nhìn kết cục của người khác, tự mình sẽ biết cách cư xử hơn.

Tần Thái chạy theo người quản lý của tổ kia: Như thế Sa Ưng mới không cho rằng cô cũng định bỏ trốn. Người con trai và người con gái nhanh chóng chạy được ra đường quốc lộ, khi băng qua đường, người quản lý đuổi theo phía sau bóp nát mảnh kính, rồi phẩy tay.

Bụp một tiếng, một chiếc xe tải khá lớn bị nổ lốp, lái xe giật mình, nhìn dòng xe cộ qua lại tấp nập trước mắt, không còn cách nào khác là đánh vô lăng về phía đất trống.

Ngay sau đó một tiếng động khác vang lên, âm thanh không lớn, nhưng người con gái bị đâm bay lên trời, rồi rơi bộp xuống trước mui xe của một chiếc Audi, người con trai vẫn nằm dưới bánh xe, rất lâu sau mới thấy máu chảy, ào ạt như dòng suối nhỏ.

Tần Thái đứng bên đường, dân chúng xung quanh đều trào ra xem, không lâu sau thì lái xe lôi người con trai từ trong bánh xe ra, nhìn hiện trạng vô cùng khủng khiếp, không ai là không lắc đầu: Cô gái chết tại chỗ, sắc mặt chàng trai thì ngày một trắng bệch, xe cứu thương chưa kịp đến, đã tắt thở.

Cuối cùng thì Tần Thái cũng hiểu vì sao A Tử và Hoàng Diệp phải ra sức lấy lòng người quản lý: Vào lúc quan trọng, hắn sẽ quyết định ứng cưu hay từ bỏ, cho sống hay giết chết.

Người quản lý kia không đến chỗ xảy ra tai nạn, hắn đứng trong đám người, còn tổ trưởng của tổ đó thì đưa các cô gái tới chỗ khác: Không phải vì có người chết, mà chỉ có điều chỗ này vừa xảy ra chuyện, cảnh sát giao thông sẽ đến, không có lợi cho việc tác nghiệp.

Chị Hồng cũng định đưa họ đi đổi chỗ, trước khi đi, Tần Thái nhìn về phía cô gái đó một cái, vì cách khá xe, nên chỉ nhìn thấy màu đỏ của máu.

Tháng mười, cấp trên cho người tới thông báo, chị Hồng bị điều đi.

Nếu chị Hồng bị điều đi, có nghĩa tổ Diêu Hồng sẽ phải thay một tổ trưởng mới. Trước kia ứng cửa viên của chức này, đương nhiên là Hoàng Diệp và A Tử, nhưng giờ thì khó nói.

Nghe nói sau khi được làm tổ trưởng thì có thể tự do đi lại, có điện thoại, được liên hệ với người muốn liên hệ. Trong lòng Tần Thái bỗng trào lên ham muốn: Tự do, đối với cô mà nói giờ quý hơn tiền vàng.

Nhưng với thành tích nghiệp vụ và biểu hiện của cô hiện nay, muốn lên chức…...thật không có khả năng.

Đương nhiên Bạch Lộ cũng đến tìm Tần Thái thương lượng bí mật: "Lam Trù, cậu là bạn tốt nhất của mình, mình không muốn giấu cậu. Giờ mình là người có thành tích nghiệp vụ tốt nhất trong tổ, chỉ cần mình lên làm tổ trưởng, thì sẽ nhanh chóng được điều về bên Thông gia. Khi ấy mình sẽ cất nhắc cậu, được không?"

Tần Thái cảm thấy cách này cũng hay, Bạch Lộ vỗ vỗ vai cô, hạ giọng: "Hoàng Diệp và A Tử, giờ là sự uy hiếp lớn nhất đối với mình, họ có thâm niên hơn mình, mình vẫn chỉ là người mới, chỉ e….."

Tần Thái nói thật: "Cậu có Thông gia làm hậu thuẫn, thành tích lại xuất sắc, nếu cất nhắc cậu những người khác chắc sẽ không dám nói gì."

Bạch Lộ lắc đầu: "Thông gia ông ấy….không chịu giúp."

Tần Thái thoáng sững lại: Thì ra Bạch Lộ đã nói chuyện này với Thông gia rồi. Ngay từ đầu cô ấy đã muốn được ngồi vào vị trí ấy. Nhưng nghĩ cũng phải, những lúc thế này, ai còn quan tâm được đến ai?

Tần Thái vẫn thản nhiên: "Chúng ta không phải là giám sát của Trật Tự, làm sao có thể đối phó được với hai người bọn họ?"

Bạch Lộ kinh ngạc, "Giám sát…..của Trật Tự?"

Ngày hôm sau khi đi làm nhiệm vụ, Tần Thái hết sức thận trọng. Bạch Lộ cũng chỉ thuê một ông cụ, bộ dạng hết sức rón rén.

Khoảng hơn mười giờ tối, A Tử đang ở trong bụi cây kêu thét lên, chị Hồng và Sa Ưng cảnh giác. Tần Thái lưng rịn mồ hôi: Xảy ra chuyện gì rồi?

Bên ngoài vang lên những tiếng huyên náo, Sa Ưng chạy đuổi theo, thấy A Diệp bị trói chân trói tay, hai người đàn ông đang kéo cô ta lên một chiếc xe công vụ.

Miệng A Tử bị dán băng dính, đang ú ớ nói gì đó. Sa Ưng chau mày, phía bên Hoàng Diệp mãi không có động tĩnh gì, hắn mím môi, đột nhiên giơ tay phải lên, một đốm sáng màu xanh giống như con đom đóm chui tọt vào người A Tử.

Hai người giám sát phát hiện ra, Sa Ưng là con cá lớn, đương nhiên quan trọng hơn cô gái họ bắt, thế là họ quay sang truy đuổi Sa Ưng. Sa Ưng không dễ để bị họ bắt được như thế, chị Hồng nhanh nhẹn ra hiệu cho Tần Thái, Bạch Lộ và Lục Châu rời đi.

Bạch Lộ và Lục Châu chia nhau ra chạy, Tần Thái đi tới kéo A Tử ra sau tấm bia tưởng niệm, người của tổ giám sát trong Trật Tự dùng thuật trói hồn, khóa chặt hồn phách, nên người không thể cử động.

Tần Thái niệm chú để cởi trói, A Diệp ho mấy tiếng, nhưng nhất thời không còn chút sức lực, cũng may Tần Thái khá khỏe, vừa đỡ vừa dìu A Tử chạy.

Hai người ra khỏi công viên thì gọi taxi, Tần Thái đưa A Tử lên xe trước, rồi nói với lái xe địa điểm.

Cô không bị bại lộ, nên không cần chạy: Lúc này đi theo A Tử, không an toàn.

Ra khỏi cửa lớn của công viên, một chiếc xe việt dã chạy như bay qua, bộp một tiếng, một người bay ra, bay theo hình parapol rồi rơi xuống trước mặt Tần Thái. Chưa bao giờ cận kề với cái chết như thế, hai chân Tần Thái mềm nhũn.

Người đó thất khướu chảy máu, gương mặt vốn xinh đẹp giờ nhàu nhĩ như một tờ giấy, cuối cùng còn bị máu nhuộm đỏ. Là Hoàng Diệp.

Tần Thái chầm chậm bước lên phía trước, Hoàng Diệp nằm dưới đất hai mắt mở to, như nhìn thẳng vào Tần Thái. Đèn trong công viên mờ mờ ảo ảo, máu của Hoàng Diệp như con rắn trườn tới rồi thấm ướt đôi giầy thể thao màu trắng của Tần Thái.

Cô ấy còn chưa đủ hai mươi tuổi, thế giới này không nên tàn nhẫn như thế.

Đầu Tần Thái nổ đùng một tiếng, Bạch Lộ kéo cô chạy: "Đừng nhìn nữa."

Hai người gọi xe, gặp chị Hồng ở một quán KFC. Uống trà sữa, Tần Thái không hiểu sao lại thấy buồn nôn.

A Tử cũng đang hôn mê, Sa Ưng không định giết cô ấy, chỉ là muốn dụ hai người giám sát kia chú ý đến mình để cứu cô ấy. Ai ngờ khi quay lại A Tử đã bị Tần Thái đưa đi. Mấy người giám sát kia đuổi theo Hoàng Diệp, Sa Ưng đành phải từ bỏ Hoàng Diệp, nên giờ cũng không biết đang chạy đi đâu rồi.

"Kí túc xá số một không còn an toàn nữa, chuyển sang kí túc xá số hai."

Bạch Lộ vẫn luôn cúi đầu uống co ca. A Tử cũng đã bị lộ, muốn làm tổ trưởng không còn cửa nữa. Hoàng Diệp chết rồi, giờ trong tổ Bạch Lộ là người có thành tích xuất sắc nhất, ai làm tổ trưởng, không cần phải nói cũng biết.

Bạch Lộ không nói với Thông gia rằng mình muốn làm tổ trưởng, cô phải tự mình giành lấy thì mới có được sự coi trọng của Thông gia. Bạch Lộ muốn cho Thông gia biết, mình không giống với những người con gái khác.

Trong lòng Tần Thái rõ như gương: Các thành viên trong tiểu tổ không được phép tự ý liên hệ với bên ngoài, nhưng tối nào Bạch Lộ cũng được Thông gia đón đi, lâu dần, lái xe lười, chỉ đưa Bạch Lộ đến dưới lầu rồi về. Mà thả Bạch Lộ xuống dưới lầu thì chưa chắc cô ấy đã lên, cô ấy có thời gian để tiếp xúc với bên ngoài. Nếu cô ấy dùng thời gian này để thông báo cho giám sát bên Trật Tự….

Xem ra tổ trưởng của tiểu tổ này, chắc chắn sẽ là Bạch Lộ.

Nhưng tối ngày hôm đó, Thông gia đến kí túc xá số hai, gọi Tần Thái ra ngoài nói chuyện riêng, mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Dù Bạch Lộ có hỏi thế nào, Tần Thái cũng không chịu tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện. Cô chỉ ngủ một lát, rồi lại ra ngoài gặp Thông Dương Tử.

Tần Thái đi tới tận khi trời nhá nhem tối mới quay về, Bạch Lộ hỏi cô đi đâu, cô cũng không nói.

Ngày hôm nay, trong tổ bỏ phiếu, chị Hồng đề nghị để Tần Thái làm thay chức tổ trưởng của chị ta, A Tử đồng ý, Sa Ưng cũng đồng ý, Thông Dương Tử không phản đối.

Vậy là tổ trưởng tổ Diêu Hồng, người kế nhiệm chị Hồng, được chính thức giao cho Lam Trù.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 31: Diệt Sâu

Quyết định ấy, khiến Tần Thái cũng kinh ngạc.

Bạch Lộ bắt đầu ít nói chuyện với Tần Thái, mấy lần Tần Thái định giải thích với bạn, nhưng mãi không tìm được cơ hội. Tối nay, Tần Thái đang ngủ, bỗng phát hiện mình đang đứng dưới lầu, Bạch Lộ lại ra quán nét, cô giật mình, vội vàng theo sau.

Quả nhiên Bạch Lộ đang gửi email, bên trong đính kèm hồ sơ của Tần Thái, Bạch Lộ mấy lần định bấm nút gửi, rồi lại xóa đi, cuối cùng đột ngột tắt máy.

Emailcuối cùng vẫn không được gửi đi.

Tần Thái thở phào, biết cứ tiếp tục thế này mãi cũng không ổn.

Khi Bạch Lộ quay về, Tần Thái đang đứng đợi cô ở cửa. Thấy Tần Thái, Bạch Lộ lạnh nhạt: "Cậu đứng đây làm gì?"

Buổi tối không được ra ngoài, Tần Thái bèn cùng Bạch Lộ vào phòng khách nói chuyện: "Bạch Lộ, mình không ngờ chuyện lại thành ra thế này."

Bạch Lộ cười nhạt: "Lam Trù, cậu ăn cắp thành quả của tôi, tôi nghĩ cậu hiểu ý nghĩa của câu ấy. Tôi đã nhìn lầm cậu, cậu vô sỉ hơn tôi tưởng rất nhiều! Cậu biết rõ mục đích của tôi là gì, vậy mà còn cứu A Tử! Chính vì cậu muốn A Tử phải hàm ơn cậu, cuối cùng là bỏ phiếu cho cậu! Cậu quyến rũ Sa Ưng, khiến anh ta đứng về phía cậu, vậy cậu đã nịnh bợ lấy lòng chị Hồng từ bao giờ?"

Tần Thái không nói gì, Bạch Lộ càng nói càng kích động: "Cậu biết rõ tôi đối với Thông gia. vậy mà cậu vẫn còn cùng với ông ấy!!"

"Mình đâu có!" Tần Thái khẽ hét lên, "Mình cứu A Tử, là vì cô ấy và Hoàng Diệp đã bại lộ rồi, cô ấy sẽ không còn là vật cản đường của cậu nữa! Đồng nghiệp với nhau, lấy được thứ cần lấy thì thôi, tại sao nhất định phải dồn người ta vào chỗ chết?! Sa Ưng ủng hộ mình, vì khi anh ta tìm cách đánh lạc hướng người của Trật Tự đã bị thương, Thông gia tìm gặp riêng mình, là muốn mình giúp ông ấy tìm Sa Ưng!"

Bạch Lộ hoàn toàn không tin: "Cậu dựa vào cái gì mà tìm được anh ta?"

Tần Thái im bặt, cô không thể nói.

Thông Dương Tử biết cô có âm nhãn, nên muốn nhờ cô truy tìm tung tích của Sa Ưng. Không ngờ, sau khi Sa Ưng được cứu về, cũng giống như chị Hồng, đồng lòng muốn cô tiếp nhận chức tổ trưởng. Vì vướng mặc ở Bạch Cập, nên Thông Dương Tử không dám tiếp tục điều tra lý lịch của cô, nay mọi người lại đồng lòng tiến cử, đương nhiên ông ta cũng vui vẻ nể mặt Bạch Cập mà đề bạt cô.

Bạch Lộ cười nhạt: "Cậu rất thông minh, bề ngoài thì tỏ ra thân thiết với tôi, coi tôi là bạn, nhìn thì thật thà lắm, nhưng cậu lại vờ như vô tình nhắc đến tổ giám sát của Trật Tự, khiến tôi phải ra tay, còn mình đứng ngoài quan sát. Sau đó thì giở trò 'bò ngựa bắt ve chim sẻ đứng rình'. Cuối cùng người được lợi chỉ có mình cậu!"

Tần Thái cũng vẫn còn là một đứa trẻ con, nghe những lời chất vấn như thế, cô rất giận: "Bạch Lộ! Đầu tiên, tôi chẳng nợ gì cậu cả! Cậu cho rằng tôi tiếp cận cậu là có mưu đồ cũng được, có tà ý cũng tốt, nhưng tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, thứ nhất, tôi cứu A Tử hoàn toàn không phải xuất phát từ mưu lợi cá nhân gì cả, càng không có ý định dùng việc ấy để đối đầu với cậu! Thứ hai, giữa tôi và Sa Ưng chẳng có chuyện gì hết, với Thông gia cũng rất trong sạch! Thứ ba, tôi không cố tình lấy lòng Sa Ưng hay chị Hồng, từ đầu tới cuối tôi chẳng hề có ý đồ nhòm ngó thành quả của cậu!"

nói xong, cô quay người bỏ đi.

"Tiện nhân, không được đi!" Bạch Lộ bước lên túm lấy cánh tay Tần Thái, bộ dạng như định cho Tần Thái một cái bạt tai! Tần Thái cũng đâu chịu yếu thế, cô nắm chặt cánh tay mà Bạch Lộ giơ ra đó, bốp một tiếng tát thẳng vào mặt Bạch Lộ!

Bạch Lộ ôm chặt bên má nóng rát, mắt tóe lửa, ánh mắt Tần Thái lạnh như băng, những gì cần nói đã nói hết, làm sao còn có thể làm bạn nữa?

"Đừng chạm bàn tay bẩn thỉu của cậu vào người tôi!" năm đó cô vừa tròn mười sáu tuổi, hai từ 'tiện nhân' được thốt ra từ miệng Bạch Lộ rất dễ chọc giận cô, cô cũng chẳng khách khí mà dùng những lời cay nghiệt đốp lại: "Nếu nói tới 'tiện', tôi làm sao bằng cậu được."

Bạch Lộ tức đến mức toàn thân run lên bần bật, Tần Thái cũng giận, ngay từ ban đầu, hai người vẫn luôn dính lấy nhau như hình với bóng. Bạch Lộ gặp khó khăn, cô giải vây giúp, Bạch Lộ không có thành thích nghiệp vụ, cô không do dự dạy bạn cách kiếm tiền. Giờ Bạch Lộ vẫn còn nợ cô hơn hai nghìn tệ nữa!

Cô quay người đi vào, đập mạnh cánh cửa.

Nay trong phòng chỉ còn A Tử và Lục Châu, hai người đó đương nhiên sẽ không nói gì. Bạch Lộ vừa tức vừa tủi thân: Giờ Tần Thái đã được thăng chức, ba người họ là một, còn cô trở thành hòn đá cản đường.

Cô co người ngồi khóc trong góc phòng, nước mắt lăn dài.

Tại sao thế giới này lại muôn không công bằng như thế? Vì muốn thăng chức, cô đã nỗ lực làm việc, thành tích nghiệp vụ cao hơn Tần Thái tới ba mươi lần! Cô đã dùng cơ thể mình để tiếp cận Thông gia, còn Tần Thái đã làm gì?

Tần Thái chê cô bẩn thật sự đã khiến cô tổn thương, cô vừa khóc vừa nghĩ rất nhiều: Bát tiên qua biển, mỗi người đều phải dựa vào chính bản lĩnh của mình. Khóc có ích gì?

Cô lau khô nước mắt, quay người về ký túc xá.

Tối đó Tần Thái vẫn luôn để ý tới Bạch Lộ, cô sợ Bạch Lộ dùng cách bỉ ổi nhất, tố cáo thân phận của cô.

Căn phòng vốn năm người ở, giờ chỉ còn lại bốn. Nhìn chiếc giường trống của Hoàng Diệp, lòng Tần Thái buồn bã: Sao cô lại buột miệng nhắc đến đội giám sát của Trật Tự?

Tần Thái nghe thấy Bạch Lộ về phòng, cô vẫn vờ ngủ. Giường hai người gần nhau, nhưng lòng thì đã cách sông cách núi.

Chị Hồng làm hết tháng này, ngày hôm sau khi đi làm nhiệm vụ, Bạch Lộ đột nhiên tới tìm Tần Thái: "Tối qua.mình đã rất quá đáng, xin lỗi."

Tần Thái rất bất ngờ, nhưng vẫn thở dài đáp: "Mình cũng có chỗ sai, nhưng Bạch Lộ này, mình không gạt cậu đâu." Cô đặt tay lên vai Bạch Lộ, vẻ mặt nghiêm túc: "Thời gian ràng buộc giữa cậu và chị Hồng chỉ còn một tháng, làm hết tháng này cậu hãy đi đi. Về tiếp tục đi học."

Bạch Lộ cúi đầu, che dấu tâm trạng trong ánh mắt: "Mình cũng nghĩ thế, chỗ này dù tốt đẹp tới đâu, cũng không thể bằng nhà mình." Cô ngẩng đầu lên, nụ cười dịu dàng: "Lam Trù, mình đi rồi, cậu sẽ nhớ mình chứ?"

Tần Thái gật đầu: "Nhớ, nhưng mình sẽ mừng cho cậu nhiều hơn. Hi vọng sang năm cậu đã thi được vào trường đại học mà cậu muốn. Mình chỉ được nghe nói đến cuộc sống ở đó, rất muốn, nhưng cả đời này mình không còn cơ hội nữa rồi."

Bạch Lộ nắm chặt tay cô, Tần Thái có cảm giác cô gái lương thiện một lòng hướng về trường học đã quay trở lại, cô khẽ thở dài: "Bạch Lộ, thực ra trong thiên đạo, có tội tiếp tay."

Bạch Lộ đột nhiên ngẩng đầu lên, Tần Thái giữ chặt bạn không để cô có phản ứng thái quá: "Đó là một món nợ, không ai thoát được việc tính sổ cuối cùng. Nhưng hình phạt cho tội tiếp tay không nặng, vì vậy nếu làm trong thời gian ngắn sẽ không nhận ra. Hơn nữa, trong quá trình trưởng thành của một con người, sẽ có thiện ý và giác ngộ, dần dần hóa giải nghiệp chướng của con người, giống như giải độc cho gan vậy, sẽ phải xử lý một phần. Nhưng nếu gây ra nghiệt tội quá nhiều cùng một lúc, sẽ bị tính dồn, hiện tại chưa ai thoát được kết cục cuối cùng."

Ánh mắt Bạch Lộ biến ảo khôn lường, Tần Thái hạ thấp giọng: "Quay về trường đi, hãy làm nhiều việc thiện, cuộc đời cậu còn dài, mặc dù những ngày ở đây. cũng tích ác không ít, nhưng cậu còn thời gian để hóa giải."

Ánh mắt Bạch Lộ sáng ngời, giọng chân thành: "Ừ! Mình nghe cậu!"

Tối hôm ấy, Bạch Lộ lại bị gọi tới chỗ Thông gia. Tần Thái nằm mơ, mơ thấy cô ấy rẽ vào quán nét khi quay về từ chỗ Thông gia: Cô ấy gửi cho tổ giám sát của Trật Tự một lá thư.

Tần Thái lật người ngồi bật dậy, cô có âm nhãn, nên chỉ nhìn được âm diện. Có điều không nắm rõ thời gian Bạch Lộ ra tay. Bình thường mà nói, thời gian ở phía mặt âm sẽ nhanh hơn mặt dương một chút, điều đó có nghĩa việc Bạch Lộ gửi thư vẫn chưa diễn ra.

Cô đến phòng chị Hồng.

Ba giờ chiều, lái xe của Thông gia vẫn thả Bạch Lộ xuống chân cầu thang. Bạch Lộ xuống xe lên lầu đợi lái xe đi rồi, cô len lén ra khỏi tòa nhà đó, rẽ trái rẽ phải, vào một quán nét bên cạnh.

Thời gian gấp gáp, nếu cô ở lại đây lâu quá, Sa Ưng và chị Hồng nhất định sẽ nghi ngờ. Cô mở máy tính, vội vội vàng vàng gửi hồ sơ về Tần Thái đi: Bao gồm chiều cao, cân nặng, ngũ quan . cùng với đặc điểm nhận dạng.

Đang viết, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói: "Bạch Lộ, cô đang làm gì thế?"

Bạch Lộ ngẩng đầu, nhìn thấy mặt chị Hồng, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm.

Là Tần Thái, đồ tiện nhân đó dám tố cáo cô trước!!

Cô cố gắng bấm vào nút gửi thư, nhưng cuối cùng vẫn không gửi được vì bị lỗi mạng: Sa Ưng vừa vào quán nét, đã cắt đứt dây mạng ở đây.

Khi Bạch Lộ bị kéo lên xe, đôi mắt đỏ ngòm nhìn chằm chằm vào Tần Thái đang đứng ở cửa quán nét.

"Tiện nhân! Mày sẽ chết thảm!" cô ta gào lên.

Tần Thái không đáp lại.

Cuộc họp tổng kết tháng này long trọng hơn bình thường rất nhiều, Tần Thái cũng được mời tham gia. Mc là người của Thông Dương quán, tên Đàm Tiếu, trắng tinh, da còn mịn màng hơn da con gái. Đeo một chiếc mặt nạ bạc ở phần mắt, nhìn vừa đẹp trai vừa lịch lãm.

Hôm nay có rất nhiều người tới, nhìn sơ sơ cũng trên dưới trăm người. Nhưng mọi người đều đeo mặt nạ, có mặt nạ hoạt hình, có ác ma, có mĩ nhân, cũng có quỷ. Tần Thái cũng được phát cho một chiếc mặt nạ bằng ren, bên cạnh cài bông hoa Sơn Trà.

Không giống như đi họp, mà giống vũ hội hóa trang hơn.

Bên cạnh có người phục vụ đồ uống, đồ ăn là buffet, còn chu đáo hơn cả party. Tần Thái đang cúi đầu ăn, thì Thông Dương Tử đã thay một bộ mặt khác, đang ôm người con gái cũng đeo mặt nạ khiêu vũ.

Cả phòng chỉ mình ông ta là không đeo mặt nạ, nhưng trên thực tế dù có đeo hay không cũng không ai biết diện mạo thật của ông ta.

Trong bữa tiệc tối nay công bố thành tích nghiệp vụ của từng người trong mỗi tổ, Tần Thái phát hiện ra, ở đây họ chỉ yêu cầu thành viên của mỗi tiểu tổ mỗi tháng đạt ba vạn thành thích nghiệp vụ, còn những cái khác không hề nghiêm ngặt. Sau khi công bố thành tích nghiệp vụ hàng tháng của từng tổ, là tới việc giao nhận chức tổ trưởng, tất cả mọi việc đều do Đàm Tiếu làm mc, Thông Dương Tử giống như một tên quỷ háo sắc, liên tục mời các cô gái xinh đẹp khiêu vũ.

Tần Thái không biết nhảy, có mấy người mời nhưng cô đều từ chối. Cuối cùng có người đề nghị sẽ dạy cô, cô không từ chối được, đành nhận lời.

Đối phương dẫn cô, nhảy mãi nhảy mãi, tay bỗng sờ xuống mông cô. Tần Thái nổi nóng, đạp giày cao gót vào chân đối phương. Sau đó cười dịu dàng: "Xin lỗi, tôi không biết nhảy, anh không sao chứ? Ái chà, anh đừng đi mà."

Đối phương vẫn nhảy lò cò chạy mất!

Chơi đùa khoảng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng đến một tiết mục, Thông Dương Tử đành dừng khiêu vũ lại. Âm nhạc im bặt, sàn nhảy trống rỗng, mọi người đều ngồi xuống tạo thành một vòng tròn.

Ánh đèn đủ sắc quay tròn tròn khiến phòng càng thêm tối, Tần Thái đang uống nước cam.

Mc Đàm Tiếu vỗ tay, liền có người kéo thứ gì đó ra. Tần Thái ngẩng đầu lên nhìn, lòng nặng như đeo chì: Là Bạch Lộ!

Trên cổ Bạch Lộ bị chòng một chiếc xích mạ vàng, bên trên còn có khóa, lúc này Bạch Lộ đang bò dưới đất bằng cả tay và chân.

Tần Thái nhìn về phía Sa Ưng, Sa Ưng cúi đầu nghịch ống hút trong cốc, không nói gì.

Thế này.là họ muốn làm gì?

"Đây là một con sâu trong tổ chức." Đàm Tiếu cất giọng nhàn nhạt, "Vì vấn đề riêng của mình, mà cô ta đã tiết lộ hành tung của tiểu tổ cho giám sát của Trật Tự. Khiến chúng ta mất một người bạn ưu tú, thậm chí còn khiến người quản lý của tiểu tổ đó bị thương."

Xung quanh không ai nói gì, Đàm Tiếu đứng giữa sàn nhảy, Bạch Lộ quỳ bên cạnh.

"Vì vậy tiết mục cuối cùng của chúng ta hôm nay là, phải diệt trừ con sâu trên thân cây."

Lời vừa dứt, có người phát cho mỗi thành viên một lon bia, Tần Thái không hiểu, len lén quay sang hỏi Sa Ưng: "Họ định làm gì?"

Sa Ưng nhìn cô một ái, rồi lại tiếp tục nghịch ống hút trong cốc nước, không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 32

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó là ánh đèn màu mờ ảo chuyển động.

Sa Ưng ở bên cạnh, ánh mắt chị Hồng vô hồn. Ngay khi người đầu tiên bắt đầu, Tần Thái đã hiểu ngay công dụng của chai rượu. Thông gia cầm chai rượu lên, dùng sức nện vào lưng Bạch Lộ, Bạch Lộ hự lên một tiếng, khuỵu người xuống. Đàm Tiếu kéo cô tiếp tục đi về phía trước, cơn mưa chai rượu rơi tới tấp lên người Bạch Lộ, những mảnh thủy tinh vỡ tung tóe giống như một con mưa màu xanh nhạt, đẹp và tàn khốc.

Bạch Lộ mở mắt trừng trừng, máu bắt đầu rịn ra ngoài lớp áo mỏng, người con gái xinh đẹp rạng rỡ ngày hôm qua, hôm nay đã nhếc nhác như quỷ.

Tần Thái biết Bạch Lộ đang tìm kiếm ai, những mảnh thủy tinh trên đất lấp lánh mỗi khi ánh đèn quét xuống, giống như những viên đá quý. Máu của Bạch Lộ là hoa nở trên những viên đá ấy. Lòng Tần Thái bỗng dâng lên niềm sợ hãi, cô vội lấp sau lưng Sa Ưng, chai rượu trong tay như nặng ngàn cân.

Dần dần Bạch Lộ không đứng dậy nổi nữa, sống lưng của cô đã bị những chai rượu đập gẫy, Đàm Tiếu kéo cô đi qua trước mặt đám đông giống như kéo một con chó chết.

Bạch Lộ càng lúc càng được kéo tới gần cô hơn, vài giọt máu bắn lên mặt, giống như axit sunfuric ăn mòn da thịt. Tần Thái giơ tay lên lau, mu bàn tay lập tức đỏ màu máu, đỏ tới nhức mắt.

Tần Thái mỗi lúc thở mỗi nhanh hơn, nỗi sợ hãi và sự ghê tởm gần như hút cạn không khí trong lồng ngực cô. Cô ném chai rượu trên tay xuống định chạy, Sa Ưng túm lấy cô, Tần Thái ra sức giãy giụa: "Buông tay! Các người là lũ điên, cầm thú!"

Cô vừa lên tiếng, Bạch Lộ phát hiện ra vị trí của cô ngay.

Đôi mắt ấy, đỏ như máu, chằm chằm nhìn Tần Thái, dương như muốn ghi khắc hình ảnh của cô vào trong não. Giọng Sa Ưng lạnh lùng không chừa đường thương lượng: "Cầm chai rượu cho chắc, ngồi xuống."

Tần Thái ra sức đẩy hắn, "Buông ra, để tôi đi!"

Mọi âm thanh ồn ào huyên náo bỗng lắng hẳn xuống, xung quanh đều nhìn về phía cô. Sống lưng cô lạnh toát, những lời mắc nghẹn nơi cổ họng không thể nói tiếp được nữa.

Họ cũng sẽ giết cô, giống như giết Bạch Lộ.

Chẳng ai dám lên tiếng, chẳng ai cho rằng việc này là sai trái, chẳng ai quan tâm tới sự đau đớn của người khác. Máu tươi chính là chiếc giường ấm áp tốt nhất dành cho những kẻ điên.

"Sao thế?" Thông gia đã bước tới bên cô không biết từ lúc nào, cầm tay Tần Thái. Tiện thể nhét lại chai rượu vào trong tay cô, giọng ông ta điềm đạm: "Chính là người bạn cơ trí này của chúng ta đã phát hiện ra đồ sâu bọ kia, vì vậy màn thú vị nhất của bữa tiệc này, hãy để tân tổ trưởng của Diêu Hồng thực hiện nốt."

Nhạc nhẹ chuyển thành nhạc rock, những âm thanh chát chúa dội thẳng vào tai. Tần Thái bị nhấn chìm trong mớ âm thanh ầm ĩ ấy, Thông Dương Tử cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt mặt cô, âm nhạc choang choang, nhưng cô vẫn nghe rất rõ giọng ông ta: "Đừng sợ, nào."

Đàm Tiếu kéo Bạch Lộ tới trước mặt Tần Thái, đôi mắt Bạch Lộ mở to như sắp nứt toác.

Thông Dương Tử cầm tay Tần Thái, dịu dàng như những người mới yêu nhau: "Nào." chai rượu giơ ngang tầm mắt của Bạch Lộ, choang một tiếng đập thẳng vào đầu cô, màu xanh nhạt tung tóe giống như bông hoa nở, dòng máu tươi chảy ra từ mái tóc đen, men theo khuôn mặt xuống cổ.

Khuôn mặt vốn đã nhếch nhác của Bạch Lộ bị máu tươi quết lên, toàn thân Tần Thái run bần bật, cô thở gấp, dạ dầy cuộn lên.

Thông Dương Tử hôn lên mặt cô, cơ thể nóng hổi của ông ta cọ xát vào lưng cô, giọng khản đặc: "Dùng sức thêm chút nữa."

Ông tay lấy thêm chai rượu khác cho Tần Thái, tiếng nhạc rock điên cuồng đập khiến màng nhĩ rung lên bần bật. Ông ta cầm tay Tần Thái giơ lên, rồi nặng nề giáng xuống, không có âm thanh nào, bởi tiếng chai rượu vỡ cũng đã bị tiếng nhạc nuốt chửng.

Bạch Lộ bị đánh đau tới mức cổ nghẹo hẳn sang một bên. Máu bắn lên mặt Tần thái, Tần Thái đờ đẫn như khúc gỗ vô tri, không còn thính giác, không còn xúc giác, chỉ còn lại thị giác, sự kinh ngạc tuyệt vọng thể hiện rõ dưới ánh đèn tranh tối tranh sáng.

"Lam Trù, mình muốn quay về trong trong sạch, cậu tin không?"

Lại một chai rượu nữa nện xuống, máu và thịt lẫn lộn nhìn kinh hồn bạt vía. Thông Dương Tử gần như ôm trọn Tần Thái vào lòng, hôn lên khuôn mặt trắng nhợt của cô, luồn tay vào tay phải cô.

Không biết cô đã đập bao nhiêu chai rượu, đôi mắt trước mặt cô đã mất đi thần sắc, chỉ còn sự thù hận trong đó. Nụ hôn của Thông Dương Tử cũng mang theo mùi tanh của máu.

Đây nhất định là cô đang nằm mơ, là nằm mơ phải không?

Tần Thái quay người lại, bắt đầu nôn thốc nôn tháo, sức lực toàn thân đã bị rút cạn, sắc mặt cô trắng như tờ giấy. Thông Dương Tử không buông tay cô: "Còn chưa quen phải không, thôi được, chai cuối cùng."

Lại một chai rượu khác được nhét vào tay cô, Tần Thái vô tri vô giác như khúc gỗ. Choang một tiếng, có thứ gì đó bật ra, lăn lông lốc dưới đất, lăn tới chân Tần Thái.

Là một con mắt, Đàm Tiếu bước lên phía trước nhặt lên, nhẹ nhàng lau sạch, rồi đưa cho Thông Dương Tử. Nụ cười của Thông Dương Tử giống như rượu ủ ngàn năm, hắn lấy khăn tay ra lau sạch hai tay: "Phần thưởng nên dành cho người có công nhiều nhất."

Đàm Tiếu gật đầu: "Vâng."

Đàm Tiếu cúi xuống túm lấy đầu Bạch Lộ, đầu Bạch Lộ trông đã không còn ra hình dạng gì nữa, phần gáy phía sau nát bét. Đàm Tiếu túm tóc cô để giật ngửa đầu cô ra phía sau khiến mặt cô phải ngẩng lên, mặt cô toàn máu, màu máu làm làn da trắng thêm nổi bật.

Đôi mắt đẹp vốn vô cùng lanh lợi ấy, giờ mắt trái trợn tròn, mắt phải chỉ còn là một cái hốc đỏ lòm. Đàm Tiếu nhìn hai hốc mắt cô, một lúc sau tay trái bịt chặt mắt trái Bạch Lộ, tay phải cầm chai rượu nện mạnh vào gáy cô.

Nhạc rock đã dừng từ bao giờ, choang một tiếng, máu bắt đầu túa ra từ những kẽ tay trái của hắn.

Hắn xòe lòng bàn tay trái ra, con mắt trái đã nằm trên đó. Hắn không cần lên tiếng, tự có người dâng tới một chiếc hộp gỗ tinh xảo. Hắn nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, động tác nho nhã lau sạch đôi con ngươi, thận trọng đặt vào lớp vải nhung bọc trong chiếc hộp.

Hắn đưa hộp cho Tần Thái, hai mắt Tần Thái tối sầm, ngất xỉu.

Đây nhất định không phải là thật, nhất định không phải. Chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Tần Thái ốm. Sốt cao mãi không dứt. Những cảnh tượng đó cứ nối tiếp xuất hiện trong giấc mơ cô, hỗn loạn tới mức khiến não cô gần như muốn nổ tung. Chỉ có điều trong giấc mơ, mọi thứ xảy ra trên nền toàn máu, một màu đỏ tươi nhức nhối.

Hễ nhắm mắt lại là cô nhìn thấy Bạch Lộ, đứngg bên giường cô, khẽ gọi tên Tần Thái, âm thanh đó rõ ràng tới không thể rõ ràng hơn. Tần Thái biết cô không thể trả lời: lịch quỷ trong truyền thuyết thực ra không nhìn thấy người. Nhưng khi 'nó' gọi tên bạn, ngàn vạn lần đừng trả lời, nếu không sẽ bị nó phát hiện!

Âm Thanh đó cứ vang mãi bên tai, lúc gần lúc xa: "Lam Trù? Lam Trù?"

Tần Thái không dám nói mơ, sốt cao tới mức mép lở loét, cô không mở nổi mắt. Cơ thể yếu ớt, khiến tà khí nhân cơ hội đó xâm chiếm, Tần Thái cảm thấy mình có thể sẽ chết trong cơn bệnh này.

Không biết đang là ngày hay là đêm, có người mang thuốc tới, múc từng thìa cho cô. Người đó vừa xuất hiện, tiếng Bạch Lộ cũng biến mất.

Tần Thái đành nắm chặt tay người đó, uống thuốc xong thì nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lần này bệnh quá đột ngột, không biết là cô đã ốm bao nhiêu lâu. Khi Tần Thái mở mắt ra, nhìn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, trên người đắp chăn, bên cạnh..một người đàn ông đang nằm bên cạnh, còn cô đang nắm tay người ta!

Cô ngồi phắt dậy, hất tay anh ta ra. Trên người chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng như cánh chuồn chuồn, đầu đau tới muốn vỡ. Cơ vừa mở miệng định nói mới phát hiện ra tiếng khản đặc, miệng khô rát, cổ họng như có lửa: "Anh là ai? Đây là đâu?"

Người đàn ông đó cũng bị cô đánh thức, là Sa Ưng. Ánh mắt Tần Thái thù địch, giọng anh ta như chế giễu: "Đừng có làm như tôi vừa 'vô lễ' với cô thế, là cô nắm tay không cho tôi đi."

Tần Thái chẳng thèm để ý tới anh ta, nhìn quanh, phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ của chị Hồng.

Cạnh giường, một bên là bàn trang điểm, một bên là máy tính. Sa Ưng đưa cho cô một chiếc di động khảm đá màu vàng: "Thông gia bảo tôi chuyển lời cho cô, ông ấy không muốn tổ trưởng của ông ấy làm lỡ việc của tổ."

Tần Thái đón lấy di động, cảm giác lạnh lẽo khi chạm vào vật bằng kim loại ấy khiến cô hiểu ra: Đây không phải giấc mơ.

Sa Ưng đưa cho cô một chiếc hộp gỗ có kích thước như chiếc hộp đựng kính, Tần Thái nhìn thấy mà sợ hãi, nhưng anh ta chỉ điềm đạm nói: "Đây là thứ đã được làm phép. Cô may đấy. Nhớ mà cảm ơn Thông gia."

Tần Thái bịt miệng chạy ra khỏi phòng: Cô lại nôn.

Mấy ngày liền không ăn nổi thứ gì, cơ thể Tần Thái gầy như một cây cần. Bạch Lộ vẫn gọi tên cô, không, gọi biệt hiệu của cô: "Lam Trù?"

Tần Thái chỉ cần nhắm mắt lại là nghe thấy.

Giết người đền mạng, đây là chuyện rất rõ ràng.

Nhưng mình không thể đền mạng, bởi cô ấy đã chết rồi, cho dù mình đền mạng thì Bạch Lộ cũng không sống lại được. Tần Thái ra sức tìm lí do bào chữa cho mình, sau năm năm, cô muốn quay về Trật Tự, muốn quay lại bên sư phụ, muốn quay về với Lã Lương Bác.

Không ai có thể ngăn cản cô!

Nay mưa gió bão bùng, cô giống như ngọn cỏ nhỏ bé mọc ở nơi cao nhất đỉnh núi. Ngoài đối mặt với bão táp ra, cô còn có thể làm gì?

Bạch Lộ, đến đi!

Tần Thái bắt đầu ra sức ăn, những đồ ăn đó nhạt nhẽo như rơm như rác, nhưng cô vẫn nhét đầy miệng. Cơ thể yếu ớt sẽ khiến dương khí suy yếu. May mắn tới đâu cũng không thể chịu đựng nổi sự dày vò của bệnh tật.

Cứ bị bệnh quấn lấy, tà khí sẽ nhanh chóng xâm nhập, khí vận hao tổn, sớm muộn gì cô cũng phải đi gặp Bạch Lộ mất.

Ăn uống no say, dạ dày khó chịu, Tần Thái bắt đầu tắm nắng. Đây là đặc quyền của tổ trưởng, cấp trên đã không còn hạn chế hành động của cô nữa. Mấy tháng trời nằm trong bóng tối, da cô trở nên trong suốt, mà những ngày bị bệnh, trông cô còn xấu hơn cả ma.

Ánh nắng mặt trời đúng là liều thuốc quý, trên phương diện khoa học có thể khử trùng kháng khuẩn, trong phương diện huyền học thì lại có thể đuổi được tà ma, tăng cường dương khí.

Ngày ngày đi dạo dưới ánh nắng mặt trời, thể lực của Tần Thái bắt đầu hồi phục trở lại, cô bắt đầu chạy, ngày nào cũng hít đất, tăng cường vận động. Cũng may thể chất của cô tốt, khoảng một tuần sau, sắc mặt đã khá hơn rất nhiều.

Tiếng gọi của Bạch Lộ mỗi lúc mỗi gần: Sẽ có ngày cô ấy tìm thấy Tần Thái. Người bị giết chết oán khí nặng, lại thêm khi chết cô ấy phải chịu khổ sở

dày vò, oán hận tích tụ, khi còn sống lại làm việc ác, loại người này nếu biến thành không khí, chắc chắn sẽ gây họa một phương.

Thời gian này Sa Ưng đưa các tổ viên trong tổ đi làm nhiệm vụ, nay trong tổ chỉ còn lại A Tử và Lục Châu, cần bổ sung thành viên mới. Đây là công việc của tổ trưởng, Sa Ưng không thể làm thay.

Tần Thái bắt đầu tìm kiếm tổ viên, tổ chức này thu hút tổ viên mới, một là dụ dỗ, tức là dùng lợi ích để dụ dỗ. Dù sao khi trở thành tổ viên, thu nhập hàng năm hơn mười vạn không phải không có. Hai là uy hiếp, một khi phát hiện ra tổ viên có tư chất, lập tức tìm ra nhược điểm của người đó, rồi vừa uy hiếp vừa dỗ dành về.

Thứ ba, cần phải xem mệnh lí, thành viên của tiểu tổ cần phải là người có phúc thọ tốt, nếu mệnh đoản phúc mỏng, thì khả năng hóa giải tội nghiệt quá chậm, lại ra sức tích ắc, dễ bị chết thảm.

Tần suất thay người dày đặc, làm tổ trưởng không dễ dàng gì.

Cuối cùng Tần Thái đi bộ trên phố, vừa rèn luyện sức khỏe vừa tiện thể tìm người thích hợp. Khi mùa đông tràn về thành phố Tam Họa, Tần Thái tìm thấy Thanh mù trong một khung cảnh tuyết phủ tuyệt đẹp.

Thanh mù vẫn thế, ngồi ở ga tàu xem bói, đoán chữ, lừa được ai thì lừa, không lừa được thì trộm cắp. Gặp Tần Thái, vẻ mặt ông ta kinh ngạc: Mấy tháng không gặp, ông ta còn tưởng Tần Thái đã bị Thông gia 'xử lý' rồi cơ.

Tần Thái vốn không muốn dây dưa lằng nhằng với ông ta, con người này vừa tham lam vừa ích kỉ, xem trọng lợi ích coi nhẹ nghĩa khí, không phải người tốt. Nhưng một là cô cần ông ta, hai là. có ai là người tốt chứ?

"Chiếc răng ấy, ông còn giữ không?" Tần Thái hỏi thẳng, Thanh mù ngẩn người, đột nhiên nhớ chiếc túi giấy màu vàng mà lần đầu tiên ông ta cùng Tần Thái gạt trong nhà trọ, "Chị Thái, chị muốn nói tới cái gói giấy vàng ấy hả? Còn còn, tên mù tôi sợ có lúc chị cần dùng, nên không dám vứt."

Tần Thái thu lại chiếc răng đó, rồi liệt kê một danh sách đưa cho Thanh mù: "Mua đủ những thứ trong danh sách này, đến địa chỉ này tìm tôi."

Thanh mù còn muốn hỏi tiếp, Tần Thái đã đưa cho ông ta một xấp tiền. Ôi, ít nhất cũng phải năm nghìn!!!

Thế này còn được, ông ta lập tức đi làm ngay!

Đây chính là cái hay của loại người này, tham lam, vì vậy nghe lời. Nhát gan như chuột nhắt, vì vậy sợ chết. Từ xưa tới nay tiểu nhân vẫn là vũ khí giết người lợi hại nhất.

Đôi lúc, tiểu nhân còn có ích hơn quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 33: Bạch Lộ Đến Đây

Thanh Mù lần theo địa chỉ mà Tần Thái đưa, tìm tới một khu dân cư, trong một căn hộ bình thường, tường thô vẫn chưa được quét vôi, nhìn hơi cũ kĩ.

Thanh mù mang theo hai con gà trống, vàng mã, hương. lòng run sợ. Nhưng Tần Thái vẫn còn sống, cho dù bây giờ cô đang làm gì, thì làm việc cho cô vẫn còn tốt hơn là ngày ngày phơi mặt ở sân ga chờ xem bói.

Ông ta cố gắng xốc lại tinh thần, bấm chuông cửa nhà c tầng 4.

Tần Thái đã ở bên trong rồi, sau khi trở thành tổ trưởng đúng là có rất nhiều lợi ích, kí túc xá trở thành nơi làm việc của cô. Cô thuê một căn phòng ở đây, coi như nơi ở chính.

Bình thường chỉ cần một mình cô hoặc Sa Ưng có mặt ở kí túc xá, cấp trên sẽ không hỏi.

Không giải quyết xong chuyện của Bạch Lộ, Tần Thái không yên tâm làm việc. Dù sao nếu ngày nào cũng có người đứng bên gọi tên bạn, làm sao bạn còn tâm trạng mà nghĩ đến việc gì khác?

Sa Ưng hiểu điều đó, nhưng anh ta không có ý giúp đỡ Tần Thái: Nếu Tần Thái mở miệng nhờ, có thể anh ta sẽ giúp, nhưng cái giá anh ta đưa ra thì ai cũng biết.

Tần Thái không muốn, đã kiên trì được tới tận bây giờ, hà tất phải thỏa hiệp vì một kẻ thù đã chết?

Thanh mù vừa bước vào, Tần Thái đã đón lấy hai con gà trống mà ông ta mang tới. Ngày xưa ở quê Tần Thái từng mổ gà: Đến đây thậm chí cô đã giết người, thế thì giờ giết gà có gì mà phải do dự?

Cô vặn cổ con gà, dùng sức vặn, con gà kêu ré lên một tiếng, sau đó máu chảy ra, chảy một bát đầy.

Tần Thái bỏ một ít chu sa vào, bắt đầu vẽ bùa.

Chu sa: hay thần sa, đan sa, xích đan, cống sa, là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Thành phần chính của nó là sulfua thủy ngân (II) (HgS).

Cô chưa vẽ bùa nhiều, càng không có kinh nghiệm thực tế, với thực lực hiện nay của mình, cô không dám chắc chắn lắm. Mặc dù đã tìm thấy một chiếc răng của người từng bị giết chết, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một 'lạc địa' hồn, khác nhiều so với 'chủ hồn'.

Lạc địa hồn: Là chỉ hồn người chết bị rơi từ trên cao xuống đất. Còn 'chủ hồn' là hồn người chết giống như Bạch Lộ.

Huống hồ 'chủ hồn' của anh ta không ác, nên cũng không thể bị coi là nguy hiểm.

Còn Bạch Lộ lại khác, trước khi chết Bạch Lộ từng làm nhiều việc ác, khi chết lại phải chịu giày vò khổ sở, còn oán hận Tần Thái tới tận xương tận tủy, Tần Thái mím môi: Đây không phải lúc do dự, dù sao nếu Bạch Lộ không chết thì cô sẽ phải chết.

Cô im lặng vẽ bùa, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm đọc chú để yểm bùa, Thanh mù đứng bên cạnh thấp thỏm: "Thái. TháiTháichị Thái, hay là tôi đi tìm một con chó đen về cho chị lấy máu nhé?"

Tần Thái không ngẩng đầu lên: "Lần này là ác quỷ, máu chó đen vô dụng."

Thanh mù thấy cô trả lời nghiêm túc như vậy, bắt đầu run lập cập răng va cả vào nhau: "Chị.Thái, hay là tôi ra ngoài đợi chị nhé?"

Tần Thái vẫn vẽ bùa: "Tùy ông."

Thanh mù vội vàng đi ra ngoài, tiếng Tần Thái vang lên phía sau: "Ông không sợ là được."

Thanh mù đứng bên ngoài, sắc trời tối dần. Trên hành lang bỗng có cơn gió tốc tới, khiến người ta sợ dựng cả tóc gáy. Thanh mù bắt đầu hối hận: "Chị...chịchịThái, tôi xuống tầng dưới uống cốc cà phê, tiện thể ở đó đợi chị luôn."

Tần Thái ở trong phòng không trả lời, Thanh mù cảm thấy càng lúc càng lạnh, không được, nhất định phải đi xuống dưới. Hu hu, sớm biết thế này thì cứ an phận ở ga tàu mà làm thấy bói! Ông ta đi về phía cầu thang, phía trước có thứ gì đung đưa, suýt nữa ông ta nhảy dựng lên.

Nhìn kĩ lại, hóa ra là có một bé gái ngồi ở cầu thang, mặc chiếc váy màu đỏ, giống như quả chín mùa thu.

Thanh mù bất giác nuốt nước bọt, rồi nhìn xung quanh thấy không có ai.chi bằng?

Hê hê!

Ông ta bước lên phía trước giật giật váy của cô bé: "Cháu gái, sao lại ngồi một mình ở đây?"

Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt ông ta, chầm rãi nói: "Ông..có..thể.nhìnthấytôi?"

Thanh mù sợ hãi hét lên 'mẹ ơi', sợ tới đái ra quần.

Cô bé ôm bụng phá lên cười, vừa cười vừa chạy xuống tầng dưới. Thanh mù tức điên: "Con cái nhà ai không biết, thật quá đáng!!!"

Ông ta chầm chậm đi xuống, không lâu sau thấy cô bé đó ngẩn ngơ đi về phía mình. Thanh mù túm lấy cô bé, "Nha đầu láo toét, lần này thì túm được mày rồi! Đền quần cho ta!"

Cô bé quay đầu nhìn ông ta, Thanh mù lần này không sợ nữa: "Nhìn gì mà nhìn, bố mẹ mày đâu?"

Cô gái đột nhiên toét miệng cười: "Tôi bảo bà ấy đền ông một cái đầu được không?"

Thanh mù tức giận: "Còn dám mắng người! Bảo người lớn ra đây!"

Cô bé lúng liếng, mái tóc dài, cổ cao, xương quai xanh lộ ra, nhìn đẹp mắt vô cùng. Thanh mù bất giác nuốt nước miếng. Cô bé đều đều hỏi: "Để tôi bảo bà ấy đền ông một cái đầu được không?"

Thanh mù thấy mĩ nhân như ngọc, cơn giận lập tức giảm đi vài phần: "Vậy em đền cho tôi được rồi!"

Cô bé cười dịu dàng như nước: "Được."

Hai tay cô bé nắm lấy cổ mình, nhẹ nhàng ngửa cổ ra phía sau, độ cong vừa phải đẹp vô cùng, Thanh mù mê mẩn. Đang lúc ngây ngất, đột nhiên hai tay cô bé kéo lên trên, Thanh mù há hốc miệng, muốn hét không hét được, lần này trong quần của ông ta có cả 'cháo loãng'.

Trên mặt cô bé vẫn nở nụ cười quyến rũ, chiếc cổ thon dài đó bị kéo dài tới kinh ngạc, cuối cục bựt một tiếng, máu tươi bắn tóe ra, rồi phun khắp cầu thang giống như vòi nước vỡ. Cô bé vẫn đang cầm cái đầu của mình: "Cầm lấy đi!"

Thanh mù lấy hết sức lực hét lên một tiếng: "Á.."

Nhưng âm thanh mắc nghẹn trong cổ họng, cô bé cầm cái đầu chầm chậm đi về phía ông ta: "Cầm lấy đi." Giọng mỗi lúc mỗi cay nghiệt, "Cầm lấy đi!"

Khắp mặt khắp đầu Thanh mù toàn máu, nhìn như ác quỷ, trong lúc nguy cấp, ông ta trở nên thông minh hơn: "Đừng giết tôi, tôi biết người cô tìm ở đâu!"

Cô bé đứng lại trước mặt ông ta, ông ta đang run rẩy, nước mắt nước mũi giàn giụa, giọng nói cũng run: "Tôi đưa cô đi."

Trước căn phòng c của tầng 4, Thanh mù một chân đá cửa. Tần Thái đang ngồi giữa phòng, xung quanh là một vòng nến. Chùa đã vẽ xong hết, tất cả mười hai lá, là thiên sư bùa do Bạch Hà đích thân dạy cô: Bạch Hà lười vẽ, ngày thứ hai sau khi nạp cô làm đệ tử đã để cô làm thay. Còn bùa có linh hay không, xin lỗi, chưa thử.

Tần Thái mở mắt, đang tập trung khí trên người.

Không thể bị kinh động, không thể bị thoát khí, một khi bị kinh động, dương khí dễ tan, tà vật dễ xâm nhập. Tần Thái không có dị nhãn, cô vẫn chỉ nhìn thấy cô bé đang cầm đầu trên tay kia, nhưng cô biết đối phương là ai.

"Bạch Lộ." Cô đứng dậy, lấy hết dũng khí gọi ra cái tên đó. Cô bé ấy vốn không có phản ứng gì, lúc này đột nhiên mở bừng mắt: Cuối cùng cô ta đã nhìn thấy Tần Thái.

Cô ta thét lên một tiếng rùng rợn, bổ nhào về phía Tần Thái.

"Đừng sợ, đừng sợ đừng sợ." Tần Thái tự nói với mình như thế, nhưng sao có thể không sợ?!

Nhất thời cô không tìm được lá bùa dán ở eo, cô gái không đầu đuổi tới, hai tay bóp cổ cô. Tần Thái cảm thấy nghẹt thở, thì đột nhiên cô ta buông tay!

Lúc này Tần Thái mới nhớ ra, trên người cô có hai đồng tiền, tay phải một, trước ngực một. Là của Bạch Hà cho, sư phụ cũng không nói dùng để làm gì.

Trên cái bảo vệ cổ tay phải: lưỡi hái bằng giấy cục một tiếng, biến thành thứ vũ khí lấp lánh ánh kim.

Tần Thái nắm nó trong tay, lòng kiên định: Giết chết cô ta, cần phải giết chết 'nó'!

Mới được mấy ngày, mà 'cô ta' đã có thể nhập thể, nếu còn tiếp tục kéo dài, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô dùng bùa dán ở cửa, Thanh mù đứng bên cửa, định chạy, nhưng hai chân như không có lực. Tần Thái cuối cùng tìm thấy một lá bùa, cô gái không đầu cũng biết trên người cô có vũ khí lợi hại. Cô ta mặt đối mặt với Tần Thái, đột nhiên bóng hồng lắc một cái, Tần Thái còn chưa kịp phản ứng, đã thấy eo bị bóp chặt.

Cô ta đang ôm chặt lưng Tần Thái! Máu còn chưa khô, dính nhớp tới buồn nôn! Tần Thái dùng sức đá, một bàn tay của cô ta đã xé rách ra cô, đang muốn moi nội tạng của cô ra!

Sức mạnh đó hoàn toàn không giống sức mạnh của loài người, Tần Thái lật tay dán một lá bùa vào người cô ta: Không có phản ứng gì!

Mẹ kiếp!

Lưỡi hái trong tay, cô chém liên tục, nhưng đối phương đã tự bứt đầu mình ra từ lâu. Bàn tay đó hình như đang vạch xương sườn cô ra, tay Tần Thái sờ được bát màu gà còn chưa dùng hết, dùng sức hắt lên người cô ta.

Những tiếng kêu quái dị vang lên, 'nó' như vừa bị hắt nước nóng vào người, lập tức buông Tần Thái ra lăn lộn dưới đất. Thi thể không đầu lăn qua lăn lại trông hết sức kì cục, nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến Thanh mù chỉ hận không thể móc mắt mình ra.

Thi thể dưới đất bỗng nhiên bất động, một cô gái mặc váy đỏ khác từ trên thân thể đó 'đứng dậy'. Tóc cô ta dính chặt vào nhau, Thanh mù đứng gần, nhìn rõ thứ đỏ đỏ trắng trắng trên tóc, trên mặt cô ta.

Đó chính là.óc?

Gáy cô ta có một cái lỗ, tiếng cười chát chúa như dao gõ lên kim khí, vừa sắc vừa lạnh: "Lam Trù? Ha ha ha ha, Lam Trù"

Tần Thái không kìm được nôn liên tục, không thể thở, cô giống hệt Thanh mù, cứng đờ người tại chỗ: "Bạch Lộ."

Cô ta lạnh lùng đáp lời Tần Thái không muốn chết thì không được sợ! (Tần Thái đang tự nói với mình)

Xương trên người Bạch Lộ hình như đã bị gãy hết, những đầu xương gẫy đâm ra ngoài da, giống như con búp bê rách nát: "Lam Trù chúng ta là bạn tốt." cô ta lại cười, khuôn mặt bị đánh nát như dưa hấu thối, hai hốc mắt đen ngòm. Tiếng cười của cô ta lúc gần lúc xa, "Vì vậy chúng ta nên ở bên nhau."

Dạ dày Tần Thái cuộn lên từng hồi, tay cô vẫn nắm chặt lưỡi hái: "Nếu cậu có bản lĩnh, thì tôi sẽ ở cùng cậu."

Bạch Lộ lại cười ré lên, cô ta đột nhiên lắc người, thoắt cái đã đứng sau Tần Thái, vết thương của cô hình như bị xé rất to. Tần Thái cảm giác mình sẽ bị gẫy từ giữa. Cô túm lấy tóc Bạch Lộ, trong tay là lưỡi hái, lưỡi hái đó cắt từ cổ Bạch Lộ cắt xuống, giống như bổ củi.

Bạch Lộ đau tới mức lại lăn lộn dưới đất, cô ta vừa lăn, xương cốt đã rơi khắp nơi, chỗ nào cũng một mùi tanh thối.

Tần Thái không cảm thấy gì hết, không đau, không sợ, cô hoàn toàn không do dự lao tới: Trước ngực cô có một đồng tiền, Bạch Lộ sợ cái này!

Trên mặt đất là hai dã thú: Nếu mày không cắn chết tao, tao sẽ cắn chết mày.

Bị đồng tiền bằng đồng áp chế, Bạch Lộ gần như không còn sức nữa, Tần Thái túm chặt lưỡi hái, từng nhát từng nhát một, tay giơ dao chém xuống, cắt thi thể dưới đất tan nát! Máu thịt bắn khắp nơi, mùi hôi thối bốc lên mỗi lúc mỗi nặng, Tần Thái rút hết những lá bùa kẹp ở eo dán xuống, cuối cùng cũng có một lá phát ra ánh sáng. Bạch Lộ rú lên, tay phải bóc một miếng thịt trên lưng Tần Thái!

Tần Thái không còn để ý tới việc đau đớn nữa, giữ chặt lấy cô ta không cho cô ta cử động. Bạch Lộ bỏng như thép bị nung trong lò, mắt Tần Thái đỏ vằn: "Mày chết đi!!"

Cô dùng miệng giật đồng tiền trên cổ tay phải ra, cố mớm vào miệng Bạch Lộ, Bạch Lộ gào thét, trong bụng bốc lửa, Tần Thái buông cô ta ra, cô ta thảm thiết kêu rên, ra sức chạy về phía Tần Thái.

Nhưng chạy chưa được vài bước, sụp xuống như người giấy, trên đất chỉ còn lại một nhúm tro màu xám.

Người Tần Thái toàn máu, vết thương trên lưng nhoe nhoét. Lưỡi hái trên tay lại biến thành lưỡi hái giấy, cô giữ miệng vết thương dựa vào tường ngồi xuống, khắp người chỗ nào cũng đau, cô ngồi khoảng hai phút, đột nhiên áp lưng vào tường nôn ọe.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 34: Nhân Gian

Tần Thái không biết mình đã nôn bao nhiêu lần, ngay cả dịch vị dạ dầy cũng đã nôn cả ra rồi. Miệng đắng ngắt. Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân, lúc này Thanh mù mới nhảy dựng lên, run rẩy đứng ở cửa ra vẻ trượng nghĩa: "Thái……chị Thái! Tôi hộ pháp cho chị!!"

Toàn than Tần Thái mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào nữa, lưng dính nhớp toàn máu, trên người có không biết bao nhiêu là vết thương. Cô nhổ một miếng nước bọt, bên trong có lẫn cả máu, cũng không biết là bị Bạch Lộ đánh gãy răng hay bị nội thương: "Hộ cái đầu ông ấy, mẹ kiếp!"

Mấy người xuất hiện bên ngoài, đi đầu là Đàm Tiếu của Thông Dương quán. Hắn ngồi xổm trước mặt Tần Thái, nhìn nhìn vết thương trên người cô, cười cười: "Tổ trưởng Lam Trù, chào mừng cô chính thức ra nhập tổ chức chúng tôi."

Hắn giơ tay về phía Tần Thái, khi ấy Tần Thái đau khắp mình mẩy, nhưng cô vẫn muốn nhổ vào mặt hắn một cái.

Đàm Tiếu không hề hỏi về thương thế của Tần Thái, hắn đưa thẳng Tần Thái tới Thông Dương quán. Thanh mù cũng muốn đi theo, nhưng bị Đàm Tiếu từ chối, Tần Tái đành an ủi ông ta: "Liên hệ sau vậy."

Không gặp Thông Dương Tử ở Thông Dương quán, Đàm Tiếu đưa Tần Thái vào gian trong, lấy một cuốn sổ trong két, điềm đạm mở ra hỏi: "Họ tên?"

"Lam Trù." Tần Thái khom người, cố gắng kìm nén sự tức giận muốn đấm cho người kia một trận. Đàm Tiếu lại hỏi giờ và ngày tháng năm sinh của cô, Tần Thái vẫn đưa thông tin giả.

Đối phương đưa cho cô một cuốn sổ tay nhân viên, một thứ nhìn như thẻ ngân hang: "Di động của Diêu Hồng đã giao cho cô rồi phải không? FAQ đã cầm chưa?"

Việc bàn giao tài liệu vô cùng tỉ mỉ, Tần Thái nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Có thể nhanh hơn một chút được không?"

Hai tay Đàm Tiếu gõ như múa trên bàn phím laptop: "Đừng vội, giờ không rõ rang, sau này thiếu thứ gì thì rất phiền phức. Tổ chức quản lý tài liệu rất nghiêm ngặt, cô phải chú ý bảo quản, nếu để mất thì sẽ gây ra hậu quả khôn lường…."

Hai mươi phút sau, cuối cùng hắn đã giảng giải xong về tài liệu, sau đó là đi vào những việc cần chú ý: "Thời gian đi làm là từ thứ hai đến thứ sáu, từ tám giờ tối đến sáu giờ sang. Phải nhớ, hết giờ làm các tổ trưởng cần quản lý tổ viên cho tốt, khi không có tổ trưởng hoặc người quản lý đi cùng thì tổ viên không được tự động rời khỏi kí túc."

Ba mươi phút sau, hắn đã giảng giải xong những việc cần chú ý, sau đó hắn bắt đầu nói đến những việc mà tổ trưởng cần biết: "Thành tích nghiệp vụ của tổ viên có lien quan mật thiết tới tổ trưởng, cô sẽ có được phần trăm thành thích nghiệp vụ của tổ viên, ngoài ra cấp trên sẽ phát cho tổ trưởng một ít thọ số và phúc lộc, coi như là phúc lợi của tổ chức…."

Tần Thái đưa chén trà trên bàn cho hắn, Đàm Tiếu nhấp một ngụm: "Cảm ơn, sao cô biết tôi khát?"

Tần Thái lẳng lặng lau mặt, người này đúng là Đường Tăng (Ý chỉ ngây thơ). Cô hít một hơi thật sâu, "Tôi biết anh có ý tốt, cũng biết anh làm việc cẩn thận chi tiết, có điều Đàm tiên sinh…." Cô quay lưng về phía anh ta, nghiến răng kèn kẹt: "Mẹ kiếp, anh thật sự không nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên lưng tôi sao?"

Phản ưng của Đàm Tiếu là đẩy đẩy gọng kính, "Khụ khụ, xin lỗi, chỉ thấy mặt trước của cô hoàn chỉnh, không nhìn thấy những mảnh vỡ cắm đằng sau lưng cô."

Tần Thái bốc hỏa: rút cuộc đây là cái tổ chức thần kinh gì!!!

"Tổ chức co bác sĩ riêng, thiết bị điều trị vô cùng đầy đủ, hơn nữa nếu bị thương trong lúc làm nhiệm vụ còn được miễn phí viện phí." Trên đường đưa Tần Thái tới bệnh viện, Đàm Tiếu thuận tiện giới thiệu phúc lợi của tổ chức.

Lúc này sự phẫn nộ của Tần Thái mới giảm xuống đôi chút: "Tôi cảm thấy xương sườn của mình bị Bạch Lộ bẻ gãy rồi."

Đàm Tiếu lúc lắc cái đầu: "Xương sườn không phải thứ quan trọng, gẫy rồi thì cho gãy đi. Trong truyền thuyết Adam gẫy một cái xương sườn, chiếc xương sườn đó còn biến thành Eva mà…."

Tần Thái lại bực bội, cô bất đắc dĩ ngắt lời Đàm Tiếu: "Đàm tiên sinh….. tôi cảm thấy….. Eva chọc vào nội tạng của tôi rồi…."

Cô phun ra một ngụm máu, cuối cùng ngất xỉu.

Khi Tần Thái tỉnh lại thấy mình nằm trên một chiếc giường, rộng khoảng nửa mét, chiếc chăn mỏng đắp trên người hơi ngả màu đen. Bên cạnh có một cái sào phơi quần áo…… mẹ nó, đúng là cái sào phơi quần áo, bên trên treo hai chai dịch truyền.

Xung quanh không có ai, Tần Thái nằm sấp khó chịu, cổ họng càng khó chịu.

"Có ai không?" cô gọi một tiếng, cổ khô như sắp cháy. Không ai trả lời, trong phòng trống không, Tần Thái ngẩng đầu lên, chỉ thấy có chiếc giường được ghép bằng mấy thanh sắt đơn giản.

"Có ai không?!" cô lại gọi thêm tiếng nữa, cuối cùng thì cũng có người trả lời: "Gọi gì mà gọi, nửa đêm nửa hôm thật thất đức quá đi!"

Một người mặc áo blouse trắng bước vào, giơ tay bấm công tắc đèn. Ánh đèn vàng yếu ớt hắt lên bức tường vằn vện loang lổ, nhìn thấy Tần Thái, áo blouse trắng như nhớ ra điều gì đó: "À!! Dịch truyền hết rồi?! thảm rồi thảm rồi, quên không rút kim!"

Anh ta chạy tới, vừa nhìn thấy cây treo bình dịch, ngẩn người: "Kì lạ, truyền cả một ngày một đêm mà vẫn đầy…." Anh ta lắc lắc đầu định bỏ đi, Tần Thái nước mắt giàn giụa: "Bác sĩ, anh quên cắm kim!"

Đây là một phòng khám tư, chỉ có một hộp thuốc, hai cái ghế, mấy giường bệnh, đấy là toàn bộ những gì có trong phòng khám. Tần Thái ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào người mặc áo blouse trắng râu lởm chởm trước mặt: "Anh…. Không phải là bác sĩ riêng của tổ chức đấy chứ?"

Blouse trắng cắm kim vào mu bàn tay cho Tần Thái, rồi bắt đầu vặn nút cho dịch chảy: "Đúng thế."

Tần Thái nhìn nhìn cái chăn đen xì và bức tường xi măng ngoắt loang lổ, "Chúng chính là….thiết bị điều trị đầy đủ?"

Mẹ ơi….Thế giới này thật đen tối, đưa con về sao hỏa đi…..

"Mười hai giờ rồi, đúng là xui xẻo, này, cô không sao đấy chứ?" Blouse trắng nhìn Tần Thái, nói bằng giọng thương lượng, "Cô thấy thế này được không, dù sao cô bị thương cũng không nặng lắm, chi bằng cô về nhà đi. Như thế cô có thể ngủ ngon giấc, mà tôi cũng được về, đúng không?"

Tần Thái nghẹt ra: "Tôi còn đang truyền dịch."

Blouse trắng vỗ đùi đánh đét: "Cái này đơn giản! Cô có nhìn thấy cái gậy này không?" Tần Thái nhìn về phía cây sào phơi quần áo….. và bình nước được buộc bằng dây giầy trên đỉnh sào. Blouse trắng gợi ý: "Cây gậy này có thể di động, cô chỉ cần cầm theo nó, là có thể vừa truyền dịch vừa đi về nhà! Có phải rất tiện không? Truyền dịch đơn giản lắm, truyền xong rút kim ra là được." Anh ta ghé vào tai Tần Thái, vẻ mặt hi vọng, "Chỉ cần cô về nhà truyền dịch, thì tôi sẽ không đòi lại cái gậy này nữa, coi như tặng cô."

"….." Tần Thái không muốn mang 'cây gậy' này về nhà, nếu có thể, cô thật muốn dùng nó đánh đít cái tên biến thái này, "Xương sườn của tôi bị gãy."

Blouse trắng kinh ngạc, "Thật à?" anh ta giơ tay sờ nắn xương sườn của Tần Thái, sờ tới chỗ gãy, anh ta dùng lực ấn, "Chà, gãy thật."

Tần Thái nước mắt đầy mặt, anh ta còn tò mò hỏi: "Mẩu kia đâu rồi?"

Tần Thái chảy nước mắt không ngừng, "Mẩu kia…...biến thành Eva rồi…"

Mẹ ơi….cho con xuất viện đi….

Biết Tần Thái muốn ra 'viện', blouse trắng nhiệt tình như bó đuốc, "Tốt quá rồi!! cây gậy này tặng cô, đi vui vẻ!!"

Tần Thái khom người ra khỏi phòng khám, nghe thấy anh ta gọi điện: "Có ba thiếu một hả?Đợi tôi, ba phút sau có mặt!"

Bố khỉ!

"Bác sĩ, xin hỏi anh tên là gì?" Cầm cây sào phơi quần áo trong tay, Tần thái vẫn không ngừng chảy nước mắt. Blouse trắng cảm thấy cô gái này thật quá mức thật thà: Tặng có cây sào phơi quần áo mà đã cảm động tới thế rồi. Anh ta đỡ Tần Thái ra khỏi cửa phòng khám: "Tôi họ Chu, tên là Chu Cương Liệt."

Tần Thái gật gật đầu, Chu tiên sinh vẫn nhiệt tình, "Bến xe bus cách đây gần lắm, cô cứ đi thẳng, nhìn thấy đèn xanh đèn đỏ thì rẽ phải, lại đi thẳng khoảng ba trăm mét, rồi tiếp tục rẽ phải, đi qua nhà trẻ là đến. Đến rồi cô đợi năm lần nửa tiếng, là bắt được tuyến xe bus số 6."

"….." Tần Thái cảm thấy tên người này chắc chắn là có nguồn gốc nào đó: với đức tính của anh ta không bị người ta đánh nát đít thì thật không còn thiên đạo gì nữa.

Cương với hậu môn đọc cùng một âm.

Khi Tần Thái quay về kí túc xá đã là hai giờ sáng. Kể ra thì cô vẫn phải cảm ơn Chu Cương Liệt, nếu không nhờ có cây sào phơi quần áo, cô thật sự khó đi lên lầu.

Cô vừa về Sa Ưng liền tới ngó một cái, thấy cái gậy di động trên tay cô, vẻ mặt Sa Ưng rất thong cảm: "Chỗ đó mà cô cũng dám đến."

Tần Thái nằm sấp trên giường, nước mặt chảy thành sông: "Làm sao tôi biết những thứ miễn phí đều dở tệ như thế!!!"

Sa Ưng lắc lắc đầu, thấy cô thật sự không dậy nổi, vừa rồi vào anh ta đã sờ xương sườn của Tần Thái, một lúc sau thì cầm một cái hộp đến.

Tần Thái giật nảy mình: "Anh muốn làm gì?"

Sa Ưng đeo một đôi găng tay cao su vào, đốt đèn cồn, hơ dao phẫu thuật trên ngọn lửa xanh khử trùng: "Xương sườn gãy đâm ào gan, rất nguy hiểm, tôi giúp cô lấy ra."

Tần Thái suýt thì nhảy xuống đất: "Đừng!!"

Hôm nay bị ngược đủ rồi, thật sự không chết thì không tha cho cô ư?!

Sa Ưng ấn cô nằm xuống, vẻ mặt nghiêm túc: "Cô thế này sẽ ảnh hưởng tới công việc ngày mai."

Tần Thái cứng họng: Sa Ưng đã thay cô quản lý tiểu tổ này nửa tháng rồi, cô biết. Sa Ưng bưng một bát nước nóng bón cho cô uống: "Uống đi."

Tần Thái do dự, Sa Ưng cười, khi anh ta cười trông kha đẹp trai, rất dễ hấp dẫn con gái: "Không phải cô đang lo lắng tôi đem cô ra làm đồ nhắm đấy chứ?"

Tần Thái đỏ mặt: Đúng là cô hơi lo thật.

Sa Ưng bón cho cô uống: "Toàn thân cô đầy vết thương thế này, tôi sợ mấy ngày nay tôi phải ăn chay thôi."

Tần Thái mơ mơ màng màng, Sa Ưng cởi quần áo cô. Bên trong cô mặc áo len, Sa Ưng cởi rất cẩn thận. Cởi tới lớp cuối cùng, anh ta có chút do dự, cuối cùng vẫn cởi áo ngực của cô ra.

Tần Thái vẫn biết anh ta đang làm gì, lần đầu tiên trần như nhộng trước mặt một người đàn ông, cô vừa bối rối vừa ngượng. Sa Ưng dùng khăn mặt che ngực cho cô, mắt nhìn thẳng.

Tần Thái có thể nhận biết lưỡi dao cứa vào thịt cô, nhưng không đau, Sa Ưng dùng huyết chú để cầm máu, vết thương không bị chảy máu nhiều. Mẩu xương sườn bị gẫy được gắp ra, cái kéo gắp rất nóng, Tần Thái còn đang nghĩ sao lại nóng như thế.

Người bình thường sẽ không có bất kì cảm giác nào, nhưng cô thường xuyên luyện công, hồn phách mẫn cảm hơn người thường nhiều. Bát nước nóng đó đã cách li trực giác của cô, nhưng vẫn không thể khiến cô hôn mê.

Sa Ưng nhanh chóng khâu vết mổ, rồi dùng nước thuốc rửa sạch vết thương trên lưng Tần Thái, bôi thuốc cho cô. Cuối cùng là băng bó, anh ta kéo chăn đắp lên người cô.

Cửa được đóng lại, cô biết anh ta sẽ không vào phòng mình nữa. Tần Thái khẽ thở hắt ra. Lúc ở chỗ Chu Cương Liệt cô ngủ rất nhiều, nên giờ không buồn ngủ. Tần Thái muốn tìm di động trong túi áo, ai ngờ lại sờ được một tấm thẻ: Thẻ hội viên cấp D, tổ trưởng tuyến ba: Lam Trù

Đằng sau tấm thẻ, có dập chìm hai chữ: Nhân Gian

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 35: Tôi Muốn Làm Người Tốt

Một tấm thẻ màu xám, có cảm giác như một tấm thẻ ngân hang.

Tần Thái thở dài, nhét lại nó vào trong túi. Tâm phiền ý loạn, cô đành không nghĩ gì nữa, yên tâm luyện công.

Ngày hôm sau, Sa Ưng vẫn đưa các cô gái trong tổ đi làm nhiệm vụ, tổ này giờ chỉ còn lại Lục Châu và A Tử thôi, tổ viên còn thiếu phải đi đâu tìm đây?

Vết thương của Tần Thái vẫn còn đau, nhưng cô không có số được nghỉ ngơi.

Tổ trưởng và người quản lý vốn có thể làm thay phiên nhau, Sa Ưng đã làm thay việc của cô cả nửa tháng nay rồi.

Buổi chiều, mọi người vẫn còn đang ngủ, Tần Thái bắt taxi ra ga tàu. Thanh mù vẫn ngồi ở chỗ cũ, thật kì lạ, ông ta lừa bao nhiêu người như thế, mà chẳng có kẻ nào tới tố cáo ông ta. Nhìn thấy Tần Thái, Thanh mù bỏ kính đen xuống, nhiệt tình vô cùng: "Chị Thái, tôi mong chị quá."

Tần Thái vẫn còn đau, nên đi đứng rất thận trọng: "Trong tay ông có ai cần việc làm không, đưa đến cho tôi xem xem."

"Được!" Thanh mù lập tức dẫn tới năm sáu đứa trẻ, tầm mười một mười hai tuổi, trông vừa gầy vừa khô, tóc thì lởm chà lởm chởm, mặt không biệt bôi cái gì, nhem nhem nhuốc nhuốc.

Tần Thái hơi do dự, Thanh mù vỗ ngực: "Chị Thái, đừng nhìn bọn nó gầy gò ốm yếu, nhưng việc gì cũng làm được đấy!" ông ta ghé vào tai Tần Thái, hạ giọng nói: "Nếu cho chúng một vạn, bảo chúng giết người cũng được."

Tần Thái vẫn thấy không nỡ: "Chúng còn là trẻ con….."

Thanh mù cười: "Chị Thái, đừng thấy chúng là trẻ con mà coi thường, sống ở những nơi như thế này, trộm cướp lừa gạt….. chuyện gì cũng từng làm rồi, chúng còn giỏi nữa là đằng khác! Bọn trẻ này nhanh nhẹn lắm. Hơn nữa nếu đi theo chị, cũng coi như chúng có cơm ăn, phải không nào?"

Tần Thái gọi hai thằng bé nhìn hiền lành nhất tới gần, "Cha mẹ các em đâu?"

Hai thằng nhóc nhìn nhau, đứa lớn hơn trả lời: "Đi làm thuê ở ngoài." Đứa nhỏ hơn thì lắc đầu, "Chết cả rồi, năm ngoái bà cũng chết rồi."

Tần Thái thở dài: "Chỗ chị thiếu người, chọn hai đứa này vậy."

Thanh mù vẫn còn muốn nhét them người vào chỗ Tần Thái: "Vậy còn bọn chúng….."

Tần Thái lắc đầu, Thanh mù không dám nói nhiều nữa: trải qua chuyện Bạch Lộ, ông ta vừa sợ vừa kính nể Tần Thái.

Tần Thái định đưa hai đứa trẻ đi, Thanh mù xòe tay: "Hê hê, chị Thái, chi bằng tiền công sau này của chúng….. chị hãy đưa cho tôi đi, tôi giữ thay chúng!"

Tần Thái vỗ đầu ông ta một cái, động tác hình như hơi mạnh, động đến vết thương khiến cô phải nghiến răng chịu đựng: "Đừng có mà nằm mơ! Số tiền đó sẽ để ở chỗ tôi, sau này chúng còn có chút vốn để làm ăn, còn phần của ông, không thiếu cắc nào đâu!"

Thanh mù nghe Tần Thái nói thế thì bật cười ha hả: "Chị Thái, hay là tôi cũng đi theo chị làm một thời gian nhé?"

Tần Thái lắc đầu, cô cũng có dự định của mình, để loại người như Thanh mù ở ga tàu làm con mắt thứ hai. Sau này còn nhiều việc cần dùng tới ông ta.

Cô lấy trong túi ra hai nghìn tệ đưa cho Thanh mù, loại người như ông ta nghe không hiểu những lời chân thành, Tần Thái đương nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tiền thì kiếm ở đâu mà chẳng được? Đừng vội."

Cô lưu lại số điện thoại của Thanh mù, đột nhiên nhớ ra một người: Anh Mèo Lí Diệu.

Nửa năm không gặp rồi, không biết anh ta có khỏe không?

Tần Thái đi taxi ra ngoại thành, công trường nơi Lí Diệu làm trước kia đã hoàn công, giờ không biết anh ta đi đâu rồi. Tần Thái hỏi thăm mấy người ở đó, anh ta chỉ có một đội thợ xây, lại không có văn phòng cố định, nên nhất thời không hỏi thăm được tin tức nào.

Tần Thái nghĩ việc này chỉ có hỏi thăm những người làm trong ngành xây dựng thôi, cũng may giờ cô khá tự do, từ từ hỏi thăm tin tức về anh ta cũng không muộn.

Đưa hai đứa trẻ về kí túc xá là khoảng năm giờ hơn. Sa Ưng nhìn hai thằng bé chau mày: "Tại sao lại chọn hai đứa trẻ con…..."

Tần Thái tiện miệng đặt tên cho hai đứa: "Sau này em là Tranh Phong, còn em là Xích Vũ."

Sa Ưng vẫn không tán đồng, anh ta tiện tay kéo Tần Thái vào phòng mình, "Hai đứa con trai, một là không dễ nói chuyện, hai là chúng sẽ không nghe lời."

Tần Thái ngắt lời anh ta: "Nhưng chúng có thời gian. Giờ chúng mười hai, làm khoảng năm bảy năm, sau mười bảy tuổi quay lại xã hội, số tiền tích lũy được có thể làm ăn buôn bán nhỏ….."

Sau Ưng cảm thấy rất buồn cười: "Tiểu thư! Đây không phải cô đang đi làm từ thiện, mà cho dù cô muốn, cô cũng không có bản lĩnh ấy!"

Tần Thái nhìn anh ta chăm chú: "Tôi không phải đi làm từ thiện, tôi chỉ hi vọng khi đã có được thứ mình cần rồi, không nên làm hại người khác nữa thôi."

Sa Ưng xoa xoa cằm, giọng chế giễu: "Lúc này nói chuyện đó có ý nghĩa gì? Tổ trưởng của tôi."

Tần Thái cố chấp tới kì lạ: "Anh cũng nghĩ như Bạch Lộ ư? Anh cũng cho rằng tôi tố cáo cô ấy là vì muốn chiếm vị trí tổ trưởng này ư? Không sai, Sa Ưng, là tôi muốn có vị trí này, bởi vì tôi không muốn giống một con chó suốt ngày bị nhốt ở một nơi bé như bàn tay. Nhưng từ đầu tới cuối, tôi chưa từng có ý hại chết cô ấy."

Sa Ưng châm một điếu thuốc: "Không phải tôi không tin lời cô, cô cũng không cần tôi tin. Nếu cô cảm thấy sắp xếp thế này có thể làm giảm bớt cảm giác tội lỗi của cô, thì cô cứ làm. Nhưng Lam Trù." Anh ta nhìn Tần Thái, ánh mắt thâm sâu: "Nhìn tấm thẻ của cô đi, cô đã nhúng bùn rồi, còn muốn giống hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn?Đấy chỉ là suy nghĩ dối mình gạt người mà thôi!"

Ánh mắt Tần Thái kiên nghị, "Sa Ưng, tôi muốn làm một người tốt! Cho dù những bài viết đạo đức hay ho trong sách đều là giả, tôi cũng vẫn muốn làm một người tốt không phải hổ thẹn với lòng mình."

Sa Ưng thoáng ngẩn người, Tần Thái đã bỏ ra khỏi phòng anh ta.

Sa Ưng lẳng lặng hút thuốc, người tốt….từ này, bao nhiêu năm nay anh ta không nghe thấy rồi?

Hai thằng bé tắm rửa, thay quần áo mới, nhìn cũng ra dáng ra hình lắm. Tần Thái giới thiệu chúng với A Diệp và Lục Châu, giờ cô đã là tổ trưởng, nên sáng kiến của cô Lục Châu và A Tử đương nhiên có thể dùng.

Ý của Tần Thái rất rõ ràng: "Bắt đầu từ ngày mai, Lục Châu và A Tử hãy làm như……Bạch Lộ, thuê người già dập đầu. Tranh Phong và Xích Vũ đi theo học tập."

A Tử Và Lục Châu nhìn nhau cười, bộ dạng của họ rõ ràng là thoải mái hơn nhiều.

Sa Ưng vẫn đi theo họ, điều duy nhất khác với trước kia là: Trước kia anh ta đi theo để quản lý người đẹp, còn giờ lại đi theo đít hai thằng trẻ con,haizz, thật đúng là khác biệt quá lớn.

Tần Thái cũng sợ Sa Ưng vì chuyện này mà đình công, gần đây cô thường xuyên đọc sổ tay tổ trưởng, cũng làm rõ mối quan hệ giữa tổ trưởng và người quản lý. Nói một cách dung tục hơn thì, tổ trưởng là quản lý, còn người quản lý là nhân viên kĩ thuật.

Bọn họ đều thông hiểu đạo lí trong huyền môn, thân thủ bậc nhất.

Bất luận ở đâu, nhân viên kĩ thuật cũng có địa vị cao hơn quản lý. Mặc dù về mặt ý nghĩa thì, nhân viên kĩ thuật cũng là thành viên trong tiểu tổ, nhưng thực tế địa vị của tổ trưởng không bằng anh ta.

Bởi vì đa phần tổ trưởng chỉ có thể động khẩu, còn những nhân viên kĩ thuật như Sa Ưng có thể động thủ.

Tổ chức này rất coi trọng người quản lý, bình thường đãi ngộ của họ cao hơn của tổ trưởng, tiền đồ cũng thênh thang. Ví dụ, Tần Thái phát hiện thẻ hội viên của Sa Ưng là cấp C, còn của cô là cấp D.

Mấy hôm nay rất nhàn, cách của Tần Thái đúng là hữu ích, lại không dễ xảy ra sơ suất. Sa Ưng dựa người vào lan can trong công viên, đã tốn mấy túi mồi thức ăn cá rồi. Cá trong hồ đều tranh nhau tập trung gần chỗ lan ca mà Sa Ưng đứng, tham lam cướp mồi. Mặt nước bỗng chốc đủ mọi màu sắc của

cá.

Tần Thái dựa vào tượng đồng nghịch di động, đột nhiên phía bên kia công viên có người đi tới, Tần Thái hơi kích động, nhanh chóng chạy về phía người ấy. Sa Ưng còn tưởng có chuyện gì, vội theo sau.

Tần Thái chạy đến trước mặt người ấy, gọi lớn: "Anh Mèo!"

Người đứng trước mặt cô quả nhiên là anh Mèo, anh ta trông sạch sẽ hơn hồi làm ngoài công trường nhiều, râu cũng đã cạo, nhìn khá nhanh nhẹn khỏe mạnh.

Gặp lại Tần Thái, anh ta có chút sững sờ. Nửa năm không gặp, Tần Thái chẳng thay đổi gì. Nha đầu cả ngày chỉ biết buộc túm tóc ra đằng sau, giờ đã cắt mái bằng, khuôn mặt trẻ trung trang điểm nhẹ. Cô mặc chiếc váy liền thân màu tráng, bên ngoài là áo khoác lửng màu hồng nhạt.

Mặc dù vẫn hơi bảo thủ, nhưng so với hồi ở công trường, có thể nói là thay hồn thoát cốt.

Anh Mèo rất kích động: "Nửa năm nay em chạy đi đâu thế? Để anh tìm mãi."

Anh ta đã báo cảnh sát, nhưng một người ngay cả chứng minh thư nhân dân cũng không có như Tần Thái, ngay cả tên cũng là tên giả, anh mèo lại không biết rõ về lai lịch của cô, cảnh sát biết đi đâu tìm đây? Lâu dần, không có tin tức, anh Mèo cũng đành thôi.

Tần thái vui mừng đi vòng quanh anh ta, "Em quay về tìm anh, nhưng công trường đã hoàn công rồi, hỏi cũng chẳng ai biết anh đi đâu."

Anh Mèo xoa xoa đầu Tần Thái, đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng phụ nữ: "Lí Diệu! Anh đang làm gì đấy?"

Anh Mèo vội vàng rụt tay về, nhìn người vừa đến, có chút ngượng ngùng: "À, em gái, đây là …..bạn gái của anh, tên Trần Kiều. Kiều Kiều, đây là em gái anh, Thái Cầm."

Trần Kiều đi đến bên anh Mèo, cúi nhìn Tần Thái một lượt. Cô ta mặc áo bó sát màu đen, ôm sát lấy thân hình bốc lửa của mình. Chân đi đôi giày cao gót bảy phân, trên người tỏa ra mùi nước hoa nhè nhẹ.

Tần Thái giật nảy mình, đột nhiên có chút thất vọng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, cô chào hỏi Trần Kiều: "Chị dâu."

Trần Kiều gật đầu rất nhẹ, coi như đã trả lời. Sau đó chị ta khoác tay anh Mèo, "Đi thôi, chưa đến nửa tiếng nữa là phim bắt đầu chiếu rồi."

Anh Mèo bối rối nhìn Tần Thái, nửa năm không gặp, đột nhiên gặp lại ở đây, thực ra anh ta có rất nhiều chuyện muốn nói với Tần Thái. Tần Thái vẫn cười, cô vẫy vẫy anh ta: "Tạm biệt anh Mèo, tạm biệt chị dâu."

Anh Mèo cuối cùng cũng bị Trần Kiều kéo đi, Tần Thái vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô nhớ lại trong quán ăn ngày hôm đó, anh Mèo đỏ mặt hỏi cô, nói chi bằng chúng ta…..

Nửa năm sau gặp lại, anh ấy đã có người yêu khác, không còn dám nói nhiều với cô nữa.

Sa Ưng đứng sau lưng Tần Thái, nhìn rất lâu mới hỏi: "Bạn trai cô à?"

Tần Thái bừng tỉnh lại, "Không phải."

Sa Ưng uể oải: "Thế thì cô thất vọng cái gì?"

Tần Thái sờ sờ mặt mình: "Đâu có?"

Không phải là bạn trai, cô đã từ chối anh ta, rồi sau đó vô duyên vô cớ mất tích nửa năm, người ta có bạn gái là lẽ thường tình. Cô chỉ là hơi buồn: Trong vòng nửa năm mà đã có nhiều biến động như thế, vậy nếu là năm năm thì sao?

Lương Bác, năm năm sau, nếu em lại có thể quay về Trật Tự, anh còn ở đó không?

Còn đợi em không?

Cô đi men theo bờ hồ trong công viên, vừa quan sát tổ viên của mình, vừa ngẩn ngơ. Đột nhiên cô nhớ tới Bạch Lộ, cũng từng hoang mang hỏi cô: "Lam Trù, câu nói xem ba tháng sau, mình còn có thể về học tiếp được hay không?"

Tần Thái quay ngoắt người lại, cô muốn có người tăng thêm dũng khí và niềm tin cho mình: "Sa Ưng, nếu người yêu anh bảo anh đợi năm năm, anh sẽ đợi chứ?"

Sa Ưng không trả lời, Tần Thái bất lực xua xua tay: "Thôi, cho dù anh có đợi thì hàng ngày vẫn cứ tìm người tới 'rót rượu' cho mình…."

"Này……"

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 36: Cách Sử Dụng Kì Lạ

Sau khi hết giờ làm, quay về kí túc xá, Tần Thái nhờ A Tử Và Lục Châu thay thuốc cho mình. Sa Ưng đang chỉ cho hai thằng nhóc đọc FAQ. Hai thằng bé này mới đi học được hai năm, chưa nhận hết được mặt chữ, Sa Ưng đau muốn vỡ đầu.

Tần Thái thay thuốc xong, cuối cùng cũng tới giải cứu anh ta: Người quản lý có quyền đòi thay tổ, cô không muốn Sa Ưng vì bị dày vò bởi chuyện cỏn con này mà chạy mất.

Trước kia anh ta ở lại tổ Diêu Hồng này, cả tổ toàn các cô gái trẻ trung, cô nào cũng ra sức lấy lòng anh ta, giờ bị biến thành thầy giáo phụ đạo, từ hàng ngày được người khác 'rót rượu' biến thành ngồi dạy học, người bình thường có lẽ chịu không nổi.

Vừa thấy Tần Thái vào, anh ta lập tức vứt lại hai thằng nhóc đi ra khỏi kí túc xá, Tần Thái đón lấy cuốn FAQ, giảng giải cho chúng nghe. A Tử bịt miệng cười, rồi kéo tay Lục Châu: "Chúng ta tới phụ đạo cho người quản lý vậy."

Nhưng không lâu sau, A Tử và Lục Châu lò dò quay về. Tần Thái kinh ngạc: "Làm sao thế?"

A Tử cau mày: "Anh ta nói đã ngủ rồi, từ chối hai bọn tôi. Từ sau khi cô lên làm tổ trưởng, anh ta không gần gũi bọn tôi nữa. Trước kia không thế, thật kì lạ."

Cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng: Sa Ưng đã cai rượu lâu như thế rồi, lẽ nào việc ngồi phụ đạo cho hai thằng nhóc lại khiến anh ta hao tổn tinh lực tới mức ấy?

Trước khi ngủ, Tần Thái tới thăm Sa Ưng, để tiện quan sát động tĩnh của các tổ viên, nên cửa phòng anh ta chỉ khép hờ. Khi Tần Thái vào anh ta vẫn không tỉnh dậy. Rèm cửa sổ chưa kéo hết, ánh sáng trong phòng khá nhạt, anh ta ngủ say mà vẫn cau mày.

Lúc này Tần Thái mới nhớ ra: Lần trước vì muốn dụ hai người giám sát của Trật Tự đi chỗ khác, anh ta vốn bị thương. Thời gian này lại làm thay cô nửa tháng, không biết vết thương thế nào rồi.

Lần đó giám sát của Trật Tự có mấy người, không biết anh ta bị thương ở đâu.

Tần Thái nhẹ nhàng lật chăn Sa Ưng ra, tay vừa chạm vào gấu áo của anh ta, đột nhiên mắt hoa lên. Tần Thái có cảm giác cổ tay mình bị nắm rất chặt, sau đó cô bị giật mạnh một cái ngã xuống giường, cổ tê liệt, rồi mất cảm tri giác.

"Haizz…." Sa Ưng nhìn Tần Thái đang nằm trên giường, nhất thời chẳng biết phải nói gì, "Tôi thật không hiểu, cô cứ việc ngủ ở phòng cô không được hay sao, mà lẻ lén mò lên giường tôi làm gì?"

Vết thương của anh ta vẫn chưa khỏi, tự bôi thuốc, tự gắp những vụn xương gãy. Lúc này động tay, nên vết thương rách toạc rất đau.

Quả thật anhg ta đã rất mệt rồi, cũng lười chẳng đưa Tần Thái về lại phòng, nên cứ đặt cô nằm trên giường, chiếc giường lớn hai người nằm, anh ta lật người quay mặt đi chỗ khác ngủ.

Chỉ là lần này không thể ngủ say: phải để ý tổ viên nằm trong phòng mình.

Khi Tần Thái tỉnh lại, cổ vẫn còn đau. Cô bò dậy phát hiện ra mình đang nằm trên giường Sa Ưng, nhưng quần áo vẫn chỉnh tề, cô tức giận trừng mắt lườm anh ta: "Anh bị bệnh à mà ra tay nặng như thế?"

Sa Ưng buồn ngủ tới không thể mở nổi mắt: "Nếu tôi ra tay nặng thật thì giờ cô còn dậy nổi không?!"

Tần Thái nhìn nhìn đồng hồ, sắp sáu giờ tối. Cô khó khăn quay quay cổ, "Còn hai tiếng nữa là phải đi làm rồi."

Sa Ưng do dự: "Hôm nay nghỉ một ngày, thứ bảy làm bù."

Tần Thái lúc này mới nhớ ra nỗi băn khoăn lúc đầu của mình: "Có phải vết thương của anh vẫn chưa khỏi không?"

Sa Ưng lật người chùm chăn kín đầu: "Hỏi thừa, bọn họ sáu người, tôi có phải mình đồng da sắt đâu. Để tôi ngủ một lát!"

Tần Thái cảm thấy lúc này Sa Ưng gần gũi hơi so với hồi cô còn làm tổ viên, có lẽ do cô từ tổ viên thăng chức lên làm tổ trưởng, nên anh ta không quá xa cách cô như trước kia.

Cố không thể nằm trên giường của Sa Ưng được, bèn bật dậy, mở cửa gặp đúng A Tử và Lục Châu vừa dậy. Tần Thái nhờ hai người thay thuốc.

Vừa cởi áo, vết tím ở cổ lộ ra. Tần Thái nghe thấy tiếng A Tử và Lục Châu cười, chỉ là không hiểu họ cười gì thôi.

Đợi cô mặc áo xong, Lục Châu còn tặc lưỡi: "Chẳng trách gần đây người quản lý không thèm để ý tới chúng ta…."

Thì ra thích khẩu vị nặng hơn….

Tối đó, Tần Thái vẫn đưa các tổ viên đi làm nhiệm vụ, Sa Ưng nằm ngủ trong phòng. Nhằm đảo bảo an toàn, cô đưa các tổ viên tới chợ đêm, chỗ này đông người, xảy ra chuyện dễ chạy thoát. Hơn nữa cô khá bạo gan: Nếu xảy ra chuyện ra, thì chắc chắn cô đã nằm mơ thấy từ khôm trước.

Chợ đêm đông người, việc hoàn thành nghiệp vụ cũng dễ dàng hơn. Tần Thái ngồi trong một quán nhỏ ăn tào phớ, vừa để ý tới các thành viên trong tiểu tổ.

Cả một đêm bình yên vô sự, khoảng ba giờ sáng thì chợ đêm giải tán.

Tần Thái đang định đi, bỗng nhìn thấy chiếc xe bên đường hạ cửa kính xuống, bên trong lại là….Thông gia? Cô bỗng giật thót mình, không cần phải đợi lâu, đã thấy bóng dáng một người rất quen lên xe: Là chị Hồng.

Tần Thái rõ ràng bị chấn động, đột nhiên hiểu ra vào buổi tối hôm Thông gia mời mấy người bọn họ tới câu lạc bộ, Hoàng Diệp và A Tử không có bất cứ hành động dụ dỗ quyến rũ nào.

Thì ra chị Hồng và Thông gia…..?

Cô đưa bốn tổ viên quay về, lòng vẫn còn đang nghĩ tới chuyện đó. A Tử quá thông minh, vô đành thăm dò Lục Châu "Tình cảm giữa chị Hồng và Thông gia không tệ nhỉ"

Lục Châu hoàn toàn không hiểu cô đang thăm dò điều gì: "Chị Hồng vốn là của Thông gia mà….hi hi, trước kia khi Bạch Lộ chưa đến, Thông gia ngày nào cũng tới đón chị Hồng."

Tần Thái gật đầu, không nói them gì nữa.

Quan hệ giữa người và người vốn là một chuyện phức tạp và tế nhị, biết nhiều những chuyện như thế này, về sau cô sẽ biết nên đứng về phía ai.

Chỉ là không biết hiện giờ chị Hồng giữ chức gì, chắc chắn chị ta đã được thăng chức rồi chứ?

Về tới kí túc, Sa Ưng đã dậy. Anh ta vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn, tóc vẫn còn nhỏ nước tong tỏng. Thấy bọn Tần Thái về bèn gọi Tần Thái lại: "lát nữa tới phòng tôi."

Tần Thái không thèm để ý tới ánh mắt gian tà của A Tử và Lục Châu, sắp xếp cho bọn họ đi nghỉ xong bèn tới phòng Sa Ưng.

Sa Ưng đương nhiên không tìm Tần Thái tới để rót rượu cho anh ta, cấp trên tặng quàn cho tiểu tổ, anh ta nhận thay. Tần Thái đón lấy, mấy chiếc hộp, một chiếc laptop cho Tần Thái, rất nhiều những thứ khác, bao gồm cả tiền lương tháng trước của các thành viên trong tổ, tiền đi lại ăn uống do chị Hồng làm thanh toán, còn cả tiền thuốc tháng, bông băng cố định nữa.

Tần Thái chầm chậm giở hết ra, cuối cùng lật mấy chiếc hộp khá lạ, toàn là tiếng Anh.

Chút tiếng Anh học từ hồi cấp II của Tần Thái, sớm đã chữ thầy trả thầy từ lâu, đọc không hiểu gì. Cô cầm lên ngó trái ngắm phải, cuối cùng đành hỏi Sa Ưng: "Đây là cái gì?"

Sa Ưng quay đầu nhìn một cái, không nói không rằng, quay đi tiếp tục gõ máy tính. Tần Thái ngửi ngửi, còn có mùi chuối nữa. Cô lẩm bẩm bóc lớp giấy bên ngoài ra, rồi lại xé lớp vỏ bằng nhựa ra, bên trong là một thứ như quả bóng bay trong suốt.

Tần Thái luồn vào trong ngón tay, vẫn thấy kì lạ: Cái này dính dính nhớp nhớp, hình như không phải dùng để xỏ vào ngón tay….

Cô nhìn đi nhìn lại: "Cái này dùng để tránh để lại dấu vân tay ư? Phát cho ai?"

Sa Ưng hít sâu một hơi, cố gắng giữ vẻ điềm đạm: "Nếu cô muốn biết tới mức ấy, thì có thể đóng cửa vào. Tôi sẽ thị phạm cho cô biết tác dụng của nó."

"Xì, lại còn thần thần bí bí." Tần Thái khinh miệt, nhưng sau đó, cô đóng cửa thật. Rồi đưa cái thứ đang luồn trên ngón tay mình cho Sa Ưng.

Sa Ưng nhìn nhìn ngón tay cô, rồi lại nhìn nhìn cô. Một phút sau, anh ta điềm tĩnh đứng dậy, bắt đầu cởi chiếc khăn tắm đang quấn quanh eo, ban đầu Tần Thái còn bình tĩnh, nhưng ngay sau đó cô nhảy dựng lên: "Này, anh định làm gì?"

Sa Ưng vẫn thản nhiên: "Đây gọi là hưởng thụ niềm vui trong học tập."

Tần Thái tức giận hét lên: "Có mà giở trò lưu manh thì có!"

Cô ôm đống đồ về phòng mình, Sa Ưng lại ngồi xuống trước máy tính, "Không hỏi cách dùng nữa?"

Tần thái tức giận: "Tôi tự nghiên cứu!"

Sa Ưng vừa viết email vừa lắc đầu: "Tôi thấy….với IQ của cô, nếu nghiên cứu một mình, có lẽ khó, 'không thầy đố mày làm nên'"

Kết quả, có lẽ do suy nghĩ quá nhiều về cái ấy, buổi tối Tần Thái đã nằm mơ thấy cách dùng của nó!

Người trong Huyền môn sau khi thật sự nhập môn rồi, sẽ có thần sử âm thầm đi theo, thần sử này không phải là một người, mà chỉ là một loại cảm giác. 'nó' phụ trách việc truyền đạt thần chỉ, giải thích những nghi hoặc, những lúc không có việc gì thì sẽ đi theo 'chủ nhân' của mình khắp nơi. Bình thường, "Chủ nhân' thường không cảm nhận được sự tồn tại của thần sử, nhưng khi tu vi đạt tới một cảnh giới nhất định sẽ điều khiển được 'nó'.

Ví dụ như nằm mơ, khi người nằm mơ không biết đã xảy ra chuyện gì, thường sẽ có người đứng bên cạnh nhắc nhở cho người đó biết bản thân mình đang gặp chuyện gì, nên làm thế nào. Người bên cạnh này chính là thần sử.

Pháp lực của thần sử có lien quan chặt chẽ với người tu tập, ý niệm của người tu tập mạnh, thì thần sử càng cảm nhận được nhiều.

Thần sử ở thời kì đầu, chỉ có thể gặp gỡ với người trong Huyền môn trong mơ, đến khi pháp lực của người tu tập dần dần được nâng cao, sau khi nhập định là gặp được 'thần sử' của mình. Cuối cùng nếu pháp lực đạt được tới trình độ điều khiển được thần sử, thì có thể dùng ý thức để giao lưu với 'nó'.

Lúc này Tần Thái vẫn thấy hơi mơ hồ đối với những chuyện liên quan tới thần sử, cô có âm nhãn, nên thường không mấy khi dùng tới thần sử. Giờ vừa ngủ, đã mơ thấy thần sử đang nghiêm túc giải thích cho cô về tác dụng và cách dùng thứ kia.

Hơn nữa, còn thị phạm rất chi tiết.

Sau khi thị phạm xong, Tần Thái hỏi ông ta một câu cuối cùng: "Lần sau chúng ta sẽ không gặp nhau nữa ư?"

Thần sử rất ngây thơ: "Tôi là một đoạn duyên phận của cô trong huyền môn, chỉ cần cô tu thành chính quả, tôi cũng sẽ được hưởng lây, đến khi ấy tôi mãi mãi phục vụ riêng cô."

Tần Thái giật mình tỉnh dậy ngay tại chỗ.

Tiếp theo, lại nhìn thứ đang đeo ở ngón tay, cô lặng lẽ khóc ròng:Mẹ ơi, cả đời này con không muốn tu thành chính quả đâu.….

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 37: Sa Ưng, Em Nhớ Anh

Chẳng mấy chốc mà đã tới cuối tháng, tháng này là tháng thử việc của tổ trưởng, nên không yêu cầu thành tích, nhưng tháng sau bắt đầu phải hoàn thành nhiệm vụ 15 vạn tiền thành tích nghiệp vụ của cả tiểu tổ.

Vậy mà tổ viên cuối cùng của tổ Tần Thái vẫn chưa tìm được.

Hôm nay, Đàm Tiếu tới đón Tần Thái đi.

Tổ viên của tiểu tổ không chỉ do một mình tổ trưởng phụ trách tìm, thỉnh thoảng cấp trên cũng sẽ cử người xuống. Chỉ là người này phải trải qua cuộc phỏng vấn của tổ trưởng, tổ trưởng gật đầu mới được vào tổ.

Khi Tần Thái đến nơi, những người khác đã bị các tổ khác chọn hết chỉ còn lại một người. Tần Thái cảm thấy người còn lại này chắc chắn là người kém cỏi, nên không tránh khỏi có chút thất vọng.

Có điều khi cô đi vào văn phòng của Đàm Tiếu, khi cô gặp người đó, cô kinh ngạc phát hiện ra người này là Đàm Thổ, cử chỉ hành động đều không tầm thường, tuyệt đối là người rất có năng lực.

Đó là một cô gái khoảng hai mươi mốt tuổi, từ nhỏ mẹ cô ta đã tuyên truyền với bên ngoài rằng cô ta là quan âm chuyển thế, thường xuyên bị đưa lên chùa làm thánh cô.

Hơn nữa nghe nói còn có thể hóa nước.

Hóa nước là một trong những thủy pháp, mục đích diệt tà trừ yêu. Một vài thứ không nhìn thấy được bằng mắt thường, sau khi bị làm phép, sẽ hiện ra trong nước, để người thường có thể nhìn thấy. Lúc này người làm phép có thể hóa giải nó.

Những người làm nghề này đều rất giỏi, ngôn ngữ cử chỉ của cô ta đều rất quý phái, có vài phần khí chất của tiên linh.

Tần Thái thấy rất khó hiểu, hỏi Đàm Tiểu ngồi bên cạnh: "Người này thoạt nhìn thì thấy rất có năng lực, cũng thích hợp làm công việc của chúng ta, tại sao những tổ trưởng khác lại không chọn? Lẽ nào những người bị chọn trước đó rồi năng lực còn mạnh hơn cô ta sao?"

Đàm Tiểu nhìn cô một cái, vẫn cười rất hòa nhã: "Lam tổ trưởng, hoàn toàn ngược lại, cô ấy là người có năng lực nhất trong số những người đến ứng tuyển hôm nay, có thể là cô may mắn chăng?"

Tần Thái không hỏi thêm nữa, đưa cô gái kia về kí túc, đặt tên là Bạch Chỉ. Thế là tổ viên của tổ Lam Trù đã đủ, A Tử, Lục Châu, Bạch Chỉ ngoài ra còn có Tranh Phong và Xích Vũ.

Cuối tháng vẫn tổ chức họp tổ trưởng, Tần Thái tham dự.

Cuộc họp đương nhiên do Đàm Tiểu chủ trì, cùng xuất hiện còn có Thông gia đã biến thành một người trẻ trung ngời ngời, và chị…..Hồng. Mấy ngày không gặp, chị Hồng dường như trẻ ra rất nhiều, trước kia nhìn chị ta khoảng trên dưới bốn mươi, nhưng hôm nay nhìn lại, da trắng môi đỏ, như thiếu nữ tuổi đương thì.

Cuộc họp chưa bắt đầu, Tần Thái đương nhiên tới gặp chị ta chào hỏi: "Chị Hồng."

Chị Hồng mỉm cười gật đầu, nhìn cô từ đầu xuống chân, "Chăm chỉ làm việc, có chuyện gì thì tìm chị."

Tần Thái gật đầu, cô khá có thiện cảm với chị Hồng, mặc dù trước kia tính cách chị Hồng không tốt lắm, bọn họ ít nói chuyện với nhau, nhưng lần này chị Hồng lại chỉ định cô làm tổ trưởng, cô rõ ràng 'được sủng mà thất kinh'.

Sau khi cuộc họp bắt đầu, chị Hồng ngồi bên cạnh Thông gia. Đàm Tiểu giới thiệu chị ta với mọi người, vị trí là trợ lý của Thông gia. Tần Thái âm thầm gật đầu, nhưng rồi lại thấy không hiểu: Trợ lý của Thông gia, lẽ nào không phải là Đàm Tiểu ư?

Đàm Tiểu vẫn nói nói cười cười, chủ trì cuộc họp tổng kết cuối tháng này rất vui vẻ thành công.

Quy trình của cuộc họp cuối tháng, đầu tiên Thông gia phát biểu, sau đó thông báo thành tích nghiệp vụ trong tháng của các tiểu tổ, cuối cùng là biến động nhân sự, cuối cùng mới tới các tổ trưởng phát biểu.

Thông gia trước nay vẫn thấy rất hứng thú với Tần Thái: Ông ta muốn biết tại sao Tần Thái lại lấy được thận của người khác. Lúc này trong cuộc họp thỉnh thoảng ông ta vẫn quan sát Tần Thái. Tần Thái lại chẳng dám nhìn ông ta một cái: Giờ quan hệ giữa ông ta và chị Hồng ai cũng đã biết, bản thân cô tốt nhất không nên có bất kì dây dưa nào với ông ta.

Cô đột nhiên nhớ tới Bạch Lộ: Tại sao chị Hồng lại tiến cử cô làm tổ trưởng, mà không phải người có thành tích nghiệp vụ tốt nhất tổ như Bạch Lộ?

Tại sao khi biết Bạch Lộ có khả năng liên hệ với giám sát của Trật Tự để tố cáo cô, chị Hồng không hề báo lên cấp trên mà lập tức tin tưởng Tần Thái, lựa chọn cách theo dõi và bắt quả tang Bạch Lộ?

Tần Thái cúi đầu, lòng nặng trình trịch: Thực ra chị Hồng sớm đã có ý đồ muốn trừ khử Bạch Lộ rồi đúng không? Vì vậy cái chết của Bạch Lộ không phải ngẫu nhiên. Cho dù khi ấy Tần Thái không tố cáo, thì chị Hồng cũng quyết không tha cho Bạch Lộ.

Khi đó chị Hồng mới chỉ là tổ trưởng, còn giờ đã thăng chức thành trợ lý cho Thông gia, Tần Thái làm sao rây vào cho được?

Vì vậy mà Tần Thái luôn cúi gằm đầu, giả vờ hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt Thông gia thỉnh thoảng lại liếc về phía mình.

Cho tới cuối cùng, các tổ trưởng của tiểu tổ phải phát biểu, Tần Thái cũng chỉ nói ngắn gọn về việc tiểu tổ mới có thành viên mới, nói xong lập tức ngồi xuống, hoàn toàn không có ý định giương oai giễu võ.

Họp xong, lúc đi ngang qua người Tần Thai, chị Hồng mỉm cười quan sát cô một lượt. Da của chị Hồng đúng là nhẵn và bóng hơn xưa rất nhiều, đôi mắt toát ra vẻ quyến rũ mê hoặc. Lần đầu tiên trong đời Tần Thái nịnh bợ người khác: "Mấy ngày không gặp, chị Hồng sao có thể trở nên xinh đẹp thế này?!"

Cô nói thật, chị Hồng cũng biết, vì vậy chị ta rất vui: "Tiểu nha đầu, miệng cũng ngọt đấy. Sa Ưng khỏe không?"

"Vẫn khỏe." anh ta bị thương, là chuyện cơ mật trong tổ, Tần Thái ghé sát tai chị Hồng thì thầm: "Vết thương cũ vẫn chưa khỏi hẳn, đang nghỉ ngơi."

Chị Hồng gật gật đầu, lấy một hộp thuốc bôi từ trong túi ra đưa cho Tần Thái: "Đây là thuốc uống, đây là thuốc bôi, thay chị hỏi thăm anh ta."

Tần Thái nhận lấy, đương nhiên cảm ơn không ngớt, chị Hồng ra khỏi phòng họp, chiếc áo da đắt đỏ trên người khiến chị ta trở nên cao quý hơn. Tần Thái nhìn theo một hồi vẫn không hiểu, một người, sao có thể đột nhiên biến thành trẻ trung tới mức này?

Quay về kí túc xá, Tần Thái đưa thuốc cho Sa Ưng. Sa Ưng đón lấy hộp thuốc nhìn nhìn, tiện tay nhét vào ngăn kéo. Tần thái còn có việc muốn hỏi anh ta: "Sa Ưng, anh đã gặp Bạch Chỉ chưa?"

Sa Ưng đang chuẩn bị đi tắm: "Có chuyện gì nói đi."

Tần Thái đẩy anh ta vào trong phòng tắm, còn mình đứng ngoài nói với vào: "Sa Ưng, tại sao tổ trưởng các tổ khác không chọn Bạch Chỉ? Ngay cả Đàm Tiếu cũng nói năng lực của cô ta không tệ."

Qua lớp cửa kính, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy các đường nét mờ mờ trên cơ thể anh ta. Sa Ưng vừa cởi quần áo vừa giải thích: "Nhiệm vụ của một tổ là bao nhiêu?"

Cái này đương nhiên Tần Thai biết: "Mười lăm vạn."

Sa Ưng mở vòi hoa sen: "Hoàn thành nhiệm vụ có khó không?"

Tần Thái lắc đầu: "Không khó, tôi cảm thấy rất dễ."

Sa Ưng tưới ướt người: "Vậy cần một người có năng lực giỏi để làm gì? Thay thế cô? Hay là giẫm lên đầu cô?"

Tần Thái đột nhiên cứng họng.

Kiến thức trên thế giới này quá lớn, bất cứ chuyện gì cũng cần phải học hỏi. Trước kia Tần Thái luôn cho rằng mình không ngốc, giờ mới biết mình còn nhiều thứ phải học.

Sa Ưng đang tắm, Tần Thái dựa vào cửa kính phòng tắm ngẩn ngơ. Sa Ưng tắm xong đi ra, ánh mắt trở nên kì quặc: "Tổ trưởng Lam Trù, tôi cảm thấy gần đây cô có gì đó rất lạ với tôi." Anh ta nâng cằm Tần Thái lên, ánh mắt thăm dò lẫn trêu chọc: "Thỉnh thoảng tôi còn có cảm giác cô muốn đùa bỡn tôi."

Tần Thái gần như muốn thổ huyết, gạt phát tay Sa Ưng ra: "Vớ vẩn!"

Sa Ưng quay người với khăn lau đầu: "Hay là…...cô sợ rồi?"

Tần Thái đột nhiên sững lại.

Đúng thế, mấy hôm nay cô luôn vô thức muốn ở bên Sa Ưng, một là cô khẳng định con người Sa Ưng không hoàn toàn đáng ghét, nhưng còn nguyên nhân chủ yếu….có đúng là cô sợ rồi không?

Cô cố tình không muốn nghĩ đến Bạch Lộ, cố tình quên đi cái chết của cô ấy. Nhưng trên thực tế, cô chưa bao giờ quên. Trước kia khi còn là tổ viên trong tổ, bên cạnh cô còn có bốn người có hoàn cảnh giống mình, khi ấy cô không thấy sợ, bởi vì cô không đơn độc.

Còn lúc này, cô đã trở thành tổ trưởng. Cô phải quản lý và bảo vệ các thành viên trong tổ, nhưng ai sẽ bảo vệ cô?

Thực ra cô còn chưa có đủ tư cách để đảm nhiệm vai trò của một tổ trưởng, chỉ là chị Hồng vì lí do cá nhân đã đẩy kẻ ngốc là cô ra đầu trận tuyến. Có lẽ ngay cả cô cũng không nhận ra, cô sợ rồi.

Sa Ưng là người có thâm niên lâu nhất trong tổ, thân thủ tốt, sáu giám sát Trật Tự vây lấy anh ta mà anh ta vẫn chạy thoát. Anh ta hiểu biết nhiều, anh ta…...về mặt nào cũng tốt.

Mặc dù Tần Thái không muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự không biết mình lại dựa dẫm vào người khác như thế này từ bao giờ.

Thấy cô bắt đầu thẫn thờ, Sa Ưng khẽ khàng an ủi: "Thực ra chuyện này cũng là bình thường thôi." Tần Thái nhìn anh ta, tưởng anh ta chuẩn bị nói với những đạo lí cao siêu nào đó, anh ta hất tóc ra sau, "Dù sao một người đàn ông đẹp trai tài hoa như tôi, đúng là rất có khả năng khiến phụ nữ có cảm giác an toàn, phải không?"

Tần Thái suýt thì ngã ngất, anh ta lại bắt đầu thương lượng đề nghị: "Mặc dù gần đây tôi có chút 'lực bất tong tâm', nhưng nếu cô chủ động, tôi thấy tôi vẫn có khả năng chiến đấu một trận. Hay là…."

Anh ta còn chưa nói xong, Tần Thái đã bước ra khỏi phòng, còn tức giận ném lại một câu: "?!!"

Tần Thái ra ngoài, lúc này Sa Ưng mới cười. Ngồi trước máy tính, QQ đang nhảy loạn xạ.

Diêu Hồng: "Nhận được thuốc chưa?"

Khóe miệng Sa Ưng cong lên, mười ngón tay gõ chữ như bay: "Đã nhận được rồi, thực ra tôi không sao, không cần lo lắng."

Diêu Hồng: "Sa Ưng….em rất nhớ anh."

Nụ cười trên môi Sa Ưng tắt ngấm: "Anh cũng vậy."

QQ của hai người đều không kêu nữa, Sa Ưng dựa vào thành ghế, lại bắt đầu thẫn thờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 38: Ẩn Tình

Ngày hôm sau, họ đi làm nhiệm vụ ở công viên Hương Hồ.

Tần Thái dạy Bạch Chỉ làm quen với quy trình, Bạch Chỉ rất thông minh, chỉ cần nói vài câu đã hiểu mục đích tồn tại của tổ chức này. Cô ta nhận nhiệm vụ ngay ngày hôm đó, giác ngộ cao hơn Tần Thái ngày trước nhiều.

Tần Thái dựa vào bức tượng đồng, nhìn họ thuê người, vô cùng nhàn nhã.

Sa Ưng đi dạo bên hồ, gần đây anh ta rất rảnh rỗi, thời gian đi làm như một thú vui.

Ngoài cửa công viên đột nhiên vang lên những tiếng huyên náo, một tổ khác đã có chuyện.

Giám sát của Trật Tự đặt tai mắt trong tổ đó, bọn họ đã bắt được một tổ trưởng thuộc tuyến ba.

Đối với giám sát của Trật Tự mà nói, tổ trưởng là một con cá lớn: Họ có thẻ hội viên của Nhân Gian, biết cách liên lạc và các trạm liên lạc của tổ chức. Biết rõ hồ sơ của cấp trên mình.

Biệt hiệu của người tổ trưởng đó là gì Tần Thái không biết, cho dù là cùng ở một tuyến, thì số người gặp nhau có thể gọi biệt hiệu ra cũng rất ít. Đó là một người con gái, diện mạo nhìn tầm hai lăm hai sáu tuổi, lúc này đã bị hai giám sát của Trật Tự bẻ quặt cánh ta sau và đè nghiến xuống đất.

Quản lý của tổ đó đã gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng Tần Thái cho rằng hi vọng rất thấp: Lúc này đã gần sáng, không biết lúc nào cảnh sát mới đến. Có lẽ không kịp cứu người.

Cô nhìn về phía Sa Ưng, Sa Ưng cũng đang nhìn cô. Sau giám sát của Trật Tự lần trước còn không bắt được Sa Ưng, nên tổ giám sát của Trật Tự vô cùng bực tức. Mấy hôm nay bọn họ tung hết sức ra để truy tìm càn quét, số giám sát xuất hiện ở công viên lúc này đã là bốn người, không biết còn bao người đang nấp trong bóng tối?

Tổ trưởng bị bắt cũng nhìn thấy Tần Thái, rơi vào tay giám sát của Trật Tự chắc chắn lành ít dữ nhiều. Trong ánh mắt của cô gái bất giác để lộ ánh nhìn cầu cứu. Tần Thái do dự, nhưng vết thương cũ của Sa Ưng còn chưa lành hẳn, nếu cô khinh suất manh động, rất có khả năng sẽ làm liên lụy tới tổ của mình.

Đành thấy chết không cứu vậy….. haizz.

Cô đang trầm ngâm, đột nhiên có người chạy tới: "Các người đang làm gì vậy?"

Là Bạch Chỉ!

Sa Ưng thoáng chau mày, anh ta cũng không ngờ Bạch Chỉ lại dám gây chuyện khi chưa có lệnh của tổ trưởng, đành lẳng lặng áp sát lại gần để quan sát tình hình.

Bạch Chỉ cũng đã có kế hoạch của mình: Cô ta cho rằng ở đây có hai người quản lý, cho dù Tần Thái không ra tay, thì thêm cô ta nữa là đã được ba người, đối phó với bốn giám sát của Trật Tự vẫn không tới mức lép vế quá.

Giờ đang là nửa đêm canh ba, giết bốn giám sát kia đi, thần không biết quỷ không hay.

Nhưng cô ta vừa lại gần, thì từ bốn phía xuất hiện thêm bảy tám người nữa, toàn là giám sát của Trật Tự. Lần trước Sa Ưng chạy mất khiến bọn họ ngượng quá hóa giận, lần này chắc chắn họ đã có chuẩn bị, đề phòng.

Sa Ưng thấy vậy, nhất thời cũng không dám manh động. Bạch Chỉ lúc này mới lo lắng, lòng bàn tay Tần Thái rịn mồ hôi, nhưng vẫn sải bước đi về phía đó: "Ai là tổ trưởng tổ giám sát?"

Mấy giám sát kia đột nhiên ngẩn ngơ, ngay cả người đang chuẩn bị trói Bạch Chỉ lại cũng dừng tay: Sao người này (Tần Thai) lại biết họ (Trật Tự)?

Ánh mắt Tần Thái lạnh lùng nhìn quanh, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng giọng vẫn vô cùng bình tĩnh: "Ai cho phép các người làm nhiệm vụ ở đây?" tốt xấu gì cô cũng được làm Tiên Tri mấy tháng, đối với tình hình trong Trật Tự, cô vẫn nhớ. Lúc này mấy người giám sát kia mới như bừng tỉnh: "Cô là ai?"

Tần Thái chầm chậm bước lại gần, nhờ ánh đèn thấp thoáng trong công viên, mọi người đều nhìn rõ một chiếc bình nhỏ màu xanh cô đang cầm trên tay. Mấy người giám sát kia bắt đầu căng thẳng: "Đứng lại, cô là ai?"

Tần Thái nhìn Bạch Chỉ ra hiệu, Bạch Chỉ mặc dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng cô ta mím mím môi, thận trọng giật lùi về phía Tần Thái. Tần Thái thần sắc bình thản nhưng lại nói như có ý thâm sâu: "Tôi là Hà Ảnh Thu, mắt của thiếu gia không tốt, Lã gia nói chỗ này linh khí vượng, giờ Tí là giờ âm dương giao nhau, nếu lấy sương ở đây để sắc thuốc cho thiếu gia, sẽ có hiệu quả cao."

Cô ăn nói đĩnh đạc, mấy giám sát của Trật Tự mặt biến sắc: Lã gia, không lẽ là trưởng lão của Trật Tự: Lã Liệt Thạch?

Tần Thái không có ý định nói rõ, chỉ nhìn chằm chằm vào mấy người giám sát vẻ mặt đang kinh hoàng nghi hoặc trước mắt nói tiếp: "Tổ trưởng tổ giám sát đâu? Nửa đêm canh ba, sao lại gây chuyện ở đây?"

Một người bước ra, thái độ vẫn có chút hoài nghi: "Cô nói cô là Lã phu nhân, có gì làm chứng?"

Tần Thái bước lên vài bước, cho hắn một cái bạt tai rất mạnh khiến hắn phải giật lùi về phía sau một bước. Chuyện này kể ra thật nực cười, hồi cô còn được tôn làm Tiên Tri, còn là nữ chủ nhân của Trật Tự, lúc nào cũng thận trọng, sợ xung đột trong lời nói.

Giờ cô đã là trọng phạm của Trật Tự, còn bị truy đuổi như chó không nhà, vậy mà cô lại đột nhiên nổi điên, tức tối cho tổ trưởng tổ giám sát một cái bạt tai.

Xung quanh im lặng tới mức nghe được tiếng lá roi, Tần Thái đoán không sai, những người này chưa từng gặp Lã Liệt Thạch, nhưng chuyện Lã Liệt Thạch có một cô vợ trẻ trung và một người con trai bị mù thì ai cũng biết: Tin tức ngoài lề về lãnh đạo, ở đâu cũng là đề tài bàn tán sôi nổi.

Lã Liệt Thạch vốn quản rất chặt cô vợ trẻ của mihf, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị cắm sừng. Mấy kẻ thấp cổ bé họng như họ làm sao có cơ hội được gặp?

Cô vợ trẻ của Lã Liệt Thạch tên Hà Ảnh Thu, cho dù bọn họ có điều tra, cũng không giám tới gặp Lã Liệt Thành kiểm chứng.

Cái bạt tai này khiến tổ trưởng tổ giám sát hoa mắt chóng mặt, hắn vội vàng khom lưng xuống: "Phu nhân, là tiểu nhân đã mạo phạm. Nhưng đêm khuy sương dầy, phu nhân không nên ăn mặc phong phanh thế này ra ngoài, ngộ nhỡ gặp phải kẻ xấu…."

Ánh mắt Tần Thái cao ngạo: "Không cần mấy người giáo huấn tôi, mau cút!"

Tổ trưởng tổ giám sát cúi người còn định nói thêm gì nữa, Tần Thái quay người lại, đi về phía Bạch Chỉ.

Sa Ưng nhanh chóng đi theo, hạ giọng hỏi: "Đi à?"

Tần Thái đi rất chậm rãi, "Không, tối nay bọn chúng không bắt được người sẽ không thôi, xung quanh nhất định còn mai phục."

Cô đia tới bên cạnh vườn hoa trong công viên, tiếp tục cầm chiếc bình nhỏ màu xanh, nho nhã thu thập những giọt sương trên cánh hoa.

Đám giám sát kia đâu còn giám nói gì nữa, lập tức kéo tổ trưởng của Nhân Gian lên xe. Cô gái đó bỗng dưng hét lên: "Đừng tin cô ta, cô ta là tổ trưởng của một tổ khác, tôi biết cô ta!!"

Cô ta tức giận vì Tần Thái không chịu ra tay cứu giúp, nên quyết tâm kéo bằng được Tần Thái vào chuyện này. Mấy giám sát kia nghe thế, lập tức đuổi theo.

Nhưng cách đó không xa, Tần Thái đang ngồi xổm giữa những khóm hoa hứng sương, đám người trong Trật Tự anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai dám xông lên trước. Tổ trưởng tổ giám sát vừa ăn một cái bạt tai, mặt vẫn còn sưng vù.

Tần Thái giơ chiếc bình đã hứng được một nửa nước sương lên đèn soi, cuối cùng hỏi: "Còn chuyện gì nữa?"

Tổ trưởng tổ giám sát gật đầu khom lưng không chút tự nhiên: "Không có gì không có gì, chỉ muốn hỏi xem phu nhân còn dặn dò chuyện gì khác nữa không?"

Tần Thái tiếp tục cúi đầu, hứng những giọt sương trên lá hoa vào lọ, "Tôi thấy anh như muốn tôi đi cùng các anh một chuyến thì phải?"

Cô giơ tay về phía Sa Ưng, Sa Ưng ngẩn người, Tần Thái tiếp tục nói: "Chuyện này cũng không có gì lạ, có điều nếu tối nay tôi về muộn, chỉ e Liệt Thạch sẽ lo lắng."

Sa Ưng đột nhiên móc di động từ trong người ra, đưa cho Tần Thái. Tổ trưởng tổ giám sát thấy thế, đâu dám để Tần Thái gọi điện, lập tức gật đầu khom lưng: "Không dám không dám, không dám làm phiền phu nhân." Hắn quay người biến mất rất nhanh, hét lớn: "Còn không mau đi."

Tần Thái chẳng thèm quay đầu lại, "Im lặng mà đi, đừng gây ồn ào."

"Vâng vâng….làm phiền phu nhân….." tổ trưởng tổ giám sát gật đầu như gà mổ thóc, cuối cùng mười mấy giám sát lên ba chiếc xe công vụ, tổ trưởng Nhân Gian bị bắt cũng bị áp tải lên xe, không dám ho he một tiếng, quả nhiên im lặng mà đi.

Lên xe rồi cô gái thuộc Nhân Gian đó vẫn còn hét: "Các người là đồ ngốc, bị lừa hết cả rồi!" tổ trưởng tổ giám sát nhét một chiếc găng tay dùng để lái xe vào miệng cô ta, rồi rón rén đóng cửa, lái xe rời đi.

Tần Thái mồ hôi ròng ròng, ném chiếc lọ trên tay đi, Sa Ưng nhìn chiếc lọ: thuốc bổ sung can xi và kẽm, do xưởng Ha Diệp Lục sản xuất, lọ màu xanh.

Lúc này Tần Thái mới quay lại mắng Bạch Chỉ: "Lần sau không được tự tiện hành động."

Bạch Chỉ cũng sợ một phen mất vía, lúc này hơi ấm ức: "Tôi cũng đâu biết lại có nhiều giám sát như thế."

Sa Ưng không muốn nói nhiều: "Chỗ này không thể ở lâu, mau đi thôi."

Cuối cùng tiểu tổ chẳng làm được nhiệm vụ, sau khi rời khỏi công viên, Tần Thái lập tức báo cáo với chị Hồng chuyện tổ trưởng một tiểu tổ khác bị bắt.

Chị Hồng nghe điện xong, mỉm cười nói với Tần Thái: "Làm tốt lắm."

Tần Thái biết chị Hồng rất hài lòng: Chuyện này nếu cô báo cáo trực tiếp với Thông gia, chắc chắn cô sẽ đắc tối với chị Hồng.

Mặc dù bây giờ chị Hồng không phải cấp trên trực tiếp của cô, và chức vị của Thông gia cao hơn. Nhưng bây giờ chị Hồng ở bên cạnh Thông gia, có thể sẽ thì thầm bên gối. Nói một cách khác thì là, chị ta không phải sếp trực tiếp, nhưng còn có thể quyết định sự sống chết của Tần Thái hơn cả sếp trực tiếp.

Không biết do đâu, mà chuyện tổ trưởng bị bắt khong ảnh hưởng tới Thông Dương quán. Tất cả vẫn như bình thường, cấp trên không hề có ý yêu cầu các tiểu tổ khác phải thận trọng khi đi làm nhiệm vụ.

Sa Ưng đang tắm, Tần Thái dựa vào vách kính của nhà tắm, vẫn không thể hiểu được: "Chúng ta không cần phải rút lui ư?"

Bên trong vọng ra tiếng nước và tiếng Sa Ưng: "Ngủ đi, không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu."

Tần Thái lắc đầu, hễ nghĩ đến mười mấy giám sát vừa rồi là cô lại toát hết cả mồ hôi, tiếng nước trong nhà tắm im bặt, Sa Ưng đột nhiên nói một câu: "Tôi còn tưởng cô sẽ yêu cầu tôi cứu cô ta."

Tần Thái thoáng ngẩn người, sau đó đáp thản nhiên: "Nhưng vết thương của anh còn chưa lành hẳn."

Sa Ưng cười: "Tôi có thể hiểu thành, cô đang quan tâm đến tôi phải không? Tổ trưởng của tôi?"

Mấy hôm nay Tần Thái đã quen với cái kiểu trêu chọc đó của Sa Ưng, nên không để ý. Cô ngồi xuống trước máy tính của anh ta: "Tôi cần phải quan tâm tới anh, nếu không anh mệt rồi ốm ra đó, một mình tôi quản lý tổ, chẳng phải sẽ mệt chết à?"

Đang nói, cô thấy QQ của Sa Ưng nhảy ra. Tiện tay bấm mở, Tần Thái ngẩn người tại chỗ; là chị Hồng. Gửi cho Sa Ưng một tập ảnh toàn tự chụp, có mấy cái ảnh chỉ mặc nội y. Nội y chị ta mặc cái nào cũng đầy gợi cảm, có cái thậm chí chỉ che được mấy núm cần che nhỏ xíu trên người.

Quần lót bằng ren, Tần Thái nhìn mà đỏ bừng cả mặt.

Bên dưới còn gửi thêm một câu: "Anh thấy bộ nào đẹp? Ngày mai em mặc cho anh ngắm được không?"

Tần Thái hận tới mức chỉ muốn khoét mắt mình ra: Làm thế nào bây giờ, tôi có thể coi như không nhìn thấy được không?

"Ngồi ngẩn ra đó làm gì?" Sa Ưng hỏi vọng ra, Tần Thái như không nghe thấy. Thì ra chị Hồng, tới giờ vẫn còn với Sa Ưng….

Nếu cô không ngồi đây, Sa Ưng tắm xong đi ra nhìn thấy, liệu có….làm cái trò ấy…..ngay tại chỗ không…

Sa Ưng tắm xong đi ra, nhìn thấy Tần Thái đỏ mặt tía tai đứng ngẩn ra trước máy tính của mình, đột nhiên buồn cười: "Cô giúp tôi cãi nhau với ai rồi?"

Vốn chỉ là một câu nói đùa, Tần Thái lại ôm mặt bỏ chạy.

Sa Ưng vừa lau đầu vừa ngồi xuống trước máy tính, ngay sau đó anh ta biết Tần Thái nhìn thấy cái gì. Những bức ảnh đó đẹp tới hồn siêu phách lạc, cho dù có Tần Thái ở đây, thì anh ta vẫn ngây ngất trả lời: "Đều thích."

Chị Hồng nhanh chóng gõ lại: "Tham lam."

Ngày hôm sau, Sa Ưng nghỉ phép, không quay về ký túc.

Tần Thái nhớ đến những bức ảnh tự sướng cùng lời nhắn của chị Hồng tối qua, mặt vẫn đỏ bừng bừng: Sa Ưng đi đâu, lòng cô thừa biết.

Nhưng chị Hồng chẳng phải cùng Thông gia….có quan hệ đó sao, Sa Ưng và chị Hồng như vậy, không sợ Thông gia biết ư?

Tần Thái không sao hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 39

Cho tới tận khi Tần Thái đưa tiểu tổ ra ngoài làm nhiệm vụ về, Sa Ưng cũng chưa thấy đâu. Tần Thái sắp xếp cho tổ viên xong, nhìn họ ăn cơm rồi ngủ, mới yên tâm quay về phòng mình.

Thời gian này Tranh Phong cùng Xích Vũ đã thích ứng với chỗ này, mặc dù không tự do, nhưng không cần phải lo cái ăn chỗ ở, không bị người khác bắt nạt, nên bọn chúng tương đối hài lòng.

A Tử và Lục Châu sớm quen rồi nên không có trở ngại gì lớn. Hiện nay người thừa năng lượng nhất trong tổ là Bạch Chỉ, cô ta nhiệt tình thoải mái, bình thường thích giúp đỡ mọi người xung quanh, nên quan hệ với người trong tổ không tệ.

Tần Thái làm theo hướng dẫn, phân loại tóc mà tổ viên nộp cho mình, ghi chú cẩn thận, như thế khi giao nộp về Thông Dương quán, Đàm Tiếu và chị Hồng sẽ tính nghiệp vụ cho họ, cuối cùng là tính thành tiền lương.

Đang bận, thì bên ngoài có người vào. Tần Thái nghe tiếng bước chân biết là Sa Ưng, dột nhiên lại nghĩ đến những tấm hình của chị Hồng tối qua, mặt cô đỏ bừng.

Sa Ưng cũng vào nhìn cô một cái, thấy vậy còn tò mò hỏi: "Nghe thấy tôi về, cô đỏ mặt gì?"

Tần Thái nghe hỏi mặt còn đỏ hơn, "Cút!!"

Sa Ưng phá lên cười thành tiếng, không trêu cô nữa: "Hôm nay không có chuyện gì chứ?"

Tần Thái cúi đầu không nhìn anh ta; "Ừ."

Cô vừa gội đầu, mới sấy khô một nửa, lúc này thả tóc ngang vai, trên người lại mặc bộ quần áo ngủ kiểu búp bê màu hồng nhạt. Cô không sơn móng tay, không đeo khuyên tai, tẩy bỏ lớp son phấn nhìn cô vô cùng thanh khiết giông như nữ sinh trung học.

Sa Ưng đưa cho cô một thỏi son, "Chị Hồng cho cô."

Tần Thái ngẩn ra, rồi đón lấy. Thứ đó cũng toàn viết tiếng Anh, cô không biết giá.

Nhưng cô biết đó là một cách lấy lòng, cũng là lời cảnh cáo: Tự mình biết là được, đừng lắm mồm.

Lòng nặng nề, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, Tần Thái vuốt vuốt thỏi son: "Nhưng tôi chẳng có đồ gì tặng lại chị ấy."

Sa Ưng khẽ cười một tiếng, quay người đi về phòng mình.

Ngủ không được bao lâu, Tần Thái phát hiện ra có người lén lút ra khỏi phòng. Cô còn chưa ngủ say hẳn, nhìn ra ngoài cửa, là Bạch Chỉ. Cô ta đi đâu? Từ phòng họ ra, chỉ có hai phòng, một là của Tần Thái, hai là của Sa Ưng.

Giờ này cô ta lén lút ra ngoài, không phải đi tìm Tần Thái thì đương nhiên là tìm Sa Ưng rồi.

Cô ta vào phòng Sa Ưng rất lâu không thấy ra, Tần Thái vừa bực vừa buồn cười: còn kêu vết thương chưa khỏi, vừa nhìn thấy phụ nữ là tinh thần hăng như gà chọi.

Tối qua vừa cùng chị Hồngcả ngày không đủ, vừa về đã lại

Ngày nào cũng 'uống rượu' như thế, không bị trúng độc mà chết lạ.

Hơn bốn mươi phút sau, Bạch Chỉ lại lén lút đi ra. Tần Thái vừa buộc tóc xong, không lâu nữa Thông Dương quán sẽ cho người mang đồ dùng hàng tháng tới, khi ấy đưa cho người đó mang về hộ là được.

Còn cả tiền xe cũng phải thanh toán, nên cô ngồi dậy để sắp xếp hóa đơn.

Đang dùng băng dính hai mặt để dính, đột nhiên QQ nhảy liên hồi. Tần Thái vừa xin lại số QQ mới, là QQ dành cho công việc, cô mới chỉ add ba người, một là Đàm Tiếu, một là chị Hòng, người còn lại là Sa Ưng.

Vừa mở ra thấy Sa Ưng gửi tin nhắn: "Ngày mai tôi đưa cả tổ đi tăng ca."

Tần Thái bĩu môi, cô gõ máy tính chậm, chỉ đáp lại rất đơn giản: "Hừ"

Sa Ưng không trả lời cô, phòng anh ta đã tắt đèn, có lẽ ngủ rồi. Tần Thái còn đang dính hóa đơn lên bảng thanh toán, thấy sắp xong, đột nhiên QQ lại vang lên. Cô mở ra, là một yêu cầu kết bạn, bên trên chỉ ghi hai chữ: Thông gia.

Mắt Tần Thái trợn tròn: Ông ta.add QQ của cô làm gì?

Cũng chỉ là QQ để làm việc thôi, add cấp trên của mình, là hợp tình hợp lý chứ?

Tần Thái click chấp nhận.

Phía bên kia Thông gia rất nhanh gửi cho cô một tin nhắn: "Chưa ngủ à?"

Tần Thái thật thà trả lời: "Đang sắp xếp hóa đơn, ngày mai nhờ Tiểu Hải mang về."

Tiểu Hải là chân chạy vặt ở Thông Dương quán, nếu nhất định phải có chức danh, thì gọi là liên lạc, chuyên phụ trách liên lạc giữa Thông Dương quán với bên ngoài.

Thông Dương Tử chỉ điểm đạm hỏi một câu, Tần Thái nói chuyện với ông ta vẫn rất thận trọng: "Thông gia, ngài còn chuyện gì nữa không?"

Tần Thái không nhìn thấy vẻ mặt của người kia, Thông Dương Tử chỉ đáp: "Không"

Tần Thái thở phào nhẹ nhõm, "Vậy tôi ngủ đây, tạm biệt Thông gia"

Bên kia gửi ra một loạt chấm chấm () Tần Thái không biết như thế là đồng ý hay phản đối, đợi mãi không thấy ông ta nói gì nữa, bèn out khỏi QQ.

Hôm sau là thứ bảy, Sa Ưng đưa tiểu tổ đi tăng ca thật. Thời gian tăng ca không phân sáng tối, mười hai giờ hơn họ xuất phát. Tần Thái vui mừng vì được rảnh rỗi, lúc này mới quay lại căn phòng mình đã thuê.

Căn hộ cô thuê có một phòng khách một phòng ngủ, lần trước sau khi đối phó với Bạch Lộ xong, vẫn luôn để trống. Đàm Tiểu xử lý rất sạch sẽ, không những cảnh sát không tới, mà ngay cả hiện trường cũng được thu dọn không còn hạt bụi nào.

Tần Thái đứng giữa phòng, đóng hết cửa vào, không bật điện.

Cái chết của Bạch Lộ cứ lần lượt xuất hiện trong đầu cô hết lần này tới lần khác, hình ảnh ngày hôm đó lại xuất hiện. Sau gáy thấy lạnh, lưng cũng lạnh, người bắt đầu nổi da gà. Tần Thái biết mình sẽ sợ, nhưng cô vẫn nhất định giữ nơi này lại.

Để luyện độ bạo gan sao?

Cảnh tượng đó không ngừng tái hiện đi tái hiện lại trong não, từng chi tiết từng hình ảnh rất rõ ràng, Tần Thái nhắm mắt ngồi xuống giữa phòng, bắt đầu luyện công. Lúc nhập định tâm phải tĩnh, ban đầu tâm cô rối loạn, căn bản không thể bình tĩnh được. Cô chỉ lẳng lặng niệm Tâm pháp khẩu quyết, không ngừng bái thần tiên bốn phương tám hướng.

Hai tiếng sau, sự hỗn loạn trong lòng cô lắng xuống, cô bắt đầu nhập định.

Làm sao để khắc phục được nỗi sợ hãi tịch tụ trong lòng?

Tần Thái không học tâm lý học, cô không biết. Cô chỉ dùng cách ngốc nghếch nhất, lấy độc trị độc. Sau khi tập trung tư duy cao độ, những kí ức về Bạch Lộ biến mất, cô bắt đầu không còn biết gì tới xung quanh và không nghe thấy âm thanh nào nữa.

Thứ duy nhất cô ghi nhớ là tâm pháp.

Tần Thái tỉnh lại sau khi nhập định, đã hơn tám giờ tối. Bụng đói reo ùng ục, Tần Thái xuống nhà, đi tới bến xe bus gần đó, ngồi xe về kí túc.

Về kí túc vừa đúng chín giờ, Bạch Chỉ tới tìm cô: "Chị Lam, đây là nghiệp vụ ngày hôm nay, còn cả hóa đơn xe nữa, em đã làm xong cả rồi."

Tần Thái gật gật đầu, tiện tay nhận lấy. Cô ta đúng là một cô gái rất cẩn thận, phân loại tóc, và hóa đơn xắp xếp rất ngay ngắn.

Tần Thái nhận xong không cần phải làm gì thêm nữa, có thể giao thẳng cho Tiểu Hải.

Tần Thái cảm thấy hơi lạ, nhưng không hiểu mình thấy lạ điều gì.

Thành tích nghiệp vụ của Bạch Chỉ càng ngày càng tốt, cư xử lại nhiệt tình, dần dần ngay cả Tiểu Hải mỗi lần tới kí túc cùng tìm cô ta nói chuyện một lát, đương nhiên toàn nói những chuyện gì màcô không quan tâm nổi.

Do tần suất tới tiểu tổ của Tiểu Hải ngày một dầy, ngay cả Sa Ưng cũng trêu: "Hay là chúng ta đổi vị trí đi, cậu đến làm người quản lý tiểu tổ này cho xong."

Tiểu Hải mới hai tư hai lăm, vừa tốt nghiệp đại học được một năm, còn chưa mặt dày được như Sa Ưng: "Em.anh Sa Ưng, anh đừng trêu em nữa."

Dần dần, Tần Thái bắt đầu hiểu ra mình thấy lạ ở chỗ nào. Bạch Chỉ trong tổ quan hệ với với Lục Châu và A Tử ngày một tốt, ngay Tranh Phong và Xích Vũ cũng coi cô ta như chị gái, tần suất cô ta vào phòng Sa Ưng ngày một nhiều. Tiểu Hải tới truyền đạt việc ở Thông Dương quán cũng đều do Bạch Chỉ nói lại cho Tần Thái biết.

Giờ mỗi lần đi làm nhiệm vụ, đám lưới biếng Lục Châu đều theo thói quen đưa tóc của 'con mồi' cho Bạch Chỉ, rồi lại do Bạch Chỉ giao lại cho Tần Thái. Còn Bạch Chỉ trước khi giao cho cô luôn phân loại đàng hoàng, sắp xếp trật tự, thỉnh thoảng Tiểu Hải tới, cô ta còn đưa thẳng cho Tiểu Hải.

Đối với Tần Thái, cô ta không có chỗ nào để chê trách, vẫn ngày ngày ngọt ngào gọi chị Lam.

Nhưng Tần Thái thấy rất không thoải mái: Có phải cô bị. trở thành tổ trưởng bù nhìn rồi không?!

Nhưng Bạch Chỉ lại thấy tất cả đều là đương nhiên, thỉnh thoảng ra ngoài làm nhiệm vụ, căn bản không cần Tần Thái đi cùng, cô ta chỉ gọi Sa Ưng, Sa Ưng sẽ đưa cả tổ xuất phát.

Nếu bảo cô không để ý thì là nói dối. Tần Thái thấy mình bị người ta phớt lờ tới nghiêm trọng. Nhưng nếu tức giận, thì không biết mình tức giận điều gì.

Cảm giác bị người khác phớt lờ thật không dễ chịu, trước kia Tần Thái đều mong đến thứ bảy để được nghỉ, nhưng thời gian này cô có thể nghỉ ngơi nhưng lại như kiến bò trong chảo.

Cuối tháng, họp tổng kết, Tiểu Hải thông báo với Tần Thái: "Thông gia nói đưa Bạch Chỉ theo."

Bạch Chỉ là tổ viên xuất sắc tháng này, nhưng nếu tổ trưởng chưa đề cử, sao có thể trở thành tổ viên xuất sắc?

Về sau, Tần Thái cuối cùng cũng đã hiểu ra nguyên nhân: Tiểu Hải họ Đàm, gọi là Đàm Hải, là em ruột của Đàm Tiếu.

Lần họp tổng kết đó, người mát mặt nhất là Bạch Chỉ. Bộ dạng vui vẻ thoải mái lên nhận thưởng và nói lời cảm ơn mọi người đó để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng những người có mặt trong cuộc họp, cả hội trường vỗ tay không ngớt.

Tần Thái cũng vỗ tay, lúc tới lượt cô phát biểu, cô nói mình rất vui vì có một tổ viên xuất sắc như thế.

Khi nói câu này cô nhìn chị Hồng, chị Hồng cúi đầu nghịch di động, chẳng tỏ vẻ vui hay không vui

Đây là lần đầu tiên Tần Thái thấy mình giả tạo, thực ra không vui, không vui chút nào cả. Cô đưa Bạch Chỉ lên xe, lại cảm thấy mình như thế không đúng, dù sao một người có năng lực là chuyện tốt. Giao tế cũng là một loại khả năng.

Cô đang ghen tị với Bạch Chỉ ư?

Tại sao lại ghen tị với cô ta, tền thế giới này những người mạnh hơn cô giỏi hơn cô rất nhiều, lẽ nào gặp ai cũng đố kị ghen tuông?

Nhưng cô không vui lên được. Khi công việc của mình bị cấp dưới tiếp quản hoàn toàn, có cảm giác trong tổ sự có mặt của cô là thừa, cô nhận lương mà hổ thẹn.

Mỗi lần Tiểu Hải đến, là ở lại hơn tiếng đồng hồ, anh ta vừa đi Bạch Chỉ sẽ sang phòng Sa Ưng 'báo cáo công việc', Bạch Chỉ còn bận hơn Tần Thái.

Tần Thái tự làm công tác tư tưởng cho mình: đừng nghĩ lung tung, làm tốt công việc đi.

Tần Thái cố gắng nỗ lực vì tiểu tổ, lần nào đi làm nhiệm vụ cũng đích thân đưa đi, chuyện gì cũng tự tay làm. Nhưng cô vẫn không băng Bạch Chỉ. Ví dụ khi Sa Ưng chơi game, cô ta có thể không do dự mà chui vào lòng Sa Ưng, thì thầm nói chuyện với anh ta.

Tần Thái cảm thấy hơi tự ti, tự ti xong thì lại thấy hơi bực bội: Ít nhất cho tới bây giờ, cô vẫn là cấp dưới của tôi, là thuộc hạ của tôi.

Có thể giữ lại cho tôi chút thể diện, và một chỗ dung thân không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 40

Thứ bảy, chủ nhật cả tổ lại tăng ca. Tranh Phong và Xích Vũ muốn kiếm thêm chút tiền nên đã năn nỉ Bạch Chỉ. Bạch Chỉ nói với Sa Ưng, đương nhiên Sa Ưng không phản đối.

Bạch Chỉ không hề nói với Tần Thái, ngày hôm sau Sa Ưng đưa cả tiểu tổ ra ngoài. Buổi tối, Tiểu Hải tới tìm cô ta, cô ta vẫn trực tiếp giao cho Tiểu Hải số tóc đã sắp xếp phân loại cùng các chi phiếu được ghi chép đầy đủ.

Sa Ưng tắm xong, đầu tiên tới chỗ các thành viên trong tiểu tổ ngó một cái, lúc quay về phòng tiện thể rẽ vào thăm Tần Thái: "Gần đây sao không tới phòng họ?"

Tần Thái đang chơi cương thi đại chiến thực vật, cô mới học thêm được một trò chơi mới. Nghe Sa Ưng hỏi, cô chẳng buồn quay đầu lại: "Anh và Bạch Chỉ chẳng phải đều đang quản lý họ rất tốt hay sao?"

Sa Ưng là ai chứ, đương nhiên nhận ra sự khác lạ trong cách nói của Tần Thái, anh ta vẫn thản nhiên: "Tôi quản lý thay cô là điều hiển nhiên rồi."

Tàn Thái vẫn đang chơi game, không nói gì nữa.

Sa Ưng không chịu bỏ đi, vào dùng máy sấy của cô sấy tóc: "Sao, không vui à?"

Tần Thái nhướng nhướng mày: "Không dám."

Sa Ưng sấy khô tóc, rồi từ từ đi tới sau luwgn Tần Thái, chống hai tay vào thành ghế cô ngồi: "Tôi còn tưởng cô không biết giận."

Anh ta đừng gần, gần tới nỗi khiến cô nhớ tới một người. Khi ấy anh cũng từng dựa vào thành ghế của chiếc ghế đặt trước máy tính thế này, dạy cô xin user QQ, chơi game...

Đột nhiên cô không thể chơi tiếp được nữa, ngồi nghệt ra nhìn màn hình máy tính, cương thi nhảy từng bước từng bước lại gần, gặm hai bông hoa lớn của cô, gặm cả xạ thủ của cô, gặm luôn hoa hướng dương, cuối cùng gặm luôn não cô.

Sa Ưng cũng đang nhìn màn hình, sau tiếng kêu thảm thiết phát ra trong máy tính, game hiển thị chữ 'game over', Sa Ưng vỗ vỗ vai Tần Thái, Tần Thái đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta "Sa Ưng, nếu Bạch Chỉ thích hợp với chức tổ trưởng hơn tôi, có phải tôi nên đi rồi không?"

Sa Ưng nhìn cô hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Cô có quan hệ gì với Trật Tự?"

Tần Thái giật mình, vẻ mặt Sa Ưng dần trở nên nghiêm túc: "Cô tưởng Thông gia đang chơi game với cô sao?"

Anh ta người đi ra khỏi phòng Tần Thái, Tần Thái vẫn đang thẫn thờ sững sờ. Chơi game quả thật rất đơn giản, bạn có thể tạm dừng, có thể lưu lại tiến độ chơi, có thể back, cũng có thể bỏ qua.

Nhưng Trật Tự không phải game, Nhân Gian cũng không phải là game. Nếu Bạch Chỉ lên chức, cô sẽ thế nào?

Chị Hồng ở đó, cô không lên nổi, lẽ nào xuống làm tổ viên với đám A Tử sao?

Nhưng nếu Bạch Chỉ làm tổ trưởng của tổ này, cô ta không chấp nhận tổ viên là cựu tổ trưởng như cô thì sao?

Ngày hôm sau là chủ nhật, Sa Ưng theo thường lệ vẫn đưa cả tổ đi tăng ca, Tần Thái không có việc gì làm, ở kí túc trông nhà. Bạch Chỉ sóng sau xô sóng trước, đã trở thành xương sống của tổ này.

Khi đi làm nhiệm vụ cô ta luôn đi cùng Sa Ưng, cứ như mình mới là tổ trưởng.

Ngày hôm đó, không lâu sau Sa Ưng gọi điện thoại cho Tần Thái, nói có việc đột xuất phải nghỉ phép, bảo Tần Thái tới đưa tiểu tổ đi tăng ca. Nếu là trước kia, Tần Thái sẽ không hề do dự mà nhận ngay, nhưng hôm nay, cô chỉ cười: "Tôi không rảnh, Sa Ưng. Giờ tôi đang ở bên ngoài."

Sa Ưng đúng là có việc thật: "Không đùa, giờ cô hãy đến công viên Hương Hồ"

Anh ta còn chưa nói xong, Tần Thái đã ngắt lời, giọng dịu dàng nhưng kiên quyết: "Tôi thật sự không đến được, hoặc ngày mai anh hãy nghỉ phép hoặc đưa tiểu tổ về đi."

Sa Ưng xin nghỉ phép không được bởi Tần Thái không chịu tiếp quản. Anh ta chỉ có hai lựa chọn mà Tần Thái vừa đưa ra.

Công viên Hương Hồ.

Sa Ưng gọi Bạch Chỉ và những tổ viên khác lại: "Hôm nay về thôi, tôi còn có chút việc, phải ra ngoài."

Tranh Phong, Xích Vũ và những người khác không dám có ý kiến gì, nhưng Bạch Chỉ lại khác: "Chuyện gì thế?" cô ta áp sát Sa Ưng, dịu dàng nũng nịu, "Người bọn em đã thuê cả rồi, xong ngay thôi."

Sau Ưng đẩy cô ta rất nhanh: "Về thôi."

Bạch Chỉ không chịu: "Chỉ hai tiếng thôi."

Gần đây trong tiểu tổ, cô ta gần như đóng vai trò của một tổ trưởng thật sự, cuối tuần nào Sa Ưng cũng phải nhìn sắc mặt cô ta trước rồi mới đưa tiểu tổ ra ngoài tăng ca, lần này còn chưa làm xong đã về, cô ta thấy rất mất thể diện.

Sa Ưng nhìn nhìn di động, thoáng chau mày: "Chỉ hai tiếng thôi đấy."

Nghe xong Bạch Chỉ vui mừng: Cô ta cho rằng nếu Sa Ưng bỏ đi thì chắc chắn do Tần Thái giở trò. Hơn nữa Tần Thái lại không chịu ra tiếp quản tiểu tổ, cô ta càng quyết tâm phải thị uy trước mặt Tần Thái.

Cho tới hơn một giờ chiều, Sa Ưng mới đưa tiểu tổ quay về, không nói gì nhiều, thay quần áo rồi vội vàng đi ngay. Bạch Chỉ là người thông minh: Cô ta biết sớm muộn gì mình cũng sẽ phải đối đầu với Tần Thái.

Lần này cô ta ép giữ Sa Ưng thêm vài tiếng, rõ ràng là muốn Tần Thái biết cô ta không phải dạng vừa.

Tần Thái lại vẫn nằm trong phòng, từ đầu tới cuối chẳng thèm nói lời nào.

Lần này Bạch Chỉ đã sai một li đi một dặm: quan hệ giữa chị Hồng và Thông gia ai cũng biết, nhưng quan hệ giữa chị Hồng và Sa Ưng thì chẳng mấy người hay. Người có thể gọi Sa Ưng đi trong lúc đang làm việc, ngoài chị Hồng ra còn có thể là ai được nữa?

Tần Thái biết, nhưng cô không nói.

Ngày hôm sau, chị Hồng đến.

Khi chị Hồng đến đang là trước giờ đi ngủ, thời gian này cũng khá nhạy cảm, bởi nó là khoảng thời gian mà tổ viên và người quản lý 'gặp gỡ trao đổi công việc'.

Lúc này Tần Thái đang ngồi trong phòng luyện công, nghe tiếng chị Hồng đi lên, cô lập tức mở cửa.

Sắc mặt chị Hồng không tốt lắm, nhìn thấy Tần Thái cũng không nói không rằng, đi thẳng đến phòng Sa Ưng. Tần Thái đương nhiên đi sát theo sau, cửa phòng Sa Ưng khép hờ, chỉ cần đẩy một cái là vào được.

Chị Hồng rất quen thuộc phòng Sa Ưng, đưa tay lên bật đèn. Khụ, Tần Thái đứng sau lưng chị ta, có cảm giác như mình đang đi bắt gian.

Trên chiếc giường đôi rộng rãi, hai người đang 'chồng' lên nhau: Là Bạch Chỉ và Sa Ưng. Bạch Chỉ nhận ra chị Hồng, nhưng rõ ràng cô ta không hiểu vì sao chị Hồng lại đến đây vào lúc này, còn lăng lặng vào phòng bắt gian tại trận.

Chuyện giữa tổ viên của tiểu tổ với người quản lý, cấp trên không bao giờ hỏi, có những lúc hoang đường hơn nữa là, người quản lý cùng ngủ trên giường với năm thành viên của tiểu tổ, thỉnh thoảng có cả tổ trưởng.

Vì vậy Bạch Chỉ hỏi bằng giọng thận trọng: "Chị Hồngcó chuyện gì à?"

Chị Hồng ngồi xuống bên cạnh bàn máy tính của Sa Ưng, Tần Thái vào giải vây: "Bạch Chỉ, chị Hồng đến để thị sát công việc, chúng tôi có chút chuyện cần bàn, cô về phòng trước đi."

Bạch Chỉ coi thường Tần Thái, mấy hôm nay trước mặt cô ta Tần Thái không khác gì không khí, như chẳng hề tồn tại. Những lời của cô Bạch Chỉ không bao giờ để vào tai. Nhưng không khí hôm nay có phần khác lạ.

Cô ta mặc lại quần áo, cúi đầu rời khỏi phòng Sa Ưng.

Tần Thái đương nhiên cũng không đứng nguyên tại chỗ để hứng đạn, cô nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài, làm con chó trung thành đứng canh cửa.

Giọng của chị Hồng nhanh chóng vang lên bên trong phòng: "Em còn tưởng ban ngày anh bận chuyện gì, hóa ra không nỡ rời cô em đó. Thời gian em không ở đây, xem ra anh sống rất vui vẻ."

Giọng Sa Ưng vẫn bình thản như thường: "Nói linh tinh gì thế, buổi sáng đúng là anh đi làm nhiệm vụ."

Chị Hồng đâu dễ đối phó như thế: "Đưa ai đi làm nhiệm vụ? Buổi tối vẫn còn sức gọi em gái vào 'rót rượu' xem ra ban ngày anh chưa cố gắng hết mình rồi."

"Đừng gây sựngày mai còn đi làm..." giọng Sa Ưng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành những tiếng thở gấp gáp.

Bên trong bắt đầu vang lên một loạt những âm thanh quen thuộc. Chị Hồng đúng là rất có kinh nghiệm đối phó với đàn ông, đầu tiên là gây gổ sau tỏ vẻ tủi thân ấm ức, sau nữa động thủ, cuối cùng là đánh đánh và đánh, đánh mãi rồi thành lên giường 'đánh' luôn.

Tần Thái vẫn đứng ngoài cửa làm tròn nhiệm vụ của mình, đóng chặt cửa phòng của bọn A Tử lại. Bạch Chỉ vốn muốn ra nghe ngóng tình hình, nhưng Tần Thái lại bảo cô ta: "Bên trên có mệnh lệnh mới, không phải việc của cô."

Bạch Chỉ cảm thấy hôm nay Tần Thái có chút cứng rắn: Thật ra, trước kia Tần Thái nhìn giống như bù nhìn hơn. Cô ta nhìn Tần Thái một cái, biết trận chiến không khói lửa đạn dược này giữa hai người đã chính thức bắt đầu rồi.

Nói thẳng ra thì cô ta không sợ Tần Thái, hiện tại Đàm Hải bị cô ta làm cho say như điếu đổ, cô ta lại cũng biết một vài đạo của Huyền môn, Sa Ưng về sau nhất định sẽ phối hợp rất ăn ý với cô ta. Cô ta hoàn toàn có thể chiếm được vị trí tổ trưởng này.

Chỉ có điều về phía chị Hồng. xem ra phải lấy lòng chị ta mới xong.

Lúc chị Hồng từ phòng Sa Ưng đi ra đã hơn một giờ sáng, Sa Ưng không tiễn khách: Xem ra lần này anh ta đã 'hết mình cạn sức' rồi.

Chị Hồng không nói không rằng, đi thẳng vào phòng Tần Thái. Tần Thái đành đi theo. Chị ta ngồi xuống bên giường cô, nhìn Tần Thái, giọng vô cùng uy nghiêm: "Cô thân là tổ trưởng, công việc chính là quản thúc tổ viên! Nhưng cô nhìn cô xem, người khác sắp trèo lên đầu lên cổ cô rồi, cô không thể tỏ ra có uy một chút sao?"

Tần Thái cúi đầu, làm vẻ thật thà chất phác: "Nhưng chị HồngBạch Chỉ giao tiếp khá, năng lực làm việcngay cả Thông gia cũng từng khẳng định năng lực của cô ấy, đối nhân xử thế nhanh nhẹn, em thấy"

"Im miệng!!" Chị Hồng bỗng dưng nổi giận: "Lam Trù, cô nhớ cho tôi, cô mới là tổ trưởng của tổ này, bên dưới dù là bất kì ai cũng đều là thuộc hạ của cô! Nếu ngay cả một tổ viên mới cô cũng không xử lý được, còn nói gì đến chuyện làm việc cho Thông gia?"

Tần Thái không dám ngẩng đầu lên: "Vâng, tại em, chị Hồngthực sự em có nỗi với sự coi trọng của chị."

Giọng chị Hồng dần nhẹ nhàng hơn: "Cô rất biết nghe lời, chỉ có điều tính cách mềm yếu quá dễ bị người ta bắt nạt."

Tần Thái cười khổ: "Chị HồngBạch Chỉ là người được Đàm Hải, Đàm Tiếu rất coi trọng, ngay cả Thông gia cũng luôn miệng khen ngợi không ngớt, em muốn quản thúc cô ta, cũng không có cách nào"

Chị Hồng châm một điếu thuốc, hút một lát mới ra chỉ thị: "Trước kia Bạch Lộ vẫn có cách để xử lý Hoàng Diệp và A Tử, đằng sau cô ít ra còn có chị Hồng, sao lại không xử lý được con bé đó chứ?"

Tần Thái cứng người, chị Hồng cười nhạt một tiếng, tắt thuốc: "Chị thích những đứa nghe lời, nhưng những đứa biết nghe lời phải không đần mới được."

Chị ta xoa xoa đầu Tần Thái, lấy từ trong túi ra một hộp trang sức: "Vào cửa hàng nữ trạng tiện thể mua cho cô, cầm đi."

Tần Thái mở ra xem, thấy là một chiếc dây chuyền màu trắng, nhìn cách gói ghém sang trọng thế này chắc là vàng trắng. Cô đột nhiên thấy hoảng: "Chị Hồng, thứ này quá đắt em sao dám..."

Chị Hồng đã đứng dậy: "Đừng nhiều lời, chị Hồng coi cô như người của mình."

Tần Thái nghiến răng, tỏ vẻ cung cúc tận tụy nhất có thể: "Chị Hồng yên tâm, em nhất định sẽ quản thúc tốt tổ viên của mình, sẽ không để họ làm ảnh hưởng tới công việc của quản lý Sa."

Chị Hồng cười tươi, vỗ vỗ vai cô, quay người đi ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa phòng khép lại, nụ cười trên mặt Tần Thái biến mất. Thực ra cô chẳng thích đồ trăng sức bằng vàng bạc gì cả, đối với một cô gái sinh ra và lớn lên ở nông thôn như cô, không có nhiều tham vọng về tiền bạc, một tháng ba ngàn tệ đã quá đủ để dùng trong sinh hoạt hàng ngày rồi.

Nhưng chị Hồng rõ ràng đang muốn mượn tay cô để diệt trừ kẻ thù. Chẳng ai thật lòng thật dạ tử tế với ai.

Có điều cô vẫn phải nói những lời không thật lòng như vậy, vẫn phải tỏ vẻ cung kính cảm kích như vậy, bởi vì Bạch Chỉ có chỗ dựa là Đàm Tiếu, Đàm Hải, chị Hồng có chỗ dựa là Sa Ưng và Thông gia.

Còn cô, tạm thời chỉ có chỗ dựa là chị Hồng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 41

Ngày hôm sau này thứ hai, hơn tám giờ tối, ở công viên Quan Sơn.

Tần Thái đi vòng quanh chỗ các tổ viên làm việc, Sa Ưng không xuống xe. Anh ta vốn là người tương đối cảnh giác, nhưng lúc này rõ ràng trông chẳng có chút tinh thần nào, thỉnh thoảng còn ngáp dài.

Tần Thái biết tối qua anh ta mệt mỏi quá độ, bất giác thấy hơi buồn cười. Bạch Chỉ đương nhiên cũng nhìn thấy bộ dạng đó của Sa Ưng, thấy Sa Ưng nhìn về phía mình, bèn giơ tay ra hiệu cho Sa Ưng nhìn về phía ghế sau.

Sa Ưng quay người, cầm chai 'bò húc' lên mở ra uống một hơi, rồi gật gật đầu với Bạch Chỉ, tất cả những việc ấy Tần Thái đều nhìn thấy, nhưng lại vờ như không thấy gì.

Đến hơn sáu giờ, khi quay về kí túc xá, Bạch Chỉ thay quần áo xong bèn tới phòng Sa Ưng: "Để em massage cho anh nhé?"

Sa Ưng cũng vừa tắm xong, đồ đưa tới miệng, xưa nay anh ta chưa bao giờ biết từ chối: "Em cũng còn biết cả việc này?"

Bạch Chỉ đỡ anh ta nằm xuống giường, rồi khởi động khớp ngón tay: "Thử xem sao, nếu massage không tốt cũng không được cười em."

Nghe giọng đã thấy sự đẩy đưa trong đó, Sa Ưng cười nhạt, Bạch Chỉ đã bắt đầu lướt tay trên người anh ta. Hơn bốn mươi phút sau, Sa Ưng ngủ say. Tới tận lúc ấy Bạch Chỉ với đi ra, rón rén khép cửa.

Tần Thái len lén đi vào nhìn một cái, Bạch Chỉ đắp chăn cho Sa Ưng rất tử tế, rất chu đáo. Nghe tiếng Sa Ưng ưng thở đều đều, Tần Thái đương nhiên không định vào nữa. Đang chuẩn bị khép cửa, đột nhiên nghe anh ta nói: "Mang cho tôi lon bia."

Tần Thái rất ngạc nhiên: "Anh không ngủ à?"

Sa Ưng uể oải, không muốn trả lời câu hỏi ngu xuẩn ấy, "Mau đi."

Tần Thái mang bia đến, Sa Ưng vỗ vỗ giường: "Qua ngồi đây."

Tần Thái nuốt nước miếng, "Hay là.để tôi gọi Bạch Chỉ tới cho anh nhé?"

Sa Ưng im lặng trầm mặc, một lúc sau mới cười: "Cô là lợn à, qua đây."

Tần Thái ngồi xuống bên giường Sa Ưng, Sa Ưng mở lon bia: "Tối qua sau khi ra ngoài, tôi nhìn thấy Đàm Tiếu, chị Hồng và Đàm Tiếu. có xung đột trong công việc, vì vậy không được.. hòa hợp lắm. Ý của tôi, cô hiểu chứ?"

Tần Thái thoáng giật mình, thì ra là vậy.

Hiện giờ trong Thông Dương quán, dưới trướng Thoong gia được chia làm hai phe, Đàm Tiếu đứng đầu một phe, chị Hồng đứng đầu phe còn lại.

Đàm Hải chắc chắn đứng về phía Đàm Tiếu.

Trước kia Đàm Tiếu thường ở bên cạnh Thông gia, tương đương với vị trí của trợ lí. Sau khi chị Hồng được chuyển qua đó, trên danh nghĩa cũng là trợ lí Thông gia. Vậy thì thực quyền rút cuộc ở trong tay ai?

Hai người đó chắc chắn có phân tranh.

Mà Sa Ưng nói như thế, hẳn anh ta đứng về phía chị Hồng. Tần Thái là người do chị Hồng đề bạt nâng đỡ, quan hệ gần đây giữa hai người, cũng là do chị Hồng chủ động gần gũi. Hiện tại trong mắt bọn Đàm Tiếu, cô là người của chị Hồng.

Nhưng Bạch Chỉ lại khác, mặc dù cô ta và Sa Ưng gần gũi nhau, nhưng có quan hệ khá thân thiết với Đàm Hải. Hiện nay rõ ràng cô ta là người của Đàm Tiếu.

Nếu cô ta lên thay Tần Thái, thì không còn là việc cạnh tranh giữa hai tổ trưởng nữa, mà là chuyện thắng thua giữa chị Hồng và Đàm Tiếu.

Tần Thái ghé sát lại: "Vậy giờ tôi phải làm thế nào?"

Sa Ưng lại uống một hớp bia nữa: "Tự nghĩ đi."

Tần Thái vẫn thấy hơi lo lắng, "Sa Ưng, nếu giữa tôi và Bạch Chỉ. thật sự xảy ra chuyện gì đó, anh sẽ đứng về phía cô ta phải không?" lần này tới lượt Sa Ưng ngẩn ra, Tần Thái thấy hơi ngại, "Dù sao ngày nào cô ta cũng tới 'rót rượu' cho anh"

Trong bóng tối, Sa Ưng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên Tần Thái thấy cổ tay mình bị ai đó túm chặt, ngay sau đấy cô bị một lực rất mạnh kéo ngã xuống giường. Sa Ưng đè lên người cô như một quả núi, Tần Thái ngửi thấy mùi bia.

Giọng Sa Ưng lướt qua tai cô như điện giật: "Hay là cô cũng học cô ta đi? Kĩ thuật không tốt tôi cũng sẽ nhẫn nhịn."

Tần Thái thấy run, đột nhiên mặt đỏ bừng, Sa Ưng vẫn đè lên người cô như quả núi, cô hoảng loạn, hai tay ra sức đẩy anh ta: "Anh tránh ra!"

Sa Ưng khẽ cười một tiếng, hôn lên chóp mũi cô, "Cô đang giữ thân như ngọc vì ai thế?"

Tần Thái nghiêng mặt né tránh, cô giận thật sự: "Sa Ưng, anh đừng phát điên lên như thế!"

Hơi thở của Sa Ưng vừa nóng hổi vừa mơn trớn, anh ta cúi đầu, đột nhiên liếm một vòng quanh vành tai Tần Thái. Tần Thái thở gấp, cảm giác như có luồng điện chạy dọc sống lưng, cả người run lên lẩy bẩy. Tâm trí có chút mơ hồ, tay phải của Sa Ưng luồn lên trên, lướt qua làn áo ngủ mong manh, chàm vào 'đồi quả' ngọt ngào mềm mại.

Tần Thái mặc dù trông khá to khỏe, nhưng phần ngực không phát triển lắm, chỉ to hơn cái bánh màn thầu một chút. Sa Ưng nắn bóp 'cái bánh' đó rất kĩ thuật, tay trái bấm đốt ngón tay lẩm nhẩm, khiến Tần Thái thấy mơ màng buồn ngủ.

Cảm giác cũng trở nên mơ hồ và kích thích, giống như đang nằm mơ một giấc 'mộng xuân'.

Sa Ưng chậm rãi, tay phải lần vào trong áo ngủ của cô, làn da cô mịn mướt, nhưng rất mềm, thân dưới anh ta bắt đầu có phản ứng. Làm kiểu này đương nhiên càng nhanh càng tốt, một tay anh ta đỡ gáy Tần Thái, một tay kia chạm vào chỗ sâu kín nhất của người con gái qua lớp quần bên ngoài.

Tần Thái muốn nói mà không nói được, cảm giác như bị bóng đè, đếm cám giác cũng trì độn hơn thường ngày, đầu óc u u mê mê, hoàn toàn không biết đang nghĩ gì.

Sa Ưng hôn lên môi cô, cầm tay cô đặt vào nơi đã 'cao ngạo ngẩng đầu' của mình. Tần Thái hoàn toàn vô thức, biết rõ làm vậy là sai, nhưng không thể phản kháng.

Sa Ưng đặt lon bia lên bàn, cởi quần áo, rồi trầm như nhộng đè lên người cô, 'Thuật li hồn' mặc dù không gây tổn thương lớn cho Tần Thái, nhưng nếu để lâu cô sẽ bị thiếu khí.

Anh ta bắt đầu cởi quần áo của Tần Thái, tay trái bấm 'An hồn chú' để trấn áp hồn cô, giọng khản đặc, "Nhanh thôi, đừng sợ."

Tần Thái bắt đầu cảm thấy lạ, thần hồn từ đầu tới cuối luôn trong trạng thái chu du, dù thế nào cũng không tập trung tinh thần nổi. Cô bắt đầu giãy giụa, Sa Ưng cảm nhận được, anh ta bắt đầu hành động nhanh hơn.

Những gì Tần Thái học được vẫn có hạn, những câu thần chú gì gì đó về cơ bản Bạch Hà còn chưa kịp dạy. Sa Ưng cởi áo ngủ của cô, đột nhiên tay nóng rẫy: Trước ngực Tần Thái có một đồng tiền hộ tâm. Tần Thái đột nhiên bừng tỉnh lại, cô vừa tức vừa cuống: "Sa Ưng! Anh là đồ khốn!"

Sa Ưng chẳng ngượng, anh ta đương nhiên sẽ không thừa nhận vừa rồi mình giở mánh khóe với Tần Thài, "Chẳng phải cô cũng rất thích còn gì?"

Tần Thái đỏ bừng mặt, "Không, cút đi!!"

Sa Ưng không định cút, lúc này cung đã lên dây, nói gì cũng phải bắn. Anh ta bắt đầu cởi quần ngủ của cô: "Đùa gì thế, nửa đêm canh ba cô chạy lên giường tôi, trêu chọc tôi thành ra thế này, sau đó bảo là không muốn nữa?"

Tần Thái cuống quýt, lập tức gào lên: "Tranh Phong, Xích Vũ!!"

Sa Ưng không kịp bịt miệng Tần Thái, bên kia bức tường, Tranh Phong và Xích Vũ đã đáp lại lời cô, xem ra sắp chạy qua chỗ họ. Sa Ưng bất đắc dĩ, đành buông Tần Thái ra. Tần Thái vội vàng mặc lại áo, quay người đi về phòng, đập cửa bộp một tiếng.

Sa Ưng ngồi trên giường một lúc, cuối cùng mở máy tính, online QQ, rất lâu sau mới click vào nick của chị Hồng, gửi một câu: "Thất bại rồi."

Tần Thái ngồi trong phòng, tức tới toàn thân phát run: Tên Sa Ưng vô liêm sỉ, uổng công mình còn tưởng anh ta không phải hạng hạ lưu, mình đúng là mù mắt mà!

Sau đó cô lại bắt đầu oán giận bản thân, bị anh ta bỡn cợt lâu như thế, vậy mà không có nổi chút phản ứng nào! Bị ma nhập hay sao!

Nghĩ đến thủ đoạn của Sa Ưng, Tần Thái thật muốn phóng hỏa đốt nhà.

Tần Thái tức giận tới nửa đêm, cuối cùng bình tĩnh trở lại. Cô bắt đầu suy nghĩ: Sa Ưng không thể vô duyên vô cớ làm thế với cô, đầu tiên anh ta nói cho cô chuyện chị Hồng và Đàm Tiếu.lẽ nào chị Hồng lệnh cho anh ta làm như vậy?

Điều đó có nghĩa: Chị Hồng không yên tâm về cô sao?

Chị Hồng đã đưa ra một đề nghị hết sức rõ ràng: Muốn tần thái ngấm ngầm báo cho quản lý của Trật Tự về Bạch Chỉ. Tần Thái mãi không có hành động gì, chắc chị ta đã bắt đầu nghi ngờ.

Nhưng Tần Thái rõ ràng không muốn làm như vậy: Làm vậy chẳng khác nào để chị Hồng bắt được thóp, mặc dù hiện tại chị Hồng là chỗ dựa của cô, nhưng nếu cả đời bị chị ta nắm trong tay, lúc nào cũng lo lắng tới quản bom hẹn giờ ấy, Tần Thái không cam tâm.

Ngày hôm sau, Sa Ưng lại nghỉ phép. Tần Thái vẻ mặt lạnh lùng, chẳng buồn đáp lại lời anh ta, anh ta thở dài, nhưng vẫn ra ngoài.

Những người trong tổ lần đầu tiên chứng kiến Tần Thái mặt nặng mày nhẹ với người khác, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, nên họ đều rón rén không dám nhiều lời.

Cả ngày, sắc mặt Tần Thái rất tệ.

Ngày hôm sau, hết giờ làm Tần Thái tắm rửa rồi đi. Đương nhiên cô muốn đi tìm chị Hồng, khi ấy chị Hồng đang ở văn phòng, Tần Thái vừa vào đã đóng cửa lại, bộ dạng như sắp khóc, "Chị Hồng!" cô bổ nhào vào lòng chị Hồng, "Sa Ưng.hu hu."

Chị Hồng đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, chị ta vỗ vỗ vai Tần Thái, "Tên Sa Ưng đó lại làm gì thất lễ với em? Anh ta bắt nạt em à?"

Chị ta nói giọng ôn òa như bậc bề trên, "Tên này càng ngày càng chẳng ra sao, được rồi, đừng khóc nữa, em cũng biết anh ta phong lưu thành tính, lát nữa chị Hồng gặp anh ta, sẽ thay em cho anh ta một trận."

Tần Thái ngồi trong phòng chị Hồng khóc mười mấy phút, ngay cả bản thân cũng thấy mình giả tạo. Cuối cùng khi ra về, chị Hồng vẫn không kìm được mà nhắc đến chuyện Bạch Chỉ, Tần Thái đã có chuẩn bị, đương nhiên nhận lời ngay.

Khi về tới kí túc xá, thành viên tiểu tổ đã đi ngủ cả. Sa Ưng chưa ngủ, thấy Tần Thái về, da mặt anh ta còn dày hơn cả tường thành: "Đi đâu đấy?"

Tần Thái không chịu nói chuyện với anh ta, đi thẳng vào phòng mình. Sa Ưng lắc đầu, đành phải tới gõ cửa: "Vừa rồi chị Hồng gọi điện, thôi được, tối qua là tôi sai, tôi có tội, cô mở cửa ra trước đã được không?"

Tần Thái mặc kệ, Sa Ưng vẫn dày mặt, "Tôi nói ra tôi thấy mình cũng thật oan uổng, hai cái phía trên của cô bé xíu như hạt đậu tương, còn phía dưới mới chỉ sờ sờ qua quần, mặt chẳng xinh xắn gì, eo thì to như cái bánh mì tốt xấu gì trông tôi cũng anh tuấn khoáng đạt, trước sau đầy đặn. Cô thử so sánh xem rút cuộc ai mới là kẻ được lợi"

Tần Thái bị chọc tức nhảy dựng cả lên, cô lập tức mở cửa, đá chân về phía anh ta: "Sa Ưng, anh đi chết đi!"

Đương nhiên Sa Ưng sẽ không đi chết: Mở cửa ra dễ nói chuyện.

Anh ta ôm lấy eo Tần Thái, ôm cô đi vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại, "Xin lỗi, tôi thật sự tới để nhận sai mà."

Tần Thái bắt đầu chân đấm tay đá một hồi, anh ta cũng không phản kháng, chỉ nói mãi một câu: "Xin lỗi."

Tần Thái chẳng biết làm thế nào: Không thể đánh anh ta chết được, đúng không?

Cô mệt tới mức thở dốc, nhưng vẫn tức giận bất bình, "Sa Ưng."

"Hả?" Sa Ưng ngồi trên giường cô, vì chỉ bị động để cô đấm đá, nên anh ta vẫn rất bình thản.

"Chị Hồng bảo anh đi chết, anh sẽ đi chết thật chứ?" Tần Thái nhìn anh ta, nhưng anh ta không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 42

Chị Hồng giục nhiều quá, nhất định phải nhanh chóng giải quyết Bạch Chỉ.

Còn Bạch Chỉ lại rất nhẫn nại, mặc dù cô ta làm hết phần việc của Tần Thái nhưng vẫn chưa thấy hành động. Tần Thái theo dõi thêm vài ngày nữa, cuối cùng đã hiểu ra rằng; Nếu Bạch Chỉ đã biết hóa thủy, thì cũng sẽ học được cách nhìn trộm.

Có lẽ cô ta cũng có thể nhìn thấy được những chuyện sắp xảy ra.

Nhìn trộm và âm nhãn có khác biệt nhất định, âm nhãn thật sự nhìn thấy những gì xảy ra ở mặt âm, có thể can dự vào những việc xảy ra ở mặt âm. Vì vậy Tần Thái mới lấy được thận của người khác. Còn nhìn trộm mặc dù chưa đạt tới khả năng ấy, nhưng có thể nhìn thấy mọi thứ.

Nếu đem ra cân nhắc so sánh, đây không được coi là đệ tự huyền môn chính thống, cũng có thể Bạch Chỉ học lén được một ít, và không phải là chân truyền của ai cả.

Còn bây giờ dựa vào khả năng nhìn trộm của mình, biết Tần Thái sẽ không làm gì cô ta, nên chẳng lo chẳng lắng.

Nghĩ như thế, nên hôm sau Tần Thái xin nghỉ, ra ngoài tìm Thanh mù, đồng thời đưa cho ông ta một vạn tệ, hai người thì thầm hơn một tiếng đồng hồ.

Tối hôm sau, hơn năm giờ chiều trời bắt đầu mưa, rất tối, tiếng sấm vang lên đùng đoàng.

Trung tuần mà trời đã sấm vang chớp giật, thật là một điềm báo xấu.

Sa Ưng đứng trước cửa sổ ngắm mưa: "Hôm nay có đi làm nhiệm vụ không?"

Tần Thái đang đọc báo, không ngoảnh đầu lại, "Đi chứ, tại sao không đi?"

Sa Ưng bèn đứng dậy: Nếu đi làm nhiệm vụ, anh ta phải tới địa điểm trước bọn Tần Thái nửa tiếng, nên bây giờ đã có thể xuất phát: "Địa điểm?"

Đầu ngón tay Tần Thái sượt qua một tin tức, "Thiên Đường Thủy Hối."

Sa Ưng khẽ ngẩn ra, "mấy ngày trước ở Thiên Đường Thủy Hối vừa xảy ra ẩu đả đánh nhau, hai người bị chết. Lúc này e chẳng có mấy ai dám tới đó?"

Tần Thái vẫn thản nhiên, "Không có người mới yên tĩnh."

Sa Ưng không biết cô có ý đồ gì, "Nơi không có nhiều người, đột nhiên sáu bảy người chúng ta xuất hiện, không phải rất đáng ngờ ư?"

Lúc này Tần Thái mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Anh đang nghi ngờ quyết định của tôi sao, quản lý?"

Sa Ưng lắc đầu, "Thôi được, đây là quyền tự do của cô."

Anh ta vẫn ra ngoài trước nửa tiếng, đến Thiên Đường Thủy Hối đầu tiên.

Tần Thái sau đó cùng năm thành viên trong tổ xuất phát, lên xe không được bao lâu, Tần Thái nhận được điện thoại của Sa Ưng: "Có đuôi, giải tán đi."

Tần Thái giọng vẫn bình thản, "Theo đúng kế hoạch ban đầu."

Bạch Chỉ nhìn Tần Thái đang cười rất tươi một cái, còn cười trêu cô, "Chị Lam và anh chàng đẹp trai nào trò chuyện vui vẻ thế?"

Tần Thái cười nhạt: "Còn ai vào đây nữa."

Thiên Đường Thủy Hối nằm ở ngoại ô phía Bắc của thành phố Tam Họa, là một club giải trí tổng hợp, có đồ ăn ngon, sauna, thẩm mĩ viện, massage tất cả trong một khuôn viên, là một nơi khá hay để đi vui chơi giải trí.

Hôm nay ở Thiên Đường Thủy Hội đúng là chẳng có mấy người, dù sao thời tiết cũng xấu mà. Tần Thái đưa hội viên vào rồi mới nói: "Tối nay không làm nhiệm vụ, từ sau khi tôi lên làm tổ trưởng tới nay chưa hề mời mọi người lần nào, tối nay tôi mời, đi sauna sau đó hát karaoke nhé."

Một tháng ba vạn tệ nhiệm vụ, mọi người cũng chẳng cần phải vội, dù tối nay không có thành tích gì, nhưng nhiệm vụ sớm muộn cũng sẽ hoàn thành. Vì vậy Tần Thái vừa đưa ra đề nghị, lập tức có được sự hưởng ứng của các thành viên trong tiểu tổ. Chỉ riêng Bạch Chỉ là vẫn hỉ nộ vô hình.

Tần Thái cũng không quan tâm tới cô ta, để bọn họ tự mỗi người vào một phòng xông hơi nhỏ. Thời gian này không có nhiều khách, phòng trống còn khá nhiều, nhân viên phục vụ nhanh chóng dẫn họ tới phòng mình.

Năm phòng liền nhau, Tần Thái ngồi một mình bên ngoài xem tạp chí, cũng để đề phòng những người có ý bỏ đi.

Không lâu sau, Tần Thái bắt đầu gọi điện thoại. Khoảng chừng mười phút, một người phụ nữ mặc đồng phục nhân viên của club lên, đẩy xe thức ăn, bắt đầu đưa đồ ăn vào từng phòng.

Khi đưa tới phòng Bạch Chỉ, đột nhiên rất lâu không thấy cô ta đi ra. Ngay sau đó ở dưới lầu, một đám người xông lên, dẫn đầu lại chính là Đàm Hải.

Anh ta không buồn chào hỏi Tần Thái, mà giơ chân lên đá cánh cửa phòng của Bạch Chỉ. Bạch Chỉ đang ấn người phụ nữ mang đồ ăn vào xuống đất, tiếng động khiến Sa Ưng chú ý. Anh ta mở cửa đi ra, đầu tiên nhìn Tần Thái một cái, sau đó mới hỏi Đàm Hải: "Chuyện gì thế?"

Đàm Hải túm lấy người phụ nữ kia, phát hiện ra con dao gọt hoa quả trong tay chị ta: "Chuyện gì, chỉ e phải hỏi Lam tổ trưởng."

Tần Thái đứng dậy, dùng cằm hất hất về phía Bạch Chỉ: "Nói"

Bạch Chỉ khẽ ngẩn ra, cô ta chưa bao giờ thấy Tần Thái cao ngạo như thế bao giờ: "Chị đã mua chuộc chị ta, muốn giết tôi!"

Người phụ trách của Thủy Hội đi tới dàn hòa, Tần Thái đương nhiên đứng về phía Sa Ưng: "Xem ra chuyện hôm nay, đành phải kinh động tới Thông gia thôi."

Bạch Chỉ uất ngực, cô ta không muốn yếu thế trước mặt Tần Thái: "Cho dù chị muốn nói chuyện riêng, tôi cũng sẽ không đồng ý."

Tranh cãi ở chốn đông người, đương nhiên không hay ho gì. Đàm Hải đưa nhân viên phục vụ kia và Bạch Chỉ cùng về Thông Dương quán, quay lại nói với Tần Thái: "Cô cũng đi cùng đi."

Tần Thái thản nhiên hỏi lại: "Cậu có tư cách gì mà muốn giải tôi đi?"

Hai phe phái đã trở mặt rõ ràng, Đàm Hải cũng không cần khách khí nữa, "Tổ trưởng Lam Trù, đừng tưởng ở trên sẽ có người đứng ra che chở cho cô. Thân là tổ trưởng mà lại có mưu đồ ám hại tổ viên của mình, không ai bảo vệ nổi cô đâu."

Trước sự thị uy của Đàm Hải, Sa Ưng căn bản không buồn đứng dậy, anh ta giụi giụi đầu thuốc vào gạt tàn, "Mặc dù tôi không nói gì, nhưng cũng đừng coi như tôi đã chết rồi, được chứ?"

Sa Ưng vừa lên tiếng, Đàm Hải bỗng do dự. Sa Ưng chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt Đàn Hải. Đàm Hải chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, vừa tốt nghiệp đại học. Khi nói chuyện với Tần Thái cậu ta còn thấy đôi chút tự tin, nhưng so với Sa Ưng, cậu ta lại nhũn như con chi chi.

Nếu nói phải động thủ, Sa Ưng chỉ cần một cú đấm là cậu ta không bò dậy nổi ngay.

Đàm Hải nuốt nước miếng, rồi nhìn Bạch Chỉ một cái, "Vậy anh phụ trách việc đưa cô ta về Thông Dương quán, dù sao cũng phải có lời giải thích rõ ràng với Thông gia."

Sa Ưng đâu thèm để ý tới lời cậu ta, "Cậu là cái gì, dám tới đây để dạy dỗ tôi hả?"

Trước mặt người phụ nữ mình yêu thương, đàn ông dù ít dù nhiều cũng sẽ trở nên rất thích giữ thể diện. Hơn nữa chuyện của Sa Ưng và Bạch Chỉ đã truyền tới tai cậu ta không ít. Câu ta bị câu nói đó kích động, máu xộc lên não quá nhanh, "Anhanh chẳng qua chỉ là một tên rác rưởi thấp kém, sao tôi lại không thể dạy dỗ anh?"

Sa Ưng lập tức nổi điên, một cú đấm tung tới, Tần Thái định giữ anh ta lại, nhưng anh ta nói nhỏ một câu; "Buông tay."

Tần Thái buông tay thật, sau đó Sa Ưng tả xung hữu đột, anh ta đánh người cũng có đạo đức và nguyên tắc riêng, tuyệt đối không đánh vào mặt. Vì vậy Đàm Hải bị đánh tới không bò dậy nổi, nhưng khuôn mặt vẫn nguyên vẻn không sứt mẻ tí nào.

Nhìn như chưa từng hề bị trọng thương.

"Tôi.." Cậu ta nằm bò dưới đất mãi mới nói được một câu trọn vẹn, "Tôi sẽ tố cáo anh..với Thông gia."

Lúc này Bạch Chỉ mới phản ứng lại được, đứng chắn trước mặt Sa Ưng: "Sa Ưng, đừng."

Sa Ưng đương nhiên không định đánh tiếp nữa: "Nhiệt liệt hoan nghênh"

Đàm Hải bị người ta dìu đi, khi người của cậu ta đã đi hết, Tần Thái mới bước lên hỏi: "Anh không sao chứ?"

Sa Ưng đâu thèm coi Đàm Hải ra gì, "Nghĩ cách giải thích với Thông gia đi."

Đến lúc này, Tần Thái cuối cùng cũng hiểu triệt để tầm quan trọng của người quản lý: Địa vị cá nhân có cao tới đâu, quan hệ nhân tế có tốt tới mấy, cũng không sánh được với người dám ra tay vào những lúc mấu chốt.

Vừa rồi nếu Sa Ưng không có ở đây, dù Tần Thái có tỏ ra mạnh mẽ, cũng ẽ bị đám đầu đất Đàm Hải lôi về Thông Dương quán, nói không chừng còn phải chịu khổ nữa. Nếu trên đường về Đàm Hải giết chết cô, chết rồi không có đối chứng, Bạch Chỉ có thêm mắm dặm muối thế nào mà chẳng được.

Nhưng có Sa Ưng tình thế hoàn toàn thay đổi: Sa Ưng không nói không rằng có thể đánh cho cậu ta một trận.

Tần Thái lên xe Sa Ưng, đi thẳng về Thông Dương quán. Hai người đều không nói gì, mặc dù Tần Thái biết lúc này mình cần lấy lòng anh ta, nhưnglấy lòng người khác, thật không phải sở trường của cô. Cô đành nói với Sa Ưng: "Cảm ơn."

Sa Ưng thoáng ngẩn ra, rồi sau đó chỉ xua tay: "Đi thôi."

Thông Dương quán lại họp một lần nữa, lần này tình hình tương đối nghiêm trọng: Tổ viên Bạch Chỉ tố cáo tổ trưởng Lam Trù thuê người giết thuộc hạ.

Tần Thái đứng ở vị trí của mình, ngồi ở chỗ cao nhất là Thông gia, bên trái Thông gia là Đàm Tiếu, bên phải là chị Hồng. Trước ánh mắt của tất cả các tổ viên, vẻ mặt cô thật thà nhân hậu, nói: "Hôm nay trời mưa, tôi nghĩ không thể ra ngoài làm nhiệm vụ, nên mới đưa mọi người tới Thiên Đường Thủy hội, mời họ xông hơi. Trong lúc tắm tôi có gọi đồ ăn mời mọi người, nhân viên phục vụ đưa vào, tôi.cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra."

Mọi người lại quay sang nhìn Bạch Chỉ, thực ra trong số những tổ trưởng ở tuyến ba, Tần Thái không để lại trong lòng họ nhiều ấn tượng, khiến mọi người có cảm giác như cô không tồn tại. Năng lực bình thường, giao tế bình thường, nói chuyện hay làm gì cũng không nổi trội xuất sắc.

Tóm lại không có gì đặc sắc, đương nhiên cũng không có tiếng ác.

Nhưng Bạch Chỉ lại là một ngôi sao mới sáng rực, quan hệ giao tiếp rộng, lời nói hành động đều rất được lòng cấp trên, trong mắt mọi người, cô ta, ít nhất là thông minh nhanh nhẹn hơn Tần Thái nhiều.

Giờ những lời cô ta nói đã chắc như đinh đóng cột: "Hôm qua có phải chị đã tới ga tàu? Còn nói chuyện với một người có biệt hiệu Thanh mù rất lâu? Cuối cùng chị đưa cho ông ta một vạn tệ?"

Tần Thái kinh ngạc: "Tôi muốn nhờ ông ta giúp tôi tìm một người, sao cô biết?"

Bạch Chỉ cao ngạo: "Đừng giảo biện, ở những nơi như bến xe ga tàu, một vạn tệ đủ để mua một mạng người, chị tưởng tôi không biết sao?"

Tần Thái vừa tỏ vẻ hoang mang vừa làm mặt vô tội: "Bạch Chỉ, tôi cho ông ta một vạn tệ, là muốn ông ta giúp tôi tìm một người tên Lí Diệu, hồi tôi chưa vào tổ tôi đã từng làm ở công trường của anh ta một thời gian, anh ta đối với tôi rất tốt. Giờ công trường đã hoàn công, tôi không tìm thấy anh ta nữa."

Bạch Chỉ thoáng sững ra, còn định nói thêm, nhưng Thông gia đã ngắt lời: "Các cô bắt được sát thủ ở đâu?"

Lúc này ông ta còn đang ở trạng thái khá mệt mỏi, rõ ràng là đang ngủ bị quấy rối, tâm trạng không vui.

'Sát thủ' kia nhanh chóng được đẩy ra, vẻ mặt chị ta rất vô tội: "Gì mà sát thủ? Các người là ai? Tôi chỉ là nhân viên trong nhà hàng ở Thiên Đường Thủy Hội, có người gọi điện bảo đưa đồ ăn tới!"

Người của Thông gia không chỗ nào không có mặt, những lời chị ta nói nhanh chóng được điều tra, chị ta đúng là nhân viên của nhà hàng, đã làm việc ở đấy hai năm rồi.

Bạch Chỉ nhìn Tần Thái: băn đầu cô ta nghi ngờ mình bị mắc lừa, nhưng Tần Thái làm sao biết cô ta có khả năng nhìn trộm?

Vẻ mặt Tần Thái lại trở nên lo lắng bất an: "Cô là tổ viên của tôi, bảo vệ tổ viên là trách nhiệm của tôi, hơn nữa bình thường cô ngoan ngoãn nhanh nhẹn, sao tôi lại thuê người giết cô?"

Bạch Chỉ đột nhiên thấy tức giận: "Chị câm miệng! Đừng tưởng tôi không biết tâm tư của chị!"

"Làm gì thế?" Giọng Thông Dương Tử không được vui, Đàm Tiếu lập tức quát, "Có chuyện gì mau nói"

Tần Thái cúi đầu, tay túm chặt vạt áo: "Nếu Thông gia không tin, có thể cho gọi Thanh mù tới hỏi rõ."

Lúc này Thông gia mới lên tiếng, "Cô nói cô gặp ông ta, chỉ vì muốn nhờ ông ta tìm một người tên Lí Diệu?"

Tần Thái trả lời không hề do dự: "Đúng thế, Lí Diệu có biệt danh là anh Mèo, là một cai thầu xây dựng."

Thanh mù cứ năm ba ngày lại mang khách đến cho Thông Dương quán một lần, mặc dù Thông Dương Tử rất ít gặp ông ta, song cũng đã nghe nói tới người này. Hiệu quả làm việc của Thông Dương quán rất cao, hai mươi phút sau, Thanh mù đã bị dẫn tới.

Thông gia ngồi trên chiếc ghế hồng mộc, Thanh mù rõ ràng chẳng hiểu chuyện gì, hai chân bắt đầu run: "Thông gia, đây là."

Thông gia chậm rãi móc một điếu thuốc, chị Hồng lập tức châm lửa cho ông ta. Ông ta hút thuốc, rất lâu sau mới hỏi: "Thanh mù, việc tìm Lí Diệu thế nào rồi?"

Thanh mù nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, "Thông gia, chỉ là tìm một người thôi mà, cảnh tượng này, thật khiến Thanh mù tôi sợ quá. Người đã bắt đầu tìm rồi, nhưng chị Thái tối qua mới cho tôi biết. Có người nói anh ta đang nhận công trình làm trạm điện lực cho thành phố Tam Họa, tôi còn chưa tới công trình để tìm, không biết có phải ở đó hay không."

Bạch Chỉ biết mình đã mắc lừa thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 43: Chương 43

Bạch Chỉ luôn biết rõ khả năng của mình, biết rõ sự đấu đá công khai và ngấm ngầm trong Thông Dương quán, nhưng cô ta không biết năng lực của Tần Thái. Tần Thái, một tiểu cô nương mười sáu tuổi, mới ra xa hội chưa bao lâu, nghe nói khi xử lý Bạch Lộ, Tần Thái còn nôn thốc nôn tháo tới mức không đứng dậy nổi.

Còn khi làm việc dưới quyền Tần Thái, Tần Thái chỉ luôn giống như một cái bánh bao. Không tranh chấp với bên ngoài, cũng chẳng dám mắng giận người bên trong.

Bạch Chỉ luôn kiềm chế mình rất tốt: Không chủ động ra tay, để Tần Thái tự ra tay.

Thậm chí cô ta còn đề phòng việc Tần Thái tố cáo cô ta với Trật Tự, nên mấy hôm nay cô ta đã yêu cầu Thông Dương quán giám sát việc lên mạng, di động, cùng những hành động đặc biệt khác của Tần Thái.

Việc Tần Thái ra ga tàu, cho Thanh mù một vạn tệ, không chỉ mình Bạch Chỉ nhìn trộm thấy được, mà bọn Đàm Tiếu cũng biết. Mọi người đều đang giăng sẵn lưới, đợi cá vào là kéo.

Ai ngờ cô cho Thanh mù một vạn, lại chỉ để nhờ ông ta tìm một người tên là Lí Diệu. Cô làm công cho công trình của Lí Diệu một thời gian, chuyện ấy có thể điều tra ra được. Chị Hồng cũng làm chứng, khi vào tổ cô từng yêu cầu, hi vọng được chào tạm biệt anh Mèo một tiếng.

Độ đáng tin của chuyện này mỗi lúc mỗi cao, sắc mặt Bạch Chỉ lẫn Đàm Tiếu mỗi lúc mỗi khó coi.

Vốn hi vọng dùng việc này để đánh vào uy tín của chị Hồng, ai ngờ lại biến thành như vậy. Bạch Chỉ vẫn không phục: "Cho dù lần này chị không thuê hung thủ, nhưng lần trước chuyện chị và giám sát Trật Tự là thế nào? Rút cuộc chị có quan hệ như thế nào với Trật Tự?"

Vừa nhắc tới Trật Tự, đột nhiên mọi người có phản ứng như kẻ buôn lậu thuốc phiện nghe nhắc tới cảnh sát vậy, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Thái. Tần Thái đành thở dài: "Bạch Chỉ, tôi biết cô cấp bách muốn có được một vị trí trong tổ, nhưng xin cô nhớ cho, lần trước tôi mạo hiểm hành sự, là vì để cứu mạng cô."

Bạch Chỉ hơi sững lại, Tần Thái ra hiệu cho A Tử vào kể lại chuyện này. A Tử lập tức đem chuyện Tần Thái mạo nhận là vợ bé của Lã Liệt Thạch để cứu Bạch Chỉ kể lại đầu đuôi.

A Tử là người thông minh, giờ giữa Tần Thái và Bạch ai thắng ai thua, đã phân rõ ràng. A Tử đương nhiên là sẽ nói giúp Tần Thái rồi, ví dụ như tình hình khi ấy ngu hiểm thế nào, xung quanh có bao nhiêu giám sát Trật Tự.

Đợi A Tử nói xong, Tần Thái mới lên tiếng: "chẳng phải cô vẫn muốn biết tôi là ai sao, tôi là tội phạm bỏ trốn của Trật Tự. Thân phận cụ thể thế nào tôi nghĩ cô không có tư cách để biết. Tôi sẽ báo cáo với Thông gia."

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn Tần Thái, lúc này mới nhận ra mình hiểu về người ta quá ít, thật sự quá ít.

Cô ta luôn cho rằng bản thân rất thông minh, rất giỏi giang. Trên thực tế ấn tượng mà cô ta để lại cho người cũng là sự thông minh và giỏi giang, nhưng ấn tượng của mọi người về Tần Thái là sự bình thường, chậm chạp. Vì vậy, không ai tin Tần Thái có thể giở trò với cô ta.

Chuyện tới đây, đương nhiên là đã đến hồi kết. Nhưng Tần Thái vẫn chưa nói hết: "Nếu Thông gia đã ra mặt trả lại sự trong sạch cho tôi rồi, vậy thì tôi muốn hỏi một chuyện khác." Cô nhìn Đàm Tiếu, hỏi thẳng: "Tại sao hôm ấy, nhân viên phục vụ vào phòng cô chưa đầy mười phút Đàm Hải đã xông lên? Vì muốn đề phòng những việc ngoài ý muốn, khi đưa tiểu tổ ra ngoài, tôi vẫn dùng danh nghĩa đi làm việc. Đàm cán sự làm sao lại biết địa điểm làm việc của tổ tôi?"

Đàm Tiếu nhìn Đàm Hải một cái, Đàm Hải bị Sa Ưng đánh không nhẹ, lúc này không cả đứng thẳng người nổi. Hắn còn đang đợi thẩm vấn Tần Thái xong sẽ truy cứu tới tội của Sa Ưng, nhưng giờ chính hắn lại bị hỏi.

"Là tôi đã bảo Tiểu Hải đi theo, thành viên Bạch Chỉ thần kinh quá mẫn cảm, tôi sẽ cho người tiến hành điều trị tâm lý cho cô ấy."

Đàm Tiếu đương nhiên phải nói đỡ cho em trai mình, chị Hồng lại không định bỏ qua, đây không phải kết quả mà chị ta muốn: "Vì vậy ý của trợ lý Đàm là, chuyện này đến đây thôi?"

Đàm Tiếu đang định nói, thì Tần Thái đã lên tiếng: Cô đã đạt được mục đích của mình rồi: "Trợ lý Đàm, chị Hồng, hôm nay Thông gia cũng ở đây, chuyện này xử lý thế nào là việc của cấp trên. Em tin mọi người sẽ cho em một câu trả lời công bằng. Nhưng dù thế nào, thành viên như Bạch Chỉ, thật sự em không dám nhận nữa."

Đây là lần đầu tiên Tần Thái nói nhiều như vậy, Thông Dương Tử vẫn nhìn cô mãi, "Nghi ngờ cấp trên, thậm chí còn dám vượt cấp giám sát hành động của cấp trên, đây là điều tối kị trong tổ chức của chúng ta. Lam Trù, cô có cách xử lý nào chưa?"

Giọng ông ta ấm áp, Tần Thái vờ như không nhìn thấy cái nháy mắt của chị Hồng: "Tôi không có cách xử lý, suy cho cùng thì đều là đồng nghiệp cả, hơn nữa Bạch Chỉ cư xử với mọi người cũng rất tốt. Chỉ là tôi cảm thấy cô ấy đã không còn thích hợp ở lại tổ này nữa, không còn thích hợp là tổ viên nữa. Hi vọng cấp trên có thể sắp xếp một vị trí thích hợp hơn cho cô ấy."

Bạch Chỉ, cuối cùng cũng bị điều khỏi tổ Tần Thái. Nghe nói cô loanh quanh dưới trướng của Đàm Tiếu khá lâu, cũng muốn quay về làm một tổ viên, nhưng chẳng tổ trưởng nào chịu nhận. Muốn thăng chức, cô ta lại không có thành tích nghiệp vụ đáng kể.

Đàm Tiếu vốn muốn giữ Bạch Chỉ ở lại Thông Dương quán làm công việc đón tiếp, cô ta không chịu: Đón tiếp chính là công việc bưng trà rót nước, cô ta cho rằng làm vậy thật uổng phí tài năng của mình. Hơn nữa, nếu làm nhân viên tiếp đón tức là thuộc hạ của chị Hồng, chắc chắn cô ta chẳng làm nổi bao lâu.

Cuối cùng cô ta chẳng tìm được vị trí thích hợp cho mình ở nơi này, Tần Thái nghĩ mãi không hiểu tại sao. Bạch Chỉ có năng lực, cũng rất nỗ lực, thậm chí hi sinh rất nhiều. Nhưng cuối cùng lên không nổi xuống không xong, đành phải ra đi.

Lúc cô ta đi, Tần Thái ra tiễn, cả tổ chức, chỉ có mình Tần Thái tiễn Bạch Chỉ.

Từ lúc thu dọn đồ đạc của cô ta ở kí túc xá cho tới tận khi tiễn cô ta lên xe. Bạch Chỉ đón lấy hành lí, đột nhiên mỉm cười: "Lam Trù, chúng ta coi như dùng nụ cười xí xóa hận thù nhé?"

Tần Thái vui vẻ: "Giữa chúng ta, vốn chẳng có hận thù gì cả."

Bạch Chỉ gật gật đầu: "Đúng vậy, thực ra căn bản chẳng có hận thù gì hết."

"Sau này định thế nào?" ngày hôm đó mặt trời rực rỡ, những thành viên khác trong tổ còn đang ngủ. Người lái xe là Đàm Hải, cuối cùng, vẫn chỉ có một mình Tần Thái tiễn Bạch Chỉ: "Còn có thể có dự định gì chứ, đến từ đâu thì về đó thôi."

Bạch Chỉ cười rất tươi: "Thực ra tôi vẫn cứ mong gây dựng được sự nghiệp ở nơi này, có chút thành tích gì đó. Lúc nhìn thấy chị, tôi càng khẳng định mình sẽ làm được. Bởi vì tôi tự thấy mình chẳng kém chị phân nào."

Tần Thái cười cũng tươi không kém: "Tôi thừa nhận."

Bạch Chỉ lại đặt tay lên vai cô: "Giờ tôi mới biết mình đã lầm, bởi vì năng lực và nỗ lực, không có nghĩa sẽ thành công. Trên thế giới này người quan trọng nhất không phải là người xuất sắc nhất, mà là người thích hợp nhất. Đối với vị trí tổ trưởng, chị mới là người thích hợp nhất."

Tần Thái cười khổ: "Ừm, tôi ngốc mà."

Bạch Chỉ vui vẻ, lần đầu tiên Tần Thái thấy cô ta cười thật lòng như vậy: "Chị không ngốc, người ngốc là tôi."

Để tất cả mọi người biết mình là kẻ thông minh, thực ra đấy là việc làm ngu ngốc.

Bạch Chỉ vẫy vẫy tay chào Tần Thái, đóng cửa xe. Ánh mặt trời vẫn nóng bực, chiếc xe rẽ khỏi khu chung cư, nhanh chóng mất hút. Tần Thái quay người về kí túc: Ồn ào đã kết thúc, tất cả lại yên tĩnh rồi.

Đột nhiên Tần Thái thấy nhẹ nhõm: Có thể bình an như vậy rời khỏi đây, thực ra cũng là một chuyện rất tốt, đúng không?

Mặc dù chắc chắn chị Hồng không vui, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đã làm đúng. Hà tất phải khiến Bạch Chỉ trầy da chảy máu như Bạch Lộ như?

Lên lầu cô vào gặp Sa Ưng, anh ta đứng bên cửa sổ: "Đi tiễn cô ta à?"

Tần Thái ừm một tiếng, quay người vào phòng. Sa Ưng đột nhiên bảo: "Thực ra có lúc, tôi cảm thấy cô đúng là một người tốt."

Tần Thái bật cười thành tiếng: "Cảm ơn được Sa Ưng đại nhân khen ngợi, tiểu nhân thật vinh hạnh vô cùng."

Sa Ưng: ".."

Tần Thái có phải người tốt hay không?

Cô không biết. Cô lại tới ga tàu, chọn một cô gái ở chỗ Thanh mù, đặt tên là Hoàng Nhị. Cô bé gái này tư chất bình thường, tướng mạo bình thường, nhưng quan trọng là rất nghe lời.

Có thể Bạch Chỉ nói đúng, trên thế giới này xưa nay không có cái gì là ưu tú nhất, tốt nhất, quan trọng là thích hợp nhất. Một người không phải cứ có năng lực, cứ nỗ lực là làm được mọi vị trí.

Giầy quá nhỏ dễ bó chân, giày quá rộng đi lại bất tiện, người ta không thể yêu cầu chân phải phù hợp với giầy, vì vậy cho dù đôi giầy có tốt có đẹp đến đâu, điều kiện tiên quyết là phải vừa chân trước đã. Chỉ khi hiểu được đạo lý này, thì con đường phía trước mới dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 44

Chiều ngày hôm ấy, Tần Thái quay về phòng, đang chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ thêm một lúc, thì thấy QQ nhảy. Mở ra xem, thấy lại là đại Boss đã bị lãng quên một thời gian dài trước đó.

Thông Dương Tử: "Cô có muốn nói gì với tôi không?"

Tần Thái có chút bối rối, nhưng vẫn phải bày tỏ lòng trung thành: "Thông gia, tôi tuyệt đối trung thành với Thông Dương quán, tôi và Trật Tự. chỉnh là một sự hiểu lầm. Tôi ấy à, chỉ biết dùng âm nhãn, ngài cũng biết đấy. Kết quả Trật Tự tưởng tôi là Tiên Tri, bèn giam tôi lại, lăng nhăng cả nửa ngày lại phát hiện tôi không tiên tri, họ ngượng quá hóa giận, suốt từ đó tới giờ cứ truy sát tôi."

Thông Dương một hồi lâu cũng không trả lời, Tần Thái thấp thỏm vô cùng. Đợi mấy phút sau, cuối cùng phía bên kia cũng có trả lời: "Ngày mai tới văn

phòng tôi, trực tiếp nói với tôi." Tần Thái không biết phải nói gì. "Thông gia, tôi đã khai hết rồi mà." Bên kia vẫn cứng nhắc, "Một giờ trưa mai."

Tần Thái không biết phải làm sao, mà những lúc không biết phải làm sao cô thường tìm người để bàn bạc. Khi ấy Sa Ưng cũng chuẩn bị ngủ tiếp, Tần Thái bước vào, ngồi lên giường anh ta: "Ngày mai Thông gia bảo tôi tới văn phòng ông ấy, làm thế nào?" Sa Ưng hơi ngẩn ra, "Muốn cô giải thích chuyện với Trật Tự?"

Tần Thái gật đầu, Sa Ưng cảm thấy có gì đó rất lạ: "Cô có cảm thấy thái độ của Thông gia đối với cô. hơi đặc biệt không?"

Tần Thái trì độn lắc đầu: "Đặc biệt chỗ nào? Ông ta chưa bao giờ nói với tôi quá ba câu." Sa Ưng chau mày: "Lúc hành hình Bạch Lộ, ông ấy nắm tay cô để thực thi việc hành hình." Tần Thái gần như muốn thổ huyết: Mấy người này tư duy kiểu gì không biết, đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình có tình tiết cẩu huyết quá rồi chắc: "Sau Ưng, anh không cho rằng Thông gia thích tôi đấy chứ?" Sa Ưng lại rất trịnh trọng: "Ông ta biết cô không dám xuống tay, Lam Trù, tôi đang nghĩ, cho dù cô thật sự bỏ tiền thuê người giết Bạch Chỉ, Thông gia cũng sẽ không giết cô."

Tần Thái vô cùng khâm phục khả năng tưởng tượng phong phú của anh ta, "Cảm ơn nhé, anh thật đánh giá tôi quá cao rồi." Sa Ưng còn đang định nói thêm gì nữa, Tần Thái đã vỗ vai anh ta, lời ngắn ý dài, "Sa Ưng này, tôi cảm thấy. thực ra có những lúc, đừng đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá. Đấy đều là những thứ đầu độc tâm hồn người ta, rảnh quá thì anh hãy chịu khó ngó 'Tri Âm' này, 'Cố sự hội' này, tăng thêm chút khả năng, đào thải bớt tình cảm phức tạp, thật đấy."

Sa Ưng: ".."

Sa Ưng chưa kịp quát lên, thì Tần Thái đột nhiên lại nghĩ tới điều gì đó: "Anh thích chị Hồng như thế, không phải vì bị ảnh hưởng bởi tiểu thuyết ngôn tình đó chứ?" Sa Ưng nhìn chằm chằm Tần Thái, im lặng không biết phải nói gì hồi lâu. Tần Thái vẫn tiếp tục lẩm bẩm: "Có điều tôi thấy, Sa Ưng, anh và chị Hồng không có khả năng đâu. Nếu Thông gia biết."

Sa Ưng bóp cổ cô, tốc độ rất nhanh, Tần Thái không kịp phản ứng.

Cũng may Sa Ưng không dùng lực, "Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn, giữ cái miệng mình cho chặt!" Tần Thái dễ dàng gạt tay anh ta ra: "Nếu nói tôi đã nói từ lâu rồi, đáng ghét."

Sa Ưng ngã người xuống giường, kéo chăn lên, thẳng thừng buông lời tiễn khách: "Tôi muốn đi ngủ rồi." Tần Thái vẫn chưa yên tâm, lúc này mới nói ra mục đích thật sự của mình: "Sa Ưng. anh , có hiểu Thông gia không?"

Sa Ưng nhìn cô, lắc đầu quầy quậy.

Tần Thái lại càng không yên tâm: "Tôi cảm thấy. anh và ông ta khá giống nhau.đều là những kẻ háo sắc.ngộ nhỡ ngày mai khi tôi vào văn phòng ông ta, ông ta giở trò với tôi, thì phải làm thế nào?"

Sau Ưng hít hơi sâu mấy lần: "Vì vậy, bây giờ cô vì sợ một tên quỷ háo sắc, mà tới cầu xin sự giúp đỡ của một tên quỷ háo sắc khác?"

Tần Thái ngồi xuống giường anh ta, cắn móng tay suy nghĩ: "Hay là Sa Ưng, ngày mai anh đi cùng tôi nhé?" Sa Ưng thật sự thấy phục Tần Thái rồi: "Có phải còn muốn dán hai chữ 'vệ sĩ' lên mặt tôi không, để Thông gia biết nếu ông ta có hành động nào vượt quy tắc, tôi sẽ động tay đánh cho ông ta răng rụng đầy đất?!" Tần Thái cảm thấy làm vậy thì bạo lực quá: "Việc nàykhông hay nhỉ? Dù sao ông ta cũng là sếp của chúng ta."

"Mẹ kiếp." Sa Ưng day huyệt thái dương, "Cô vẫn biết điều ấy nhỉ! chị Hồng giờ là trợ lý của Thông gia, ngày mai cô qua đó, có thể tới gặp chị Hồng trước không? Dù sao chị ta cũng là trợ lý, Thông gia bàn chuyện với thuộc hạ, chị ta đương nhiên có thể tham gia."

Tần Thái vẫn thấy thấp thỏm không yên: "Sa Ưng, chị Hồng. hình như không quản nổi Thông gia, anh xem lần trước Bạch Lộ.Thông gia ngày nào cũng cho xe tới đón, chị ấy cũng chẳng nói gì. Còn trang điểm cho Bạch Lộ nữa."

Rồi cô thở dài: "Tôi chỉ sợ ngộ nhỡ Thông gia muốn làm gì tôi, chị Hồng còn giúp ông ta giữ chân giữ tay tôi ấy chứ." Tần Thái rất buồn bực còn Sa Ưng rất đau đầu: "Xin cô đấy, cô về phòng cô mà than vắn thở dài được không hả? Tôi muốn đi ngủ rồi." Tần Thái vẫn không đi, "Sa Ưng, tôi sợ lắm."

Sa Ưng mềm lòng, giơ tay xoa xoa đầu Tần Thái, rồi lại thở dài. Diêu Hồng ngày ấy, khi phải đối mặt với Thông gia, có phải cũng từng sợ hãi như thế này? Sa Ưng thở dài thườn thượt, ấn vai Tần Thái, kéo cô ngã xuống, áp vào lòng mình. Tần Thái nhắm mắt, tạm thời quên mất mình đang dựa vào lòng ai. "Tại sao các anh luôn thấy chướng mắt trinh tiết của tôi." Mắt cô ướt nhòe, nước mắt chảy xuống.

Giọng cô vừa khẽ khàng vừa ấm ức, Sa Ưng để mặc cô nằm bò lên ngực mình, rất lâu sau mới nói: "Ngày mai tôi đi cùng cô." Lúc này Tần Thái mới thấy yên tâm hơn, vòng tay Sa Ưng vừa ấm ám lại vừa rộng rãi, cô áp mặt vào vòm ngực anh ta, một lúc sau thì ngủ mất. Sa Ưng lại mãi không ngủ được, anh ta vuốt vuốt tóc Tần Thái, tóc Tần Thái vừa mềm mượt vừa dầy: Mặc dù cô chưa bao giờ thừa nhận, nhưng vô thức, cô đang ngày một ỷ lại dựa dẫm vào Sa Ưng. Anh ta bất giác lại thở dài.

Họ ngủ một mạch tới tối, A Tử đã tỉnh, tới xem Sa Ưng thế nào. Thấy Tần Thái nằm dựa vào ngực anh ta, ngủ rất say.

Sa Ưng xua xua tay, A Tử cười trộm một tiếng, rồi chạy mất. Lúc Tần Thái tỉnh lại vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nhìn ngó quanh quất một lúc mới phát hiện ra mình đang nằm dựa vào ngực Sa Ưng. Cô đỏ lừ mặt: "Trời, tôi đè lên người anh rồi, thật ngại quá." Sa Ưng nhanh chóng nghĩ đến một cách để điều tiết tâm trạng: "Hay là tôi cũng đè lại cô, coi như hòa?" Tần Thái tức giận, huých khuỷu tay một cái, Sa Ưng nhanh nhẹn lật người né tránh, "Haizz, trong tổ chúng ta, cô và Lục Châu là hai người không có óc hài hước nhất."

Buổi tối ra ngoài làm nhiệm vụ, Tần Thái chủ yếu là hướng dẫn Hoàng Nhị. Lần này họ chọn một quán KTV, tiểu tổ Tần Thái vừa vào, Tần Thái đã bắt gặp người quen: Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Tả Lực Khôi. Tả Lực Khôi đương nhiên cũng nhìn thấy Tần Thái, không hổ là người trong ngành, trí nhớ của anh ta rất tốt: "Tần tiểu thư? Sao cô lại ở đây?"

Sa Ưng thấy lạ, lẳng lặng áp sát cô. Tần Thái thầm cảnh cáo bản thân phải trấn tĩnh: Tả Lực Khôi không biết thân phận của cô. Cô cười hời hợt đáp: "Đội trưởng Tả, lâu không gặp. Chân đỡ chút nào chưa?" nhắc tới chân, Tả Lực Khôi lại thấy thật sự khâm phục cô: "Tần tiểu thư, thật đúng là thần, hôm đó đã không còn bị thối rữa nữa. Chỉ là không thể hồi phục như ban đầu thôi." Tần Thái gật đầu: Vì còn thiếu một câu thần chú nữa chưa đọc.

Cô vốn định bảo Tả Lực Khôi hôm sau đến, ai ngờ chuyện xảy ra sau đó quá đột ngột.

Tả Lực Khôi cũng thấy hơi lạ: "Về sau tôi tới tìm cô, Lữ tiên sinh lại nói ở chỗ ông ấy không có ai như cô, thế chẳng phải rất kì quặc hay sao? Hỏi nhiều mãi ông ấy mới bảo cô đi ngao du bên ngoài."

Tần Thái gật đầu: "Đến phòng vệ sinh" cô tới quầy bar lấy một hạt đậu tương, sau đó cắn vỡ làm đôi. Trong phòng vệ sinh, cô xắn ống quần Tả Lực Khôi lên, quả nhiên ở chỗ vết thương vẫn hơi rỉ nước, vết thủng đã không còn sưng tấy nữa, chỉ là không khỏi cũng không tệ đi. Tần Thái dùng hạt đậu tương gắn lên vết thương, rồi bắt đầu đọc chú. Không lâu sau cô đứng dậy: "Được rồi, hai ba ngày nữa sẽ khỏi hẳn."

Lúc này Tả Lực Khôi đã không còn nghi ngờ gì nữa, "Tần tiểu thư, sao cô lại ở đây?" Tần Thái không muốn nói nhiều: "Tôi không phải tội phạm bị truy nã, sao không thể ở đây?" Tả Lực Khôi cười: "Đúng vậy."

Rồi anh ta lấy một tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho cô: "Đây là số điện thoại của tôi, có chuyện gì cứ tìm tôi."

Tần Thái nghĩ mình làm nghề này, cũng có lúc phải nhờ vả anh ta, vậy là nhận tấm các. Tả Lực Khôi không có ý định bỏ đi, "Tần tiểu thư, cho tôi điện thoại của cô đi." Tần Thái cũng đành cho anh ta biết số điện thoại của mình. Tả Lực Khôi kéo Tần Thái quay về phòng, giới thiệu với mấy đồng nghiệp của mình.

Trong phòng có sáu cảnh sát hình sự nữa, Tần Thái lần lượt bắt tay họ, nếu đã không thể đi được, đành ngồi xuống chơi cùng họ vậy.

Cô là người khá thoải mái, Tả Lực Khôi lại rất quan tâm săn sóc, còn phét lác với đồng nghiệp một phen: "Tần tiểu thư này, chính là vị mà tôi đã nhắc qua với mấy cậu đấy." Có thuộc hạ tiếp lời: "Thần tiên tỉ tỉ? Thần tiên tỉ tỉ chào chị, nào nào nào,chúng tôi xin mời chị một chén." Tần Thái rất ngại, cũng may thời gian vừa qua cô làm tổ trưởng, nên không còn ngượng ngùng bẽn lẽn như trước nữa. "Đâu dám xưng là thần tiên tỉ tỉ gì chứ, tôi chỉ biết chút chu dịch thôi." nói đến đây, mặt cô đỏ bừng.

Nói thẳng ra thì, thuật chu dịch cô chẳng biết tí gì. Nhưng đối với những người này, không biết phải giải thích với họ thế nào mới không bị coi là thần bí. Vậy là đành mang chu dịch ra làm bia đỡ đạn.

Uống tới tận ba bốn giờ sáng. Sa Ưng thấy họ quen nhau, nên cũng không đi đến chất vấn. Trên bàn rượu đúng là dễ thân thiết, Tần Thái dần dần thân luôn với mấy cánh sát kia, còn trao đổi số điện thoại với nhau nữa. Họ tới đây là để ăn mừng vì vừa phá được một vụ án giết người, Tả Lực Khôi trong lòng đã có tính toán: Nếu chơi được với Tần Thái, sau này còn sợ có vụ án nào không phá được? Vì vậy bữa rượu này, đi được nửa đường thì Tần Thái từ khách biến thành chủ.

Uống rượu xong, Tả Lực Khôi kiên quyết đòi đưa Tần Thái về, Tần Thái khéo léo từ chối, cuối cùng đành dọa: "Chỗ tôi ở, chỉ sợ không có lợi cho địa vị của đội trưởng Tả, đội trưởng cứ về đi." Mãi mới dỗ được Tả Lực Khôi đi.

Về tới kí túc, Sa Ưng vẫn còn lạ: "Cô quen bọn họ?" Tần Thái gật đầu, hàm hồ trả lời cho qua chuyện: "Trước kia trị thương cho anh ta" Sa Ưng đành nhắc nhở: "Loại người này vẫn nên ít tiếp xúc thì hơn, dù sao Nhân Gian. cũng không thể quan hệ với họ." Tần Thái đẩy anh ta ra khỏi phòng: "Biết rồi mà, mau ra đi, tôi phải tắm." Sa Ưng không quan tâm: "Tắm đi, tôi có phải chưa nhìn thấy đâu" Tần Thái tung chưởng qua.

Trời sắp sáng rồi, trời sáng là phải tới chỗ Thông gia. Tần Thái gần như không ngủ, đến mười giờ rưỡi khi cô muốn ngủ, nhưng không ngủ nổi. Sa Ưng đến gõ cửa: "Đi thôi" Tần Thái nhắm mắt, thật muốn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 45

Nhưng không thể hôn mê bất tỉnh.

Tần Thái bật dậy, mặc một bộ quần áo nghiêm túc bình thường nhất: Áo len cao cổ và quần bò.

Khi ra ngoài, Sa Ưng phải vỗ trán: Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi kẻ caro: "Cô có cảm thấy thời tiết này mà mặc thế.hơi nhiều không?"

Lúc này đang tháng tư, nắng gay gắt. Tần Thái giơ tay lên che nắng: "Nhiều à, tôi thấy vẫn ổn."

Sa Ưng lại thở dài: "Cô chỉ còn thiếu mỗi nước khắc lên trán hai chữ 'phòng tặc' nữa thôi."

Sa Ưng lái xe, vì tổ trưởng và người quản lý đều ra ngoài nên Tần Thái gọi Thanh mù tới trông kí túc xá. Thực ra bên dưới kí túc xá có nhân viên bảo vệ, ra vào đều phải xuất trình giấy tờ. Nhưng vì đề phòng những trường hợp xấu xảy ra, đương nhiên cẩn thận vẫn hơn.

Xe nhanh chóng tới Thông Dương quán, Tần Thái ngồi trong xe, thật sự không muốn xuống. Sa Ưng kéo cô ra: "Cô tưởng mình là con rùa à, chui đầu vào mai là xong chắc."

Tấn Thái cắn cắn môi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, bước vào Thông Dương quán. Khi ấy vẫn còn sớm, Thông gia đang ăn trưa, nhưng cấp trên muốn gặp cấp dưới, cấp dưới phải tới sớm là lẽ đương nhiên.

Tần Thái ngồi đợi trong phòng khách, bên cạnh toàn người tới xin chữa bệnh. Thông Dương Tử trong một ngày tiếp đón ba bệnh nhân, bệnh nặng tới đâu cũng phải theo quy tắc của ông ta.

Người bệnh chẳng có cách nào, đành ngồi đợi.

Đợi hơn bốn mươi phút, Sa Ưng ngồi chơi Angry birth, Tần Thái nhìn mà muốn cho anh ta một trận.

Khi kim đồng hồ chỉ vào số một, Thông gia quả nhiên quay về. Xem ra ông ta cũng là một người rất đúng giờ. Thấy ông ta vào, Tần Thái lập tức đứng dậy, ông ta chỉ khẽ gật đầu ra hiệu cho Tần Thái vào theo.

Sa Ưng da mặt dầy, không ai mời cũng tự ý đi vào.

Trong văn phòng Thông gia, chị Hồng đã bị điều ra ngoài làm việc, Đàm Tiếu đi vào rót nước, vốn không định ra, nhưng Thông gia ngước mắt nhìn khiến hắn không dám ở lại.

Sa Ưng ngồi xuống chiếc ghế sô pha đơn cạnh đó, chẳng buồn ngẩng đầu, từ chối nhìn sắc mặt Thông gia.

Thông gia đành mặc kệ.

"Cô nói người của Trật Tự hiểu lầm cô là tiên tri?" Chuyện này ngay cả Thông Dương Tử cũng cảm thấy buồn cười, "Họ là lũ ngốc sao?"

Chuyện đã tới nước này, Tần Thái cũng không dám dấu ông ta: "Thông gia, cái này tôi thật sự không biết vì sao. Trong Bất Ki Các của Trật Tự có một cầu thang đi lên tầng, nghe nói cầu thang này bình thường không tồn tại, chỉ có tiên tri mới đưa được người lên trên bằng cầu thang ấy. Ai ngờ vào buổi tối đến Bất Ki Các, tôi đã nhìn thấy chiếc cầu thang, sau đó ngày hôm sau liền dẫn họ lên trên."

Cô cũng ngượng: "Tôi thật sự bị oan, chẳng biết gì cả, đã bị họ xưng làm tiên tri rồi. Sau đó qua vài tháng, họ gả tôi cho tấm tượng ngọc. Về sau, họ lại tìm thấy một tiên tri, thế là tôi bị truy sát!"

Thông Dương Tử lắng nghe chăm chú, một lúc lâu sau mới khẽ hỏi: "Làm sao cô trốn ra ngoài được?"

Tần Thái cúi đầu không dám nhìn ông ta, ngữ khí cũng không dám do dự, chỉ sợ ông ta nhận ra mình nói dối: "Bạch tiên sinh cứu tôi ra."

Nói tới đây cô cũng để ý đến sắc mặt Thông Dương Tử: cách gọi Bạch tiên sinh khá mơ hồ, nếu ông ta không biết Bạch Hà, đương nhiên sẽ nghĩ ngay tới Bạch Cập.

Quả nhiên Thông Dương Tử không hỏi kĩ nữa, chuyện của cấp trên, biết càng ít càng an toàn. Hơn nữa mặc dù Trật Tự không thuận mắt với Nhân Gian, nhưng dù sao họ cũng là huyền môn chính thống, cách suy nghĩ của ông ta cũng giống Bạch Cập, không muốn tự tìm rắc rối.

"Bạch tiên sinh cứu cô ra, không có chỉ thị nào khác à?" Cuối cùng ông ta vẫn nghi ngờ quan hệ giữa cô và Bạch Cập, Tần Thái chỉnh sợ ông ta hỏi, "Con người Bạch tiên sinh. có chuyện gì cũng không thích nói thẳng, tôi cũng không hiểu vì sao Bạch tiên sinh lại cứu tôi."

Thông Dương Tử cũng đang nghĩ tới chuyện này: Bạch Cập không phải người dễ đối phó, nếu anh ta thật sự có bố trí gì, thì ông ta nên vờ không biết hay là hỏi cho rõ đây?

Nhưng muốn hỏi, cấp trên ở tít trên cao, có khả năng Bạch Cập cũng chẳng biết có người tên Thông Dương Tử là ông ta, biết hỏi ai đây?!

Nếu vờ như không biết, sẽ an toàn, chỉ có điều giữ Lam trù ở lại thì phải xử lý thế nào?

Sa Ưng cứ ngồi lì ra đó, ông ta không tiện nói nhiều, chỉ dặn: "Đi đi, sau này nếu phía Bạch tiên sinh có chỉ thị gì, thì phải cho tôi biết."

Tần Thái gật đầu, giờ cô cũng ở vào thế trèo lên lưng hổ khó xuống rồi: "Được, Thông gia."

Lên xe, Tần Thái cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi: "May là ông ta chỉ tìm tôi để nói chuyện."

Sa Ưng không muốn nói chuyện với cô nữa: "Vậy cô tưởng Thông gia là tên ngốc chắc? Hẹn gặp cô mà cô đưa tôi đi theo, lẽ nào ông ta không biết cô đang nghĩ gì?"

Tần Thái đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Cuộc nói chuyện 'trong sáng' giữa tôi và Thông gia, anh sẽ báo cáo lại với chị Hồng chứ?"

Sa Ưng thoáng ngẩn người, Tần Thái giải thích: "Chị Hồng đối với tôi, dù sao cũng gọi là có ơn tri ngộ, tôi không muốn vì chút chuyện cỏn con này, mà chị ấy hiểu lầm giữa tôi và Thông gia có gì."

Sa Ưng nhìn Tần Thái từ đầu tới chân một lượt, rất lâu sau mới quay ra nhìn đường: "Ừm, tôi sẽ cho chị ấy biết."

Hôm sau là thứ bảy, không có Bạch Chỉ, mọi người cũng không cần ra ngoài làm thêm. Buổi tối, Tần Thái đang cắt dán hóa đơn, đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng nói. Tần Thái vừa nghe đã cứng cả người: Là Thông gia. Giờ này ông ta tới làm gì?

Cô nhìn Sa Ưng một cái, hai người cùng ra đón.

Lần này Thông gia đến cùng Đàm Tiếu, Tần Thái nhìn quanh cả nửa ngày, vẫn không thấy chị Hồng.

Tần Thái cung kính chào hỏi ông ta, Thông gia cũng chỉ khẽ gật đầu. Sau đó ông ta vào phòng Tần Thái như không có chuyện gì, Tần Thái cuống tới mức không biết làm thế nào cho phải, đành nhìn Sa Ưng. Sa Ưng cũng không có cách nào: Đàm Tiếu ngăn anh ta lại: "Mấy ngày sắp tới tuyến ba sẽ tổ chức một lớp bồi dưỡng để nâng cao kĩ năng cho người quản lý, ý của Thông gia là để anh tham gia lớp đó, làm giảng viên chính. Về phòng anh đi, tôi muốn thảo luận với anh, nội dung bài giảng ấy mà."

Sa Ưng hiểu ngay Thông gia muốn tách anh ta khỏi Tần Thái, mà không phải tách bằng cách bình thường, chắc chắn sẽ điều anh ta đi.

Anh ta theo Đàm Tiếu vào phòng, Tần Thái đành đứng trước mặt Thông gia, Thông gia tự nhiên hơn cô nhiều: "Đóng cửa vào."

Tần Thái cười miễn cưỡng: "Thông gia, tôi thấy có chuyện gì chúng ta cứ thế này nói đi. Đóng cửa. sẽ khiến người khác cảm thấy mờ ám."

Tối nay Thông gia đổi sang diện mạo của một người đàn ông hơn ai mươi tuổi, đẹp trai hào sảng hơn ngày thường nhiều. Hai mắt ông ta có ý cười: "Cô qua đây."

Tần Thái rùng mình: Cô thật không muốn qua đó.

Tần Thái đứng trước mặt Thông gia, Thông gia đột nhiên giơ tay phải lên, dừng lại trước trán cô, ngón trỏ kéo một đường mô phỏng từ mũi xuống nhân trung. Tần Thái có chút căng thẳng, đột nhiên tay phải của Thông gia cong lại, Tần Thái kinh ngạc hét một tiếng, gần như cả người cô đổ về phía trước,lúc sắp đụng vào Thông gia, đột nhiên bật ngược trở lại.

Thần trí cô có chút hốt hoảng, cũng may cảm giác vừa rồi chỉ như nằm mơ, cảm giác như chưa tỉnh hẳn.

Đôi mắt Thông gia sáng rực lên: "Có người nào từng nói với cô rằng, hồn phách cô rất dẻo dai không?" Tần Thái ngạc nhiên, Thông gia như nhìn thấy đồ quý, "Tôi rất thích, vô cùng thích."

Ông ta nói mãi nói mãi đột nhiên muốn kéo Tần Thái vào lòng, Tần Thái vội vàng né tránh, nghiêm túc chính nghĩa nói: "Thông gia, nếu tôi đã nhận lương ngài trả, thì tôi sẽ làm tốt việc trong phận sự của mình. Nhưng xin ngài tự trọng một chút, đừng lôi lôi kéo kéo."

Thông gia ngẩn người, Tần Thái uỡn ngực: Dù sao cũng đã nói rõ rồi, thì nói thẳng luôn: "Cũng có thể có nhiều người muốn dựa vào ngài để leo cao, và ngài đúng là người rất tốt, nhưng tôi không muốn làm đồ chơi của ai cả. Tôi chỉ muốn làm cấp dưới của ngài, xin đừng ép buộc tôi."

Thông gia dựa vào thành giường, hình như cảm thấy rất buồn cười: "Tại sao?"

Tần Thái cảm thấy thật vớ vẩn: còn cần lý do sao? Cô đỏ bừng mặt: "Tôi.tôi chỉ cùng người tôi yêu thôi."

Lần này Thông gia muốn cười cũng chẳng cười được: "Cô tưởng tôi muốn làm gì?"

Tần Thái trợn tròn mắt: Chẳng phải ông muốn xà xẻo tôi sao?

Thông gia ngồi dậy, cười tới toàn thân run lên bần bật: "Tôi hứa sẽ không chạm vào cô, nhưng cô phải cho tôi hai tiếng. Tôi lấy nhân cách của mình ra đảm bảo."

Khi ấy Tần Thái rất ngốc, cô cũng chẳng thể ngờ nhân cách của loại người như Thông gia, có đáng tin hay không. Vậy là cô đi theo Thông gia.

Lần này họ không tới Thông Dương quán, nơi đến là một căn biệt thự của Thông gia. Khu biệt thự này rất đẳng cấp, hai bên là vòi phun nước, ở giữa, dưới bức tượng điêu khắc lớn là những người giúp việc mặc đồng phục áo trắng quần đen đang quét dọn, bãi độ xe toàn bảo vệ mặc đồng phục màu đỏ đang hướng dẫn xe ra vào.

Kiểu cách cụ thể thế nào cô không biết, nhưng ít đối với người như cô, đây là lần đầu tiên trong đời được tới những chỗ như thế này.

Thông gia đưa Tần Thái đến một khu Triều Thiên các, nhanh chóng dừng xe, đưa cô lên tầng bốn: Ông ta có vẻ gấp gáp.

Tần Thái bắt đầu sợ: Nhân cách của ông ta, rút cuộc còn lại được bao nhiêu?

Song vừa vào phòng, Tần Thái bỗng thấy rất lạ: Bên ngoài hoa cỏ rực rỡ, bên trong lại lạnh như đóng băng, là âm khí. Lưng cô dựng hết lông mao, dường như xung quanh là vô số những tiếng ma quỷ kêu gào.

Thông gia đưa cô vào căn phòng bên cạnh, khi đèn được bật lên, Tần Thái cứng người: Trong căn phòng này, già trẻ trai gái, người nào người nấy bất động.

Toàn là thi thể!!

Cô kinh sợ giật lùi về phía sau, nhưng lại đụng ngay vòm ngực của Thông gia: "Đừng sợ, chúng ta sẽ làm một vài chuyện rất thú vị."

Giọng Thông Dương Tử lạnh lẽo âm u như rắn độc, thì thầm vang lên bên tai cô.

Phản ứng đầu tiên của Tần Thái, đương nhiên là muốn quay người bỏ chạy. Nhưng con đương vừa rồi cô đi đột nhiên biến đổi, cô thấy mình đang ở một khu nghĩa trang, khắp nơi toàn bia mộ, chẳng nhìn thấy biệt thự đâu?

Không đúng, đây chỉ là ảo giác. Tần Thái đã nói với mình như thế, Thông gia có lẽ đang bày trận gì đó, khiến cô nhìn thấy những thứ khác với hiện thực.

Nhưng nếu vậy, cô đâu biết mình phải đi về hướng nào. Cô đang đứng trên lầu, cô hoảng loạn bỏ chạy khi không biết tình hình thế nào, trượt chân ngã chết lại không biết vì sao.

Giọng Thông gia lúc xa lúc gần, thỉnh thoảng như đang ở tận chân trời, lúc lại như ngay bên tai: "Cô tưởng Sa Ưng có thể bảo vệ cô sao? Anh ta chẳng qua cũng chỉ là một kẻ không tự bảo vệ được chính mình mà thôi."

Tần Thái toát mồ hôi lạnh, cô bắt đầu hiểu rằng mình không thoát nổi, những thứ cô học được quá ít. Cô đành đứng im, quay người, trái tim đang sợ hãi dần bình tĩnh trở lại, cô lớn tiếng hét: "Thôi được, tôi không chạy nữa. Chỉ cần ông nói lời giữ lời, tôi sẽ phối hợp với ông, được chưa?"

Tiếng cười của Thông Dương Tử vang lên trong bóng tối, "Tôi thích những người phụ nữ nghe lời, tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 46

Quét mạng nhện nào. Lâu không về nhà, vắng tanh lạnh te thế này.

---

CHƯƠNG 46

Tần Thái quay trở lại, âm thanh đột nhiên im bặt, trước mắt cô xuất hiện một cánh cửa, cô đẩy mạnh cánh cửa ra, bỗng cô hét lớn: Người ở bên trong sao lại là Bạch Lộ!

Sao có thể là Bạch Lộ?!

Tần Thái kinh hãi tỉnh lại, ngồi bật dậy. Là mơ, Thông gia không đến, cô ngủ mất.

Nhưng sao lại nằm mơ như thế, Bạch Lộ rõ ràng đã chết rồi, ngay cả hồn chủ cũng đã bị cô tiêu diệt rồi.

Lẽ nào thông gia sẽ tới tìm cô? Hay do cô quá lo lắng vì chuyện ấy, nghĩ quá nhiều?

Cô nghi hoặc, tối hôm đó bình yên vô sự, Thông gia không đến.

Ngày hôm sau vẫn phải đi làm nhiệm vụ như bình thường, tâm trạng Tần Thái vẫn chưa ổn định, Sa Ưng phát hiện ra ngay. Lúc về mới hỏi cô: "Sao thế?"

Tần Thái thấp thỏm không yên, "Sa Ưng, anh nói xem Bạch Lộ liệu còn tồn tại nữa không?"

Sa Ưng chau mày, "Không thể, chẳng phải cô đã diệt trừ cô ta rồi à?"

Tần Thái nghĩ mãi không thông: "Không thể gặp lại cô ấy nữa, đúng không?"

Sa Ưng trầm ngâm, "Cũng chưa chắc, người có ba hồn bảy vía, mười mảnh vỡ hồn phách mỗi một mảnh nhìn đều là cô ta, cô hủy hồn chủ của Bạch Lộ, cũng có thể thi hồn, lạc địa hồn vẫn còn ở nơi nào đó. Nhìn thấy cô ta cũng không có gì là lạ."

Vừa nghe Sa Ưng giải thích xong, cuối cùng Tần Thái cũng hiểu ra: Cô vốn tương đối tự tin về âm nhãn của mình, đột nhiên nhận được những chỉ thị hỗn loạn, bỗng thấy có chút bối rối không biết phải làm thế nào.

Nhưng Thông gia mãi vẫn không đến, vậy giấc mơ ngày hôm ấy, rút cuộc là có ý gì?

Mấy ngày hôm nay Tần Thái luôn nằm mơ thấy những giấc mơ kì quái, toàn mơ thấy Thông gia tới tìm mình. Tần Thái đã không biết đâu là thực nữa rồi. Cuối cùng cô cũng bắt đầu cho rằng: Có người đang làm lẫn lộn âm nhãn của cô sao?

Những chuyện mà âm nhãn nhìn thấy, sẽ xảy ra không lâu sau đó. Trước khi những chuyện đó chưa xảy ra, có thể thay đổi. Thông gia luôn không ngừng đưa ra những ám hiệu sẽ tới để đón cô, đồng thời còn sắp xếp ổn thỏa sau đó đi đâu, làm gì. Những ám hiệu đó sẽ phản hồi cho âm nhãn của cô trước.

Nhưng sau khi cô nhận được tín hiệu, Thông gia lại tự ý thay đổi kế hoạch.

Tần Thái biết, bởi chính cô đã dùng cách này để qua được màn nhìn lén của Bạch Chỉ: Cô nói cho Thanh mù biết trước, một vạn tệ mua một mạng người, tiện thể ông giúp tôi tìm một người. Nhưng không nói rõ khi nào, và mạng của ai.

Bạch Chỉ luôn đề phòng cô quá mức, chỉ nghe thấy câu nói quan trọng ấy thôi. Còn Tần Thái đợi khi tin tức này phản hồi về chỗ mình, lại hủy bỏ toàn bộ kế hoạch sau đó. Điều đó không có nghĩa âm nhãn không linh, mà là do con người tự ý thay đổi mà thôi.

Mấy ngày nay, thái độ của chị Hồng đối với Tần Thái dần có chút khác lạ. Chị ta lạnh nhạt hơn, Tần Thái không hiểu vì sao, mấy lần muốn tìm chị Hồng để nói chuyện thẳng thắn, nhưng đều bị chị Hồng lấy cớ đang bận, từ chối.

Tần Thái giống như bị giam vào lãnh cung, mỗi khi cô tới Thông Dương quán họp, chị Hồng đều không thèm quan tâm tới cô nữa. Cô đành đi hỏi Sa Ưng.

Hôm đó tiểu tổ vừa làm xong nhiệm vụ, Tần Thái bèn sang phòng Sa Ưng, "Anh cho tôi biết, gần đây rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sa Ưng rõ ràng không định nói với cô, "Cái gì mà xảy ra chuyện gì?"

Tần Thái túm chặt lấy anh ta không chịu buông, "Chị Hồng, chị Hồng tại sao lại lạnh nhạt với tôi?"

Sa Ưng ngập ngừng định nói mấy lần lại thôi, cuối cùng không kìm được nữa, hỏi: "Cô không biết thật à?"

Tần Thái cảm thấy oan uổng, "Tôi biết cái gì chứ!"

Lúc này Sa Ưng mới trả lời, "Tối nào Thông gia cũng cho người về dọn dẹp căn biệt thự của ông ta, còn đưa xe tới dưới lầu đón cô, thậm chí có hôm còn đích thân đến đón."

Tần Thái thấy khó hiểu, "Nhưng ông ta có đến đâu."

Sa Ưng nhìn cô: "Nhưng mỗi lần đến dưới kí túc xá ông ta đều cho rằng mình chưa chuẩn bị xong, nên lại quay về."

cuối cùng Tần Thái hiểu ra, "Sa Ưng, chị Hồng sẽ không nghĩ ông ấy yêu tôi đấy chứ?"

Sa Ưng không đáp, Tần Thái chỉ còn thiếu nước dùng cái chết để minh oan: "Sa Ưng, ông ta đang muốn làm nhiễu loạn âm nhãn của tôi! Anh thật sự cho rằng ông ta đến đến rồi về về là vì ngượng ngùng bối rối như một thiếu niên mới biết yêu sao? Các người đừng có đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá được không hả?"

Sa Ưng vẫn không nói, lúc này Tần Thái mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc: Cho dù Thông Dương Tử làm vậy với mục đích gì, chị Hồng cũng không thể chấp nhận được cô nữa.

Đột nhiên cô bình tĩnh trở lại, hỏi Sa Ưng: "Không thể cứu vớt được nữa phải không?"

Sa Ưng rất hiểu tính chị Hồng, chị ta không thể chấp nhận được bất kì người con gái nào dám uy hiếp vị trí của mình. Ngay cả một người mới có triệu chứng lập lờ như Bạch Chỉ chị ta cũng tìm cách trừ khử, huống hồ kiểu đã nổi lềnh phềnh nên mặt nước như Tần Thái?

Tần Thái lẳng lặng quay về phòng mình, làm thế nào đây?

Sa Ưng là người của chị Hồng, đám tổ viên trong tổ không thể giúp đỡ gì cho cô. Nếu chị Hồng muốn trừ khử cô, đúng là dễ như trở bàn tay.

Không thể ngồi đợi chết được, hiện tại, cô chỉ còn một con đường duy nhất có thể lựa chọn: Thông gia.

Tần Thái ngồi trước gương trang điểm, khuôn mặt trong gương vừa thân thuộc vừa xa lạ, nhìn lâu khiến người ta thấy sợ. Cô trang điểm xong bèn ra

ngoài, Sa Ưng nhìn thấy, muốn nói gì đó, cuối cùng lại im lặng.

Khi đó Thông gia đang cung ăn cơm với mấy tuyến trưởng của các tuyến, Đàm Tiếu và chị Hồng cũng có mặt. Khi Tần Thái xuất hiện, sắc mặt chị Hồng vô cùng khó coi.

Thông gia lại vô cùng vui vẻ: "Lam Trù, tới đây."

Tần Thái đi đến, bữa tiệc ngày hôm đó mặc dù rất bình thường, nhưng khách khứa có mặt đều vô cùng lịch sự nho nhã. Tần Thái chỉ mặc áo sơ trắng, quần bò, chất phác tới không phù hợp.

Tuyến trưởng của các tuyến có mặt trong bữa cơm Tần Thái đều không quen, lúc này đều nói đầy ẩn ý, "Lão Thông lại thay đổi khẩu vị rồi, ha ha ha ha."

Thông Dương Tử một tay ôm eo Tần Thái, cả người Tần Thái cứng đờ, nhưng không từ chối.

Thông Dương Tử đích thân gắp thức ăn vào bát Tần Thái, sau đó giới thiệu mọi người với cô: "Đây là tuyến trưởng tuyến một Đại San, tuyến trưởng tuyến hai Vân Ca, tuyến trưởng tuyến bốn Thu Dung."

Ông ta giới thiệu từng người một, Tần Thái chỉ mỉm cười gật đầu, mấy tuyến trưởng này đều vô cùng xinh đẹp, người con gái tên Đại San có nhan sắc chim sa cá lặn. Lúc này chị ta đang nhìn Tần Thái cười gắp vào bát cô một đũa thức ăn, "Anh Thông thật có diễm phúc, bên cạnh chưa bao giờ thiếu người đẹp."

Thông Dương Tử không chịu nhận, "Nếu nói tới diễm phúc thì chị San cũng đâu thiếu. Lam Trù, nào đến đây, thay tôi mời các tuyến trưởng một ly."

chị Hồng ngồi đó luôn nở nụ cười trên môi, vì cười lâu quá, nên trên khuôn mặt được trang điểm kĩ càng tinh tế, bắt đầu xuất hiện vài nếp gấp.

Lần đầu tiên Tần Thái nhìn thẳng chị ta, "Chị Hồng, cảm ơn chị đã đề bạt, em xin kính chị một ly."

chị Hồng đứng dậy, hai người nhìn nhau hồi lâu, mỉm cười cụng ly, giống như những người bạn thân thiết, "Đừng khách sáo, cô vốn là một cô bé có năng lực."

Chị ta đặc biệt nhấn mạnh hai từ 'năng lực', Tần Thái mặt không biến sắc, "Đấy đều là nhờ công dạy dỗ của chị Hồng."

Hai người uống cạn ly rượu, từ nay về sau, họ thành đối thủ.

Buổi tối, Tần Thái ngồi xe Thông gia về, người lái xe là Đàm Tiếu, chị Hồng ngồi bên trái Thông gia. Thông gia hình như uống hơi nhiều, lúc này đã ngà ngà say. Ông ta khoác vai Tần Thái, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, người đầy hơi rượu, "Cuối cùng em cũng đến, ha ha."

Tần Thái ngồi ngay ngắn, "Đến nơi rồi, tôi về trước, Thông gia."

Thông gia không biết rút cuộc là say hay không say, cũng có thể ông ta chỉ giả vờ say thôi, "Ừm, tối nay..em rất tuyệt."

Tần Thái xuống xe, chạy thẳng lên lầu, ánh mắt chị Hồng như cây kim đâm vào lưng cô, cô không quay lại lần nào.

Về phòng, thấy Sa Ưng đang đợi, "Cô đi tìm Thông gia à?"

Tần Thái thấy hơi đau đầu, tửu lượng của cô có hạn, "Liên quan tới anh không?"

Thái độ của Sa Ưng lạnh nhạt, "Không phải việc của tôi, có điều nếu cô không đến, Thông gia vẫn e ngại Bạch tiên, chắc chắn cũng chẳng gây khó dễ gì cho cô đâu. Nhưng một khi cô tới, ông ta sẽ tiên lượng được tình hình, nếu tôi đoán không lầm thì, tối nay ông ta sẽ gọi điện nhờ người xác minh quan hệ giữa cô và Bạch tiên sinh."

Tần Thái kinh hãi toát mồ hôi, "Ông ta không ngừng thăm dò tôi, không phải vì muốn làm rối loạn âm nhãn của tôi, mà muốn xem tôi có cầu cứu Bạch Cập hay không?"

Sa Ưng thở dài, "Lúc cần thông minh thì không thông minh, lúc không nên thông minh thì lại tự cho mình là thông minh."

Tần Thái vốn đang say rượu, lúc này hơi rượu bốc lên, cô bỗng thấy tức giận, "Cái gì mà bảo tôi tự cho mình là thông minh? Anh vốn bị chị Hồng làm cho thất điên bát đảo, chị Hồng chỉ cần hạ lệnh, liệu anh có do dự khi ra tay giết chết tôi không?"

Sa Ưng ngẩn người, nhưng giọng cô nghẹn ngào như sắp khóc, "Anh tưởng tôi muốn thế à, tôi chỉ hận không thể tránh xa ông ta mười tám vạn dặm ấy chứ. Nhưng giờ tất cả những thứ tôi có đều do chị Hồng ban, nếu chị ấy không cho nữa, tôi còn biết làm thế nào?"

Sa Ưng không nói gì, anh ta cũng không biết. Nếu chị Hồng cố chấp muốn trừ khử trướng ngại là Tần Thái, anh ta sẽ làm thế nào? còn có thể làm thế nào?

Quan hệ giữa anh ta và Tần Thái là quan hệ gì chứ? Miễn cưỡng được coi là đồng nghiệp, thỉnh thoảng còn gây hấn cãi cọ. Đương nhiên anh ta sẽ làm theo ý của chị Hồng rồi.

Nhưng.nghe cô nói thẳng ra như thế, tại sao lại cảm thấy khó chịu nhỉ?

"Đừng cãi cọ ở đây, để tổ viên nghe thấy không hay." Sa Ưng đành nói vậy. Tần Thái không nói không rằng, quay về phòng, ngã vật xuống giường, không dậy nổi nữa. Sa Ưng kéo mấy lần, cuối cùng không kìm được đành nói, "Đây là phòng tôi."

Tần Thái lăn qua lộn lại bắt đầu nằm mơ, ban đầu mơ thấy Bất Kì Các ở Trật Tự, sau lại mơ về quê, ngày ngày đi chăn trâu cắt cỏ, lòng đột nhiên thấy bình an, cô ôm cổ con trâu, bỗng thấy có gì đó không đúng, "Sừng của mày đâu?"

Trên giường, Sa Ưng túm lấy bàn tay đang vò loạn tóc mình lên, vô cùng bất lực, "Xin cô đấy hãy bỏ tay ra đã được không hả, tôi có phải ngưu ma vương đâu, làm gì có sừng"

Tư thế ngủ của người này quá tệ, sau này tuyệt đối không bao giờ ngủ cùng cô ta nữa.

Tần Thái mở mắt, bên cạnh vẫn là Sa Ưng, hình như cô đang ôm đầu anh ta, cô kinh hãi buông tay. Sa Ưng lật người ngủ tiếp. Tần Thái nhìn lưng anh ta ngẩn ngơ, một lúc sau Sa Ưng quay người lại, mặt đối mặt với cô: "Sao cô còn chưa đi?"

Tần Thái thẫn thờ nhìn Sa Ưng: "Sa Ưng, tôi làm chuyện đó với anh, anh đưa tôi đi khỏi đây được không?"

Sa Ưng ngẩn người, lần đầu tiên Tần Thái chủ động ôm lấy cổ anh ta: "Được không?"

Một lúc lâu sau, Sa Ưng mới chầm chậm gỡ tay cô ra, ánh mắt quét qua ngực cô một cái, "Cô đừng mơ."

Tần Thái lật người nằm sấp trên giường, không nói nữa. Cuối cùng Sa Ưng thở dài, "Nếu cô thật sự muốn đi, tôi sẽ tìm chị Hồng nói chuyện. nhưng, không chắc đã được đâu."

Tần Thái mắt long lanh nước, "Thật không?"

Sa Ưng gật đầu, "Đương nhiên."

Tần Thái vùi đầu vào lòng anh ta, Sa Ưng sững lại, nhưng chỉ vỗ vỗ vai cô. Không biết tại sao, trước mặt Tần Thái anh ta luôn rất mềm lòng, cũng có thể bởi vì cô luôn toàn tâm toàn ý dựa vào anh ta một cách vô thức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 47

Gần đây chị Hồng và Sa Ưng liên tục cãi vã, đương nhiên là vì chuyện của Tần Thái. Chị Hồng muốn làm gì, dù Tần Thái không biết nhưng cũng đoán được vài phần. Sa Ưng vì chuyện thả Tần Thái ra khỏi Nhân Gian mà liên tục xảy ra tranh cãi với chị Hồng.

Tần Thái không hỏi Sa Ưng về tiến triển của sự việc, cô luôn an phận dẫn dắt tiểu tổ, thỉnh thoảng mời họ ăn cơm, mấy tổ viên trong tiểu tổ đều nghe theo sự chỉ đạo của cô.

Ngày hai mươi bảy tháng bốn, Tần Thái đang ngủ, đột nhiên mơ thấy công viên Hương Hồ, cô bị mấy giám sát của Trật Tự truy đuổi. Đang chạy tới bước đường cùng, cô nhìn thấy góc tường công viên có một nắp cống.

Trong lúc hoảng loạn Tần Thái đành trốn vào đó, bên ngoài tiếng bước chân của những người giám sát vẫn tiến về phía trước, dần dần không còn nghe thấy nữa. Tần Thái thở hắt ra một hơi dài, lúc này cô đã tỉnh táo hơn, biết mình đang nằm mơ, giờ chỉ còn ngồi đợi tỉnh dậy thôi.

Nhưng không thể cứ ở trong nước mãi, Sa Ưng và bọn A Tử thì sao?

Cô sốt sắng muốn biết cát hung của ngày mai, đột nhiên rời khỏi cống, đi về chỗ mà Sa Ưng thường đỗ xe. Men theo con đường trong công viên, ba phút sau cô nhìn thấy xe của Sa Ưng.

Đột nhiên cô thấy lòng nhẹ nhõm: "Sa Ưng"

Những lời còn lại chưa kịp nói ra, chiếc xe của Sa Ưng đã chầm chậm tiến về phía cô, mỗi lúc mỗi gần, đèn xe làm cô chói mắt, Tần Thái bất giác nheo mắt lại, chỉ nghe bốp một tiếng, cô bay lên mười mấy mét, rồi ngã sõng xoài vắt vẻo trên hàng rào sắt của công viên, lau đó lăn xuống đất.

Tần Thái thẫn thờ, một lúc sau mới đờ đẫn đưa tay lên sờ mặt, đầu vỡ một mảng. Khi cô tỉnh lại vẫn liên tục sờ mó đầu mình, cảm giác quá thật, khiến cô kinh hãi.

Sa Ưng, cuối cùng quyết định nghe theo lệnh của chị Hồng ư?

Nhưng cô còn có thể làm gì?

Tại sao cô luôn phải làm con cá nằm trên thớt?

Tại sao nhất định phải để mặc người khác giết mổ?

"Điểm đến tối nay?" Sa Ưng đứng ngoài cửa phòng hỏi, Tần Thái giật mình, vô thức buột miệng: "Công viên Hương Hồ."

Sa Ưng nghe xong định đi, Tần Thái đột nhiên nhớ ra địa điểm trong giấc mơ, đang định đổi, bỗng nghĩ ít ra mình cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì: Nếu mình cứ nấp trong cống nước ở công viên không ra, có phải giấc mơ sẽ không thể thành thật?

Tám rưỡi tối, công viên Hương Hồ.

Tần Thái đứng sau hòn giả sơn, luôn chăm chú quan sát tình hình xung quanh: Càng nghĩ cô càng thấy tối nay mình quá mạo hiểm, chi bằng nên xin nghỉ để Sa Ưng đưa tiểu tổ đi làm.

Vừa quyết định, cô lập tức rút điện thoại ra gọi cho Sa Ưng. Nhưng vừa bấm số, xung quanh đột nhiên ồn ảo hẳn lên, Tần Thái vốn đang trong tình trạng cảnh giác, lập tức ngó quanh, một người đột nhiên lao tới, ngã sõng xoài dưới đất.

Có chuyện rồi!

Tần Thái cắn răng, theo những gì xảy ra trong mơ, chỉ có một chỗ an toàn: Cống nước.

Cô không tìm cách liên lạc với Sa Nữa, mà co giò chạy về phía cống nước.

Mấy giám sát của Trật Tự đuổi theo, Tần Thái càng chạy càng tự tin: Đây là góc chết, cỏ cây um tùm, ánh đèn không hắt tới nơi, không thể có người phát hiện ra cô.

Cô vừa chui vào cống, tiếng bước chân dồn dập rồi xa dần. Tần Thái tim đập thình thịch, tiếp theo cô đi tìm Sa Ưng, sau đó.

Không, không thể đi tìm anh ta. Cứ ngồi nấp ở đây, đợi trời sáng là xong.

Cô co ro ngồi im, đột nhiên cảm giác xung quanh có thứ gì đó ngọ nguậy chạm vào da khiến cô buồn buồn. Thò tay xuống túm, đó là một con đỉa

Mẹ ơi!

Không thể ở trong cống được nữa, cô vội vàng trèo lên, người ướt rượt, chỉ có bàn tay cầm điện thoại là vẫn khô ráo. Khốn kiếp, ông mày quyết không đi tìm Sa Ưng đấy. Nhưng xe Sa Ưng đỗ ngay phía trước, đây là lúc thích hợp để bỏ chạy.

Tần Thái gọi điện cho Sa Ưng, Sa Ưng vừa bắt máy, cô đã nói: "Âm nhãn của tôi có thể nhìn thấy những chuyện sắp xảy ra, anh biết chứ?"

Sa Ưng không hiểu tại sao đột nhiên cô lại hỏi thế: "Vì vậy?"

Tần Thái vừa đi về phía anh ta vừa nói nốt, "Tối qua, tôi thấy tôi chạy tới bên anh, và anh đã giết tôi."

Sa Ưng cũng đang nhìn cô, điện thoại vẫn kết nối, nhưng hai người không nói gì.

Tần Thái từng bước từng bước lại gần anh ta, thực ra Sa Ưng có ý đứng đây đợi cô phải không? Nếu cô không bỏ trốn ngay tại chỗ này, chắc chắn sẽ bị giám sát của Trật Tự bắt. Nếu cô bỏ trốn tại chỗ này.

Con đường đó đã bị hàng rào chống trộm bao quanh, con đường nhỏ do người dân đi mà thành, không có ánh đèn. Xe của Sa Ưng đỗ giữa vô số những chiếc xe khác, bật xi nhan, loáng thoáng có thể nhìn thấy xung quanh. Tần Thái từng bước từng bước áp sát anh ta, bốn mắt nhìn nhau, cô dừng lại trước anh ta khoảng mười mét.

Áp di động vào tai, khẽ nói: "Chính là chỗ này."

Bàn tay Sa Ưng đang nắm chặt thành nắm đấm từ từ mở ra, "Lên xe, đi."

Tần Thái ngẩn người, nhưng chỉ do dự khoảng mười giây, sau đó chạy về phía trước, mở cửa lên xe ngồi.

Sa Ưng im lặng không nói gì, xe vòng qua đường vào công viên Hương Hồ, khi lên tới đường Kiến Thiết, anh ta dừng xe lại: "Bọn A Tử đang ở trạm hai, cô đi đón đi."

Tấn Thái xuống xe, anh ta lái xe đi, không lâu sau đã biến mất. Chuyện đã được định đoạt lại không xảy ra, nhưng không biết lần sau sẽ là khi nào?

Lần này Sa Ưng do dự, lần sau thì sao?

Trung tuần tháng năm, Tần Thái hẹn Sa Ưng ra ngoài ăn cơm. Trong phòng, Sa Ưng đang nằm trên giường thẫn thờ, không chịu đi đâu. "Chúng ta đi cả thì ai quản tổ viên?"

Tần Thái đứng trước mặt anh ta, rất lâu sau mới nói: "Cùng đi mà, Sa Ưng, hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của tôi." Sa Ưng thoáng sững người, Tần Thái cười: "Không biết sang năm có còn gặp nhau không, anh đi chứ."

Sa Ưng thở dài, cuối cùng cũng đứng dậy, "Địa điểm?"

Lúc này Tần Thái mới thấy vui vẻ, "Phúc Kí."

Tiệc sinh nhật sao lại đặt ở đó? Sa Ưng thoáng chau mày.

Xung quanh toàn những người đi uống bia đêm, không khí oi bức, lúc này mà đi ăn mấy xiên thịt nướng, ăn chút đồ xào, hải sản, lại uống mấy chai bia lạnh thì thật là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Nhưng tiệc sinh nhật thìhơi ồn ào quá nhỉ?

Chủ quán mang ra một chiếc bàn tròn lớn, Tần Thái cùng các tổ viên trong tổ nữa tổng cộng là bảy người, ngồi quanh chiếc bàn. Quán đồ nướng Phúc Kí này trước kia Lí Diệu thường đưa cô tới.

Đồ ăn được mang lên, chỗ này không sánh được với khách sạn, mỗi đĩa thức ăn đều nhiều như cho lợn, chất cao như núi trong đĩa. Tần Thái gọi bia, cả bàn còn chưa kịp động đũa, Thanh mù xuất hiện.

Sa Ưng biết người này là tai mắt của Tần Thái nên không nói gì. Thanh mù vốn là kẻ tự nhiên, lập tức ngồi xuống cạnh Sa Ưng.

Vừa uống xong hớp bia, lập tức ông ta bất mãn: "Hôm nay là sinh Nhật chị Thái, lại có anh Ưng ở đây, sao cso thể uống bia chưa? Ông chủ, mang năm chai rượu trắng ra đây!!!"

Sa Ưng chau mày, đang định ngăn lại thì Tần Thái cười bảo: "Kệ ông ta đi."

Kiểu người như Thanh mù, lang bạt giang hồ quen rồi, tửu lượng đương nhiên không tệ, ông ta không ngừng chúc rượu Tần Thái. Tửu lượng của Tần Thái thế nào Sa Ưng biết, rượu uống vào bụng là lên mặt ngay.

Anh ta ngăn lại rất tự nhiên: "Đừng chuốc rượu cô ấy."

Thanh mù lập tức thuận thế đẩy thuyền, "Vậy đành chuốc rượu anh Ưng rồi, nào, chúng ta uống thoải mái đi."

Sa Ưng vốn không muốn uống rượu với ông ta, nhưng cũng không từ chối, miễn cưỡng uống hai chén.

Gần đây tâm trạng của anh ta không ổn lắm, rượu vào thấy dễ chịu, vô thức dần không thể tiết chế. Thanh mù lại thêm dầu vào lửa, hai người ra sức cụng ly.

Tần Thái gắp đồ ăn cho mấy người trong tổ, Thanh mù uống một lúc, cũng bắt đầu say. Không lâu sau, ông ta đứng dậy đi vệ sinh, lúc quay lại đột nhiên tinh thần phấn chấn, cứ đòi rót rượu cho Sa Ưng.

Sa Ưng dần dần thấy không trụ được nữa, một mình lên xe. Thanh mù nhìn nhìn Tần Thái, Tần Thái đưa cho ông ta một phong bì, bên trong có ba nghìn tệ.

Thanh mù cười tít mắt, "Chị Thái, tôi đưa mọi người về!"

Tần Thái gật đầu.

Sa Ưng say thật, vừa lên xa đã ngủ mất, Thanh mù lái xe, đưa Tần Thái cùng tổ viên trong tổ về kí túc. Sa Ưng ra sức lắc đầu, xem ra đúng là không còn tỉnh táo nữa. Nhưng vẫn suy nghĩ rất chu đáo: "Tôi hơi say rồi, bảo Thanh mù ở lại quản tổ viên giúp cô."

Tần Thái ừ một tiếng, quay đầu nhìn Thanh mù, Thanh mùi khẽ gật đầu.

Về tới kí túc, Tần Thái ở trong phòng Sa Ưng, dùng khăn mặt ướt lau mặt cho anh ta. Không lâu sau Thanh mù xuất hiện, trong tay cầm ly nước: "Uống cho tỉnh rượu."

Tần Thái cho Sa Ưng uống, hết nửa cốc nước, Sa Ưng vốn đã hơi tỉnh tóa, lúc này lại bất tỉnh nhân sự.

Thanh mù rửa sạch cốc, đặt ở đầu giường Sa Ưng: "Được rồi chị Thái, giờ anh ta chẳng khác gì món ăn bày trên bàn, chị muốn làm gì thì làm."

Tần Thái gật đầu: "Anh ta uống say rồi."

Thanh mù gật đầu lia lịa, "Phải phải, tửu lượng của anh Ưng không tốt, ha ha ha."

Thanh mù ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng.

Sa Ưng ngồi ở đầu giường Tần Thái nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cô bắt đầu cởi từng đồ trên người Sa Ưng. Khi ngủ Sa Ưng cũng chau mày, tay Tần Thái hơi run. Trời đã bắt đầu ấm hơn, Sa Ưng mặc không nhiều.

Tần Thái chạm vào cơ thể rắn chắc của anh ta, lòng vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng. Cô cắn môi cởi thắt lưng Sa Ưng. Anh ta ngủ rất say, không có bất kì phản ứng gì.

Tần Thái nắm lấy cái chỗ mà khiến cô đỏ mặt tía tai, chỉ hơi dùng lực, 'nó' đã ngóc đầu lên. Tim Tần Thái đập thình thịch, nhưng tay vẫn không ngừng, chỉ là lên xuống nhè nhẹ.

Sa Ưng mơ hồ có chút phản ứng, anh ta đột nhiên giang tay ôm lấy Tần Thái, Tần Thái giật nảy mình, nhưng anh ta không mở mắt, chỉ túm tay cô lên lên xuống xuống.

Mặt Tần Thái đỏ tới có thể chích ra máu, nhưng thần sắc kiên định: Cô nhất định phải làm vậy, cần phải làm vậy.

Đôi môi nóng rực như lửa của Sa Ưng hôn lên trán Tần Thái, rõ ràng anh ta còn muốn nhiều hơn, hai tay Tần Thái cung cấp 'dịch vụ' không đủ đáp ứng, anh ta dừng sức ép lên đùi Tần Thái. Rất lâu sau mới nhẹ nhàng cọ cọ vào người cô, giọng thì thào: "Diêu Hồng"

Tần Thái trong lòng hổ thẹn, cô đành cần mẫn 'phục vụ' anh ta chu đáo hơn.

'vũ khí' của Sa Ưng càng mài càng sắc, và không có dấu hiệu đầu hàng. Tần Thái lo tới đỏ cả mặt: "Rút cuộc anh muốn thế nào?"

Sa Ưng nắm tay cô dùng sức khoảng hơn mười phút, những tiếng rên khe khẽ kèm theo đó là động tác mỗi lúc mỗi nhanh hơn. Tần Thái cảm nhận được hơi thở của Sa Ưng, nóng bỏng phả lên mặt cô. Cuối cùng trong lòng cô cũng thấy có chút ấm áp dịu dàng, đầu mũi chạm khẽ vào mũi Sa Ưng.

Sa Ưng đột nhiên hôn cô, ưỡn lưng, thứ nước nóng hổi phun vào tay Tần Thái. Tần Thái vẫn vô cùng căng thẳng, cuối cùng cô cũng không còn ác cảm với Sa Ưng nữa, lúc này không khó chịu mấy.

Sa Ưng vô cùng mệt mỏi: Thanh mù chuốc cho anh ta uống rất nhiều rượu, cuối cùng lại cho anh ta uống một cốc nước có pha chút thuốc kích thích loại mới. Anh ta nửa tỉnh nửa mê, thần trí mơ hồ.

Tần Thái không dọn dẹp hiện trường, mà bôi tinh dịch của Sa Ưng ra ga giường. Sau đó cô đi rửa tay, rồi chích một ít máu trên cánh tay mình, nhỏ vài giọt xuống. Cuối cùng ngẫm nghĩ thấy vẫn không ổn, cô giật đồng tiền đeo trên cổ xuống, đặt lên giường Sa Ưng, sau đó ra ngoài.

Thanh mù vẫn ở trong phòng Tần Thái, thấy Tần Thái ra sớm như vậy, ông ta thấy khó hiểu: "Thế nào chị Thái, không hài lòng à?"

Tần Thái xua tay: "Ông về đi."

Đương nhiên Thanh mù phải về rồi, ông ta cười ha ha, "Tôi quan tâm dịch vụ sau bán hàng mà, chị Thái hài lòng là được rồi. Ha ha ha ha."

Tần Thái ngồi xuống giường, "Sau này ông gọi tôi chị Lam đi." Cô nhìn Thanh mù chằm chằm, "Tôi thấy tôi 'tầm thường' thế này cũng đều là do bị ông trù ẻo đấy!"

Từ Thái trong Tần Thái đọc giống từ Thái trong rau cỏ, tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 48

Sa Ưng ngủ cho tới hơn mười một giờ sáng, sau khi tỉnh dậy anh ta thấy có điều gì đó không đúng, những dấu vết trên giường, cho dù anh ta có ngốc tới đâu cũng biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

Khi đó Sa Ưng không để ý lắm: đồ nhắm của anh ta quá nhiều, có thể do tối qua nổi hứng, đã kéo A Tử hoặc Lục Châu vào phòng cũng nên. Tắm rửa xong, đương nhiên là thay ga trải giường. Lúc chuẩn bị ném ga trải giường và chăn vào máy giặt, từ bên trong lăn ra một đồng tiền, trên đó vẫn còn sợi dây đeo màu đỏ.

Mắt anh ta tối hẳn đi, cầm đồng tiền lên: Thứ này.. là đồng tiền hộ tâm của Tần Thái, bình thường chẳng rời cô, sao lại ở trên giường anh ta?

Cả ngày hôm đó Tần Thái không tới tìm Sa Ưng, đến chiều, Sa Ưng xuống dưới ăn cơm, lúc quay về thấy Tần Thái đang lúi húi tìm gì đó trong phòng mình. Sa Ưng móc đồng tiền trong túi áo ra: "Cô tìm cái này?"

Tần Thái đón lấy đồng tiền, chỉ gật gật đầu, quay người định đi. Sa Ưng túm lấy vai cô: "Cô muốn chứng minh điều gì?"

Tần Thái ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt anh ta đầy vẻ chế giễu: "Tại sao lại gần gũi tôi? Cô cho rằng làm thế, tôi sẽ đứng về phía cô à?"

Tần Thái không nói gì, Sa Ưng cũng không biết tại sao mình lại lỗ mãng như vậy, "Tại sao phụ nữ các cô hễ đến những lúc quan trọng là lại mang thân thể mình ra làm vũ khí? phía dưới cô đâu có khảm vàng bạc kim cương đá quý, tại sao tôi 'cắm' vào rồi là phải bảo vệ cô, phải chịu trách nhiệm?"

Anh ta tức giận thật rồi, mà cũng có thể, anh ta thất vọng.

Nhiều phụ nữ như thế, mà người nào cũng giống nhau, chẳng ai đủ 'thoát tục'.

"Quan niệm về trinh tiết của các cô đâu? Sự thanh cao, tự biết yêu thương bản thân mình của các cô đâu?" Sa Ưng cao giọng, bình thường anh ta không nói chuyện như thế, "Ngoài cởi đồ ra, ngoài để người khác trà đạp, các cô còn có thể làm gì? Tôi sẽ không giúp cô bất cứ việc gì đâu Lam Trù, tắt điện rồi, phụ nữ có gì khác nhau chứ?"

Tần Thái chỉ cúi đầu lắng nghe, rất lâu sau cô mới hỏi một câu, "Tại sao anh lại tức giận như thế?" Sa Ưng ngẩn người, Tần thái tách những ngón tay đang bám trên vai cô ra, thần sắc cô thản nhiên bình tĩnh tới lãnh đạm, "Nếu sau khi tắt điện, nhà ngói cũng như nhà gianh, thì tại sao anh lại thích chị Hồng?"

Sa Ưng không biết tại sao mình lại đánh cô, anh ta chưa bao giờ đánh phụ nữ. Nhưng khi cái tát đó giáng xuống, lòng anh ta trống rỗng. Tại sao lại thích? Và tại sao lại ghét?

Anh ta còn nhớ lần đầu tiên khi mình nhìn thấy chị Hồng, chị Hồng mặc một chiếc áo đỏ, rực rỡ giống như hoa sen trong tuyết. Khi ấy chị Hồng đã nói đầy quật cường thế này: Tôi có thể sử dụng rất nhiều vũ khí, nhưng không dùng thân thể.

Cái tát đó khá nặng, Tần Thái nghiêng hẳn đầu, trên má nhanh chóng hằn rõ năm vết ngón tay. Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Sa Ưng, không giật lùi dù chỉ nửa bước: "tôi cũng không muốn, nhưng ví dụ như bây giờ, anh tát tôi một cái, tôi lại không đánh được anh, có thể làm thế nào chứ? Anh cũng thích những thứ sạch sẽ phải không? Anh ra sức hắt những thứ bẩn thỉu về phía họ, cuối cùng lại oán hận hỏi tại sao họ bẩn?"

Đây là lần đầu tiên Sa Ưng nhìn vào mắt cô ở khoảng cách gần như thế, đôi mắt cô sáng rực: Giống như đôi mắt của những cô gái trẻ. Nhưng sự chế giễu trong đó cũng rõ hơn bất cứ lúc nào. Sự tranh cãi của hai người kinh động tới tổ viên, Tần Thái đẩy Sa Ưng: "Tự trọng một chút đi, Quản lý."

Hai người đang cãi nhau, hình như Sa Ưng còn động tay động chân. Tổ viên không biết có chuyện gì, lặng lẽ quay về phòng, vờ như không nhìn thấy.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, hết ngày này sang ngày khác, dường như không bao giờ chấm dứt.

Chị Hồng giục giã, Sa Ưng đột nhiên thấy chán ghét.

Kí ức dù tốt đẹp tới đâu, cuối cùng cũng sẽ mờ nhạt. Giống như bức họa bị bay màu, tình cảm làm sao còn nồng đậm được như lúc ban đầu?

Anh ta cũng mệt rồi.

Trên QQ, anh ta để lại lời nhắn cuối cùng cho chị Hồng: "Giúp cô lần cuối cùng này thôi."

Ván cờ lần này rất lớn, Tần Thái biết.

Sự bình lặng tạm thời lúc này, giống như dấu hiệu trước cơn bão. Hàng ngày, Tần Thái vẫn đưa các tổ viên đi làm nhiệm vụ đúng giờ, Sa Ưng cũng thực hiện chức trách của mình. Nhưng hai người không nói chuyện với nhau nữa. Gần đây Sa Ưng không gọi phụ nữ tới phòng mình, hai người cũng không biết tại sao lại giẫn dỗi nhau.

Trong cuộc họp tổng kết tháng 5, Đàm Tiếu lại sắp xếp Tần Thái ngồi trước chị Hồng. Kiểu sai lầm ngớ ngẩn này vốn ngàn vạn lần không nên mắc phải, nhưng Thông gia lại chẳng nói gì, và mọi người ngồi đúng như thế cho tới tận khi cuộc họp kết thúc.

Tần Thái biết dụng tâm của Đàm Tiếu: Hắn muốn Tần Thái và chị Hồng đấu đá lẫn nhau, dù ai thắng ai thua, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

Việc Thông gia không nói gì thật quá mức khó hiểu, là ông ta không để ý thật hay sự sắp xếp ấy cũng đúng ý của ông ta?

Trung tuần tháng 6, Tần Thái cảm nhận sự khác lạ rất rõ ràng: Mỗi lần đi làm nhiệm vụ, những người bán hàng rong xung quanh càng ngày trông càng quen, các cặp nam nữ đi đi lại lại giống như diễn viên quần chúng, thường xuyên xuất hiện ở những địa điểm khác nhau.

Chị Hồng đã tiết lộ cho giám sát của Trật Tự biết thông tin về tổ một và tổ bốn.

Tần Thái ở tổ một, cô nhìn thấy, nhưng cô không thể nói: Chứng cứ đâu?

Cô không thể theo dõi chị Hồng, ai sẽ tin chứ?

Tối nay, lúc chuẩn bị ra ngoài.

Tần Thái đột nhiên bịt miệng, vội vàng lao vào nhà vệ sinh. Mấy thành viên trong tiểu tổ đều nhìn cô, cô chỉ nôn, cũng không nói gì.

Sa Ưng tới giờ vẫn đang chiến tranh lạnh với Tần Thái, vẻ mặt trở nên rất kì quái. Đợi Tần Thái nôn xong, anh ta đi đến túm lấy cổ tay Tần Thái bắt mạch cho cô, Tần Thái dùng sức hất tay anh ta ra: "Anh cút đi!"

Mấy tổ viên không biết có chuyện gì, luống cuống đứng nguyên tại chỗ. Tần Thái dùng nước súc miệng, rồi nói địa điểm: "Đại đạo Lâm Giang."

Sa Ưng lại tâm trạng lơ đễnh, cho xe đi qua đại lộ Lâm Giang rất lâu rồi mới phát hiện, đành cho xe quay lại. Mỗi lần gần gũi phụ nữ, anh ta đều rất thận trọng, sử dụng biện pháp an toàn chu đáo. Chỉ có tối đó cùng Tần Thái. anh ta không biết, anh ta thật sự quá say.

Đương nhiên Sa Ưng hiểu tối đó Tần Thái cố tình đưa mình vào bẫy, cho dù anh ta có say, nhưng nếu Tần Thái không muốn, chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.Vậy mà Tần Thái lại chủ động.

Vì vậy, anh ta vẫn luôn thấy an tâm, dù sao đồ dâng tới tận miệng, không ăn thật lãng phí.

Nhưng.lẽ nào cô

Suốt buổi tối tình trạng của Tần Thái rất không ổn, nôn mấy lần. Mặc dù Sa Ưng không nói gì, nhưng vẫn luôn để ý tới cô.

Tần Thái dựa vào lan can trên đại lộ Lâm Giang, trước mặt là mặt sông nhìn không thấy bến bờ. Lúc Sa Ưng đi đến xung quanh không có ai, buổi tối nên không gian rất yên ắng, gió đêm dịu dàng vuốt ve má, khiến lòng người nhẹ nhõm: "Rút cuộc cô làm sao?"

Đây là lần đầu tiên anh ta nói với Tần Thái sau bao ngày hai người chiến tranh lạnh, Tần Thái chẳng quay đầu lại: "Không chết được."

Sa Ưng đứng sau lưng cô, cũng không biết nên nói gì. Hai người cứ im lặng như thế, một đứng trước một đứng sau, nhìn ngắm cảnh đêm.

Mấy ngày hôm nay Sa Ưng rất bất thường. Anh ta thích đứng trước cửa phòng Tần Thái, không vào, dựa vào khung cửa đứng cả nửa ngày. Tần Thái không nói chuyện với anh ta, cảm giác đó giống như được quay lại những năm tháng mới biết rung động vậy.

Cô đứng ở đầu hành lang, nhìn Lã Lương Bác chầm chậm đi xuống tầng dưới, không cần phải nói bất cứ điều gì, nhưng lại như thổ lộ được mọi điều muốn nói.

Hơn sáu giờ sáng nay, Tần Thái đưa tiểu tổ về kí túc, Sa Ưng đột nhiên lên tiếng: "Thiên Đường Thủy Hội."

Tần Thái mặc dù không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời anh ta nói, cùng mấy tổ viên lên xe. Sa Ưng đi được nửa đường, đột nhiên rẽ vào một con đường khác, đèn xanh trên ngã tư bỗng chuyển sang màu đỏ, chiếc xe phía sau phanh gấp, lúc này Tần Thái mới phát hiện ra họ bị theo dõi.

Là ai? Tại sao lại theo dõi họ?

Sa Ưng lái chiếc xe thương vụ rất ổn định và bình tĩnh, tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã đi qua ba con đường, rồi rẽ vào một ngõ nhỏ vắng vẻ.

Lúc này các tổ viên đều đang rất hốt hoảng, Tần Thái không hiểu: "Ai thế?"

Sa Ưng nhìn cô một cái, thần sắc phức tạp.

Cả tổ không về kí túc xá, ngày hôm sau Tần Thái nhận được điện thoại: Tổ chức xảy ra chuyện rồi. Nghe nói lần này các lãnh đạo cao cấp của Trật Tự đích thân ra tay, tin tức họ nhận được vô cùng chính xác, thoáng chốc đã bao vây kí túc xá của bốn tiểu tổ thuộc tuyến ba. Tổ bốn và tổ sáu thuộc tuyến ba đều bị bắt không còn một ai.

Tổ một không về kí túc, người quản lý tổ hai không có mặt trong tổ, nên thoát khỏi lần bắt bớ này.

Ngay cả Thông Dương quán cũng phải tạm thời rời đi chỗ khác. Đàm Tiếu nhanh chóng liên hệ với các thành viên còn lại, thông báo họ lập tức tới địa điểm mới để họp.

Các tổ viên đều vô cùng kinh hãi, Tần Thái chỉ nhìn Sa Ưng một cái. Sa Ưng mím môi, không nói gì.

Thông Dương Tử vô cùng tức giận, lập tức lệnh cho Đàm Tiếu và chị Hồng phải điều tra chuyện này. Chị Hồng thu hết máy tính, di động và các phương tiện thiết bị liên lạc khác của các tổ viên để tiến hành điều tra.

Sa Ưng ngồi bên cạnh Tần Thái, Tần Thái vốn đang thấp thỏm bất an, lúc này càng lo lắng hơn: Thiết bị bị thu hết cả, ai biết liệu có bị người khác giở trò hay không? Nhưng không thể không giao, nếu từ chối giao nộp, có nghĩa bản thân có vấn đề?

Đang lúc cô thấp thỏm, Sa Ưng đột nhiên nắm chặt tay cô.

Tần Thái quay đầu nhìn anh ta, anh ta khẽ siết chặt tay cô hơn, rồi lập tức buông ngay: Có ý an ủi cô.

Bốn mắt nhìn nhau, lần đầu tiên Tần Thái nhìn thấy sự ấm áp trong đôi mắt ấy. Nếu bạn đi đến một nơi xa lạ, từ đầu tới cuối bên cạnh luôn có người bảo vệ bạn khiến bạn không bị tổn thương, sao bạn lại không tiếp cận người ấy?

Sao có thể hết lần này tới lần khác hàm ơn anh ta, sau khi được cứu lại tiếp tục chán ghét anh ta chứ?

Họ chỉ nhìn nhau rất nhanh, Sa Ưng quay đầu đi. Hai người không có thêm sự giao lưu nào nữa.

Thực ra lần này.. anh ta đã hạ quyết tâm sẽ giúp chị Hồng trừ khử mình phải không?

Tần Thái hiểu rõ, xin lỗi Sa Ưng, tôi chẳng có cách nào khác, thật sự không có cách nào khác.

Xung quanh yên tĩnh, chị Hồng và Đàm Tiếu đang cùng các nhân viên thuộc bộ phận IT khôi phục dữ liệu ở các thiết bị liên lạc của tổ trưởng và người quản lý, bỗng một tiếng nói vang lên: "Không cần điều tra nữa, do tôi không thận trọng nên để lộ bí mật."

Tần Thái ngẩng phắt đầu lên, chị Hồng cũng vẻ mặt nghi ngại, "Sa Ưng, anh đang nói linh tinh gì thế! Ngồi xuống!"

Thông gia nhìn chị Hồng một cái, lúc này chị Hồng mới nhận thấy sự thất thố của mình, vội vàng bổ sung: "Anh xưa nay làm việc luôn thận trọng, sao có thể xảy ra sai sót như thế?"

Sa Ưng không đáp, Thông gia trầm giọng hỏi: "Tôi muốn nghe nguyên nhân."

Lòng bàn tay Tần Thái rịn mồ hôi, bên cạnh Thông gia, ánh mắt Đàm Tiếu vô cùng đắc ý, chị Hồng nhìn Tần Thái, ánh mắt đau đớn vô cùng, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô!

Tại sao lại thế này? Anh thích người con gái ấy tới thế ư?

Nếu anh thích cô ta thì cứ nói, tại sao phải làm thế?

Bạn đang đọc truyện *Vương Quốc Màu Xám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.